#1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

Jasinda Wilder

Mă regăsesc ÎN noi...

EPICA

Jason Dorsey

CAPITOLUL 1

Un început sau o provocare

Septembrie, clasa a X-a

– Nu te mai purta ca un imbecil, Malcolm.

I-am dat un brânci zdravăn, iar el înainta împleticindu-se.

– Este o întrebare justificată, Dorsey. Nici nu mai ştiu de câtă vreme eşti îndrăgostit de Nell Hawthorne. Când ai de gând să te porţi ca un bărbat adevărat şi să îi dai întâlnire?

Malcolm era singurul tip de culoare din echipa reprezentativă, era cel mai rapid alergător, atacantul nostru vedetă şi al treilea membru al fantasticului trio din Naţională, alături de Kyle, care era coordonatorul de joc, şi de mine, care jucam în ofensivă şi pasam mingea.

Malcolm avea o constituţie asemănătoare cu a mea, scund, îndesat şi musculos şi avea o freză uriaşă afro, à la anii şaptezeci, de care se îngrijea cu multă atenţie, gândindu-se că dacă tot era el singurul tip de culoare dintr-o echipă de fotbal a unei comunităţi rurale formată numai din jucători albi, putea măcar să arate bine.

– Prea faci pe tine de frică, mă întărâtă el. Nu o s-o faci.

L-am fulgerat cu privirea:

– Mai taci naibii din gură, Malc.

Băteam mingea pe teren, de colo-colo, în timp ce îi aşteptam pe ceilalţi băieţi să se echipeze. Reuşisem să ieşim din clasă mai devreme, deoarece ultima oră avusesem educaţie fizică, iar antrenorul Donaldson era profesorul nostru de sport.

– Nu mi-e frică. Doar că nu am găsit încă momentul potrivit. Ca să ne înţelegem, e prietena cea mai bună a lui Kyle. Nu ştiu cât de mult îi va conveni treaba aceasta. În plus, îţi este bine-cunoscut episodul cu dl. Hawthorne şi Aaron Swarnicki. M-ar castra dacă i-aş da întâlnire. Doar ce a împlinit şaisprezece ani de nici o săptămână.

– Ceea ce înseamnă că ai avut o săptămână ca să pui totul la cale. Haide, Jay. Nu bate în retragere chiar acum. Din clasa a şaptea te tot smiorcăi cât de mult îţi doreşti să ai o şansă cu Nell. Acum e şansa ta.

Îmi aruncă mingea şi începu să alerge, sprintând în zig-zag. Am azvârlit cu mingea după el, dar l-am ratat de la o poştă.

– Al dracu de bine că nu eşti tu coordonatorul de echipă, Jason. Joci naşpa.

– De parcă tu te descurci mai bine. Nu ai nimeri nici peretele unui hambar, cât e el de lat.

Aruncă în mine cu mingea, nimerindu-mă tare în piept.

– Pe pariu că nimeresc fundul lui Nell şi de la cincizeci de metri.

Ştiam că intenţiona să mă enerveze, dar a funcţionat.

– Nu vorbi aşa despre ea, rahat cu ochi ce eşti.

I-am aruncat mingea înapoi, iar după aceea i-am imitat mişcările de mai devreme tăind-o razant pe lângă el şi sprintând câţiva metri înainte să mă întorc şi să prind mingea.

– Atunci fă naibii ceva şi ia-ţi inima-n dinţi. Invit-o în oraş.

Malcolm aruncă mingea care ateriză drept în braţele mele. Malcolm arunca mult mai bine decât mine, dar nu aş fi recunoscut niciodată acest lucru în faţa lui.

– O s-o invit! am spus. O s-o invit. Când voi fi pregătit.

Chiar atunci, Blaine, Nick, Chuck şi Frankie năvăliră pe teren, azvârlindu-şi echipamentul la întâmplare, la marginea terenului. Am aruncat mingea spre Frankie, care porni în viteză spre mine, ţinând mingea strâns la subraţ. L-am lăsat să treacă glonţ pe lângă mine, apoi l-am ajuns din urmă şi l-am placat, ţintuindu-l la pământ, într-o parte. Ne-am tăvălit amândoi de atâta râs, dar când am pornit în atac, Frankie a fost cel căruia i-a luat mult timp să se ridice de jos, respirând greu.

– Dorsey, prea eşti papă-lapte.

Frankie îşi apăsă coastele cu pumnul şi tresări.

– La dracu, omule! Cred că mi-ai lovit o coastă. Nu am pe mine echipamentul aşa că ia-o mai uşor.

– Blegule. Nu ţii nici măcar la o placare? Poate ar trebui să mai alergi câteva meciuri, ca să încasezi nişte placări adevărate. Te-ar putea ajuta să devii bărbat adevărat, grăsane ce eşti.

Rânjeam în timp ce îi vorbeam, deoarece ştiam amândoi că Frankie era jucătorul ofensiv de linie extremă, care trebuia să-mi apere fundul când porneam în atac. Era un jucător al naibii de bun şi era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, după Kyle şi Malcolm.

– Da, da. Eu sunt grăsanul, iar tu eşti zânel-sprintenel.

Făcu o fentă, după care îşi puse un braţ voinic pe după gâtul meu şi strânse; Frankie era uriaş, un adevărat mamut, la cei şaptesprezece ani având deja peste un metru optzeci şi mai bine de o sută de kilograme de muşchi pe el. Era genul de tip care, la prima vedere, părea supraponderal şi, când te placa, simţeai cu adevărat cele o sută treisprezece kilograme ale lui.

– Poate că ar trebui să nu mai ţopăi pe teren ca o afurisită de dulcică şi să blochezi odată ca să-ţi păzeşti fundul.

Încercam să-mi recapăt suflarea în timp ce el mă strângea atât de tare că trebui să-i înfig un pumn între coaste ca să-l fac să-mi dea drumul. Blain, apărătorul şi pacifistul echipei, ne trase pe amândoi deoparte:

– Terminaţi, băieţi. Ştiţi ce părere are antrenorul despre zbenguiala pe teren.

– Mai taci, Blain, am rostit la unison Malcolm, Frankie şi cu mine.

– Să revenim la faptul că eşti prea pămpălău ca să îi dai întâlnire lui Nell.

– Ba, aş zice să nu, am aruncat mingea într-o parte, spre Chuck, prinzătorul din linia a doua, care o prinse şi i-o aruncă lui Nick, un alt jucător de ofensivă.

– Te provoc, spuse Frankie. Te dublu-provoc.

Am râs.

– Ce e asta? Suntem în clasa a doua? Mă dublu-provoci? Pe bune?

Frankie nu râdea deloc.

– Mda. Te provoc să îi dai întâlnire lui Nell Hawthorne. M-am săturat să văd cum te porţi de parcă ar fi un mare secret faptul că eşti îndrăgostit de ea. Toată lumea ştie în afară de ea şi de Kyle. Fă ceva în legătură cu asta sau nu mai deschide subiectul.

– Eu cresc şi mai mult miza, spuse Malcolm. Pe o sută de dolari că nu o vei face.

– E o prostie. Nu fac pariuri şi nici nu accept provocări pe tema acesta. E prietena mea. Îi voi da întâlnire când sunt pregătit.

Mi-am făcut de lucru cu perniţele apărătoare, încercând să nu se vadă cât eram de jenat.

– Da, este prietena ta, pentru că ai fost amicizat.

Acesta era Malcolm.

Ticălosul.

– Nu am fost amicizat!

Îmi strângeam legăturile, deşi nu era nevoie şi am reuşit să strâng atât de tare şireturile că-mi săltă brusc piciorul, aşa că trebui să le dezleg şi apoi să le fac din nou.

Malcolm mă cunoştea ca pe buzunarul său.

– Ba ai fost, iar tu ştii acest lucru prea bine. Stăteam nas în nas. O sută de dolari. Ţii pariul ca un voinic sau taci chitic.

L-am împins, dar veni din nou în faţa mea şi mă împinse şi el.

– Nu fac pariu cu nişte funduri amărâte ca voi, am spus eu.

– Asta pentru că eşti un papă-lapte, spuse Frankie.

Afirmaţia smulse hohote de râs din partea tuturor jucătorilor din linia ofensivă, strânşi deja în jurul nostru.

– *Papă-lapte*? l-am îngânat eu. Chiar ai spus asta?

Frankie veni agale spre mine şi se umflă, gata să mă pună la pământ.

– Da, exact. Pentru că asta eşti!

I-am înfruntat privirea, dar ştiam amândoi că nu aş fi îndrăznit să mai fac un pas spre Frankie. Am fi sfârşit amândoi în spital.

– Nu mi-e frică, am spus aruncând minciuna printre dinţi.

De fapt, chiar îmi era frică. Eram prieten cu Nell Hawthorne din clasa a treia şi cam tot de atunci eram îndrăgostit de ea. Frankie avusese mare dreptate când spusese că toată lumea ştia în afară de Nell şi de Kyle. Poate Kyle ştia şi el, dar alesese să ignore acest lucru. Nu eram sigur.

Atunci când îţi petreci zece ani îndrăgostit de cineva nu te prea încumeţi să îi dai întâlnire, pentru că numai ideea că o inviţi în oraş îţi dă fiori. Mai ştiam însă şi că aş fi fost bătaia de joc a întregii echipe de fotbal dacă nu acceptam pariul.

– La naiba! Bine. Îi dau întâlnire mâine.

Nu-mi plăcea deloc faptul că mă strânseseră cu uşa, dar altfel nici nu aş fi făcut-o.

– Să veniţi mâine la antrenament cu banii pe care mi-i datoraţi.

Am dat mâna cu Frankie şi Malcolm, ei fiind de fapt singurii care puseseră pariul.

În timpul antrenamentului parcă am fost pe pilot automat, am alergat şi am prins mingea fără să mă gândesc prea mult la ce făceam. Mintea îmi alerga cu sute de kilometri la oră, făcând tot felul de planuri despre ce aveam să spun şi luând-o razna la gândul că o dau în bară.

* * *

Când am ajuns la şcoală a doua zi, eram o epavă. Nu mă ajutase nici faptul că tata ajunsese mai devreme de la serviciu şi mă snopise în bătaie. Antrenamentul avea să fie dificil cu atâtea vânătăi care-mi colorau coapsele şi spatele, dar mă obişnuisem deja. Mă călea, aşa obişnuia să spună. Era pentru binele meu, aşa obişnuia să spună. Într-un fel avea dreptate: reuşise să mă călească.

Nicio placare nu avea să mă rănească mai mult decât o făceau deja pumnii lui.

A patra oră aveam civilizaţie occidentală, iar a cincea era de administraţie americană, iar la ora aceasta eram coleg şi cu Nell aşa că plănuiam să fac mişcarea în pauza dintre cele două ore. Aveam să o conduc la dulap şi să o invit în oraş în timp ce schimbam manualele.

Stăteam în faţa clasei doamnei Hasting, de la etajul întâi, aşteptând-o pe Nell să apară pentru ora a cincea. A trebuit să mă muşc de obraz ca să-mi ascund tresărirea provocată de Malcolm care mă lovise, în glumă, dintr-o parte, vârându-şi umărul vânjos exact într-un loc învineţit. L-am îndepărtat, străduindu-mă să râd, în timp ce ne luptam până când Harry Hipiotul cel Vesel, responsabilul cu disciplina pe coridoare, trecu pe acolo şi ne aruncă un vesel: *Încetaţi, golani nebuni ce sunteţi.*

Harry cel Vesel era prietenul tuturor. Arăta ca John Lennon, cu părul castaniu, neîngrijit, cu barba ciufulită şi ochelari rotunzi. Fumase multă iarbă în anii şaizeci şi, în mintea lui, încă trăia în acele vremuri. Era fratele directorului Bowman, întotdeauna calm, drăguţ cu toată lumea, câteodată excesiv de drăguţ, şi tot timpul cu zâmbetul pe buze. Nu trebuia să roage de două ori pe nimeni niciodată, pentru că şi cel mai înrăit dintre vandali îl îndrăgea pe Harry.

– Aşadar, o faci după oră, nu-i aşa? mormăi Malcolm, fluturându-mi pe sub nas o bancnotă de o sută de dolari împăturită în trei, pe care o ţinea între degetul arătător şi mijlociu.

Am întins mâna după bancnotă, dar el se îndepărtă în paşi de dans.

– Da, am să o fac, am răspuns. Rămâneţi pe lângă dulapuri în pauza dintre ora a patra şi a cincea.

M-am frecat pe o parte a corpului, acolo unde o vânătaie mov-gălbuie de mărimea unui grepfrut îmi umbrea coastele şi pe spate, exact în locul în care mă lovise Malcolm atunci când mă placase.

Vocea lui Kyle se auzi din spatele meu.

– Iar şi-a făcut taică-tău de lucru cu tine?

În afară de mama, Kyle era singura persoană care ştia că tatăl meu mă bătea. Îl făcusem să-mi promită că nu va mai spune nimănui. Nu avea niciun rost să dau totul în vileag, atâta timp cât tata era şeful poliţiei din oraş. Ar fi ascuns toate rapoartele şi i-ar fi intimidat pe toţi angajaţii de la asistenţa socială care ar fi încercat să-i stea în cale. Se şi întâmplase aşa, dar mai demult. Făcusem greşeala să-i spun profesorului de sport din clasa a opta că vânătaia de pe abdomenul meu fusese făcută de tata, iar el s-a dus direct la cei de la asistenţa socială. Profesorul de sport a fost transferat într-un alt district într-o săptămână, iar asistentul social a fost concediat.

Lipsisem o săptămână de la şcoală, fiind *bolnav*. De fapt, aveam dureri atât de mari, încât nu mă puteam da jos din pat. A fost nevoie de o lună pentru ca vânătăile de pe corpul meu să dispară complet. După acest episod nu am mai spus nimic nimănui. Petreceam cât mai mult timp la şcoală, la antrenamente sau la Kyle acasă. Orice, doar să nu ies în calea tatălui meu. Îi convenea şi lui pentru că nici măcar nu îşi dorise copii. Spunea că sunt o dezamăgire pentru el. Am fost o dezamăgire chiar şi atunci când, boboc fiind, am intrat în echipa reprezentativă a colegiului. Am fost de rahat chiar şi atunci când, în acelaşi an, am bătut recordul districtual pentru cele mai multe prinderi de minge într-un singur sezon. Ce conta însă era că nu bătusem recordul tatălui meu.

Vedeţi voi, tata a fost în echipa naţională trei ani la rând în timpul liceului, după care avea să joace ca prinzător principal

pentru echipa statului Michigan, fiind foarte bine cotat, ca unul dintre cei mai buni jucători de fotbal de liceu. A fost apoi recrutat de vânătorii de talente de la City Chiefs Kansas, Vikings Minnesota şi Giants New York[1]. Cu toate acestea, în timpul meciului său cu cei de la Giants şi-a rupt ligamentul încrucişat, ceea ce i-a încheiat definitiv cariera. S-a întors acasă, în Michigan, unde, amărât şi furios, a intrat în poliţie. Când a început războiul din Golf, s-a înrolat în armată şi a participat la două misiuni ale infanteriei după care s-a întors acasă şi mai răvăşit de ceea ce văzuse şi făcuse acolo.

Îi plăcea să se îmbete după serviciu şi obişnuia să îmi povestească multe întâmplări care mă oripilau. Spre deosebire de alţi veterani de război de care auzisem, tatei îi plăcea să-şi povestească experienţele.

Însă numai mie şi doar după ce dădea pe gât peste jumătate de litru de alcool. Îmi povestea despre camarazii lui pe care îi văzuse împuşcaţi, aruncaţi în aer de dispozitive explozive artizanale, doborâţi de lunetişti sau de grenade. Dacă încercam să plec de lângă el, începea să dea în mine. Tata era ceva extraordinar. Chiar dacă ruptura de ligament încrucişat îi distrusese cariera sportivă de prinzător principal, nu îl făcea deloc mai puţin intimidant când te uitai la el. Era cu mulţi centimetri mai înalt decât mine, lat în umeri, cu bicepşi groşi şi braţe vânoase, cu părul tuns scurt, grizonant, în care se zăreau broboane de sudoare când se legăna în faţa mea. Avea pumni rapizi şi puternici care nu ratau ţinta nici măcar când era beat. Ştia să lovească unde durea mai tare. Mă perfecţionasem la blocări şi eschive, ceea ce tatăl meu încuraja. Voia să fiu bărbat, un războinic. Bărbaţii nu simt durerea. Bărbaţii aleargă partide întregi cu coastele învineţite şi cu rinichi loviţi. Bărbaţii nu plâng. Bărbaţii nu-şi bat gura. Bărbaţii doboară recorduri.

Kyle ştia despre toate aceste lucruri, le înţelegea în măsura în care le putea înţelege cineva care nu trecuse prin aşa ceva şi nu spunea niciodată nimic.

– Da, dar sunt bine.

Uram sentimentul de milă.

[1] Echipe de fotbal american profesionist, membre ale NFL (Liga Nationals de Fotbal American).

Kyle mă privi în ochi, înfruntându-mă, încercând să evalueze situaţia. Ştia că nu aş fi recunoscut faptul că aveam dureri, aşa că se perfecţionase să aprecieze cât de gravă era situaţia.

– Eşti sigur? Antrenorul vrea să facem azi la antrenament exerciţii de step.

– Rahat, am bombănit eu.

De obicei, făceam exerciţiile de step cu antrenorul sau cu coordonatorul de joc care arunca mingea, iar prinzătorul încerca să o prindă pe liniile de tuşă în timp ce dansa step pentru a rămâne în teren cu unul sau cu amândouă picioarele. Antrenorul prefera să facem antrenamentele cu contact direct, astfel încât să învăţ să fac o prindere în timp ce un apărător încerca să mă oprească. Asta însemna că în cea mai mare parte a antrenamentului aveam să tot fiu placat. Cu coastele mele deja învineţite, eram norocos dacă aveam să ies de pe teren pe propriile picioare.

– Nu, sunt bine, am spus eu. Jucăm cu Brighton vinerea aceasta şi lor le place să mă blocheze cu câte doi jucători. Am nevoie de acest antrenament.

Kyle dădu din cap.

– Eşti un idiot încăpăţânat.

Am izbucnit în râs.

– Da, dar sunt cel mai bun prinzător principal din întregul stat. Trebuie recunoscute şi meritele *antrenamentului* lui tata.

Am desenat ghilimelele cu degetele în aer în timp ce spuneam ultima parte.

– Ce cuvânt a folosit ieri domnul Lang? Când ne-a vorbit despre spartani şi despre cum îşi formau ei luptătorii?

Kyle scoase din rucsac un baton energizant, îl desfăcu şi îmi dădu şi mie jumătate.

– Agogi, am răspuns.

– Asta e, spuse Kyle mestecând zgomotos. Imaginează-ţi că eşti spartan şi că te antrenezi într-un agogi.

– Nu cred că era o clădire, nu cred, am spus, mâncându-mi jumătatea de baton. Cred că era mai degrabă un mod de viaţă, un fel de sistem de antrenament. Şi da, cam asta ar fi. Mike Dorsey, antrenor agogi spartan.

– Trebuie din nou să te scot cu forţa de pe teren? întrebă Kyle, glumind doar pe jumătate.

– Probabil, am răspuns.

– O tăiem la ascunzătoare după antrenament.

Kyle se duse spre a cincea oră, cea de ştiinţe, în cealaltă parte a clădirii, grăbindu-se ca să nu întârzie.

– Bună idee, am strigat în urma lui.

Ascunzătoarea era un loc în pădure, în spatele casei mele. Era un stejar bătrân, lovit de trăsnet, care îşi întindea spre pământ ramurile uriaşe, formând o coroană ca o peşteră. În timp, Kyle şi cu mine am transformat acel loc într-un club exclusivist, împreunând ramurile şi folosind scânduri şi bucăţi de tablă de la vechituri ca să închidem locul. Am târât acolo nişte scaune vechi, lăzi, chiar şi o canapea jerpelită. Era secretul nostru şi, chiar şi acum când eram suficient de mari ca să fim stânjeniţi de faptul că aveam acel club, păstram încă secret acel loc. Odată, vărul meu Doug reuşise, nu ştiu cum, să pună mâna pe nişte lădiţe de bere ieftină, de la un magazin care vindea spirtoase, aşa că mergeam deseori în ascunzătoare cu Kyle ca să bem.

Pentru mine, totuşi, ascunzătoarea era doar atât: un loc în are fugeam de tata. Am petrecut acolo multe nopţi, atât de multe, încât păstram o pătură veche de lână într-una dintre lăzi.

Discuţia mea cu Malcolm şi apoi cu Kyle durase mai bine de şapte minute din pauza dinaintea celei de-a cincea ore, aşa că eram uşor surprins că Nell nu apăruse încă la oră. Eu aveam nişte emoţii de aproape că mă scăpăm pe mine, atât mă tot frământasem cu invitatul ei în oraş, iar ea nici măcar nu apărea la oră.

Dar se ivi până la urmă, cu părul lăsat liber pe umeri, toată un zâmbet şi un râs. Becca era într-o parte a ei şi Jill în cealaltă. Fetele acestea erau, după mine, cele mai grozave din toată şcoala şi niciodată nu fusesem în stare să fac o clasificare a lor, în funcţie de care era mai grozavă. De cele mai multe ori depindea de starea în care mă aflam. Pe Nell o ştiam cel mai bine, deoarece îmi petrecusem aproape toată viaţa visând la ea cu ochii deschişi ca un căţeluş, dar Becca era şi ea la fel de grozavă, doar că în alt fel. Era mai mică de înălţime, cu forme mai accentuate şi, în timp ce părul lui Nell era blond-căpşună, al Beccăi era lung, negru şi buclat, cu

bucle atât de strânse încât ziceai că era o grămadă de inelușe elastice. Pielea Beccăi era ca un caramel închis la culoare, iar a lui Nell era ca fildeșul, albă și palidă. Nell era sociabilă și veselă, în timp ce Becca era tăcută și extrem de timidă, însă de o inteligență sclipitoare.

Jill aproape că se pierdea în anonimat când era cu Becca și cu Nell. Nu se putea măsura cu ele, dacă mă întrebai pe mine. Dacă o priveai când era singură sau cu alții, desigur că Jill era grozavă, dar nu era în aceeași ligă cu Nell și cu Becca. Jill era o păpușă Bărbie a-ntâia. Înaltă, ireal de bine proporționată, păr șocant de blond, dar natural, și ochi albaștri. Era cea mai dulce fată pe care o puteai întâlni vreodată și, știu, *dulce* nu este un cuvânt pe care tipii ar trebui să-l folosească, dar se potrivea. Jill era dulce ca o linguriță plină cu zahăr. Totodată era stereotipul de blondă plină de viață, incredibil de aeriană și oarecum superficială. Cu toate acestea, era peste măsură de loială prietenilor ei și îmi plăcea acest lucru la ea. Era un moment demn de filmul High School Musical cele mai grozave tipe din școală mergând una lângă cealaltă cu pași mari pe mijlocul holului inundat de lumina soarelui, cu Nell în mijloc, toată lumea admirând-o și vorbind despre ea. Apoi, ea se opri exact în fața mea, zâmbindu-mi și salutându-mă, în timp ce eu am înghețat cu ochii căscați și fără cuvinte.

Cineva mă împinse cu putere din spate, trezindu-mă brusc din reverie. Malcolm se împiedicase de mine, tușind:

– N-am vrut, frate. Nu te-am văzut.

Dădu din cap în direcția lui Nell și a celorlalte fete.

– Salut, fetelor, ce mai faceți? Arătați foarte bine astăzi, după câte văd. Chiar foarte bine, nu crezi, Jason?

După cum îi plăcea chiar lui să spună, Malcolm scoatea *artileria grea de tip de culoare*, mai ales atunci când dorea să fie amuzant, ceea ce se întâmpla aproape tot timpul.

M-am uitat lung la el, după care m-am întors spre Nell.

– Salut, Nell. Ce mai faci?

Jalnic. Jalnic. Atât de jalnic.

Zâmbi forțat.

– Salut, Jason.

Becca şi Jill nu se opriră decât mai încolo, în dreptul dulăpioarelor lor. Acest loc, holul ştiinţelor umaniste de la primul etaj de lângă sala de mese şi în apropierea curţii interioare, era centrul fierbinte al vieţii sociale din liceul nostru. Aici se întâmplau toate. Aici dădeai întâlnire fetelor, aici se provocau băieţii la diverse confruntări, aici se încheiau relaţii. Dacă te numărai printre elevii populari, atunci aceasta era locul pe care trebuia să îl frecventezi ca să fii văzut, era locul în care liderii diferitelor găşti se întreţineau cu admiratorii lor. Aşadar, era evident că fiind una dintre vedetele echipei de fotbal, acesta era locul în care trebuia să o invit pe Nell la întâlnire. Nell era populară, dar era genul de fată care nu făcea parte din nicio gaşcă. Păstra distanţă faţă de toată lumea şi era populară pentru că era frumoasă, deşteaptă, tatăl ei era al doilea cel mai influent om din oraş, după tatăl lui Kyle şi pentru că era prietena lui Kyle. Bineînţeles, Kyle era zeul liceului. Era coordonatorul vedetă a echipei de fotbal, cel mai bun pe ţară la doar şaisprezece ani, fiu de senator şi absurd de arătos. Avea o viaţă perfectă. Era cel mai bun prieten al celei mai grozave tipe din liceu, era bogat, arătos, popular, atletic, avea nişte părinţi grozavi. Avea chiar şi o maşină tare, un Camaro SS clasic, pe care fratele său îl reconstruise, dar plecase fără el când a fugit de acasă la şaptesprezece ani. Singurul motiv pentru care nu-l uram pe Kyle era faptul că era cel mai bun prieten al meu, îl ştiam de la grădiniţă şi puteam povesti tuturor cum, în clasa a treia, făcuse pe el, iar eu l-am acoperit.

Toţi erau cu ochii pe mine. Ştiau că urma să se întâmple ceva. Pesemne Malcolm şi Frankie spuseseră tuturor celor pe care îi cunoşteau, adică la toată lumea, că aveam să îi dau întâlnire lui Nell, aşa că toată mulţimea de *puşti de gaşcă* stătea pe coridor şi nici măcar nu se obosea să lase impresia că ne ignora.

Sub nicio formă nu mai puteam da înapoi. La naiba.

Mi-am înghiţit nodul din gât şi mi-am încleştat pumnii, lăsându-mi mâinile tremurânde pe lângă corp.

– Ştii, Nell. Mă gândeam. Vrei să ieşim împreună diseară? La şapte?

Vocea nu îmi tremură şi nici nu scârţâi, eram cât se putea de nonşalant.

Nell făcu ochii mari şi inspiră adânc, surprinsă, apoi scoase un ţipăt slab, pe care îl opri rapid strângând tare din dinţi.

– Da! Adică, sigur. Mi-ar face plăcere. Unde mergem?

Mă pregătisem pentru asta, din fericire, şi am răspuns:

– Mă gândeam să mergem la *Bravo*.

Rânji din nou. Era un local scump pentru liceeni şi trebuia să ai rezervare, mai ales vineri seara. Aveam o înţelegere cu tatăl meu: eu mă concentram pe şcoală şi pe antrenamente, iar el se asigura că nu era nevoie să muncesc. Primeam un bonus de două sute de dolari pentru fiecare meci câştigat şi câte douăzeci de dolari pentru fiecare touchdown[2] pe care îl înscriam. Până acum, echipa noastră a fost de neînvins în acest sezon şi am înscris deja şase lovituri de touchdown în cele patru partide pe care le jucaserăm.

Mda. Tata chiar îşi dădea osteneala să reuşesc în fotbal. Să câştig era totul şi venea pe locul doi doar după *să fii un bărbat adevărat*.

– Nu trebuie să faci rezervare acolo vinerea? întrebă Nell.

Am zâmbit superior şi mi-am infundat pumnul în buzunarul de la pantalon.

– Ba da.

Mă privi printre genele lăsate.

– Cum de eşti atât de sigur că spun *da*?

Am rânjit şi mai satisfăcut, mai mult ca să ascund faptul că inima îmi lovea pieptul ca un baros.

– Păi, ai spus, nu-i aşa?

Nu a mai putut păstra faţa serioasă.

– Atunci ne vedem la şapte.

Am dat din cap şi m-am grăbit să trec de ea ca să intru în clasă, ignorând şoaptele tainice. M-am prăbuşit la locul meu, în spate, lângă geam, prefăcându-mă că nu vedeam cum Nell, împreună cu Becca şi cu Jill, împărtăşeau pe şest acel moment *razna*, al fetelor. Aş fi vrut să mă bucur şi eu de un moment razna, pe şest, al meu,

[2] Un *touchdown* valorează 6 puncte şi este obţinut atunci când un jucător intra cu mingea în posesie sau prinde mingea în terenul de ţintă (*endzone*) advers. Este eseului din rugby, singura diferenţă fiind că în fotbalul american jucătorul nu trebuie să culce mingea pentru a obţine *touchdown*-ul.

dar nu puteam, pentru că eram bărbat, iar bărbaţii nu îşi arată sentimentele.

Nell se aşează graţios în scaunul ei, câteva rânduri mai încolo, în faţa mea. Îşi aşează rucsacul pe jos, lângă picior şi se aplecă să îl deschidă, folosindu-se de această ocazie ca să îmi arunce o privire, apoi se înroşi şi îmi zâmbi când văzu că o priveam. În mintea mea încolţi întrebarea dacă avea să mă lase să o sărut.

Probabil că nu, dar cu siguranţă ar fi grozav dacă m-ar lăsa.

* * *

Din fericire pentru mine, antrenorul ne puse să urmărim un film în loc să facem exerciţii. Îi îngăduise lui Kyle să nu vadă filmul, ştiind că acesta îl va analiza cu atenţie acasă. Noi ceilalţi nu fuseserăm la fel de norocoşi, aşa că rămaserăm blocaţi în faţa ecranului, urmărind partide cu Brighton până pe la şase jumătate.

Oricum plănuisem să o iau pe Nell direct după antrenament, aşa că vârâsem în rucsac, pe furiş, o pereche de blugi şi o cămaşă. Cămaşa era şifonată, dar nu prea mai aveam ce face în legătură cu asta. Am făcut un duş după ce plecară toţi băieţii, apoi am sărit în camionetă. Mi-o cumpărasem singur, punând deoparte tot ce adunasem din sezonul trecut de fotbal, plus bonusul primit cu ocazia terminării şcolii cu media maximă. Era un F-150 vechi de zece ani, negru, cu caroserie lungă, transmisie manuală, patru ori patru. Era copilaşul meu. Nu era cine ştie ce de capul lui, dar era al meu. Tata nu ar fi putut şi nici nu ar fi vrut să mă lase fără el, indiferent ce aş fi făcut, deoarece pusesem bani deoparte şi-l plătisem eu. Respecta lucrul acesta.

Avea o onoare a lui, înţeleasă într-un mod sucit. Nu avea nicio greaţă când mă bătea până urinam sânge, în schimb îmi respecta spaţiul, îmi respecta lucrurile şi era dispus să-mi dea bani, atâta timp cât îi câştigam pe merit. Îşi scurta lecţiile dacă ripostam. Evident că lecţia se scurta atunci când eu zăceam doborât la pământ, dar era nesemnificativ faţă de ce se întâmpla când eram luat la bătaie, aşa că am început să ripostez tot mai des.

Am condus până acasă la Nell, cu cauciucurile ronţăind drumul pietruit. Mă copleşiseră complet emoţiile. În sfârşit se întâmpla.

Mergeam la întâlnire cu Nell Hawthorne. Mi-o şi imaginam îmbrăcată cu o fustă simplă, dar elegantă, şi o bluză care nu putea să îi ascundă sânii incredibili. Părul său blond-căpşună avea să fie lăsat liber pe umeri, iar bretonul prins cu agrafe în spate, ca de obicei. Îi plăcea să îşi facă unghiile în culori aprinse, cum ar fi roşu, portocaliu sau roz. Câteodată albastru sau verde, dar niciodată negru, gri sau alte culori triste.

M-am oprit în mijlocul drumului la aproape doi kilometri de casa ei şi am încercat să mă adun. Nu era decât o întâlnire. Nu eram decât doi prieteni care ieşeau la întâlnire. Nimic mai mult. Nu aveam niciun motiv să cred că voi avea ocazia să o sărut. Nici măcar nu aveam să încerc să o ţin de mână. Nu era decât un prilej să... fim împreună şi să povestim. Nu era cazul să mă las pradă emoţiilor.

Dar socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg. Eram cu nervii întinşi, atât eram de emoţionat.

Am respirat adânc, am lovit volanul cu amândouă mâinile şi am tras un răcnet cât mă ţinură plămânii, ca să mă eliberez de tensiunea acumulată. Eram extrem de agitat, atât de exaltat la gândul că ieşeam cu Nell, încât nici nu-mi mai simţeam vânătăile.

Am pornit din nou maşina şi am tras-o în faţa casei lui Nell. Telefonul meu sună exact când am oprit. M-am uitat rapid pe ecran şi, trecându-mi degetul peste tasta *răspunde*, am văzut că era Kyle. Ceasul digital care se afla în partea de sus a ecranului arăta ora 6:45 p.m., deci ajunsesem mai devreme. Trecusem cu vederea faptul că ar fi trebuit să-i spun că aveam să merg la întâlnire cu cea care îi era mai apropiată decât o soră. Acum, că mă suna chiar cu câteva minute înainte de întâlnire, aproape că nu mai voiam să-i spun deloc.

– Salut, Kyle, amice! Ce mai faci?

Mă arătam entuziasmat ca să ascund tumultul emoţiilor.

Ezitarea de la celălalt capăt al firului era mai răsunătoare decât un strigăt.

– De fapt, Jason, sunt eu, Nell. Te sun de pe telefonul lui Kyle... pe al meu l-am uitat.

Vocea lui Nell mă lovi în piept ca un bloc de cărămizi.

Apoi cuvintele ei începură să aibă sens.

– Ţi l-ai uitat pe al tău? Unde eşti? Eu tocmai parchez în faţa casei tale. Chiar acum.

Urmă o ezitare şi mai lungă. Mi se strânse stomacul şi mi se puse un nod în gât când i-am auzit cuvintele:

– Fii atent. Îmi pare rău, dar nu pot să vin cu tine.

Rahat. Ar fi trebuit să ştiu că treaba asta nu avea să fie uşoară.

– Aha. Înţeleg. Am încercat să-mi ascund dezamăgirea, dar eram sigur că totuşi o putea sesiza. E totul în regulă? Adică...

– Eu doar... Cred că m-am pripit să spun *da*, Jason. Îmi pare rău. Nu cred... nu cred că ar fi ieşit ceva.

– Deci nu o lăsăm pe altă dată, nu-i aşa?

În acest moment nu-mi mai puteam ascunde durerea.

– Nu. Îmi pare rău.

– Nicio problemă, cred.

Am început să râd gândindu-mă cât de aiurea ieşiseră acele cuvinte, cu atât mai mult cu cât ea îşi dăduse seama cât eram eu de supărat.

– Rahat, nu! De fapt, nu e în regulă. Ca să fiu sincer, Nell, e cam cusut cu aţă albă. Abia am aşteptat.

Trebuia să mă adun. Mi-am încleştat degetele pe volan şi am închis ochii strâns.

– Îmi pare tare, tare rău. Mi-am dat seama de asta după ce am înţeles nişte lucruri... Vreau să spun că sunt flatată şi m-am bucurat că m-ai invitat, dar...

Am întrerupt-o:

– Este vorba despre Kyle, nu-i aşa? Eşti cu el, vorbeşti de la telefonul lui, aşa că bineînţeles că este vorba despre el.

Ar fi trebuit să ştiu. Chiar ar fi trebuit să ştiu. Oricum toată lumea îi crezuse împreună dintotdeauna.

– Jason, nu acesta este... adică, da, sunt acum cu el, dar...

– E în regulă. Înţeleg. Cred că toţi ştiam că aşa se va întâmpla până la urmă, aşa că nu ar trebui să fiu surprins. Aş fi vrut să-mi spui totuşi mai devreme.

Vorbeam ca un cretin, dar nu mă puteam controla.

– Îmi pare rău, Jason. Nu ştiu ce să-ţi mai spun.

– Nu mai e nimic de spus. Totul e bine. O să... văd eu. Ne vedem luni, la chimie.

Mă pregăteam să închid, când spuse:

– Jason, stai puţin.

– Ce mai e?

– Poate nu ar trebui să-ţi spun asta, dar... Becca e îndrăgostită de tine din clasa a şaptea. Sunt sigură că va vrea să iasă cu tine.

– Becca?

Surpriza mă ajută să-mi înşir cuvintele.

– Nu ar fi ciudat? Ce să-i spun? Va crede că a fost a doua opţiune. Adică, acest lucru e adevărat, dar nu chiar aşa, ştii?

Nell răspunse după o pauză scurtă.

– Spune-i adevărul. Că te-am lăsat baltă în ultimul moment. Făcuseşi deja rezervările, iar eu m-am gândit că i-ar plăcea să meargă cu tine.

– Crezi că va funcţiona? Chiar aşa?

Becca? Era o tipă grozavă, dar nu era Nell. Cu voce tare am spus însă altceva.

– Arată trăsnet!

– Va merge. Vei vedea.

Spuse pe nerăsuflate numărul de telefon al lui Becca, iar eu l-am repetat, mâzgălindu-l pe un bon de benzinărie.

– Mersi... cred. Dar, Nell. Data viitoare când mai ai de gând să frângi inima vreunui tip, anunţă-l din timp, bine?

Încercam să folosesc un ton glumeţ.

– Nu fi ridicol, Jason. Nu ţi-am frânt inima. Nici măcar nu am apucat să ieşim împreună. Dar îmi pare rău că ţi-am tras clapa.

– Nu-ţi face griji. De altfel, poate chiar iese ceva între mine şi Becca. E aproape la fel de grozavă ca tine. Rahat, stai un pic. Chestia asta nu a ieşit aşa cum a trebuit. Nu-i spune că am zis aşa ceva. Sunteţi la fel de grozave, amândouă, eu doar...

Dumnezeule, parcă eram un imbecil. Cineva să mă oprească.

Nell izbucni în râs şi mă întrerupse.

– Jason, taci din gură. Sun-o pe Becca.

Veni tonul, iar eu mă zgâiam la bucata dreptunghiulară de hârtie pe spatele căreia mâzgălisem cele zece cifre. Becca? Nu eram sigur că era o idee bună să îi dau întâlnire. Acum, că mă gândeam mai bine, îmi dădusem seama că nu ştiam prea multe despre ea. Aveam sentimentul că provenea dintr-o familie destul de strictă, dar

judecam mai mult după faptul că se îmbrăca întotdeauna extrem de modest, fără să lase să se vadă mai mult decât se vedea din bluzele cu mânecă scurtă sau din fustele până la genunchi. Nicio tăietură adâncă, nimic care să treacă mai sus de rotulă. Nu-şi pierdea vremea cu băieţii, nu flirta, nu apărea pe la petreceri. Era liniştită, studioasă, plăcută şi politicoasă când i te adresai şi toţi o lăsau în pace sau se purtau frumos cu ea, pentru că era prietena lui Nell Hawthorne.

Era îndrăgostită de mine? Chiar aşa? Cum de nu îmi dădusem seama?

Am mai rămas pe aleea din faţa casei ei pentru câteva minute, gândindu-mă. Aproape că mă scăpasem pe mine în momentul în care cineva ciocăni în geamul de la maşină. L-am coborât. Faţa drăguţă a doamnei Hawthorne se crispase de atâta nedumerire.

– Jason? E totul în regulă? Nell nu este aici. A ieşit să alerge cu Kyle.

Doamna Hawthorne era genul de femeie pe care ţi-ai fi dorit-o ca mamă. Suplă, blondă, cu un păr frumos şi ten deschis la culoare, era întruchiparea a tot ce era minunat, mereu zâmbitoare, venea la meciurile de fotbal ca să ne încurajeze pe toţi şi, de obicei, ne aducea bunătăţi scoase direct din cuptor. Ştia pe nume aproape toată lumea din oraş şi îi plăcea să îmbrăţişeze oamenii. Mirosea a prăjituri şi vag a parfum.

Propria mea mamă abia dacă mai era om. Se ascundea în camera ei şi se uita la serialele de la televizor şi la reality show-uri, ţinându-se cât mai departe de sufrageria transformată într-un adevărat câmp de lupte. Tata o lovise şi pe ea de câteva ori, dar de când am crescut suficient de mare cât să pot să încasez, îşi îndrepta pumnii mai mult spre mine şi o lăsa în plata ei, exceptând bufniturile tăbliei patului de peretele dintre dormitorul meu şi camera lor, de două ori pe săptămână.

– Da, sigur că da, am spus. Totul e în regulă. Am crezut că ieşim împreună, eu, ea şi Kyle, însă am înţeles greşit ora.

Doamna Hawthorne se încruntă:

– Jason, nu este frumos să minţi.

Eu am rânjit.

– Eu? Ce aş avea de ascuns?

Când auzi ce am spus, ea se încruntă şi mai tare.

– Te ştiu de când erai în scutece, Jason. Ştiu când nu spui adevărul.

Colţurile buzelor i se ridicară într-un zâmbet atoateştiutor, care îmi amintea mult de Nell.

– Mai ştiu că Nell s-a certat cu Kyle şi bănuiesc de ce.

– S-au certat?

Asta era ceva nou pentru mine.

– Tocmai am vorbit cu Nell pe telefonul lui Kyle. Pot să vă spun doar că nu păreau să fie supăraţi unul pe celălalt.

Cred că am părut uşor dezamăgit.

Privi în jos, aproape stingher, dacă aşa ceva era posibil pentru o femeie care dădea dovadă de atâta eleganţă.

– Cred că s-au împăcat.

Privirile ni se întâlniră.

– Întotdeauna ţi-a plăcut de Nell, Jason. Eu ştiu acest lucru, ea nu ştie.

Am oftat. Pare-se că Frankie chiar a avut dreptate când a spus că toată lumea ştia că îmi plăcea de Nell, în afară de Nell.

– Păi, nu mai contează acum. Cred că este cu Kyle.

Doamna Hawthorne dădu din cap.

– Mda, aşa cred şi eu. Nu m-ar mira. Îmi pare rău, Jason. Ştiu că doare.

Am ridicat din umeri.

– Nicio problemă. Oricum era inevitabil ca ei doi să nu fie împreună în cele din urmă.

Doamna Hawthorne dădu din nou din cap.

– Da, întotdeauna am crezut asta.

Mă privi intens.

– Ce ai de gând să faci acum?

Mă jucam cu mânerul de la schimbătorul de viteză, trecându-mi degetul peste cifre şi peste liniuţele albe.

– Nu ştiu. Nell mi-a spus că ar trebui să-i dau întâlnire Beccăi, clar nu ştiu ce să zic despre asta. Nu vreau ca Becca să creadă că o fac doar pentru că nu am avut cu cine altcineva să ies.

– Hm. De fapt nu este deloc o idee rea. Cred că dacă îi vei spune Beccăi adevărul, ea va respecta acest lucru. S-ar putea să fie

stânjenitor la început, dar e o fată tare înţelegătoare. Va înţelege care sunt intenţiile tale. Fii relaxat, totuşi. Mergi şi vorbeşte cu ea.

– Sunteţi sigură, am întrebat.

– Sunt sigură. Merită să încerci, nu-i aşa?

Mă atinse pe mână.

– Jason, ştii că dacă vreodată ai nevoie de ceva, poţi veni aici, da?

Era ceva în tonul ei, ceva grav şi tăios. Ca şi cum ar fi ştiut ceva ce doar Kyle ar fi ştiut.

O priveam fix, fără să ştiu ce să-i răspund.

– Mulţumesc, doamnă Hawthorne. Sunteţi cea mai grozavă!

Îmi zâmbi şi sunt sigur că am zărit o umbră de tristeţe în ochii săi. De parcă ar fi bănuit. Cu toate acestea, nu putea face nimic, chiar dacă ar fi ştiut, chiar dacă i-aş fi spus ce se întâmplase în sufrageria Dorsey.

Ştiam că Becca locuia într-unul din noile cartiere, câţiva kilometri mai încolo, aşa că am pornit încolo după ce am plecat din faţa casei lui Nell. M-am oprit la intrarea în cartier şi am format numărul pe care mi-l dăduse Nell.

Becca de Rosa

CAPITOLUL 2

A doua alegere. O primă întâlnire

Septembrie, clasa a X-a

Înjuram printre dinţi, în timp ce mă grăbeam să rezolv mai repede ultimele zece întrebări din tema de la analiză matematică. Uram analiza matematică. Era plictisitoare şi complicată, dar trebuia să fiu în toate grupele de studii intensive ca să îi fac pe plac lui tata. Sau, mai bine zis, să fiu în asentimentul său, atâta timp cât era imposibil să-i fac pe plac. Basul puternic de la muzică rap imposibilă pe care o asculta fratele meu Ben făcea să-mi fie şi mai greu să mă concentrez, mai ales că dăduse volumul mai tare după ce tocmai îl rugasem să dea muzica mai încet. Îl iubeam pe fratele meu, dar era atât de dificil, mai ales când trecea printr-una din acele faze când era depresiv-furios.

Trebuia să termin tema aceea de la analiză matematică, pentru că ştiam că dacă nu o făceam atunci nu o mai făceam niciodată şi atunci nu aş mai fi ieşit din casă. Părinţii mei erau îngrozitori de exigenţi când era vorba de şcoală. Îmi cereau săptămânal un raport despre progresele făcute, inclusiv despre testele şi examenele care se apropiau, temele care fuseseră făcute sau care trebuiau rezolvate sau despre creditele pe care le puteam obţine în plus. Mi se îngăduiau trei ore de timp *liber* pe zi, însă doar după ce îmi terminam toate lecţiile. Ceea ce însemna că, fiind în programul de studii intensive, abia dacă reuşeam să am o oră pe zi doar pentru mine. De obicei munceam din greu la teme până pe la nouă, zece seara, iar după zece nu mai aveam voie să ies din casă. Petreceam mult timp în camera mea, departe de părinţii mei care se luau încontinuu unul de celălalt. Atunci când nu îmi făceam temele, scriam, citeam sau mă uitam pe laptop la o emisiune de televiziune. Viaţa mea socială în afara şcolii era egală cu zero.

Nu fusesem niciodată la vreo întâlnire şi, câteodată, mă gândeam cu disperare că nici nu aveam să apuc să merg vreodată. Viaţa mea se consuma între studii, cuvinte, numere, teste şi examene. Chiar şi atunci când mă grăbeam să termin ultima problemă şi apoi să deschid caietul de notiţe pentru terminologia

necesară, m-am trezit că mintea mea începe să o ia razna. Termenii de analiză matematică deveniră altceva, ceva ce îmi inunda mintea:

Poezie.

Priveam cum creionul meu mecanic mâzgălea de-a lungul şi de-a latul paginii de jurnal, pe care îl aveam întotdeauna deschis lângă mine, indiferent unde mă aflam. Nu mă străduiam să înţeleg cuvintele care curgeau pe pagină. Când creionul se opri din scris, am citit ceea ce scrisesem:

ANALIZA MATEMATICĂ A PLICTISELII
Rata medie de transformare
Pare să-mi determine axa de rotaţie
Aria unei elipse
Determină cu certitudine termenul constant
Al vieţii mele.
Diagrama existenţei mele cotidiene
Este comportamentul final
Al funcţiei mărginite
Degenerativ, derivativ, diferenţial,
Discontinuitate esenţială,
Diferenţiere explicită,
Funcţie explicită:
Decădere exponenţială
Nu am un eu,
Nu am decât
Convergenţa condiţionată
De al lor termen constant
De funcţia continuă
A dezaprobării.
Fiecare decizie pare să fie
Parte a unei reguli în lanţ
Un spaţiu inelar
Sau,
Regiunea dintre două cercuri concentrice cu rază diferită; sau,
Cu alte cuvinte,
Părinţii
Mei

Afurisiţi.

Am oftat, bucurându-mă de plăcerea oferită de cuvinte. Reflectau o parte din mine. Aveam patru caiete pline cu versuri scrise în ultimii ani, iar cel de acum era deja două treimi plin. Poezia era singura plăcere din viaţa mea, singurul lucru care mă lăsa să-mi manifest personalitatea, care mă lăsa să fiu eu. Restul nu era decât şcoală, logopedie şi lecţii de pian. Îmi plăcea să cânt la pian şi ştiam că eram bună, dar nu era pentru mine. Se aştepta acest lucru de la mine, mi se cerea.

M-am trezit din reverie şi am reînceput să memorez termenii pentru lecţia pe care o aveam de pregătit, dar şi pe cei din lecţiile de săptămâna următoare. Dacă începeam să pregătesc lecţiile de săptămâna viitoare, dacă nu chiar să le termin, poate reuşeam şi eu să am puţin timp liber. Am terminat de învăţat la analiză matematică şi am trecut la economie, unde fiind mai simplu, mi-am pus căştile şi am început să ascult muzică. Primul cântec de pe playlist-ul Pandora era *Demons* al celor de la Imagine Dragons şi, Dumnezeule, cât de mult se potrivea. Era perfect.

Am terminat la economie şi citisem deja jumătate din textul pe care îl aveam de pregătit la literatura secolului optsprezece, materie la care creditele contau pentru colegiu, când îmi sună telefonul. Telefonul mobil era singura concesie pe care o făcuseră părinţii mei în ceea ce privea viaţa mea socială. Mi se îngăduise un telefon mobil cu abonament nelimitat de mesaje şi date, aşa că puteam scrie câte mesaje voiam. Şmecheria era, însă, că părinţii mei puteau oricând, fără niciun avertisment, să-mi ia telefonul şi să citească mesajele ca să se asigure că nu se petrecea nimic nepotrivit în viaţa mea, nepotrivit însemnând amuzant, incitant sau, în oarecare măsură, interesant.

Chiar şi propriile gânduri mi se formulau precum ecuaţiile matematice.

Singurul lucru confidenţial, ferit de părinţii mei, era poezia mea, pentru că îmi ascundeam caietele cu versuri într-o cutie de pantofi, în fundul dulapului. Nu scăpăm deloc din ochi caietul pe care îl foloseam în acel moment, pe care îl ţineam fie în poşetă, fie în rucsac, ascuns printre manuale şi caietele pline cu însemnări de la

şcoală. Mai degrabă aş da foc acelor carnete decât să las pe cineva să le citească. Exprimau cele mai intime gânduri, cele mai intime sentimente, demonii cei mai ascunşi şi mai întunecaţi. Dacă ajungea cineva să citească acele caiete, mi-ar fi pătruns până în străfundurile sufletului meu.

Am răspuns la telefon fără să mă mai uit cine sună, de vreme ce numai Jill şi Nell aveau numărul meu.

– Alo?

– Am... salut! Becca, sunt Jason... Jason Dorsey.

Jason Dorsey era ultimul om de pe planeta aceasta de la care m-aş fi aşteptat să mă sune vineri seara la ora şapte şi jumătate, mai ales că îl credeam la întâlnire cu Nell.

– Jason? De unde ai numărul meu de telefon şi de ce mă suni?

Nu m-am putut abţine să nu fiu puţin scorpie. Eram îndrăgostită de Jason Dorsey din clasa a patra, când îi trăsese un pumn în nas lui Danny Morelli care mă luase peste picior pentru că mă bâlbâiam. Fusesem îndrăgostită de Jason Dorsey dintotdeauna, dar el nici măcar nu ştia că existam altfel decât ca o prietenă ciudată a lui Nell.

Era posibil să fi fost uşor supărată pe Jason, aşa, în general.

– Păi... eu... ştii.

Nu părea să fie în apele lui, era nesigur, deloc înfumurat şi arogant, cum era de obicei.

– Of, Doamne, o dau în bară complet!

– Nici măcar nu ştiu cu ce o dai în bară, Jason. Spune-mi odată de ce m-ai sunat?

Aveam emoţii şi mă străduiam să nu fiu acră, aşa că vorbeam pe un ton oficial şi înţepat, de teamă să nu mă bâlbâi.

– Bine, fii atentă. Ştii că astăzi i-am dat întâlnire lui Nell.

– Da.

– Păi, chestia e că întâlnirea nu a mai avut loc.

– M-am gândit, de vreme ce vorbeşti cu mine şi nu cu Nell.

Nu îmi puteam da seama ce dorea de la mine. De ce mă sunase?

– Ei bine, ea este cu Kyle. Bănuiesc că sunt, cum să spun... împreună.

Nu puteam să fiu mai şocată şi să fi vrut.

– Dar a fost de acord să iasă cu tine. Nu înţeleg.

– Mda. Nici eu. Am ajuns la ea acasă, ca să o iau, şi nu era acolo. M-a sunat de pe telefonul lui Kyle şi a anulat întâlnirea.

– Vrei să spui că voia să vă întâlniţi altă dată.

De ce ar fi acceptat Nell să iasă cu Jason dacă era cu Kyle? Şi de când era cu Kyle? Nimic nu avea sens. Şi tot nu ştiam de ce mă sunase Jason pe mine, când ar fi putut să sune pe oricine altcineva. Nici măcar nu eram prieteni.

– Nu, spuse Jason, evident frustrat. Mi-a spus că nu ar fi ieşit nimic din toată povestea, niciodată.

– Îmi pare rău să aud asta. Ştiu că îţi plăcea mult de ea.

Nu ştiam ce altceva să îi spun. Începând din şcoala primară, apoi gimnaziu şi liceu, îmi doream ca Jason să mă vadă pe mine, însă el nu avusese ochi decât pentru Nell.

– Dumnezeule, chiar toată lumea ştie? Nu îmi dădusem seama că era atât de evident.

Părea iritat. Nu m-am putut abţine să nu râd.

– Da, Jason. Se cam vede de la o poştă. Eşti îndrăgostit de ea de mult timp. Oricine vă ştie pe amândoi îşi poate da seama de asta.

– Mai puţin ea.

– Da, mai puţin ea, am fost şi eu de acord. Repet, ce legătură are asta cu mine?

Liniştea adâncă de la celălalt capăt al telefonului îmi dădu de înţeles că Jason era agitat şi nu-i era uşor să-mi spună ce avea de spus.

– Am... am rezervare la *Bravo*, spuse el, şi mă întrebam dacă ai vrea să mergi cu mine.

În sfârşit îmi căzu fisa.

– C-ce? Vai, dar nnnici în ruptul capului, Jason! Nu cred că tocmai m-ai invitat să fiu umbrela ta de vreme rea. Pfui!

Am izbucnit furioasă pentru că Jason mă insultase şi pentru că mă enervase atât de tare, încât începusem din nou să mă bâlbâi.

– Nu, Becca. Nu e aşa, pe cuvânt!

Am inspirat adânc de mai multe ori şi m-am concentrat ca să pot forma cuvintele cât mai clar.

– Te rog să-mi explici raţionamentul tău, Jason. Mă tem că nu înţeleg cum de ai ajuns tu la concluzia că asta ar fi o idee bună.

Jason mormăi, distant, înfundat, ca şi cum şi-ar fi îngropat faţa în mâna care ţinea telefonul.

– Ascultă Becca. Nici măcar nu a fost ideea mea. Nici pe departe.

– Păi ce să spun, asta chiar mă ajută să mă simt mai bine. Te rog, continuă.

Jason râse.

– Dumnezeule, Becca! Eşti amuzantă când eşti furioasă.

– Sunt amuzantă tot timpul. Doar că tu nu ai ştiut până acum.

El râse din nou, ceea ce nu mă ajuta deloc să rămân furioasă.

– Vezi? Eşti amuzantă. Poate că ai dreptate. Poate că eşti amuzantă tot timpul şi nu am ştiut. Dă-mi ocazia să aflu.

– De ce? Măcar îţi dai seama cât de tare mă jigneşti? I-am răspuns începând să vorbesc cu voce groasă, în bătaie de joc: *Hei, salut, mi s-au dat papucii, iar tu eşti premiul meu de consolare. Uau, Jason, sunt atât de onorată! Sau mai bine lasă.*

– Credeam că măcar îmi dădeai ocazia să-ţi explic? mă rugă Jason.

– În regulă. Poftim.

– Sunt deja în cartierul tău, aşa că ce ar fi să-mi spui care e casa ta şi vin să te iau. Îţi explic toată această chestiune sordidă la cină.

– Uau, Jason, ai folosit un cuvânt important. Bravo!

Mi se păru că îl cam atacasem şi am simţit un puseu de vină.

– La naiba, Becca. Nu a fost frumos. Să ştii că nu toţi sportivii sunt tâmpiţi.

Făcu o pauză, după care continuă.

– Şi-apoi, sordid nici nu e cine ştie ce mare cuvânt. Hai, lasă. Ştiu cum trebuie să-ţi pară totul, dar nu e chiar aşa cum crezi, serios. Dă-mi o şansă. Te rog?

Am râs, deşi nu voiam.

– Fie. Dă-mi câteva minute să vorbesc cu ai mei. Rămâi unde eşti.

Păru încurcat, dar a fost de acord.

– Sigur, în regulă. Ne vedem imediat. Sunt la intrarea de la Harris Lake Estates.

– Nu sunt sigură că vreau să ştiu cum ai aflat unde stau.

Chicoti.

– Am condus-o odată pe Jill acasă şi mi-a spus că locuiţi în acelaşi cartier. Nimic... abject la mijloc.

Am râs din nou.

– Închid acum.

– Bine. Oricum eu am terminat de vorbit cu tine.

Începu să râdă şi închise telefonul până să apuc să o fac eu.

Acum urma partea delicată: cum să îmi mint părinţii. Nu m-ar fi lăsat nici într-un milion de ani să ies la cină cu un băiat, cu orice băiat, cu atât mai puţin cu unul pe are nici ei şi nici eu nu îl cunoşteam. Jason şi cu mine crescuserăm împreună, merseserăm la aceleaşi şcoli, fuseserăm colegi de clasă de multe ori, dar nu îl ştiam cu adevărat.

Mi-am vârât jurnalul în poşetă împreună cu telefonul mobil şi am pornit-o în jos, pe scări. Părinţii mei stăteau la masa din sufragerie, certându-se într-un amestec de engleză, arabă şi italiană.

– Ies cu Nell.

Tata mă privi cu o sprânceană ridicată, oprindu-mă brusc din drum.

– Ţi-ai terminat temele?

– Da, tată, am dat din cap.

Îşi lăsă şi el bărbia în jos, într-un salut imperceptibil, regal.

– Foarte bine. Vii acasă la zece.

– Aşa am să fac. Grazie.

Am ieşit pe uşa din faţă, verificând dacă aveam cheile de la intrare în poşetă. Dacă îndrăzneam să ajung acasă după ora impusă, încuia uşa fie că aveam cheie, fie că nu aveam. Aveam carnet, însă tata nu mă lăsa să conduc maşina decât după clasa a zecea, cu condiţia să am media şcolară 4.0[3] şi doar atunci avea sa-mi cumpere o maşină. Ca să fiu sinceră, aş fi preferat să mi-o cumpăr eu, dar nici asta nu aveam voie. Nu mă puteam angaja, deoarece un serviciu mi-ar fi distras atenţia de la şcoală.

Nu îmi plăcea deloc să fiu dependentă de părinţii mei, însă nu aveam de ales.

[3] 4.0 GPA, media şcolară a anilor de studii (Grade Point Average) este echivalentul mediei 10.

Obişnuiam să mă întâlnesc cu Nell la intersecţie, deoarece, tata ar fi făcut un anevrism dacă ar fi văzut băieţi în maşina care mă lua de acasă. Chiar dacă nu era decât ceva nevinovat, nişte prieteni care-şi petrec timpul împreună, de exemplu, el tot şi-ar fi pierdut minţile. M-am specializat în inducerea lui în eroare când venea vorba să ies cu Nell şi Jill, ceea ce însemna că erau cu noi şi Kyle, prietenul lui Jill, Nick, şi, câteodată, Jason. Ne duceam să pierdem vremea la mall, iar când era ora de întors acasă, făceam în aşa fel să pară că nu fusesem decât cu Nell şi Jill. Totuşi, această întâlnire cu Jason avea să fie mai complicată.

M-am hotărât să mă gândesc mai târziu cum să rezolv chestiunea întoarcerii acasă. Deocamdată, trebuia să-mi controlez emoţiile. Locuiam la nicio stradă distanţă de intrarea în cartierul meu, aşa că nu aveam mult de mers, dar am văzut camioneta lui Jason la marginea drumului, părul lui ţepos şi blond şi pielea bronzată, iar drumul deveni, dintr-odată, fără sfârşit. Fiecare pas îmi răsuna în urechi, bubuind ca un tunet. Cu fiecare pas şi cea mai mică parte din mine tremura şi se scutura şi mă întrebam dacă el credea că sunt supraponderală. Ştiam că nu eram, logic. Eram scundă şi bine înzestrată, dar eram în formă şi mâneam bine. Ştiam toate acestea şi, de obicei, eram mulţumită de cum arătam. Din când în când, însă, mai ales atunci când eram în preajma lui Jason, mă simţeam ruşinată de formele mele. Ştiam că era atras de Nell, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă mă văzuse măcar vreodată, deoarece nu arătam nici pe departe ca Nell. Eram mai scundă şi mai plinuţă decât ea. Aveam tenul închis şi eram brunetă. Nell era înaltă, zveltă, cu un ten palid şi un păr perfect blond. Nell era o fire energică, era vorbăreaţă, populară şi sigură pe ea, iar eu... nu. Eram tăcută, timidă şi mă bâlbâiam.

Dumnezeule, ştiam că aveam să mă bâlbâi în preajma lui Jason. Pur şi simplu ştiam asta. Avea să mă facă să mă simt agitată sau emoţionată, iar eu urma să mă pierd şi să încep să mă bâlbâi. Deja eram agitată şi mai aveam trei metri până să ajung la el. Am inspirat adânc de câteva ori şi am încercat să dau vina pe tupeul său pentru faptul că eram supărată. Încă îmi era dator cu o explicaţie în stil mare, dar eram sigură că aveam să îl las în pace după o vreme. Urma să îi ţin morală, dar aveam să îl iert. Până la urmă.

M-am apropiat de camioneta lui neagră şi mi-am netezit uşor partea din faţă a fustei gri, de bumbac. Jason sări din maşină şi o înconjură ca să ajungă şi să-mi deschidă portiera; Jason câştigă puncte la capitolul bune maniere. Nu vorbi până nu întoarse maşina de pe bulevardul mic până la intrarea în cartier şi apoi pe strada principală.

– Aşadar, am spus eu. Explică.

Jason râse forţat şi deschise radioul, reglându-l pe un post de muzică country. M-am strâmbat şi am schimbat postul, dar Jason se încruntă la mine şi îl mută la loc.

– Îmi plăcea cântecul acela.

I-am aruncat o privire cruntă.

– Urăsc muzica country.

– Ai ascultat măcar vreodată? mă întrebă el.

Am suspinat şi am dat din cap.

– Nu, nu chiar, am recunoscut.

El dădu volumul tare astfel că muzică răsună în toată maşina şi în momentul acela începu un cântec nou.

– Ascultă piesa asta. E una dintre preferatele mele. Spune o poveste minunată.

Am închis ochii şi am ascultat cuvintele cu atenţie... *Optzeci şi nouă de cenţi în scrumieră, o sticlă de Gatorade pe jumătate goală...* Am fost imediat vrăjită de imaginea simplă, plină de viaţă. M-am lăsat absorbită complet de acel cântec. Fiecare vers, fiecare strofă, fiecare repetiţie a refrenului era interpretată cu o emoţie mistuitoare. *Îţi conduc camioneta*... Dumnezeule. Îmi provocă atâta emoţie. Nu ştiam din ce cauză, deoarece nu pierdusem pe nimeni aşa cum pierduse interpretul, dar cântecul mă impresionă puternic.

Când se termină, Jason opri aparatul de radio.

– Deci, ce părere ai?

– Cine era? am întrebat.

– Lee Brice. Cântecul se numeşte *Îţi conduc camioneta*, dacă nu ţi-ai dat seama din refren. Rânji. Deci am avut dreptate?

Am dat din cap.

– Da, ai avut dreptate. Este un cântec foarte emoţionant. Nu a fost chiar zdrăngăneală, aşa cum credeam că o să fie.

Râse.

– Tu vorbeşti despre stilul vechi de country. Nu tot ce iese pe piaţă zilele acestea este la fel, ci este mai mult un country cu influenţe rock, cred că îl poţi numi aşa. Îmi place muzica country pentru că... nu ştiu. Este despre tot felul de lucruri. Majoritatea cântecelor spun o poveste sau au un subiect care te acaparează, înţelegi? Ceva ce poţi înţelege. Este atât de clară povestea pe care o spune acel cântec despre tipul care a pierdut un prieten apropiat, un frate, poate chiar pe tatăl său. E totul acolo, în versuri.

– Versurile au fost foarte poetice. I-am zâmbit. Pune alta pentru mine.

Zâmbi şi deschise din nou radioul. Ascultă câteva ritmuri, apoi dădu din cap.

– Asta e o altă piesă bună.

Aruncându-mi o privire, Jason arătă spre mine, ca şi cum mi-ar fi dedicat interpretarea.

– Asta e pentru tine, Becca!

Nu mi-am putut stăpâni râsul.

– Eşti un ciudat.

Dădu volumul mai tare şi strigă ca să acopere chitarele.

– Îţi dedic ţie această piesă! Ascultă bine!

Coborî geamurile şi îşi scoase mâna, dând din cap pe ritmul muzicii şi ţinând cadenţa cu palma pe caroseria maşinii. Piesa era scrisă în acelaşi spirit, muzica acompaniind armonios vocea solistului. După mine, era cu mai multe influenţe pop, iar solistul nu avea accent country, dar era totuşi o piesă country. Apoi am fost mai atentă la versuri, o poveste despre o femeie care nu trebuia să facă tot felul de dulcegării şi lucruri sexi, dar ar fi fost grozav dacă le-ar fi făcut. Era un cântec scris cu iscusinţă, un cântec romantic şi sincer.

Când se termină, Jason coborî uşor volumul, deoarece începea un alt cântec.

– Ţi-a plăcut? Era *Sure be cool if you did*[4], de Blake Shelton.

– Nu e tipul de la emisiunea aceea de la televizor? X Factor sau Vocea, parcă?

– Da. E la Vocea.

[4] Ar fi fost grozav dacă ai fi făcut.

L-am săgetat cu privirea.

– De ce ai vrea să-mi dedici piesa asta, totuşi?

Se înroşi şi privi în altă parte, uitându-se la mine cu coada ochiului în timp ce conducea.

– Nu ştiu. Ţi-am dedicat-o. Cred că mi s-a părut... potrivit. Noi doi, la o întâlnire?

Am oftat.

– Tot nu mi-ai dat nicio explicaţie.

Îşi dădu ochii peste cap şi îşi frecă obrazul.

– Ştiu, ştiu... doar că... ai ieşit cu mine şi mă simt bine. De ce să stric totul cu o discuţie serioasă?

I-am aruncat o privire de genul *pe bune?*

– Pentru că singurul motiv pentru care am fost de acord să ies cu tine a fost faptul că mi-ai promis o explicaţie.

– Bine.

Dădu volumul mic la radio.

– Uite cum stau lucrurile. E limpede că toată lumea din oraşul acesta afurisit ştie că am fost îndrăgostit de Nell.

Am remarcat faptul că folosise timpul trecut, dar nu l-am întrerupt.

– Ieri la antrenament, băieţii au început să facă băşcălie pe tema asta.

– Nu e prea frumos din partea lor. Se presupune că sunt colegii tăi de echipă.

Mă privi lung de parcă spusesem ceva ce nu fusese pe înţelesul său.

– Sunt colegii mei de echipă. Cred că e ceva ce fac băieţii. Ne luăm unii de alţii. E ceva... e ceva obişnuit.

Îşi ridică mâna când am deschis gura să întreb ceva.

– Vrei o explicaţie? Atunci taci o secundă. M-au luat în băşcălie cu faptul că eram îndrăgostit de Nell de când mă ştiam şi nu făcusem nimic pentru asta. Aşa că, da, Frankie şi Malcolm au pus fiecare pariu cu mine pe o sută de dolari că nu am curaj să îi dau întâlnire lui Nell a doua zi. Ei bine, nu poţi refuza aşa un pariu, aşa că am invitat-o. Ştiu că oricum voiam să o invit, dar aşa făceam şi nişte bani.

– Deci i-ai mai fi dat întâlnire dacă prietenii tăi nu făceau pariu cu tine?

Jason nu răspunse imediat.

– Probabil că nu.

– De ce nu?

Oftă.

– E înspăimântător, ştii? Vreau să spun că oricum e înspăimântător să dai cuiva întâlnire, dar să îţi placă de cineva de la distanţă şi ea să nu aibă nici cea mai mică idee? E îngrozitor.

– Recunoşti că ţi-e frică? am întrebat, tachinându-l.

Mă străpunse cu privirea.

– Poţi să fii sigură că îmi e. Dar am făcut-o, totuşi. Ştii, asta înseamnă să ai curaj: să-ţi fie frică şi, cu toate acestea, să faci ce ai de făcut. Oricum, asta mi-a spus tata şi sunt sigur că e adevărat.

Privirea i se întunecă atunci când pomeni de tatăl său, iar degetele i se încleştară pe volan.

– Dar da, rahat, da, mi-a fost frică când i-am dat întâlnire. Tremuram tot.

Am râs.

– Categoric m-ai fi putut păcăli. Eşti întotdeauna plin de tine.

Mă privi curios.

– Plin de mine? Aşa par?

Am dat din cap.

– Mda. Te porţi de parcă toată lumea e a ta. De parcă nu ţi-e frică de nimic şi de nimeni.

Am ciupit de pe unghia degetului mare o bucăţică de ojă de culoare albastru ou de măcăleandru, care se desprinsese.

– Nu ştiu cum o faci. Să te porţi aşa.

El dădu din cap.

– Nu vreau să par plin de mine. Ca să fiu sincer, nici nu mă simt aşa în general.

I-am aruncat o privire piezişă.

– Deci nu e decât teatru.

Ridică din umeri.

– În oarecare măsură, da. De fapt, în mare măsură. Nu sunt diferit de ceilalţi. Există lucruri de care îmi este şi mie frică, am

secrete, incertitudini. Ca toată lumea. Poate doar le ascund mai bine.

Nu am răspuns imediat. Ideea că Jason Dorsey era nesigur sau că se temea mi se părea absurdă până la ridicol. Nu ezita niciodată, nu se îndoia de el niciodată. Era mereu sigur pe el, avea totul sub control şi nu şovăia niciodată. Ştia cine era, la ce era priceput şi cunoştea oameni ca el. Cu alte cuvinte, nu era ca mine.

– Poate că aşa e. Să ne întoarcem la discuţia noastră. Cum ai ajuns să îmi dai mie întâlnire?

Jason se foi în scaun.

– Aşadar, am ajuns în faţa uşii lui Nell ca să o iau la întâlnire şi am primit un telefon. Am răspuns crezând că este Kyle după numărul de telefon care îmi apărea. S-a dovedit că era Nell, care a început să dea înapoi. După câte se pare s-a certat cu Kyle şi apoi şi-au dat seama că nu mai pot unul fără celălalt, ceva de genul unui rahat melodramatic. Nu ştiu. Tot ce ştiu este că m-am supărat, ştii?

Se uită la mine, după care privi în altă parte, ca şi cum urma să spună ceva ce l-ar fi pus într-o lumină delicată.

– Apoi, Nell mi-a spus că ar trebui să te invit pe tine în locul ei. Acum, ca să se ştie, i-am spus că vei reacţiona exact aşa cum ai făcut-o. Dar ea nu spunea decât: *Oh, doar spune-i ce s-a întâmplat şi totul va fi bine*. Deci nu e ca şi cum Nell mi-a dat papucii, iar eu imediat m-am şi gândit: *Aha, ce zici de Becca? E aproape la fel de bună ca Nell.*

Am inspirat adânc. De fapt, mie exact aşa mi se păruse.

– Nu. Şi atunci la ce te-ai gândit?

Nu-mi răspunse decât după mult timp. După cinci minute de linişte stânjenitoare, a parcat maşina pe un loc de parcare în faţă la Bravo. Se strecură afară, îmi deschise portiera şi, apoi, uşa de la intrarea în restaurant. Inima mi se opri atunci când i-am simţit mâna pe spate, conducându-mă spre uşa holului din interior. Niciunul dintre noi nu scoase o vorbă până când nu ne-am aşezat la masa rotundă, pentru patru persoane, pe care era un coş de pâine şi un castronel cu ulei de măsline.

După ce am comandat, l-am fixat pe Jason cu o privire foarte serioasă.

– Nu mi-ai mai răspuns. La ce te-ai gândit?

Jason nu se uita la mine.

– Nu ştiu. La multe. Iniţial m-am gândit că fusesem rănit. Vreau să spun că îmi plăcea de Nell de când eram copii. Nu a ştiut acest lucru niciodată şi nici nu-l va mai şti. Ea şi Kyle se potrivesc perfect. Şi mi-a tras clapa fără să se gândească. Iar asta a durut. Apoi mi-a spus să te invit pe tine în locul ei, deschizând aşa o cu totul altă perspectivă. La început a fost ceva de genul *de ce nu?* Şi da, ştiu cum sună şi îmi pare rău. Ai vrut adevărul, aşa că, iată-l.

Înmuie o bucăţică pâine în vasul cu ulei de măsline, o aruncă în gură, o mestecă şi o înghiţi înainte să continue. Eram vrăjită de felul în care i se mişca bărbia, de linia puternică a maxilarului în timp ce mesteca, siguranţa cu care îşi mişca mâinile, căutarea continuă a ochilor săi, care treceau rapid de la masă la uşă, ca apoi să se oprească asupra mea.

– Însă cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam mai bine seama de ceva. Mi-am dat seama că mă agăţasem mai mult de ideea de a fi îndrăgostit de Nell. Pe bune acum. Îndrăgostit? Ce ar fi putut însemna asta? Nu mă remarcase niciodată, deoarece îi plăcea de Kyle. Sunt atât de... prinşi unul de celălalt. Poate că ei nu s-au gândit până acum că ar fi ceva romantic, dar au fost împreună dintotdeauna. Aşa că, bănuiesc că am fost mai mult îndrăgostit de dorinţa ca ea să mă remarce, deoarece nu a făcut-o niciodată şi nici nu o va face.

– Şi acum?

Am luat o înghiţitură de Cola şi aşteptam răspunsul lui. Dacă nu îmi plăcea, eram pregătită să ţâşnesc şi să plec acasă. Toată situaţia începea deja să-mi scape de sub control.

Aproape că părea că mă vedea pentru prima oară pe mine aşa cum eram eu, iar acest lucru îmi putea întuneca judecata. Mai că nu voiam să mă dorească, deoarece acest lucru ar fi însemnat să fac ceva pentru asta.

– Iar acum?

Jason învârtea cu paiul gheaţa din paharul său.

– Acum văd lucrurile puţin diferit. M-am gândit la tine şi cred că mi-am dat seama că nu te cunosc cu adevărat. Ne-am învârtit în aceleaşi cercuri toată viaţa. Ce vreau eu să spun este că eşti una dintre cele mai bune prietene ale lui Nell, dar, în ce o priveşte pe

Nell, cam toată lumea este pe locul doi după Kyle. Mă rog, mi-am dat seama că nu te cunosc şi că mi-ar plăcea să o fac. Adică ştiu că eşti foarte deşteaptă, vreau să spun mai deşteaptă decât orice persoană pe care o cunosc eu. Şi mai ştiu că eşti cu adevărat frumoasă. Dar nu ştiu mai mult de atât. Cred că părinţii tăi sunt imigranţi, dar nu sunt sigur. Ştiu că uneori te bâlbâi. Dar cam asta e tot.

Credea că sunt frumoasă? A trebuit să fiu atentă cum respiram ca să rămân calmă.

Am râs.

– Nu cred că termenul de *imigrant* este *politically correct*[5].

Eram încântată că reuşisem să spun acel lucru cu multă detaşare, fără să mă bâlbâi. Încă eram ameţită de comentariul făcut de el în treacăt cum că aş fi frumoasă.

Ridică din umeri.

– Ştii ce vreau să spun. S-au mutat aici din altă ţară.

Flutură o bucată de pâine.

– Imigranţi. Nu e ceva rău, nu e ceva bun, e doar ceva.

– Tatăl meu e din Italia. S-a născut într-un oraş port care se cheamă Brindisi şi se află în regiunea Puglia.

– Asta e lângă Roma? mă întrebă Jason.

Am râs.

– Nu, nu este. Este în cealaltă parte a ţării şi mult mai la sud. S-a mutat aici când avea treizeci de ani şi a întâlnit-o pe mama când pleca din Aeroportul La Guardia.

– Mama ta de unde e? Tot din Italia?

În acel moment chelnerul ne aduse farfuriile, iar eu am început să mănânc cu poftă înainte să răspund.

– Nu, mama e din Beirut, Liban. A venit aici când a venit şi tata, dar era mult mai tânără, avea doar douăzeci şi trei de ani. S-au îndrăgostit unul de celălalt şi s-au căsătorit după un an. S-au stabilit aici după ce m-am născut eu. Fratele meu mai mare, Benjamin, s-a născut în New York şi a trăit acolo trei ani.

Jason se opri din mâncat ca să se zgâiască la mine:

– Eşti arăboaică?

[5] Sintagmă cu sensul specific de a nu leza prin conotaţii depreciative unele grupuri minoritare.

– Pe jumătate.

Am lăsat furculița jos.

– De ce pari atât de surprins?

Ridică din umeri.

– Nu știu. Cred că din cauză că nu mi-am dat seama. Vorbești și în limba maternă a părinților tăi?

Veni rândul meu să ridic din umeri și să-mi întorc privirea.

– Mda. E complicat, dar toți vorbim cele trei limbi. Mama vorbește italiana la fel de bine ca araba și engleza, iar tata vorbește italiana plus celelalte. Și Ben și cu mine le vorbim pe toate trei. Părinții noștri insistă ca noi să le cunoaștem limba maternă și, în plus, mergem în vacanțe în fiecare an în Liban și în Italia, în vizită la rude.

Mă privi cu gura căscată.

– Stai puțin. Tu vorbești trei afurisite de limbi?

Vorbi atât de tare, încât oamenii din jur se uitară la noi.

– Chiar trebuie să strigi? am spus pe un ton jos, dar ferm.

– Scuze, murmură Jason.

– Și da, ca să se știe, chiar vorbesc trei afurisite de limbi.

Ochii lui Jason ieșiră din orbite la auzul cuvântului de ocară, care părea să-l fi surprins.

– Și da, pot să vorbesc urât în toate trei. Pot și o fac. Doar pentru că sunt tăcută și mă bâlbâi nu înseamnă că nu îmi place să înjur.

Jason se încruntă.

– Nu de asta sunt surprins. Doar că pari o... fată bună. Adică nu pari deloc genul care să înjure. Nu pentru că nu poți, ci pentru că nu vrei. Dacă stau să mă gândesc, mă simt chiar jignit că ai bănui că eu aș crede așa ceva despre tine.

Am simțit cum mă înroșesc de rușine.

– Îmi pare rău. A fost o presupunere grosolană. Doar că așa gândesc oamenii. Ei nu mă aud niciodată vorbind sau dacă se întâmplă să mă audă e atunci când sunt supărată și mă bâlbâi. Așa că nu fac altceva decât să presupună că nu mă duce capul, deși am media generală 4.0, vorbesc trei limbi și am deja credite pentru facultate.

Jason mă privi din nou fix.

– Credite pentru facultate? Cum așa?

Am dat din mâna.

– Cursurile intensive. În loc să fac doi ani într-un an, părinţii mei au aranjat să rămân în aceeaşi clasă cu colegii mei, dar au pus la punct un plan împreună cu consiliul şcolii. Particip la tot felul de cursuri intensive. La literatură sunt acum la nivelul clasei a XI-a, iar asta înseamnă credite pentru facultate. De asemenea, merg la cursuri la facultatea de stat. Merg acolo în fiecare marţi dimineaţă în loc să vin la liceu şi particip acolo la un curs. E complicat şi plictisitor. Nu înseamnă decât o tonă de teme în plus.

– E impresionant, Becca.

Chiar părea sincer impresionat.

Am dat din mână, simţindu-mă stânjenită de atenţia lui.

– Nu e aşa. Părinţii mei cred în folosirea a ceea ce ţi-e dat. Pare-se că sunt deşteaptă şi atunci trebuie să dau ce am mai bun dm mine. Nu e suficient să fac lucrurile foarte bine. Dacă reuşesc să fiu cea mai bună, trebuie să trec la nivelul următor.

Jason se întunecă la faţă.

– Ştiu cum e. Crede-mă.

– Şi pe tine te-au chinuit părinţii cu şcoală? am întrebat.

Nu păruse niciodată că s-ar fi omorât prea mult cu cartea. Nu că nu era deştept, doar că nu era genul de tip aplecat spre studiu.

A râs.

– Păi, să nu pari prea surprinsă. Dar nu, nu în măsura în care o fac ai tăi. Tata se aşteaptă să fac totul perfect. Vreau să spun totul. Şi eu am media maximă, dar particip la ore de curs obişnuite, deci nu e la fel de impresionant ca la tine. E doar o parte a înţelegerii. Adică exact cum e cu mine şi cu fotbalul. Nu este suficient că am ajuns în echipa reprezentativă încă din clasa a noua, ceea ce, apropo, nu este un lucru de ici de acolo. Trebuie să bat recordurile şcolii pentru majoritatea primirilor de minge sau înscrieri de touchdown. Şi nici asta nu este suficient. Nu, trebuie să bat recordurile zonale. Aşa că fac toate aceste lucruri şi nu sunt decât în clasa a zecea. Acum vrea să obţin un nou record naţional. *Mai mult, Jason*, vocea îi deveni mai gravă, iar ochii i se înceţoşară în timp ce părea că se gândeşte la tatăl lui, *nu te mai mulţumi să fii pe locul doi, rahat cu ochi. Întăreşte-ţi jocul. Bate recordul naţional, Jason*.

Am simţit cum ceva se strânse în mine când i-am citit suferinţa pe faţă.

– Ţi-a spus aşa ceva? Propriul tată?

– Tata...

Părea să îl amuze acest cuvânt, dar nu cât să îi alunge umbra din privire.

– Mda. Spune rahaturi din acestea tot timpul. Mă rog. E un cretin, dar lui îi datorez faptul că voi stabili recordul naţional pentru liceeni pentru cele mai multe primiri de minge din carieră.

– Serios?

Râse cu poftă.

– Da. Recordul a fost stabilit de Davis Howell între 2009 şi 2012, cu 358. Aceasta este informaţia oferită de Cartea Recordurilor a Federaţiei Naţionale a Asociaţiei Sportive a Liceelor, pe care tata o citeşte aproape în fiecare zi. Nici nu am ajuns la mijlocul sezonului şi deja am 150 de interceptări. Ca să bat recordul am nevoie, în medie, de şase primiri pe meci, ceea ce nu e greu de realizat. Sunt doar în clasa a zecea, aşa că mai am înainte jumătate de an şi clasele a unsprezecea şi a douăsprezecea. Dar acesta este doar unul dintre recordurile posibile. Tata s-a fixat şi pe cel de distanţă parcursă pentru primirea mingii. Care, fie vorba între noi, a fost stabilit de Dorial Green-Beckham, de la Springfield Missouri, la 5,811 metri. Ca să bat acest record trebuie să alerg în medie pentru primirea mingii cam 105 metri în fiecare partidă. Ceea ce este absurd. Acestea sunt statistici profesioniste, Becca. Copiii care au stabilit recordurile acestea sunt primii recrutaţi de Liga Profesionistă de Fotbal. Sunt viitorii câştigători ai trofeului Heisman. Eu sunt... ce să spun, sunt bun. Pot să o fac. Trebuie să o fac.

Ascultându-l, mi-am dat seama că, de fapt, se încuraja şi se convingea singur. Nu ştiam diferenţa dintre primirea mingii şi distanţa alergată pentru primirea mingii, dar puteam citi panica din ochii lui şi puteam recunoaşte hotărârea de fier a cuiva căruia i se stabilise un scop, dar nu i se oferise nicio opţiune în afară de aceea de a-şi atinge acel scop. Am văzut acest lucru în el, pentru că îl vedeam în mine în fiecare zi.

– Ce se întâmplă dacă nu baţi recordurile? am întrebat.

Se schimbă la faţă şi deveni distant şi rece.

– Asta nu este o opţiune.

– Nu îmi place ce aud, Jason. Vrei să spui că nu ai de ales? Adică trebuie să baţi recordul naţional că, dacă nu, ce se întâmplă?

Nu-mi răspunse, doar ciupi o bucăţică din puiul său cu parmezan.

– Jason? Ce se întâmplă dacă nu?

M-am aplecat în faţă, încercând să-l fac să se uite în ochii mei.

Ridică privirea brusc, iar ura ce i se putea vedea în ochi mă făcu să mă dau repede înapoi cu teamă.

– Nu se întâmplă nimic, Becca. O voi face. Pentru că trebuie, ai înţeles? Atâta tot.

Se uită în altă parte, iar eu nu ştiam ce să spun, ce să gândesc.

– Îmi pare rău. Îmi... a fost... Îmi pare rău. Mă întorc imediat.

Se ridică în picioare ca din puşcă şi se duse la baie, lăsându-mă cu o farfurie de peşte pe jumătate plină şi fără poftă de mâncare.

Nu era doar hotărât, era forţat, era atât de tare împins de la spate, încât îl consuma. Nu aş fi ghicit niciodată. L-am urmărit jucând în fiecare partidă, deoarece Nell şi Jill mă târau după ele la meciuri. Kyle era coordonatorul de joc şi vedeta echipei, sclipitor, frumos, ca un zeu, atât de aproape era de perfecţiune, iar prietenul lui Jill, Nick Nagle, era şi el în echipă, însă era unul dintre cei din prima linie care se luptau corp la corp cu cei din prima linie din echipa adversă. Îl urmăream tot timpul pe Jason cum juca şi întotdeauna părea să se simtă bine, ca şi cum, pe teren, era în elementul lui sau ca şi cum nu ar fi existat un alt loc pe pământ unde ar fi preferat să fie. Se pare însă că acum vedeam o altă realitate.

Jason reveni la masă şi părea din nou că avea totul sub control. Se aşeză şi îmi atinse spatele cu mâna lui trimiţându-mi fulgere prin tot corpul.

– Îmi pare rău că mi-am ieşit aşa din fire, Becca. Nu trebuie să-ţi faci probleme, serios. Într-adevăr, tata mă cam împinge de la spate, dar este pentru binele meu. Mă face mai bun. Nu te îngrijora, bine?

Recunoşteam o cacealma de la o poştă.

– Da, bine, ştii că e o aiureală, dar hai că o las baltă.

Rânji şi în secunda următoare Jason cel sigur pe el şi arogant reveni.

– Aşadar. Am vorbit destul despre mine şi despre fotbal. Spune-mi ceva despre tine.

– Ce anume? am întrebat agitată.

– Nu ştiu. Ceva ce nu mai ştie nimeni.

Mă gândeam la ceva neînsemnat ce aş fi putut să-i spun.

– Am articulaţii neobişnuit de flexibile la mâini.

Mi-am îndoit degetele de la o mână până când vârful degetelor a atins braţul. Jason tresări, după care mai tresări o dată când mi-am dat complet peste cap degetul cel mare.

– Faptul că am degete agile mă ajută când studiez la pian.

– Cânţi şi la pian? mă întrebă.

– Da, de la patru ani. Trebuie să studiez cel puţin două ore pe zi.

– Plus toate cursurile în ritm intensiv şi cele de la facultate.

– Şi nu uita de logoped.

– Cum?

Se opri cu furculiţa în aer.

– Defectul meu de vorbire? Bâlbâială? Nu se întâmplă că mă trezesc într-o bună dimineaţă şi brusc nu mă mai bâlbâi. Merg la logoped de două ori pe lună. Trebuie să mă ocup de asta permanent.

Îşi lăsă capul într-o parte.

– Cum te ocupi de asta?

Am dat din cap.

– Nu vrei să auzi aşa ceva.

Zâmbi, dar de data aceasta nu mai era acel rânjet seducător, superior şi arogant, ci un zâmbet uşor, dulce, care făcu să se topească ceva înlăuntrul meu. Mă străduisem toată seara să-mi potolesc bătăile inimii, să mă bucur, pur şi simplu, de acele momente pe care le petreceam cu Jason fără să aştept nimic altceva în schimb, dar zâmbetul acela... mă făcu să simt că mă plăcea cu adevărat. Ca şi cum totul ar fi însemnat ceva.

– Dar vreau să aud aşa ceva, spuse luându-mi mâna în mâna lui şi mângâindu-mi degetul mare cu al lui.

Era un gest intim care îmi electriza toţi porii, care făcu să mi se strângă pielea capului şi inima să bată cu putere. Mi-am tras mâna şi mi-am răsucit o buclă de păr pe degetul arătător.

Mi-am adunat gândurile şi am încercat să-i dau un răspuns pe care să-l înţeleagă.

– Ca să fiu sinceră, sunt multe de spus. Am avut la dispoziţie toată viaţa ca să înţeleg. Unii copii se bâlbâie când sunt mici, dar, în timp, scapă de acest defect. Pentru ei nu e decât o problemă de învăţare a pronunţiei corecte. Pentru alţii, eu de exemplu, este o luptă pe viaţă, ceva de care nu mă voi elibera complet niciodată.

Jason era concentrat şi atent şi se juca în pahar cu paiul în timp ce mă privea.

– Aşadar, specialiştii ştiu ce anume provoacă bâlbâială?

– Specialiştii, printre care mă voi număra şi eu într-o bună zi, nu ştiu decât că este o combinaţie de elemente. Se crede că este de natură genetică, dar şi de mediu şi există dovezi care arată diferenţe la nivelul structurii creierului. Nu este un semn de inteligenţă şi nici nu este acelaşi lucru cu apraxia de vorbire, care afectează unii copii şi care este o tulburare de dezvoltare de altă natură.

Jason se lăsă pe spătarul scaunului, uluit.

– Dar ştii multe despre asta, nu glumă! Parcă ai fi... nu ştiu. Parcă ai fi un doctor nu alta.

Am zâmbit cu sfială.

– Ei bine, deoarece mă bâlbâi, am decis cu ceva vreme în urmă, că ar fi cazul să ştiu cu ce mă confrunt. Mă gândesc să urmez la facultate cursurile de logopedie şi ulterior să fac cursuri postuniversitare ca să devin cercetător. Vreau să ajut la descoperirea unor metode noi ca să ajut copiii care să bâlbâie să depăşească această condiţie, dacă nu este posibil să se găsească remediul.

– Deci chiar vrei să te faci doctor.

Am dat din cap.

– Categoric. De când aveam unsprezece ani am ştiut că vreau să fiu ca doamna Larson, medicul meu logoped. M-a ajutat mai mult decât îţi pot spune. Nu doar cu tehnicile pentru fluenţă, dar m-a învăţat să am încredere în mine şi să mă plac în ciuda bâlbâielii.

M-am oprit, nefiind sigură dacă să continui sau nu, dar era ceva care mă atrăsese la Jason, ceva care mă făcu să am încredere în el.

– Doamna Larson este cea care a sugerat să exprim ceea ce sunt în scris.

Am ridicat din umeri, răsucindu-mi şuviţa de păr între degete.

– Chestii. Ceea ce cred, ceea ce simt. Lucrurile pe care, inevilabil, nu pot să le spun sau nu vreau să le spun.

– Şi este o carte, un roman? Sau poezie?

Nu-mi găseam locul. Nell ştia că aveam jurnale de poezie, dar nici măcar ea nu le văzuse. Abia dacă îl cunoşteam pe Jason şi deja totul devenea extrem de personal şi de complicat. Ochii săi strălucitori şi verzi ca nişte luciri de jad aprins de lumina soarelui mă ţintuiră, secându-mă de toate secretele, de toate cuvintele pe care nu le voiam rostite.

– Poezie, am spus cu o voce abia auzită. Dar nu rime, în genul sonetelor lui Shakespeare despre flori şi lucruri. Diferit. Cred că le-ai putea numi versuri libere. Cuvinte pe hârtie care vin din mine.

Era mai mult chiar şi decât îi spusesem lui Nell despre ce scriam. Inima îmi bătea cu putere, iar eu simţeam că mi se face rău.

El îmi zâmbi.

– Cred că e grozav. Mi-ar fi plăcut să pot face asta. Să scriu poezie sau ceva de genul acesta. Nu mă pricep deloc la cuvinte, mai ales la scris. Îmi pun gândurile în ordine în minte, dar când ajung pe hârtie nu mai sunt aşa cum le gândisem iniţial.

Îşi aruncă şervetul pe farfurie şi o împinse în faţă, însă nu-şi dezlipi ochii de la mine.

– Pot să citesc într-o zi ce ai scris?

M-am foit pe scaun.

– Nu ştiu. E ca un fel de jurnal pentru mine, ştii? E... chiar personal. Nu că nu aş avea încredere în tine, Jason. E...

Simţeam cum mă copleşesc emoţiile, ameninţând să-mi afecteze fluenţa.

– A-adică... nu le-a mai citit nimeni până acum. Nici chiar Nell. Dddd-deci nu ştiu. Nu încă. Îmi pare rrrr-rău.

Faţa îmi ardea de ruşine, am închis ochii şi am plecat capul.

Am simţit un deget şovăitor dându-mi la o parte o şuviţă de păr şi apoi am simţit cum mi se ridică faţa, cuprinsă de mâinile lui Jason.

– Hei, nu e nimic. Nu e mare lucru. Dacă e personal, e personal.

I-am simţit zâmbetul în voce, atât de mult dorea să mă facă să înţeleg că, într-adevăr, nu era nicio problemă.

– Serios, Becca, nu-ţi face griji. N-am ştiut că e un jurnal, altfel nu te-aş fi rugat.

Nu am putut decât să ridic din umeri şi să mă concentrez asupra respiraţiei. Odată ce am reuşit să mă liniştesc suficient de mult încât să pot vorbi fără să mă fac de râs, m-am uitat la el. Înţelegerea şi compasiunea care i se citeau în ochii erau atât de reale încât le puteam simţi radiind din el înspre mine.

– Îţi mulţumesc că ai înţeles, am spus.

El doar dădu din mână.

– Naa, nu ar fi trebuit să îţi cer asta. Privi în jur şi făcu semn chelnerului să se apropie. Vrei un tiramisu, o prăjitură cu brânză dulce sau altceva?

– Mi-ar plăcea tare mult o prăjitură cu brânză dulce, am spus cu un zâmbet larg.

Prăjitura cu brânză dulce era slăbiciunea mea. Nu puteam refuza, chiar dacă asta însemna să stau douăzeci de minute în plus pe bandă, în sala de la demisol.

Jason zâmbi fericit.

– O să par necioplit dacă îţi spun că mă bucur că nu eşti genul de tipă care ciuguleşte ca o vrăbiuţă? Faptul că îţi face plăcere să mănânci şi te bucuri de ce ai în farfurie mă face fericit. Sunt un gurmand, iar desertul a fost întotdeauna partea mea preferată.

– Un gurmand? am întrebat.

Nu mai auzisem termenul până atunci.

Ridică din umeri.

– Iubesc mâncarea. Îmi place să mănânc. Fac atâta exerciţiu fizic încât am nevoie de multe calorii. Tata ar putea mânca orice i-ai pune în farfurie, iar mama ar fi în stare să ardă şi apa, aşa că eu sunt cel care găteşte la noi acasă.

Privirea îi împietri când îl pomeni pe tatăl său şi mi-am dat seama că aceasta era reacţia pe care o avusese de fiecare dată.

– Care este mâncarea ta preferată pe care o găteşti?

Se gândi un moment.

– Aceasta este o întrebare bună. Gătesc mult paste, deoarece sunt pline de carbohidraţi, dar pot să pun în ele diferite feluri de carne pentru un plus de proteine şi, în plus, legumele merg foarte bine cam în toate felurile de paste. Îmi place să gătesc şi la grătar.

Sunt cunoscut pentru burgerii mei pe care îi fac pe grătar iarna, înfofolit cu geacă, mănuşi şi cu toate cele.

Râdea de el, iar eu râdeam cu el, imaginându-mi-l cu uşurinţă sărind în sus şi în jos prin zăpadă, cu o căciulă tricotată şi mănuşi groase, în timp ce burgerii sfârâiau pe grătar.

Chelnerul ne adusese prăjiturile cu brânză dulce, iar noi am oprit toate discuţiile pentru a devora cât ai clipi bucăţile delicioase în formă de triunghi, cu sos de căpşuni. Jason plăti nota şi îmi deschise din nou portiera, aşteptând să îmi feresc fusta înainte să o închidă. Plecă din parcare, deschise radioul şi geamurile pentru a lăsa să între aerul cald de vară târzie.

– Asta este formaţia mea preferată, strigă Jason ca să acopere muzica şi vântul. Formaţia Zac Brown. Piesa se numeşte *Whatever it is*.

Am căutat în poşetă după ceva de prins părul şi mi-am dat părul pe spate pentru ca vântul să nu mi-l încurce, apoi am închis ochii şi am lăsat muzica să mă învăluie. Din fericire nu mi-a mai dedicat şi această piesă, dar îi simţeam din când în când privirea fugară, când asupra mea, când din nou la drum. Mi-am dat seama după câteva minute că nu ne îndreptam înapoi acasă la mine. Goneam pe o şosea asfaltată, departe de lume, vălul serii preschimbându-se din auriu obscur în gri abisal.

– Unde mergem? am întrebat.

Ridică din umeri.

– Nu ştiu. Pe drumul acesta. Îmi arătă drumul care ni se deschidea înaintea ochilor cu un zâmbet obraznic. Mergem unde vedem cu ochii. Ne plimbăm.

Am dat din cap şi mi-am lăsat mâna dreaptă să atârne pe geam, iar pe cealaltă mi-am aşezat-o pe consola dintre noi. Muzica era acum o baladă lentă, liniştită, pe care Jason nu o opri, dar nici nu îmi spuse cine o interpretează şi nici care era titlul. Mi-am dat seama că nici nu îmi păsa. Era muzica perfectă pentru o întâlnire, romantică şi dulce. Simţeam apropierea de Jason ca pe un infern. Avea şi el o mână afară, pe geam, în timp ce conducea cu cea dreaptă, încetinind şi cotind pe un drum îngust mărginit de copaci. Câmpuri întregi se aşterneau înaintea noastră, dincolo de copaci, drumul cotea şi

şerpuia, iar pietrişul sărit din cauciucuri se ridica într-un val de praf şi se auzea lovind în oglinzile laterale.

Inima mea tresaltă în momentul în care Jason schimbă mâinile pe volan şi îşi puse mâna dreaptă pe consolă, la câţiva milimetri de a mea. M-am întrebat dacă avea să mă ia de mână şi ce aş face dacă s-ar întâmpla acest lucru. Cu siguranţă mâna lui era caldă, aspră şi puternică şi îmi şi imaginam cum degetele mele mici, negricioase s-ar odihni printre degetele lui mari, albe şi bronzate. Inima îmi bubuia şi nu îmi puteam lua ochii de la mâna lui, care, cumva, era acum mai aproape de a mea. M-am uitat cum Jason îşi ridică privirea spre mine, apoi la mâinile noastre şi, din nou, la drum. Piciorul lui stâng nu-şi găsea astâmpărul, iar mâna bătea pe volan ritmul piesei de la radio cântată de Carrie Underwood.

Voiam să-l iau de mână. Nimic altceva nu mai conta. Nu ştiam unde eram şi nici încotro ne îndreptam sau ce oră era şi nici nu îmi păsa. M-am întors şi i-am întâlnit privirea, după care, uşor, mi-am strecurat mâna sub mâna lui. Făcu ochii mari şi totul era perfect.

Am mers cu maşina până la căderea întunericului, ba ascultând muzică, ba povestind. Jason îmi povesti despre visul său de a deveni jucător profesionist, iar eu i-am povestit la rândul meu despre plănuita mea carieră în logopedie. Am vorbit despre şcoală, despre diferitele bisericuţe din liceu şi ne-am dat seama că eram *de gaşcă* doar pentru că aveam prietenii pe care îi aveam. La început nu l-am crezut pe Jason, dar apoi el îmi povesti că a învaţat cum să fie persoană extravertită ca să nu se piardă cu totul în umbra lui Kyle.

– Ştii, Kyle nu vrea să fie în centrul atenţiei, spuse Jason. Este doar felul lui de fi. Face parte din categoria celor care devin centrul atenţiei fără să se străduiască. Nici nu mai ştiu de când suntem prieteni. Din clasa întâi, poate? Dintotdeauna. Aşa a fost tot timpul. Obişnuiam să mă enervez deoarece toţi voiau să fie în preajma lui Kyle, voiau să fie prietenii lui, voiau atenţia lui, deoarece Kyle era atât de grozav. Eu nu eram genul acela de copil. A trebuit să învăţ cum să mă arăt lumii, să vorbesc suficient de tare ca să fiu auzit. Doar cât să nu mă pierd în strălucirea de băiat de aur a lui Kyle.

– Sesizez un soi de amărăciune? l-am tachinat.

Râse.

– Noo, deloc. Vocea i se împleti cu o doză de sarcasm. Serios acum. Kyle este omul meu. Aş face orice pentru băiatul ăsta. Indiferent de ce s-a întâmplat, întotdeauna s-a asigurat că nimic nu ne desparte. Cu toate acestea, nu este întotdeauna uşor să fii prieten cu vedeta oraşului.

Am dat din cap, încuviinţând.

– Înţeleg foarte bine ce vrei să spui. Şi Nell este aşa. Nici măcar nu îşi dă seama, este grozavă fără să facă cel mai mic efort. Toată lumea o place. Este populară şi nici măcar nu îşi dă seama de acest lucru.

Dintr-odată se întunecă de tot, iar noi goneam în continuare pe drumuri prăfuite, doar cu farurile lui Jason brăzdând întunericul. Brusc am intrat în panică după ce mi-am dat seama că nu aveam nici cea mai mică idee despre cât era ceasul.

Îmi căutam cu înfrigurare telefonul prin poşetă, după care mi-am lăsat capul să cadă pe spate pe tetieră după ce am văzut pe ecran 10:10 p.m.

– Rahat, rahat, rrrrahat! Simţeam cum ochii mi se umplură de lacrimi. Opreşte maşina Jason! Opreşte, te rog! Chiar acum!

Jason opri maşina derapând uşor şi mă privi îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat?

Am înghiţit cu noduri.

– Nu, nu i-am spus lui tata că plec cu tine. El crede că sunt cu Nell. Trebuia să mă întorc acasă la ora zece. Dacă îl sun acum o va cere pe Nell la telefon şi se va înfuria. Am încurcat-o t-t-tare de tot, Jason.

– Sunt doar zece minute, care e problema? Nu am greşit cu nimic. Doar am mers cu maşina.

Jason chiar nu înţelegea.

Am dat din cap, respirând uşor, ca să mă liniştesc.

– Nu ai auzit ce am spus. I-am zis că ies cu Nell. Am minţit.

– De ce ai minţi?

Am ridicat din umeri, nefiind sigură cum i-aş fi putut explica.

– Nu m-ar fi lăsat să plec dacă ştia că mă văd cu tine. Nu am voie să ies decât cu Nell şi Jill şi nici atunci nu avem voie să ne întâlnim cu băieţi. Dacă află că am fost singură cu tine? M-ar omorî. Şi-apoi, nici nu ai fi pe placul lui. Pur şi simplu ştiu asta.

Nu eram sigură cum i se va părea lui Jason ultima parte, dar m-am simţit îngrozitor imediat cum am citit pe faţa lui cât de tare îl rănisem.

– Vasăzică, nu aş fi pe placul lui. Cred că înţeleg. Nu sunt chiar genul de tip pe care îl duci acasă ca să îl prezinţi lui tati, nu-i aşa?

I se simţea amărăciunea în voce.

l-am pus mâna pe braţ.

– Nu e aşa, Jason. Nu am spus că nu eşti pe placul meu, doar că nu eşti pe placul lui şi nimeni nu este pe placul lui. Dacă ar fi după el, o să mor fată bătrână. Nu te supăra.

Jason se domoli şi puse schimbătorul de viteze în poziţia pentru parcare.

– Atunci, să ne asigurăm că nu vei avea probleme. Sun-o pe Nell şi apoi transformă apelul într-o conferinţă. Poate aşa, tatăl tău va crede că eşti cu Nell.

Am dat din cap.

– S-ar putea să funcţioneze.

Am sunat-o pe Nell, i-am explicat rapid situaţia şi, fără să o las să scoată vreun cuvânt, i-am spus ce doream să facă. A fost de acord fără să stea pe gânduri şi atunci am format numărul tatei de telefon, cuplând convorbirile până să răspundă el la telefon.

– Ai întârziat, *figlia*. Vorbea pe un ton jos şi furios. Unde eşti?

– *Mi dispiace*, tată. Sunt c-c-c-cu Nell. Nu ne-am dat seama cum a trecut timpul. Îmi pare rău. Nu se va mai întâmpla, *prometto*.

– Dă-mi-o pe Nell la telefon.

Vocea lui Nell se auzi în telefon înfundată şi îndepărtată faţă de a mea. Eram sigură că toată treaba asta nu avea să funcţioneze.

– Bună seara, domnule de Rosa. Ne uitam la un film şi ne-a cam luat valul. Vă rog să nu fiţi furios pe Becca.

– La ce film vă uitaţi? părea bănuitor.

– *Departe, departe*, răspunse Nell, fără cea mai mică ezitare. Este despre...

– Ştiu despre ce este vorba, o întrerupse tata. Să fii acasă în douăzeci de minute, Rebecca. Discutăm despre asta când vii acasă.

Închise telefonul şi în maşină se aşternu liniştea.

Am tresărit când telefonul sună din nou.

– Oh, Doamne, spuse Nell pe jumătate râzând. Tatăl tău e atât de înspăimântător. Crezi că s-a prins?

– Habar n-am. Oricum voi avea probleme că am întârziat.

– Aşadar, nu eşti cu mine şi este aproape zece şi jumătate. Bănuiesc că eşti cu Jason?

Părea glumeaţă şi mulţumită că îi ieşise şmecheria.

– Mda. Dar să ştii că ai fi putut măcar să mă pui în gardă, am lăsat eu să se înţeleagă că eram uşor iritată.

Nu părea să aibă deloc remuşcări.

– Te-ai mai fi dus dacă te-aş fi sunat mai întâi?

Nu i-am răspuns, ceea ce fusese un răspuns suficient pentru Nell.

– Exact! Vezi, ai fi dat înapoi.

– Deci ce s-a întâmplat tine şi cu Kyle? am întrebat.

– Nu trebuie să ajungi acasă în douăzeci de minute?

Evita să îmi răspundă şi amândouă ştiam acest lucru.

– Nu scapi aşa uşor, Nell.

– Sună-mă după ce ajungi acasă, dacă poţi.

– Bine. Pa.

– Pa.

M-am întors spre Jason.

– Mă duci, te rog, acasă?

Dădu din cap şi cuplă maşina în viteză.

– Sigur. De fapt, nu suntem departe de casa ta. Am condus mai mult sau mai puţin în cerc.

După cum spuse, opri curând la un stop chiar la intrarea în cartier.

– Opreşte aici, am spus înainte să ajungem în faţa casei.

În timp ce mă dădeam jos din maşină, Jason se întinse şi mă trase de mână, oprindu-mă.

– Mai putem ieşi împreună altă dată?

Am privit fix degetele lui care-mi încercuiseră încheietura mâinii.

– Nu ştiu, Jason. Vreau, dar nu ştiu dacă este posibil.

Dădu din cap.

– Sigur. L-am auzit la telefon. Ne vedem luni la şcoală?

Îmi dădu drumul la mână, iar eu am închis portiera.

M-am oprit şi l-am privit prin geamul deschis.

– M-am simţit grozav, Jason. Nu credeam că aşa se va întâmpla, dar aşa e.

Jason râni.

– Bănuiesc că trebuie să-i mulţumim lui Nell.

M-am încruntat.

– Nu aş merge atât de departe.

Râse din nou.

– Glumeam. Şi eu m-am simţit foarte bine. Mulţumesc că mi-ai dat o şansă.

M-am întors ca să plec şi i-am făcut cu mâna deasupra capului.

– Nu lăsa să ţi se urce la cap.

– Sună-mă, spuse el uşor prea tare.

– Nu se va întâmpla acest lucru, i-am răspuns, mergând cu spatele.

– Scrie-mi atunci.

Ieşi pe geam, cu jumătatea de sus a corpului la vedere.

I-am rânjit.

– Aş putea face asta. Acum pleacă înainte să-mi faci şi mai multe probleme.

Bătu cu palma în plafonul maşinii, după care intră înapoi şi demară în trombă, derapând controlat. Mi-am iţit capul în direcţia lui, râzând.

După ce m-am întors însă, m-am oprit din râs. Tata stătea pe trotuar, cu mâinile încrucişate pe pieptul său lat, cu părul grizonant aranjat pe spate, cu cămaşa deschisă la un nasture şi cu cravata desfăcută.

Mi-a stat inima. Judecând după privirea încruntată, îl văzuse pe Jason.

Nu era de bine.

Becca
CAPITOLUL 3
Romeo & Julieta, reconstituire
Octombrie, acelaşi an

– N-n-nai decât să mă ţ-ţ-ţii încuiată în cameră pentru totdeauna, tată!

Stăteam în cadrul uşii de la camera mea, palpitând toată de furioasă ce eram şi pierzându-mi complet fluenţa.

El stătea impasibil pe hol, cu braţele încrucişate pe piept. Ochii îi erau mijiţi, întunecaţi şi furioşi.

– Da. Pot şi o s-o fac. M-ai minţit. Ai ieşit cu fotbalistul acela. Te ţin aici cât e nevoie ca să-ţi înveţi lecţia.

Am închis ochii, numărând până la zece, inspirând adânc la fiecare număr.

– Nu e c-c-cinstit. Nu am făcut altceva decât să ieşim împreună la cină. Am mers cu maşina la plimbare. Ştiu că am minţit şi îmi pare rău. Dar t-t-te r-r-rog, înnebunesc. Oricum nu am o viaţă, iar acum nu mă vei mai lăsa să fac nimic.

– Sănătatea ta mintală nu e în pericol. Nu mai exagera atâta, Rebecca.

Am mai numărat încă o dată până la zece. Am mai inspirat de zece ori. Tata nu mă zorea niciodată. Întotdeauna aştepta până când eram pregătită să vorbesc. Se bâlbâise şi el când a fost mic şi nu reuşise să scape complet de acest defect până nu ajunsese în State şi a făcut terapie pentru fluenţă. Măcar atâta înţelegea şi el la mine.

– Nu exagerez, tată. Şcoala, camera mea, teme, pian, lecţii de vorbire. Asta este tot ce fac. Chiar şi înainte de ce s-a întâmplat azi, este tot ce am făcut vreodată. Şi acum? Ai putea foarte bine să mă înscrii la o şcoală online şi să mă încui pur şi simplu în cameră. Peste două luni fac şaptesprezece ani, tată. Când mai apuc să iau propriile decizii?

– *Abbastanza*, *figlia*.

Nu striga la mine, deoarece el nu striga niciodată. Vorbea încet, dar răspicat.

Mi-am strâns între dinţi protestele, am strâns şi pumnii şi am refuzat să plâng.

– Vei regreta, tată.

Să-ţi aminteşti asta. I-am închis uşa în faţă şi m-am aşezat la birou, uitându-mă pe geam la copacii care se legănau în lumina asfinţitului.

Mi-am înfundat căştile în urechi şi am căutat pe IPod piesa pe care voiam să o ascult, *Flightless bird*[6], de Iron & Wine. Era un cântec de pe coloana sonoră a filmului *Amurg* şi, de atunci, am devorat orice cântec am găsit de la Iron & Wine. Îmi plăcea poezia versurilor, muzicalitatea neconvenţională şi înţelesurile adânci ale fiecărui cântec. *Singers and the endless song*[7] veni la rând şi m-am lăsat în voia gândurilor, m-am lăsat purtată de priveliştea de pe geam şi să ascult, doar respirând, fără să vorbesc, fără să mă bâlbâi, fără teama că nu sunt stare să mă exprim cum se cuvine.

La un moment dat, stiloul începu să alerge înnebunit pe hârtie, lăsând gândurile să se reverse.

ORIUNDE DAR NU AICI
Copacii se leagănă şi şuşotesc
Bătuţi de adierea prelungă şi liberă,
Chemându-mă afară sub cerul albastru
În câmpuri verzi scăldate de soare
Unde niciun cuvânt nu se împiedică de vreo limbă stângace
Unde zbuciumul nu se scurge precum ploaia pe la streşini
Nici măcar nu-mi doresc să fiu o pasăre
Îmi doresc doar să fiu acolo
Plimbându-mă prin iarbă sau căţărându-mă în copaci
Încălzită de soare, răcorită de vânt sau udată de ploaie
Oriunde, dar nu aici
Înlănţuită de acest mal inert
Prizonieră a perfecţiunii
Inamică a statului
Doar pentru crima
De a fi o adolescentă
Căreia îi place un adolescent

[6] Pasăre ce nu poate zbura.
[7] Cântăreţii şi cântecul fără sfârşit.

Doar pentru crima de a ne fi plimbat cu maşina
În cercuri line, prăfuite, nesfârşite
Ascultând cântece country
Şi bătăile agitate ale inimii mele
Cu pulsul bubuind şi nervii vibrând
Precum coardele unui banjo de la radio
Nici măcar nu-mi pot striga furia
Nici măcar nu-mi pot răcni frustrarea
Nici măcar nu pot înjura
Nu ar ieşi decât un chinuit
La-la-la la naiba!
La la la la
Bu bu bu bu
Da da da
Cuvinte învălmăşite copilăreşte
Silabe împiedicate şi sfeclele sintactice alunecoase
Aceasta sunt eu
Fata tăcută
Bâlbâita
Prizoniera
Fata deşteaptă
Şefa de promoţie mâzgălind maledicţiuni nimănui.

Am auzit mânerul răsucindu-se, iar uşa se izbi de perete, arătându-l pe fratele meu mai mare, Ben. Aruncă o privire prin camera mea, mă găsi la birou şi dădu din cap, cu părul lung, negru şi sârmos atârnându-i încâlcit pe faţă. Dădu un picior uşii să se închidă şi o împiedică să se trântească apucând mânerul în ultimul moment.

– Cum îţi mai merge, Beck?

Plonja pe pat, aruncându-şi picioarele pe cuvertura mea, cu papuci cu tot.

– Tot încuiată în turn?

Scutură din cap ca să-şi scoată părul din gură şi din ochi.

Avea ochii înceţoşaţi, tulburi, înroşiţi. Am oftat şi m-am întors de la birou, închizându-mi caietul.

– Iarăşi te-ai drogat, Ben?

Ridică din umeri.

– Da, şi? Mă distrez mai bine decât tine.

– Morţii se distrează mai bine decât mine, am aruncat eu pe un ton şters.

Ben râse.

– Adevărat. Morţii bătrâni pe deasupra.

Am râs şi m-am pus în pat lângă Ben, cărţărându-mă peste el ca să ajung la perete, înghiontindu-l într-o parte cu şoldul.

– Ar fi bine să nu-mi murdăreşti cuvertura cu noroi, Benny.

– Nu se va întâmpla asta. Şi nu-mi mai spune Benny. Nu îmi place.

Se căută în buzunare şi scoase o pipă de sticlă şi o brichetă, apoi ridică şi împinse geamul ca să se deschidă. Se lăsă pe spate, căută în buzunarul cu clapetă şi burduf al pantalonilor şi scoase tubul maro dintr-o rolă goală de prosoape de hârtie. Ambele capete ale acestuia erau închise cu câte un petic de bumbac legat cu bandă elastică. Scăpără bricheta, îşi puse pipa pe buze, aprinse marijuana şi trase puternic în plămâni, punându-şi pe piept pipa şi bricheta înainte de a se aşeza din nou pe pat.

– Chiar ai de gând să faci chestia asta aici, în camera mea? În casă? am întrebat enervată.

Ridică din umeri aruncându-mi un zâmbet cu buzele strânse. Îşi duse tubul cu capetele înfăşurate în bumbac la gură şi trimise fumul gros, supărător, prin acest filtru improvizat afară pe geam, mirosul înţepător fiind suficient de bine mascat pentru a nu mai fi recunoscut.

– Dacă te prinde tata, te trimite la şcoala militară, Ben. Ştii asta, nu-i aşa?

Ben ridică din nou din umeri.

– Poate încerca. Oricum am optsprezece ani, Beck. Nu poate face decât să pună să fiu arestat.

Mă privi fluturându-mi în faţă pipa de sticlă. Am dat din cap, aşa cum făceam de obicei, iar el mai trase un fum.

– De ce îi spui aşa? întrebă învăluit de fumul ce-i umpluse plămânii.

– Cum îi spun cui?

Mă simţeam liberă şi mi-am dat seama că mă drogasem pasiv, inhalând fumul din cameră.

Suflă fumul înainte să răspundă.

– Lui tati. Îi spui încă *tată* de parcă am fi încă în afurisitul de secol optsprezece sau aşa ceva.

Am ridicat din umeri.

– Nu ştiu de ce. Pur şi simplu aşa îi spun.

Ben mă privi iritat, dându-şi o şuviţă de păr din ochi cu brichetă din plastic galben transparent.

– Mă tromboneşti. Eşti geniu recunoscut, Beck. Ai un motiv pentru tot ceea ce faci.

Am suspinat.

– Bine. Chiar vrei să ştii? Îi spun *tată* deoarece aşa stabilesc o distanţă. Pentru mine nu este *tati*, cu atât mai puţin *tătic* sau altceva. Este tatăl meu, deci aşa îl numesc. Este un cuvânt formal care implică o relaţie formală.

Ben râse.

– *Implică o relaţie formală*, repetă Ben, luându-mă în râs doar pe jumătate. Doar tu, Becca. Doar tu ai spune aşa ceva. Pur şi simplu nu înţeleg de ce îi mai suporţi toate rahaturile. Eu nu o mai fac de mult timp.

– Dar ţie nu-ţi pasă. Mie, în schimb, îmi pasă. Asta e diferenţa.

Mă privi pătrunzător.

– Ce vrei să spui? De ce anume nu-mi pasă?

– De tine. De viitor. Eu am planuri şi am nevoie de banii lui tata ca să le pot înfăptui. Nu-mi pot permite universităţile de care am nevoie dacă e să-mi dau doctoratul.

– Ceea ce spui e superficial şi limitat, spuse Ben. Ai putea obţine burse. Să faci împrumuturi. Nu ai nevoie de rahaturile lui. Este un tiran nenorocit. Un dictator. Îl urăsc de nu mai pot. Cum m-am angajat şi am suficienţi bani ca să-mi cumpăr un apartament, am plecat de aici.

– Nu este o viziune superficială şi nici limitată. Ai măcar vreo idee cât costă să fac facultate, un master şi un doctorat? Sute de mii de dolari, în funcţie de universitate. Oricum va trebui să fac împrumut la bancă, însă cu ajutor de la tata, va fi mai uşor.

Ben mă privea.

– Tu asculţi ce spui? Cred că ai sărit peste copilărie. Cine se gândeşte la chestiile astea la şaisprezece ani? Fii copil, omule!

Pleacă pe furiș. Sărută-te cu vreun tip prin cotloane. Intră în vreun bucluc și fă-mă să bat un tip pentru tine. Încetează să fii tot timpul atât de serioasă, la naiba!

Trase puternic din tubul de sticlă, se aplecă spre mine și-mi suflă tot fumul în față, înainte să apuc să mă răsucesc înapoi.

– Fumează niște iarbă și relaxează-te. Suntem tineri. Avem timp. Mai destinde-te și tu, nu mai fi atât de serioasă.

Am tușit și am dat cu mâna fumul la o parte.

– La naiba, Ben. Nu fi tâmpit. Acum o să fiu amețită. Am mai încercat o dată cu tine, îți mai aduci aminte? Nu mi-a plăcut deloc.

Ben dădu din cap, holbându-se la tavan.

– Da, îmi amintesc acum. Te-ai speriat al naibii de tare, ai crezut că Amma se scoală din morți și vine să strige la noi, doar că Amma trăia la vremea aceea bine mersi în Beirut.

Am râs.

– Cu gura ta ai spus că ai suspectat că marijuana aia era amestecată cu ceva.

Dădu din nou din cap, fără să mă privească, tasând scrumul din pipă cu degetul mare.

– Mda, soro, îmi amintesc. Rahatul acela a fost puternic. Ai fost atât de varză, că a trebuit să te car în brațe până-n pat.

– Nu mi-a plăcut deloc, Ben.

l-am smuls din mâna tubul de sticlă și bricheta și i le-am vârât în buzunarul pantalonilor.

– Nici atunci și nici acum. Nu-mi place deloc ce efect are asupra ta. Îți afectează stările și tu știi acest lucru. Doctorul a spus…

Ben se ridică în picioare, dintr-odată furios.

– Nu dau o ceapă degerată pe ce spune doctorul, strigă el. Urăsc toate medicamentele acelea cretine pe care vor ei să le iau. Mă fac să mă simt ca un nenorocit de zombi, ca și cum aș fi pe jumătate mort. Sunt obosit tot timpul și slăbesc îngrozitor fiindcă nu pot să mănânc. Urăsc chestia asta. Tu nu știi cum e. Iarba mă ajută mai mult. Mă echilibrează, înțelegi? Când îmi vine să mă urc pe pereți și o iau razna, fumatul mă calmează, când sunt deprimat mă binedispune. Funcționează mai bine decât rahaturile acelea pe care nu le poate pronunța nimeni. Ale naibii Zoloft, Wellbutrin, Xanax,

Clonazepam, Valium şi Ativan. Sunt un mare rahat. Nu funcţionează. În schimb, rahatul acesta funcţionează.

Îşi scoase pipa din buzunar şi mi-o flutură în faţă.

Observam deja cum dispoziţia lui se înrăutăţea.

– Ben, ştii că nu e adevărat, am spus cu calm şi cu atenţie. Ştiu că nu am idee cu ce te confrunţi, dar nu este deloc sănătos felul în care ai ales să-i faci faţă.

Ben suflă supărat ceea ce inhalase, după care îşi puse ustensilele înapoi în buzunar şi se îndreptă spre uşă.

– Nu eşti încă doctor, Becca, aşa că nu mai încerca să mă repari.

– Ben, aşteaptă. Îmi pare rău. Vreau doar-doar să fii fericit. Asta-asta e tot.

Se opri în uşă şi mă privi printr-o perdea de păr sârmos. Privirea lui era mai profundă decât îl credeam în stare.

– Problema este că atunci când sunt fericit nimeni nu ştie cum să se poarte cu mine. La fel şi atunci când sunt nefericit. Nu e că nu îmi pasă de viaţa mea sau de viitorul meu, Becca. Îmi pasă. Ştiu doar că sunt limitat. Ce se întâmplă aici, se atinse uşor la tâmplă, îmi limitează inevitabil ceea ce pot face în viaţă. Cu droguri, fără droguri, cu iarbă, fără iarbă, nu există un fel anume în care să mă împac cu situaţia mea. Nu voi putea niciodată să realizez ceva important, aşa ca tine, Beck. Ştiu asta. Am acceptat acest lucru. Am de gând să trăiesc totul la maximum şi să mă bucur viaţa cât mai intens şi cât pot de mult. Mă va ajunge din urmă, până la urmă. Sunt conştient de asta. Dar este viaţa mea, alegerea mea, nu a altcuiva.

– Ai grijă doar, bine?

Dădu din cap şi-mi zâmbi.

– Sigur, Beck.

Se întoarse şi închise uşa, după care băgă înapoi capul.

– Hei, dacă vreodată ai nevoie de ajutor ca să pleci pe furiş să te întâlneşti cu Jason Dorsey, dă-mi de ştire. Te acopăr.

Îmi făcu cu ochiul şi plecă înainte să apuc să spun ceva.

* * *

Jason

Abia dacă am văzut-o pe Becca de două ori luna aceasta şi atunci am zărit-o în treacăt, la şcoală. Semestrul acesta nu avem deloc aceleaşi cursuri şi avem şi pauzele de masă la ore diferite.

M-a prins pe coridor, în dreptul dulăpiorului meu, chiar înainte să plec la antrenament, într-o vineri pe la mijlocul lui octombrie. Afară era răcoare, aşa că era îmbrăcată cu o fustă lungă până la pământ, din lână albastră, un tricou alb, cu guler în V şi cu un pulover gri, descheiat. Hainele îi erau croite astfel încât să-i curgă pe forme, dar fără să lase să se vadă prea multe şi asta mie mi se părea cel mai sexi cu putinţă. Orice fată poate purta un sutien push-up şi o bluză decoltată şi aşa să arate tot ce are de arătat. E nevoie de clasă şi de stil ca să arăţi delicios de sexi fără să pari vulgară, iar Becca reuşea acest lucru indiferent cu ce se îmbrăca.

– Salut, Jason.

Se sprijini de dulăpior lângă mine, la centimetri distanţă, cât să îi pot mirosi parfumul balsamului de păr şi al loţiunii de corp.

Îmi venea să-mi îngrop faţa în adâncitura gâtului ei şi să o miros, să-mi îngrop faţa în părul ei lung şi subţire. N-am făcut-o, totuşi, pentru că asta ar fi putut părea prea îndrăzneţ în acest stadiu al relaţiei noastre. Mi-am aruncat cartea de istorie în rucsac, am închis fermoarul şi l-am atârnat pe umăr înainte să mă răsucesc pe călcâie şi să mă sprijin şi eu de dulap, faţă în faţă cu Becca.

– Salut, Becca.

Mi-am pus un picior peste gleznă şi mi-am încrucişat mâinile pe piept. Am simţit o uşoară urmă de mândrie când i-am surprins privirea asupra braţelor mele şi apoi asupra pectoralilor mei umflaţi. Îi plăcea ceea ce vedea, iar asta însemna că în ziua aceea urma să trag de fiare şi mai mult.

– Îmi pare rău că nu am putut să ne mai vedem. Tata mă ţine sub cheie, ca într-o închisoare de înaltă securitate.

Trase de o buclă şi îi dădu apoi drumul, făcând-o să salte în sus şi în jos.

Am luat o faţă supărată.

– Chiar te ţine din scurt, nu-i aşa? La naiba, asta e aiurea.

– Până una alta, l-am minţit, Jason.

Am pufnit furios.

– Eşti adolescentă, este de aşteptat. Trebuie să plecăm pe furiş de acasă şi să ne minţim părinţii. Nu am făcut ceva atât de rău. Nu ar fi trebuit să fii pedepsită atât de mult timp.

– Mda, exact asta mi-a spus şi Ben. Eu doar... Nu sunt sigură că sunt pregătită să-l înfrunt direct. Şi-apoi, dormitorul meu este la etajul doi. Nu sunt sigură că sunt chiar atât de curajoasă ca să ies pe furiş pe acolo.

Îşi ridică rucsacul pe amândoi umerii.

– Ben mi-a spus că vrea să mă ajute să plec pe ascuns, dar... nu-nnn-nu sunt sigură.

Remarcasem că nu se bâlbâia decât atunci când era foarte agitată în legătură cu ceva şi uram să aud cât se forţa. Observasem cât se pedepsea în mintea ei după fiecare cuvânt poticnit.

– Hei, am spus. Nu-i nimic. Nu încerc să te încurajez să faci prostii sau ceva de genul ăsta. Da, vreau să te văd. Dar nu vreau să fiu nici cel care îţi creează probleme noi.

Îmi zâmbi.

– Eşti drăguţ. Nu voi face nimic prostesc. Doar am în vedere câteva minciuni nevinovate ca să-mi pot petrece timpul cu un prieten.

– Doar atât sunt eu pentru tine? am spus pe jumătate serios. Un prieten? Sunt rănit!

Ori Becca nu înţelesese gluma, ori alesese să o ignore.

– La ce te gândeşti, dacă prieten nu este destul?

Avea ochii larg deschişi, fixaţi asupra mea, serioşi şi atât de bruni că păreau negri, iar raze aurii îi luminau în jurul pupilei.

Am încercat şi nu am reuşit deloc să-mi desprind privirea din ochii ei care mă vrăjiseră.

– Nu ştiu. Mai mult decât atât?

Am înghiţit nodul ruşinii care mi se puse în gât şi am riscat totul pe o singură carte.

– Iubita mea?

Făcu ochii şi mai mari şi gura i se deschise uşor. Trase adânc şi lung aer în piept şi nu m-am putut abţine să nu admir cum brusca abundenţă de aer îi bombă sânii în tricoul alb de bumbac moale.

– Iubita t-ttt-ta? La n-nnn-aiba!

Cu fiecare poticneală în cuvinte, clipea excesiv, de parcă un circuit în creierul ei se blocase într-o buclă; închise ochii şi părea că numără în gând.

– Am ieşit la o singură întâlnire, Jason.

Fiecare cuvânt era pronunţat cu grijă, aproape monoton, ca şi când ar fi citit ceva cu voce tare.

M-am asigurat să nu arăt nicio reacţie faţă de eforturile pe care le făcea, aşteptând doar să spună ce avea de spus. Era dureros să o văd cât de mult se lupta să pronunţe cuvintele şi să ascundă faptul că era stânjenită.

– Dar chiar a fost o întâlnire grozavă, am spus eu.

Când răspunse, cuvintele erau mai line, mai fireşti, dar anumite silabe de început erau spuse rar, ca o bâlbâială corectată la jumătate de drum.

– Adevărat. Dar nu ar trebui să mai ieşim la o întâlnire înainte să facem totul oficial?

Am ridicat din umeri.

– Sigur că da. Dacă aşa vrei să facem. Totuşi, asta nu va schimba cu nimic lucrurile. Chiar te plac.

Tăcu atât de mult, că nu eram sigur că avea să mai vorbească. Părea că îşi schiţa un scenariu sau se gândea dacă să mai rostească acele cuvinte sau nu. Vorbi până la urmă şi spuse totul dintr-o suflare, voind parcă să scoată toate cuvintele până nu se răzgândea şi le retrăgea sau până nu dădea înapoi de frică.

– Am fost îndrăgostită de tine din clasa a patra.

Îşi feri privirea, tenul ei oacheş colorându-se cu o uşoară emoţie roşietică.

– Din clasa a patra? Nell mi-a spus că dintr-a şaptea.

Becca pufni şi bolborosi nervoasă.

– Ţi-a spus? O tai pe ticăloasă.

Am râs atât de tare încât am fornăit, ceea ce mă făcu să râd cu şi mai multă poftă.

– O tai pe ticăloasă? Oh, Dumnezeule Beck, nu ar trebui să încerci argoul. Opreşte-te!

Am respirat adânc, după care am făcut greşeala să mă uit la Becca şi am văzut că îşi ţinea mâinile încrucişate sub piept, privindu-mă cu un amestec complex de sentimente pe chip.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Doar că e foarte amuzant.

– Ai terminat? spuse Becca printre dinţi.

Am tras adânc aer în piept şi am încercat să mă adun.

– Da, am terminat. Îmi pare rău, dar a fost unul dintre cele mai amuzante lucruri pe are le-am auzit de mult timp.

Becca nu putu să-şi oprească un zâmbet care i se strecură pe buze.

– Ben spune asta tot timpul şi este amuzant. Bănuiesc că mie nu îmi iese la fel de bine ca lui.

Se linişti puţin.

– Încă nu îmi vine să cred că Nell ţi-a spus că eram îndrăgostită de tine.

– Nu că aş vrea să îi iau apărarea, dar a fost doar ca să mă convingă să îţi dau întâlnire. Nu aveam de gând, mai ales că bănuiam că vei reacţiona exact aşa cum ai făcut-o.

– Cum altfel ar fi trebuit să reacţionez?

– Nu ştiu. Nu-mi imaginez să fie ceva ce ai fi putut face. A fost o situaţia ciudată.

Becca se apropie uşor de mine, suficient de aproape încât să trebuiască să se uite în sus în ochii mei. Sânii ei se atinseră uşor de pieptul meu, iar eu a trebuit să folosesc şi cel mai mic dram de stăpânire de sine ca să nu o strivesc de mine şi să o sărut. Îmi căuta privirea şi am văzut cum hotărârea îi inundă trăsăturile.

– Vino să mă iei de la intrarea în cartier la miezul nopţii, spuse cu o voce în care imediat se simţi emoţie, îngrijorare, hotărâre.

– Miezul nopţii? M-am încruntat. Ce naiba am putea face la miezul nopţii într-un oraş obscur ca acesta? Totul se închide la opt.

Se uită repede în jurul nostru şi văzu că pe hol nu eram decât noi, apoi se ridică pe vârfuri şi mă sărută pe obraz, chiar pe linia maxilarului.

– Sunt sigură că găseşti tu ceva. Chiar dacă ar fi să ne plimbăm din nou cu maşina şi să ascultăm muzică country, sunt sigură că ne vom simţi bine.

– Cum vei ieşi din cameră? Te rog să nu cazi de pe geam şi să-ţi rupi ceva. Asta cu siguranţă ne va strica urât planurile.

Încercam să par detaşat, dar corpul meu era complet în flăcări, înfiorat şi încărcat de senzaţia electrică a buzelor ei pe obrazul meu.

Zâmbi forţat.

– Lasă pe mine. Dar cel mai probabil îl voi include şi pe fratele meu. Doar Dumnezeu ştie de câte ori s-a furişat de acasă. Şi din cauza lui, părinţii mei sunt atât de severi cu mine.

– Sună-mă sau trimite-mi un mesaj dacă ai nevoie de ajutor. Am o scară pe care aş putea să o aduc.

Râse şi ea fornăit.

– Cred că o scară ar face prea mare gălăgie. Ideea e să nu atrag atenţia asupra faptului că vreau să mă furişez de sub nasul nazistului de tată al meu, nu mai mult.

Am ridicat din umeri.

– Nu era decât o idee. Aş putea să-ţi fac o ancoră de căţărare?

– Ancoră de căţărare?

Becca râse cu poftă când auzi aşa ceva.

– De unde iei tu o ancoră de căţărare?

– Nu ştiu. Nu m-am gândit până acolo. Poate aş putea fura ancora de la barca pentru pescuit a tatălui meu? Ti-aş arunca-o pe geamul de la cameră, iar tu ai putea coborî alunecând şi balansându-te pe frânghia ei.

La aceste cuvinte, Becca râse şi mai tare.

– Pentru că nu sare deloc în ochi.

Am plecat de la dulapuri şi am pornit-o pe hol spre biroul de la intrare şi spre ieşire. Nu ştiu cum, dar mâna mi se strecură şi strânse mâna Beccăi şi degetele ni se împletiră. Ne-am uitat amândoi la mâinile noastre împreunate şi apoi unul la celălalt.

– Da, aşa am spus. Eşti iubita mea. Nici nu încerca să negi acest lucru.

Becca îmi arse una în biceps cu mâna ei liberă, dar nu o luă pe cealaltă din a mea.

– Nu am fost de acord cu aşa ceva. Aş putea fi de acord sau poate că nu. Nu e nimic oficial. Juriul deliberează încă.

– Încă te ţii tare, Becca. Nu încerca să negi.

Am tras-o brusc spre mine ca să se poticnească de mine şi apoi, am cuprins-o cu mâinile de talie, atent, ca să rămân în zona-cuşeră pe talie, dar sub linia sutienului.

Mi s-a părut că îşi ţine respiraţia, dar nu s-a ferit. Ba chiar se cuibări mai aproape.

– Nu ai făcut cunoştinţă cu mine? Numai tare nu sunt.

Murmură cuvintele, ca şi cum ea le-ar fi crezut, dar nu voia ca eu să le cred.

M-am uitat în jos spre ea şi m-am încruntat. Nu voia să se uite la mine, aşa că am tras-o de mână ca să se oprească şi am răsucit-o ca să ajungem faţă în faţă. Corpul ei era lipit de al meu şi îl simţeam delicat, potrivit perfect cu al meu. Bărbia ei era pe pieptul meu şi ştiam că putea simţi cum inima mea bătea să-mi spargă coşul pieptului.

– Cred că eşti o tipă grozavă, Becca, am spus eu. Întotdeauna am crezut asta.

Îşi strâmbă nasul, nedumerită.

– Serios? Întotdeauna am avut impresia că de-abia dacă aveai idee cine sunt.

M-am strâmbat la ea.

– Aşa ceva nu se poate. Eşti prea frumoasă ca să nu fii remarcată.

Îşi lăsă capul într-o parte în aşa fel încât să-şi sprijine obrazul de cămaşa mea, după care îşi scutură buclele negând:

– Nu este adevărat, dar îţi mulţumesc.

– Nu ai voie să nu fi de acord cu mine. Pot să cred ce vreau despre tine şi este adevărat pentru că este ceea ce cred eu.

Îşi ridică faţa spre mine şi am putut să-i citesc pe chip o expresie amuzantă de nedumerire.

– E o logică circulară ameţitoare. Crezi ce vrei şi este adevărat deoarece este ceea ce crezi tu?

Braţele îi alunecară pe spate ca să îmi simtă tricepşii.

– Da, un fel de *Cuget, deci exist*. Nu aşa a spus Marcel Proust?

Becca izbucni în râs, dar nu batjocoritor.

– De fapt Descartes. Proust e cu totul altcineva.

Am râs.

– Vezi? Uite ce mi se întâmplă dacă încerc să fac pe deşteptul.

– M-a impresionat faptul că ştiai expresia aceea şi că ştii de Proust.

Am mormăit.

– Este evident că nu ştiu niciuna, nici alta. N-am idee cine a fost Proust. Şi nici nu sunt sigur că înţeleg bine ce vrea să spună expresia aceea.

Ne-am reluat drumul spre ieşire, mâinile noastre regăsindu-se şi strângându-se, din nou, una pe cealaltă.

– Marcel Proust a fost un romancier francez cunoscut pentru lucrarea sa în căutarea timpului pierdut. A fost unul dintre primii scriitori care a abordat deschis problema homosexualităţii, mare lucru pentru acea perioadă, aproximativ pe la începutul secolului douăzeci.

Becca părea complet absorbită de recitarea acelor informaţii, cuvintele ieşindu-i de pe buze fără cel mai mic efort, deşi părea că scrie un eseu.

– Expresia *cogito ergo sum*, care se traduce din latină prin *cuget, deci exist*, este o aserţiune filozofică propusă de Reneé Descartes în secolul al şaptesprezecelea. De fapt, fraza fusese scrisă în franceză, *Je pense, donc je suis*. Ceea ce, în esenţă, înseamnă că punerea la îndoială a faptului că exişti sau nu exişti este dovada existenţei tale.

– De ce s-ar îndoi cineva de propria existenţă? Este de la sine înţeles. Sunt aici, văd lucruri, simt lucruri. Sunt, deci exist.

Becca îşi aplecă uşor capul şi încuviinţă.

– Foarte bine. Ai mare dreptate. Şi mulţi profani au dat filozofilor exact acest răspuns. Pentru ei, adică pentru filozofi, ideea era mult mai profundă. Mergea în trecut până la Platon, care vorbea despre *cunoaşterea cunoaşterii*. Gândeşte-te aşa: cine ţi-a spus că doi şi cu doi fac patru?

Am răspuns imediat:

– Educatoarea. Dar mi-a arătat cu nişte cuburi de construit. Două cuburi cu două cuburi înseamnă că am patru cuburi.

– Într-adevăr. Este un exemplu concret. Dar aplică îndoiala, acea concepţie de *cine ţi-a spus lucrul acesta*? la un nivel himeric, de idee metafizică, cum ar fi, de exemplu, rolul cuiva în această viaţă, în univers. Ca în ghicitoarea: dacă într-o pădure cade un copac, acesta face zgomot dacă în jur nu este nimeni să audă?

Am pufnit.

– Tare stupid. Nu trebuie decât să o întrebi pe veveriţa care sare din acel copac când aude că se prăbuşeşte.

Becca râse.

– Strici tot farmecul discuţiei. Dar ai înţeles ce vreau să spun, adică ce voiau ei să spună. Este ceea ce spunea Descartes. Faptul că putea descrie realitatea fizică aşa cum o percepea el demonstra existenţa lui, cel puţin în realitatea percepută de el. *În final, trebuie să concluzionez că aserţiunea eu sunt, eu exist, este necesar adevărată indiferent că este spusă de mine, ori că este concepută în mintea mea.* Aceasta a fost argumentarea sa supremă.

Îmi muşcam buzele şi mă gândeam la ce îmi spusese.

– Cred că înţeleg ce voia să demonstreze. Cum de ştiu ce vezi tu? Cum de ştiu ce gândeşti tu? Nu ştiu. Ştiu doar ceea ce ştiu. Chiar dacă nu este nimeni în preajmă ca să audă un sunet, sunetul există, dar nu există neapărat în sensul că are... nu ştiu... că nu ar avea o menire dacă nu există nimeni care să recepţioneze undele.

Ea chicoti.

– Oarecum.

– Ceea ce înseamnă de fapt că nu am înţeles nimic, dar tu eşti suficient de drăguţă să spui că da.

Îşi lăsă capul în jos, iar eu am ştiut că aveam dreptate.

– Vezi? E zadarnic să încerc să discut cu tine subiecte filozofice. Creierul meu pur şi simplu nu funcţionează aşa.

Mă împinse cu şoldul.

– Sunt o ciudată din punctul acesta de vedere. A trebuit să fac o lucrare despre Descartes la un curs de filozofie pe care l-am urmat semestrul trecut la facultate.

I-am rânjit.

– Mă sperii cât eşti de deşteaptă. Parcă ai fi un profesor care îmi ţine cursuri.

Îşi feri capul.

– S-scuze. Nu am vrut să-ţi dau le-lecţii.

Mi-am mutat rucsacul în faţă, m-am aplecat şi m-am ghemuit în faţa ei, apoi am ridicat-o pe umeri, pornind cu ea în spate într-o cursă în viteză pe coridor. Ea începu să strige şi mă prinse de gât, îngropându-şi faţa în umerii mei, râzând şi cerându-mi să o pun jos. Nu voiam decât să o fac să-şi uite emoţiile şi astfel să nu se mai bâlbâie, dar nu pentru că acest lucru mă deranja pe mine, ci pentru că o deranja pe ea.

– Pune-mă jos, nebunule!

Mă bătu cu palmele pe piept.

– Mă sperie chestia asta.

Faptul că nu se bâlbâise şi că râdea îmi dădu de înţeles că se simţea bine, aşa că am continuat să alerg pe holul gol de la intrare, pe lângă biroul directorului unde d-na Jones, secretara, îşi ridică ochii şi ne privi dezaprobator peste ochelari.

Ne-am apropiat de uşile care se deschideau spre parcare şi am încetinit suficient cât să lovesc bara de urgenţă şi am evadat pe acolo, sărind în jos scările. Rucsacul sălta pe stomac, cărţile lovindu-mi dureros vânătăile, dar nu îmi păsa. Picioarele ei erau încolăcite în jurul taliei mele, braţele ei erau în jurul gâtului meu, îi simţeam respiraţia în păr, iar râsul ei dulce îmi răsuna în urechi.

Ajunsesem pe la mijlocul parcării în momentul în care ea începu să se clatine mai tare, aşa că m-am oprit ca să o dau jos. În parcare nu erau maşini şi am privit-o nedumerit.

– Unde e maşina ta?

Îşi răsuci o şuviţă de păr în jurul degetului.

– Nu am maşină.

Vorbi cu grijă, evident supărată că recunoscuse acest lucru, dar hotărâtă să nu lase să se vadă.

– Şi atunci cum ajungi acasă? am întrebat-o eu.

– Probabil că mă aşteaptă Ben la arenă. Mă ia el de la şcoală deoarece mama şi tata sunt la serviciu.

– Rahat. E la celălalt capăt al şcolii. De ce nu ai spus nimic?

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Am încercat. Tu m-ai cărat prin toată şcoala ca un om al cavernelor care îşi târăşte femeia în grotă.

Am râs.

– Aşadar recunoşti. Eşti femeia mea.

Am apucat-o de încheietură şi am tras-o spre mine, vorbind cu o voce prefăcută groasă, aspră.

– Eu, Jason. Tu, a mea.

Păru să se topească. Doar puţin. Făcu ochii mari, iar privirea îi licări, întunecată şi luminoasă, asemenea cafelei negre care străluceşte în razele soarelui.

– Bine. Eu, Becca. Tu, al meu.

Vorbi uşor mai tare decât o şoaptă, ca şi când nu putea da crezare propriilor cuvinte.

Am simţit cum mi se strânse stomacul, iar inima o luă la galop. Buzele îi erau întredeschise, aşteptând. Rahat. Urma să o sărut, nu-i aşa?

Mda.

Mi-am coborât buzele lin, atent peste buzele ei, dându-i timp suficient să se retragă. Avea gust de ruj de vanilie şi mirosea a lămâie şi pepene, a curat şi a altceva, nedefinit, dar îmbătător. Îi simţeam buzele moi şi umede, liniştite la început, dar pe măsură ce clipele treceau şi ne sărutam, buzele ei începură să se mişte, căutând poziţia potrivită. Îmi pierdusem suflul, pierdusem contactul cu tot ce mă înconjura, mai puţin cu faptul că trupul ei delicat era lipit de al meu, iar mâinile ei alunecau uşor, în sus, pe spate, pentru a-mi mângâia părul meu blond ţepos, tuns scurt.

Claxonul unei maşini trâmbiţă la câţiva metri distanţă, iar noi am tresărit vinovaţi.

– Becca! Iu-huu! Aşa mai zic şi eu!

Era Ben, fratele Beccăi, care frână brusc lângă noi într-un Trans Am roşu, care era praf.

– Te-am aşteptat zece minute, Beck. Acum ştiu de ce.

– N-am încălcat regulile, Ben. Mai taci.

Becca avea mâna mea în a ei, ca un fel de declaraţie în faţa fratelui ei. Era limpede că avea încredere că el nu le va spune nimic părinţilor.

Ben râdea, iar părul negru îi atârna liber pe umeri într-o încâlceală lucioasă şi răvăşită.

– Bineînţeles că nu. Nu că te-aş da în gât, dar ştii că nu ai vrea ca tata să ştie că te-am prins sărutându-te cu bobocul acesta rebel în parcarea şcolii.

Am urmărit cum Becca se încruntă la fratele ei.

– Nu ai îndrăzni!! Nu uita că eu ştiu de micul tău secret cu tubul căptuşit la capete cu bumbac. Pariu că tati ar fi interesat să afle despre asta.

Amândoi accentuau cuvintele diferite pe care le foloseau ca să se refere la tatăl lor, ceea ce-mi dădu de înţeles că până şi fratelui ei i

se părea ciudat faptul că folosea cuvântul *tata*. Totuşi eram curios care era micul secret cu tubul căptuşit cu bumbac.

Ben îşi trecu degetele prin păr, dându-l peste cap.

– Tocmai ce am zis că nu te spun, nu-i aşa? În plus, nu am fost eu acela care s-a oferit să te ajute să te furişezi de acasă ca să te vezi cu copilul acesta?

Mă arătă cu degetul mare.

Auzisem de Ben de Rosa. Era o legendă prin liceul nostru, notoriu pentru cât chiulea de la ore, pentru încăierările în care intra, pentru faptul că îi înjura pe profesori şi că făcea tot felul de farse remarcabile, dar nevinovate prin şcoală şi întotdeauna reuşea, cumva, să scape de pedeapsa pe care o merita. Era cel despre care se ştia că fuma iarbă, cel care ştiai că are întotdeauna iarba la el şi că, probabil, e drogat de câte ori îl întâlneai. Cu toate acestea nu l-a turnat nimeni niciodată şi nu a fost niciodată arestat, în ciuda faptului că i se cunosc activităţile. Nu am fost niciodată în stare să îmi dau seama cum reuşea, iar acum că am ajuns să ştiu mai multe despre viaţa Beccăi, îmi era cu atât mai greu să înţeleg cum de Ben putea să facă tot ce îi trecea prin cap şi să scape basma curată, în timp ce Becca nu putea ieşi la o întâlnire cu mine fără să fie pedepsită o lună.

Becca făcu un semn din cap fratelui ei, apoi se întoarse spre mine.

– Trebuie să plec. Trebuie să fiu acasă la patru şi jumătate.

M-am uitat la telefon şi am înjurat când am văzut ce oră era.

– Rahat! E deja trecut de patru! Antrenorul o să-mi rupă fundul în bătaie. Ar fi bine să fug să mă schimb înainte să fiu pus să fac flotări tot antrenamentul.

Am ezitat, dar apoi m-am aplecat şi fulgerător mi-am atins buzele de ale ei.

– La miezul nopţii, bine?

Se trase înapoi, aruncând o privire sfioasă fratelui ei, apoi încuviinţă.

– Da. La miezul nopţii. Dacă nu apar, e pentru că nu am putut, nu pentru că nu am vrut.

Intră graţioasă în maşina fratelui ei şi îmi făcu pe geam cu mâna, ţinându-şi cu cealaltă părul într-o coadă de cal improvizată.

Antrenorul mă puse să alerg peste trei kilometri în viteză maximă şi cu câte un sac de nisip atârnat pe fiecare umăr şi apoi să fac flotări douăzeci de minute înainte să intru pe teren cu băieţii.

Categoric a meritat pentru primul meu sărut.

Becca
CAPITOLUL 4
Miezul nopţii în grădină
Mai târziu în seara aceea

M-am agăţat de burlan, îngheţată de frică.

– Se rupe, Ben, am şoptit cu o voce scâncită şi miorlăită.

El îşi iţi capul pe fereastră deasupra mea şi rânji.

– Ştiu că aşa pare, dar nu se va întâmpla, îţi promit. Vara trecută m-am urcat cu o scară şi l-am prins bine în cuie de perete pe nenorocit.

Am râs, imaginându-mi-l pe Ben căţărat pe scară, jonglând cu un ciocan, cuie şi o ţigară cu marijuana, doar ca să poată pleca pe furiş noaptea, fără să cadă. Mă strecurasem la el în cameră la douăsprezece fără un sfert şi i-am spus că voiam să ies ca să mă văd cu Jason. Îmi rânji şi împinse geamul ca să se deschidă, arătându-mi burlanul înalt de câţiva metri.

– Uită-te jos. Am pus chiar şi nişte locuri de sprijinit piciorul pe care le-am vopsit în alb ca să nu se vadă. Părea foarte încântat de el.

Am privit în jos şi mi se puse un gol în stomac când am văzut cât de mare era distanţa, dar, în cele din urmă, mi-am mutat atenţia pe burlan şi am văzut, după cum era de aşteptat, că fixase în cuie o bucată de lemn aşezat perpendicular undeva între burlan şi perete, ca să ai un loc unde să-ţi pui piciorul când aluneci în jos pe burlan. M-am mirat cum de tata nu-l observase niciodată, dar apoi mi-am dat seama că el nu prea ieşea din casă. Venea acasă de la serviciu la şapte seara, pleca la şase dimineaţa şi juca golf aproape toată ziua sâmbetele şi duminicile. N-avea niciun motiv să facă un tur al casei sau să examineze burlanul ca să vadă dacă sunt rute secrete pentru furişat de acasă. Se pare că fratele meu îşi ascundea ruta de ieşire în văzul lumii.

M-am lăsat să alunec în jos încă puţin, am atins punctul de sprijin pentru picior, apoi mi-am dat drumul în jos mai mult.

– Mai este vreun punct de sprijin pentru picior dedesubt? am întrebat.

– Da, am pus două. Trebuie să mai fie una câţiva centimetri mai jos.

Ben privea cum coboram cu părul atârnându-i pe faţă.

Coboram balansându-mă până când am putut prinde cu mâinile punctul de sprijin pentru picior şi am găsit cu piciorul celălalt punct de sprijin. În acel moment, pământul nu era decât la câţiva centimetri depărtare, aşa că am sărit liniştită. Făcând asta, l-am zărit în treacăt pe Ben care întinse mâna şi deschise gura ca să protesteze. Am căzut mult mai departe decât mă aşteptam şi am aterizat cu un zgomot înfundat şi cu gleznele trepidând. M-am rostogolit înapoi şi m-am lovit din nou la noadă aşa că am început sa înjur în barbă în timp ce călcâiele şi fundul începură să pulseze.

– Eşti bine? strigă Ben şoptit. Voiam să-ţi spun că pare mult mai aproape decât este de fapt. Trebuie să continui să cobori şi să nu-ţi dai drumul până când nu ai piciorul pe locul de sprijin. Aproape că mi-am rupt glezna când am coborât prima dată pe acolo.

Mi-am masat noada, mi-am răsucit o gleznă şi apoi pe cealaltă. Mă vor durea un timp, dar nu-mi rupsesem nimic.

– Sunt bine, Ben. Mulţumesc.

– Nu vreau să ştiu unde te duci şi ce faci. Am nevoie de confortul unei anumite ignoranţe în această privinţă.

Se trase înapoi în cameră, după care ieşi din nou pe geam ţinând în mână un rucsac.

– Prinde.

Îl lăsă să cadă, iar eu l-am prins în braţe, am desfăcut compartimentul mare unde am găsit nişte tricouri jerpelite cu care era învelită o sticlă de 750 de ml de Jack Daniels. M-am uitat la el şi mi-a făcut cu ochiul.

– Nu prea te distrezi fără alcool, nu-i aşa. Nu cred că tu sau Dorsey aţi vrea nişte iarbă, că v-aş fi dat.

– Tu nu ar trebui să ne încurajezi să bem, Benjamin.

Ben izbucni cam tare în râs, dar îşi puse rapid mâna peste gură.

– Doamne, ce fetiţă cuminte eşti tu, Beck. Care naiba mai e rostul furişării de acasă la miezul nopţii dacă nu ai de gând să o faci ca lumea?

Am dat doar din cap, am tras fermoarul la rucsac, l-am aruncat pe umăr şi am dat să mă întorc să plec prin curtea laterală când Ben mă opri cu un *pssst*.

– Vreau înapoi ce rămâne în caz că nu beţi tot, aşa că adu rucsacul înapoi. Şi... nu bea toată sticla. O să ţi se facă rău.

Mi-am dat ochii peste cap, chiar dacă el nu putea să mă vadă.

– Nu sunt tâmpită, Ben. Am destulă minte ca să nu beau o sticlă de trei sferturi dintr-odată.

Ben ridică o sprânceană.

– Mda, poate că unii dintre noi nu sunt atât de deştepţi ca tine. E una dintre tentaţiile *distractive pe moment şi a naibii după aceea*.

Am dat din cap.

– Am plecat, Ben. Salut şi mersi.

– Ignoranţa mea confortabilă începe acum. Nu te cunosc.

Am auzit geamul său închizându-se cu un scârţâit abia auzit.

Râdeam în timp ce mă aplecam pe sub crengile joase ale pinilor uriaşi care se înălţau între casa noastră şi cea a vecinilor. Iarba era udă de rouă serii şi puteam simţi dinţii aerului răcoros al nopţii, ceea ce mă făcu fericită că alesesem să mă schimb în blugi şi să iau pe mine un pulover mai gros. Cerul era senin şi împânzit de stele, o felie de jumătate de lună albă răsărise în mijlocul întunericului smălţuit cu argintiu. Respiraţia mi se transforma în nori şterşi pe măsură ce înaintam strecurându-mă pe sub copaci spre şosea. Am văzut camioneta lui Jason care era staţionată cu farurile stinse şi cu un nor de gaze de eşapament învăluindu-i spatele. Lumina din interior era aprinsă, scăldându-l pe Jason într-o strălucire palid-gălbuie. I-am văzut capul aplecat în jos, ţepii ca de arici pe care şi-i făcuse în părul său blond şi care stăteau perfect datorită gelului, gâtul puternic, bronzat în orele petrecute în soare.

Îşi ridică ochii când m-am apropiat de locul pasagerului şi un zâmbet fericit i se întinse pe toată faţa. Sări din maşină, iar acordurile muzicii country date foarte încet se eliberară în noapte. Jason veni grăbit prin faţa maşinii şi-mi deschise portiera înainte ca eu să apuc să o ating. Am ridicat piciorul, m-am strecurat pe scaunele tapisate şi imediat m-am simţit în largul meu. Cumva, simţeam că aveam să petrec mult timp în maşina aceea. O iubeam deja.

M-am gândit la prima piesă country pe care mă făcuse să o ascult şi am făcut un inventar al interiorului maşinii. Scaunele erau îmbrăcate în stofă gri, între ele era o consolă cu două locuri pentru

aşezat căni, o sticlă aproape goală de Mountain Dew Cod Roşu, în portieră, lângă scaunul şoferului. Mai erau împrăştiate pe consola dintre scaune un manual de istorie deschis la lecţia despre Războiul Civil, un caiet cu un scris ordonat, înclinat, doar cu majuscule şi o cutie de biscuiţi cu brânză. Pe jos, la picioarele mele zăcea un rucsac Jansport maro decolorat, pe buzunarului căruia era prinsă cu un ac de siguranţă litera echipei reprezentative, colorată în verde şi alb. Lângă picioarele mele, acolo unde era aerisirea, erau clădite sticle goale de Mountain Dew şi Gatorade şi punguţe goale de bastonaşe uscate de carne de vită şi de seminţe de floarea soarelui. O husă cu fermoar pentru CD-uri stătea pe bord, sprijinită de parbriz, îndesată cu CD-uri şi decolorată în timp. Jos între scaune, îngrămădită între schimbătorul de viteze şi scaunul din faţă, era o pătură groasă de picnic inscripţionată cu sigla Universităţii din Michigan peste care era făcut ghem un tricou de la Carhartt, gros, cu fermoare care se vedea că fusese foarte purtat. Dintre tricou şi pătură se întrezărea o curea de la ceva care semăna cu o husă de protecţie, ca pentru un aparat de fotografiat, de exemplu.

În timp ce Jason îşi punea cărţile în rucsac, am dat la o parte tricoul ca să văd ce era sub el. Am descoperit ceva ce părea foarte scump, o husă gen rucsac pentru aparat de fotografiat Nikon. Jason porni motorul şi roti maşina în buclă spre drumul principal după care deschise farurile. Am tras aparatul foto de sub tricou, l-am ridicat în poală, am deschis fermoarul şi am scos un sunet de uimire când am văzut enormul aparat profesional aşezat înăuntru.

– E al tău? am întrebat.

Jason se uită la mine şi pe faţă i putea citi un sentiment asemănător panicii.

– Da. Poţi să-l pui la loc, te rog?

Vocea lui era calmă, prea calmă. Părea aproape furios.

Am închis repede fermoarul de la husă, am închis cataramele la loc şi am acoperit-o cum o găsisem.

– Îmi pare rău, am spus fără să ştiu ce greşisem. Am fost curioasă. E un aparat foto foarte bun. L-ai primit cadou?

Degetele lui Jason se încleştară pe volan.

– Nu. L-am cumpărat eu.

– Cum ţi-ai permis un asemenea aparat foto? Modele ca acesta costă înjur de două mii de dolari.

– E un D800. Costă trei mii în magazine. Pe acesta l-am luat de pe internet cu puţin peste două mii. Îşi învârti pumnul în jurul volanului. Am făcut economii ca să îl pot cumpăra.

– Lucrezi? Nu am ştiut.

Jason se înroşi mai mult de furie decât de ruşine după câte mi se păru. O venă de la tâmplă îi pulsa.

– Nu lucrez.

– Şi atunci cum?

Jason nu răspunse mult timp. La un semafor se făcu roşu, iar noi am frânat şi am oprit.

– Ce-ţi spun acum rămâne între noi. Nici măcar Nell nu trebuie să ştie.

Am încuviinţat din cap, iar el trase adânc aer în piept.

– Tatăl meu îmi dă câte două sute de dolari pentru fiecare meci pe care îl câştigăm, plus douăzeci de dolari pentru fiecare *touchdown* pe care îl înscriu. De asemenea, primesc o mie de dolari dacă iau numai note de zece un an întreg. Dacă termin liceul cu media maximă în fiecare an, plăteşte jumătate din valoarea oricărei maşini mi-o doresc. Deci aşa mi-am luat camioneta. O vindea unchiul Rick şi mi-a făcut un preţ bun. Apoi am cumpărat aparatul foto.

– Aşadar, aceasta este motivaţia ta de a învinge de fiecare dată?

Smuci schimbătorul de viteze şi schimbă în a doua destul de agresiv în timp ce pornisem în viteză pe verde.

– Parţial.

– Ce e în rest?

Mă privi, după care se uită în zare şi parcă i se întunecă faţa.

– Nu este important.

Am simţit că era vorba de un secret important şi ştiam că nu trebuia să insist, dar am făcut-o oricum.

– Poate că pentru mine este important. Vreau să aflu lucruri despre tine.

– Las-o baltă, Becca. Te rog.

Nu se uita la mine şi vorbea într-o şoaptă care părea să-i exprime disperarea.

– Bine, sigur că da. Îmi pare rău. N-nu am vrut să f-fiu indiscretă.

Am lăsat ochii în jos mâhnită că îl supărasem şi derutată de schimbarea bruscă de comportament din cauza unui aparat de fotografiat.

Jason mârâi frustrat.

– La naiba, Becca. Îmi pare rău. Nu am vrut să te reped. Doar că... sunt anumite lucruri legate de mine care... despre care nu pot vorbi.

– Pot să te întreb ce fotografiezi? Aş putea vedea câteva fotografii?

În loc de răspuns, Jason învârti volanul, abia apăsând frâna, apoi apăsă acceleraţia, iar maşina derapă spre linia centrală şi apoi spre un drum larg lateral unde spatele maşinii fugi pe pietriş şi alunecă din nou în unghi până când reuşi să o îndrepte din nou.

Mă agăţasem de mânerul *vai-la-naiba!* de deasupra capului meu şi abia mai respiram în timp ce el accelera înainte, după care am strigat din toţi rărunchii când intră într-o curbă lungă cu viteză maximă, cu farurile aprinse, luminând drumul care se îngusta înaintea noastră. Părea să cunoască fiecare curbă ca pe propriul sau buzunar deoarece răsucea volanul şi frâna înainte să între în curbă ca să poată accelera în curbă unde făcea derapaje controlate exersate. Inima îmi bubuia în piept, bătând ba de prea multă frică, ba de exaltare.

– Jason. Te rog, nu ne izbi de ceva.

Eram încântată că nu mă bâlbâisem ţinând cont că nervii mei erau întinşi la maximum.

Nu făcu decât să rânjească, lucire impertinentă a unor dinţi albi şi drepţi. Mai luă o curbă, apoi frână brusc, aproape să oprească maşina, după care coti pe un drum chiar mai îngust decât primul, prin pădure. Pe acesta mergea mult mai încet şi apăsă un buton care să activeze tracţiunea integrală. Drumul urca şi cobora şi trebuia să calce pedala de acceleraţie de multe ori ca să poată urca dealurile doar ca să coboare apoi în viteză pe cealaltă parte.

– Unde mergem?

Îmi arătă drumul dinaintea noastră cu un deget ridicat de pe volan.

– Nu mai e mult de mers. Un loc care mie îmi place mult.

Maşina se lăsă într-o parte în mod periculos pe măsură ce drumul îşi schimbă direcţia şi se afundă adânc printre doi stejari care îşi întindeau ramurile. După aproape încă o jumătate de kilometru, drumul ajunse la capăt, iar noi săltăm pe iarbă, printre copaci. Drumul deveni mai neted, apoi începu să urce abrupt, tot mai abrupt cu fiecare metru până când maşina ajunse să stea cu botul în sus, în unghi ascuţit. Ajunşi în vârf, Jason întoarse camioneta, o parcă lângă drum şi opri motorul, dar lăsă radioul să meargă. Stinse farurile, scotoci după pătură şi sări din maşină făcându-mi semn să-l urmez. Am împins portiera şi am sărit jos din maşină simţind imediat răcoarea din aer. Jason coborî oblonul de la platforma din spatele camionetei şi stătea în picioare, aşteptându-mă. Am început să mă caţăr fără prea multă îndemânare, dar Jason se aplecă, mă prinse de subraţ şi mă ridică de la pământ cu totul. Am ţipat când am simţit că gravitatea îmi juca feste şi cum picioarele mele au simţit platforma canelată a maşinii m-am poticnit şi mi-am încolăcit mâinile în jurul lui.

– Dumnezeule, Jason. Nu face aşa ceva.

Vocea mea era înăbuşită de ţesătura gofrată a cămăşii cu mânecă lungă a lui Jason. Mirosea a parfum, a deodorant, a transpiraţie şi a ceva picant şi nedefinit.

– Ţi-e frică.

Părea amuzat şi mulţumit de el.

Am pufnit iritată şi m-am uitat în sus la el.

– Surprinsă, poate. Speriată, nu. Data viitoare avertizează fata că ai de gând să o iei pe sus, bine?

Jason chicoti.

– Chiar eşti puternic.

Ridică din umeri.

– Mă antrenez mult. Pentru fotbal şi, uneori, pentru că am nevoie să mă eliberez.

– Să te eliberezi? Ce vrei să spui?

Ezită.

– Hm. Dumnezeule! Bine, ascultă. Nu am parte de cea mai bună viaţă de familie acasă, Becca. Ţi-am mai povestit, nu-i aşa, că tatăl meu mă presează să fiu perfect. El doar... nu e întotdeauna o

persoană blândă. Ne certăm mult şi câteodată am nevoie să mă... răcoresc. Asta e tot.

Lucrurile au început să se lege şi stomacul mi se strânse când am înţeles sensul din spatele a ceea ce nu spusese de fapt.

– Jason, te loveşte?

M-am tras uşor înapoi şi i-am privit cu atenţie faţa, fiind sigură că va vrea să evite răspunsul.

Mă privi, iar trăsăturile feţei sale se înăspriră.

– Nu te teme, bine? Nu-ţi face griji. Nu am nevoie să fiu salvat.

M-am încruntat.

– Aşadar este un răspuns afirmativ. De ce nu ai spus nimic nimănui?

Jason se trase din braţele mele şi se întoarse cu spatele la mine.

Îşi miji ochii şi întinse pătura pe platforma camionetei, apoi dezlegă o pereche de coarde elastice cu capete metalice care susţineau o ladă frigorifică. Deschise capacul lăzii frigorifice Igloo alb-albastre şi scoase un pachet de şase doze de Coca-Cola, patru sandviciuri împachetate în hârtie alimentară cerată şi o pungă de chipsuri.

– Ştiu că nu este o ofertă rafinată, dar este mâncare.

Separă cele patru sandviciuri în două grămezi, arătând pe rând spre fiecare din ele.

– Astea sunt cu curcan, muştar de Dijon şi şvaiţer, iar celelalte sunt cu şuncă, brânză cedar maturată şi maioneză.

Se aşeză şi bătu cu palma locul de pe pătură de lângă el, apoi se întinse pe spate şi trase gemuleţul glisant astfel ca acordurile muzicii country să ne învăluie odată cu vocea unei femeie care cânta despre praf de puşcă şi plumbi. Am ezitat destul de mult, dar m-am aşezat lângă el şi am luat un sandvici cu carne de curcan.

După ce mâncarăm amândoi jumătate din sandviciuri, şi-l puse pe al lui în poală şi mă privi.

– Ascultă-mă Beck. Trebuie să rezolv singur treaba asta. Nu exagera. Sunt bine. Nu e ceva la care să nu pot face faţă.

– Pur şi simplu nu înţeleg. De ce nu spui cuiva?

Ochii lui verzi se umplură de furie şi de durere.

– Nu ajută la nimic. Am încercat odată. Nu am făcut decât să creez probleme, nu numai mie, ci tuturor celor are au aflat. Nu

merită. Imediat ce termin liceul, peste doi ani, am plecat şi nu mă mai întorc. Voi juca fotbal ori la Universitatea de Stat din Minnesota, ori la Universitatea din Michigan, ori la Nebraska, apoi intru la profesionişti. Nu o să mai înghit rahaturi de la bătrânul meu.

– Eu... uf.

Am tras adânc aer în piept şi m-am concentrat.

– Nu ştiu ce să spun, Jason. Nu e bine deloc.

– Nu este nimic de spus. Nimic de spus, nimic de făcut. Vocea îi vibră mai intens. Eşti singura persoană care mai ştie, în afară de Kyle, ai înţeles? Nu ai voie să spui nimic, Becca. Promite-mi. Promite-mi!

Capul mi se învârtea şi mă durea sufletul pentru băiatul pe care începeam să îl plac foarte, foarte mult.

– Jason... cineva ar trebui să ştie. Nu poate să-ţi facă aşa ceva. Este tatăl tău, ce mama mă-sii. Ar trebui să te protejeze, nu să îţi facă rău. Este g-g-gr-gr-groaznic.

Simţeam cum furia mă copleşea şi se transforma într-un nod în gât, în cap mi se învârteau tot soiul de imagini, imagini cu Jason într-un colţ, ferindu-se din faţa unei matahale întunecate cu pumni uriaşi.

– Tatăl tău te protejează?

– Este prea protector şi prea zelos, am spus nefiind sigură de ce îmi apăram tatăl, atâta timp cât în mintea mea îl ocăram destul de des. De multe ori nu te poţi înţelege cu el, este inflexibil, încăpăţânat şi mă împinge la revoltă cu regulile lui ridicole. Cu toate acestea mă iubeşte, în felul lui. Nu m-a rănit niciodată. Vrea doar să dau ce am mai bun din mine. O compensaţie exagerată pentru toate necazurile în care intră Ben.

– Iar tatăl meu are o lume plină de furie şi demoni ascunsă adânc în sufletul lui.

Vocea lui era blândă, iar cuvintele pline de poezie.

– S-a rănit în timpul primului său meci profesionist şi astfel şi-a încheiat cariera. Singurul lucru pe care şi-a dorit să îl facă în viaţă a fost să joace fotbal profesionist şi nu a mai putut face acest lucru. A trebuit să se întoarcă târându-se acasă la părinţi, aici în Michigan, iar tatăl lui se purta cu el mai urât decât se poartă el cu mine. Până la urmă a intrat în poliţie şi a avansat destul de repede, dar a

început Războiul din Golf şi a întrezărit şansa să fie cineva. A intrat în armată şi a servit în două misiuni în Irak. Nu a fost decât infanterist, fără studii sau pregătire. A văzut chestii orbile, Becca. Cu adevărat oribile. A şi făcut nişte rahaturi oribile, toate la ordinele unchiului Sam. L-au speriat... în sufletul lui. Părerea mea este că are totuşi motivele lui. Nu că asta ar justifica totul.

Am tăcut mult timp, ascultând un alt cântec la radio şi urmărind stelele presărate ca prin sită pe cercul întunecat.

– De unde ştii atâtea lucruri despre experienţele prin care a trecut tatăl tău?

Jason răspunse în timp ce molfăia chipsurile cu care îşi umpluse gura.

– Bea foarte mult. Câteodată, după ce bea suficient, vorbeşte cu mine în loc să se ia de mine. Îmi povesteşte ca şi cum aş fi unul din camarazii săi de la unitate.

Înghiţi şi privi cerul.

– Urăsc poveştile acelea. Aş prefera să o încasez.

În acel moment, o pală de vânt suflă aer rece ce răzbi prin pulovărul meu şi am tremurat. Jason îşi plantă palmele pe buza platformei camionetei şi se aruncă pe pământ, se aplecă în camionetă şi înhăţă bluza de trening. Ezită, dar apoi apucă şi aparatul de fotografiat. Sări înapoi în platformă căţărându-se pe roata din spate şi îmi aşeză pe umeri bluza de trening. Era grea, caldă şi mirosea exact ca Jason.

Ridică geanta aparatului foto şi apoi mă privi cu un zâmbet ştrengăresc.

– Voiai să vezi o fotografie făcută de mine?

Am încuviinţat din cap nerăbdătoare.

– Atunci facem schimb. Îţi arăt o fotografie dacă îmi arăţi şi tu ceva ce ai scris.

Am înghiţit în sec.

– Asta-asta e... Nu sunt sigură. Nu am arătat nimănui ce am scris. Nimănui. E jurnalul meu.

Jason dădu din cap, făcând semne cu geanta.

– Aşa sunt şi fotografiile pentru mine. Personale. Doar pentru mine, deoarece mie îmi face plăcere. Nimeni nu ştie măcar că fac

fotografii, nici chiar Kyle. Şi pentru mine sunt ca un jurnal. Nu mă pricep la cuvinte, aşa că folosesc în schimb imagini.

– De ce ai păstra aşa ceva secret? am întrebat. Nu e ceva de care să te jenezi. E grozav. E artistic.

I se întunecă faţa.

– Nu îl cunoşti pe tata. Ţi-am spus că nu e un tip ca lumea, întâi de toate, nu am voie decât şcoală şi fotbal. Sport, teme, antrenament, aste e tot. Acum e băut, zace fără cunoştinţă pe undeva, aşa că nu îi pasă ce fac sau pe unde sunt, atâta timp cât nu sunt arestat sau nu mă fac de râs. E şeful poliţiei, aşa că trebuie să am grijă. Nu mă va scoate pe cauţiune şi nu mă va scoate din necaz. Mă va bate îngrozitor şi numai dacă mă opreşte unul din oamenii lui. Şi ei se tem de el, aşa că nu îndrăznesc să i se pună de-a curmezişul.

– Şi ce legătură are asta cu fotografiatul. Nu sunt decât poze.

Desfăcu al doilea sandvici cu şuncă şi încă o sticlă de Cola.

– Ei bine, asta e partea a doua. Orice aduce şi de departe a artă nu e decât pentru pederaşti. E cuvântul pe care l-a folosit el, nu eu. Pe lângă faptul că este un beţiv notoriu şi afurisit, mai este şi intolerant. Urăşte cam pe toată lumea, în afară de el. Dacă ar şti că am un aparat de fotografiat, m-ar băga în spital. Instrumente muzicale? Să nu audă. Pictură? În niciun caz. Cu toate astea, îmi place foarte mult să fotografiez. Îmi place să surprind ceva cu lentilele şi apoi să-l transform în ceva cu totul diferit.

Deschise geanta şi scoase din ea aparatul, îl porni şi apăsă câteva butoane ca să apară pe ecran ce fotografiase. Derulă câteva, după care îmi înmână aparatul.

Am luat aparatul cu băgare de seamă, fiindu-mi frică să am în mână ceva atât de preţios pentru el şi îngrozitor de scump. Fotografia pe care mi-o arătase îmi tăie respiraţia. Era un bondar fotografiat în timp ce ateriza pe o margaretă. Era luat în prim-plan, aşa că puteai vedea aripile dublate şi firişoarele de păr de pe corpul grăsun, galben cu negru. Lumina soarelui se refracta în ochii bulbucaţi şi multi-faţetaţi, margareta era de un galben strălucitor, iar cerul, o ceaţă albastru în depărtare. Parcă era ceva scos din *National Geographic*, uimitor datorită clarităţii, focusului şi

compoziţiei coloristice. Bondarul arăta ca o creatură extraterestră, de mărimea unui mamut, şi ireal.

– Jason, Dumnezeule! Fotografia asta este incredibilă. Jur pe ce am mai sfânt, că ai putea să o vinzi unei reviste.

Am inspirat şi m-am mai uitat o dată, uimită de modul în care a centrat imaginea, margareta în mijloc, ocupând aproape tot spaţiul, cu bondarul în partea de sus, surprins în timp ce plana în jos.

Rânji şi, în mod bizar, mi se păru ruşinat pentru prima dată de când îl ştiam.

– Mulţumesc. Am fost înţepat de şase ori până am făcut fotografia. Era un grup de albine grase şi mari care zbura pe câmp. Îmi arătă câmpul dincolo de copaci. Chiar acolo, de fapt. Cred că era un stup. În orice caz, cred că am urmărit albinele alea ore în şir, făcând poză după poză. Cred că am făcut vreo două sute până am prins-o pe asta.

– Pot să văd mai multe? am întrebat nerăbdătoare deja.

Ridică o sprânceană.

– Ne-e. Acum e rândul tău.

Am simţit cum îmi tremură mâinile. Ştiam că dacă aveam să vorbesc nu aş fi reuşit să scot pe gură decât fragmente de cuvinte tremurate, aşa că am tras adânc aer în piept, am întins mâna după geantă şi am scos de acolo jurnalul. Era un caiet de schiţe, neliniat, legat cu spirală şi învelit într-o bucată de hârtie maro, tăiată dintr-o pungă de la Meijer[8]. Pe coperta din faţă am inscripţionat cu un marker un fragment dintr-o poezie în arabă.

– Despre ce este vorba? întrebă Jason.

Am ezitat, am inspirat de câteva ori şi am recitat cuvintele în minte înainte să le spun cu voce tare.

– Spune aşa: *Nu sunt singură, adevărul este că m-am împrietenit cu singurătatea mea*.

Mi-am trecut degetul arătător pe sub cuvinte înainte să deschid caietul şi să răsfoiesc paginile, căutând poezia perfectă pe care să i-o arăt lui Jason.

[8] Meijer este un lanţ de hypermarketuri în SUA, cu sediul central în Walker, Michigan.

– Este scrisă de un poet arab, Abboud al Jabiri. De fapt este un fragment dintr-o poezie mai lungă, dar este partea care îmi place cel mai mult.

– A trăit demult?

Am dat din cap.

– Nu, trăieşte bine mersi în Iordania şi scrie. Mama este medic pediatru, dar i-a plăcut întotdeauna poezia. Pe lângă diploma de medic, are o specializare secundară în poezie arabă. Într-un fel, cred că datorită ei sunt atrasă de poezie.

– Cred că asta e un lucru grozav, spuse Jason. Aşadar, cu ce se ocupă tatăl tău?

– Se ocupă cu afaceri imobiliare. Deţine câteva proprietăţi industriale şi vinde proprietăţi comerciale.

L-am privit în tip ce mâncam sandviciul.

– Tu ce poţi să-mi spui? Mi-ai vorbit despre tatăl tău. Ce poţi să-mi spui despre mama ta?

Ridică din umeri.

– Nu face nimic. Lucrează la un cabinet stomatologic trei zile pe săptămână. Face fotocopii şi alte rahaturi. În afară de asta, se ascunde în cameră şi lipeşte într-o carte tăieturi din ziare.

M-am încruntat, încercând să înţeleg ce voia să spună.

– Face un album?

Ridică din umeri.

– Mda, mă rog. Ceva de genul acesta. Are o cameră pentru *lucru manual.*

Făcu ghilimelele cu degetele în aer.

– Stă acolo tot timpul. Doarme acolo, exceptând ocaziile când tata o face să doarmă cu el... ştii tu. În principiu ne evită pe amândoi. Pe mine pentru că înghit rahaturile tatei în locul ei şi pe el pentru că e un ticălos.

– Ce vrei să spui cu *înghit rahaturile lui în locul ei*.

Rupse în două un chips între degete şi mâncă amândouă jumătăţile.

– O bătea pe vremuri, până când am împlinit, să zic, trei sau patru ani. Când m-am făcut destul de mare am început să intervin. Nu-mi plăcea să o văd pe mama plângând, înţelegi? S-a apărat o perioadă, îmi amintesc asta. Apoi a obosit. A renunţat. L-a lăsat să

facă ce voia şi cu mine şi cu ea. El are nevoie de conflict ca de aer, ştii? El îşi doreşte ceartă. Am început să-i dau ce voia ca să o lase pe ea în pace şi cred că ei nu îi place asta. Nu ştiu de ce, atât timp cât eu sunt cel care o încasează, nu ea. Mă rog. Ticăloasă fraieră.

Tonul blazat era îngrozitor de indiferent.

– Jason, este totuşi mama ta, nu m-am putut abţine să nu spun.

Ochii lui aruncau flăcări verzi, dar vocea îi rămase calmă.

– Or fi ei cei care m-au creat biologic, Becca, dar nu sunt părinţi.

Se calmă şi privi în altă parte, iar vocea îi deveni meditativă.

– Părinţii îşi iubesc copiii şi îi protejează. Le oferă adăpost şi hrană. Toate rahaturile alea drăgăstoase de care eu nu am avut parte. Bătrânul meu. Nu a fost niciodată iubit şi nu a ştiut cum să ofere iubire la rându-i. Mama a fost victimă atâta vreme încât nici nu-i mai pasă, aşa că duc eu greul rahaturilor sale.

Multă vreme nu am ştiut ce să spun. Până la urmă mi-a venit în minte.

– Crezi că tu vei reuşi să ieşi din cercul vicios, Jason?

Jason privea fix, printre genunchi, fărâmiţând chipsuri în praf.

– Trebuie, Becca. Şi o voi face. Bunicul a fost un ticălos şi sunt sigur că şi tatăl lui a fost la rândul său.

Vocea lui deveni o şoaptă.

– Mă tem să nu fie ceva de genul ereditar. Dacă nu sunt diferit de ei? Dacă sunt... programat genetic să fiu un ticălos înnăscut ca bătrânul meu?

I-am luat mâinile în ale mele.

– Nu cred aşa ceva. Deja eşti diferit, Jason. Putem alege cine vrem să fim.

– Sper.

Dintr-odată părea atât de trist şi îmi doream să găsesc o modalitate să îl înveselesc, să schimb subiectul, dar nu m-am putut gândi la nimic.

Terminaserăm sandviciurile şi acum ronţăiam chipsuri în timp ce povesteam, fiecare cu câte două doze de Cola. Mi-am amintit de sticla din rucsacul meu şi m-am întins prin geamul din spate ca să apuc rucsacul, l-am deschis şi am scos din el sticla. Am aşezat-o pe pătură între noi. Jason se holbă la ea ca la un şarpe veninos.

– De unde o ai?

Mă întrebă cu aceeaşi voce prea-calmă, pe care o folosise şi înainte.

– Mi-a dat-o fratele meu. Bănuiesc că s-a gândit că vom încinge petrecerea. Nu ştiu. Chiar nu prea beau mult, dar m-am gândit că nu strică.

Am încercat să par relaxată, dar nu cred că am reuşit.

– Nu sunt sigur că pot să beau aşa ceva, spuse Jason, aproape în şoaptă. Este... este ceea ce bea tata. Este... singurul fel în care l-am văzut după ora şapte sau opt seara toată viaţa. Stând în fotoliul lui din piele în faţa televizorului, urmărind *Lege şi ordine*, *Castle* sau *Urzeala tronurilor*, şi întotdeauna cu afurisita de sticlă pătrăţoasă pe măsuţă, lângă el, cu un pahar. Văd, în fiecare seară, cum sticla se goleşte, pahar după pahar, până când el devine mai veninos decât o afurisită de viperă şi de două ori mai periculos.

Privirea lui era departe când îmi spunea lucrurile acestea, iar eu şedeam liniştită şi tăcută, ascultându-l absorbită.

– Nu am nimic împotriva băutului. Nu sunt toţi ca el. Eu nu sunt ca el când beau. Pur şi simplu... nu pot, nu voi atinge vreodată chestia aia.

Niciodată. Jason privea fix sticla de parcă era a tatălui său, cu ură pură în ochii lui.

– Te rog, pune-o deoparte. Am nişte bere în lada frigorifică dacă vrei să bei.

M-am mişcat repede, băgând sticla la loc în rucsac şi trăgând fermoarul.

– Îmi pare rău, Jason. N-nu am ş-şt-ştiut.

Cam atât despre schimbarea subiectului.

Mă cuprinse cu mâinile şi mă trase aproape de el până când genunchii ni s-au suprapus, s-au îngemănat.

– Sigur că nu ai ştiut. Nu fi supărată. Nu din cauza mea.

– Dar sunt supărată. Nu ar trebui să treci prin atâtea.

Îmi întoarse umerii, iar eu m-am întors cu totul, ca să-mi proptesc spatele de pieptul lui. Jason se sprijini de cabină şi îşi încolăci braţele în jurul taliei mele, sub sâni, cu genunchii ridicaţi de o parte şi de alta a mea. Mi-am aşezat braţele pe genunchii lui şi mi-am lăsat capul pe spate, ca să mi-l aşez pe umărul lui şi, dintr-odată, de la o suflare la alta, am fost cât se putea de satisfăcută. Mă

simţeam în siguranţă. Simţeam cum îi bătea inima imperceptibil, iar respiraţia lui îmi fremăta uşor în ceafă. Eram cât se putea de conştientă de corpul său, de mâinile lui atât de aproape de sânii mei, de gura lui pe care aş fi putut-o săruta dacă mă întorceam şi dacă aş fi fost suficient de curajoasă, braţele lui puternice care mă prinseseră ca într-o colivie. Inima îmi bătea cu putere şi a trebuit să mă concentrez să stau liniştită ca să nu intru în panică. Voiam mai mult, mai multă atingere, mai mult din căldura lui, mai mult din puterea lui. Apropierea lui era ameţitoare şi interzisă. M-am furişat din casă în miezul nopţii, iar acum eram cuprinsă în îmbrăţişarea unui băiat. Bărbat? Nu eram sigură. Era deja bărbat? Eu eram femeie sau fată? Eram blocaţi undeva la mijloc. Astfel de gânduri îmi bântuiau prin minte, cerând răspunsuri fără să primească vreunul, deoarece apropierea sa şi duritatea sa erau ameţitoare.

Respiram împreună în răcoarea nopţii, cu cerul negru poleit cu argintiu deasupra noastră. Nu era nevoie să vorbim şi numai acest lucru în sine era uimitor. Singurele sunete care se auzeau erau ale respiraţiilor noastre, ale vântului care foşnea frunzele şi ale unui cântec de la radio care se topi în vocea femeii DJ care anunţă următorul cântec: *Bine, aţi ascultat Montgomery Gentry, o piesă pe care a compus-o demult. Următoarea piesă e pentru voi, toţi îndrăgostiţii de la această oră târzie. Gloriana şi (Kissed you) Goodnight*[9].

Inima începu să-mi bată nebuneşte în timp ce ascultam versurile melodiei, cântat dulce şi inspirând la romantism în întunericul şi în răcoarea unei întâlniri furate la miezul nopţii. Mi-am întors capul şi l-am lăsat uşor într-o parte pentru ca umărul să se sprijine de platforma camionetei lui Jason. Ochii lui luceau verde închis în lumina stelelor şi în strălucirea palidă a lunii. Cum stăteam într-o parte, sprijinită de pieptul lui, i-am simţit inima bătând cu putere şi am ştiut că avea să mă sărute atunci. Aşteptam, cu respiraţia întretăiată, uitându-mă fix în ochii lui şi cu mâinile încleştându-se pe genunchii săi, pentru curaj. Nu mă temeam să îl sărut; nu, mă temeam că aveam să fiu atât de nerăbdătoare, încât îl voi săruta eu prima. Pofta pentru un al doilea sărut îmi fremăta în vene precum

[9] Te-am sărutat de noapte bună.

disperarea, bubuindu-mi în muşchi şi în inimă şi învăpăindu-mi mintea.

– E în regulă? mă întrebă cu o voce ca o şoaptă blândă în liniştea nopţii.

M-am uitat în sus şi i-am zâmbit.

– Taci şi s-s-s... am eliberat cuvintele în vânt şi am închis ochii, lăsându-le să plutească... sărută-mă odată.

Făcu nerăbdător să dispară distanţa dintre noi, acoperindu-mi gura cu a lui, iar tunetul inimilor noastre era răsunetul sincopat al luptei dintre nevoie şi nervi. M-am risipit în emoţii şi am savurat din plin cu amestecul de simţuri, moale, umed şi fierbinte, acidulat, sărat, iar sunetul crescând al pulsului în urechi şi muzica pe care o auzeam între atingerile buzelor noastre... *şi te-am sărutat... de noapte bună.*

Când ne-am îndepărtat unul de celălalt, ochii lui Jason mă devorau.

– Să te sărut e... Dumnezeule, e minunat!

– Atunci mai fă-o încă o dată.

Am fost uimită de îndrăzneala mea.

Aşa a şi făcut, dar, de data aceasta îşi coborî buzele peste ale mele într-un sărut mult mai adânc, în care buzele se căutau, iar limbile noastre se atingeau timid, libere. Palmele îi erau răsfirate peste abdomenul meu, iar una începu să alunece în sus, lateral, oprindu-se sub sân. Mi-am ridicat mâna şi i-am cuprins cu ea gâtul, o mişcare pe care o văzusem în filme, şi atunci a fost momentul în care am cunoscut puterea atingerii mele, frumuseţea unui sărut, miracolul intimităţii. Când degetele mele îi atinseră uşor firele electrizate de păr de la ceafă, mă sărută şi mai adânc, ca şi cum mâna mea îi înteţea focul dorinţei. Apoi, mâna lui se strecură uşor în sus, lateral, iar degetele îmi atinseră fin pieptul cu o mişcare ezitantă, ca o căutare, ca o întrebare. Nu ştiam care era răspunsul, replica potrivită. Voiam mai mult. Chiar voiam. Dar... era bine? Era greşit? Era prea mult, prea curând? Îmi plăcea să-i simt degetele pe piele, tachinând limitele bunei-cuviinţe, la graniţa decenţei. Să îndrăznesc să-l încurajez să meargă mai departe?

Înţelese ezitarea mea ca pe o împotrivire, iar mâna îi alunecă mai sus, departe de ispită. M-a durut îngrozitor de tare absenţa

mâinii lui de pe sânul meu, aşa că mi-am pus mâna peste mâna lui şi am oprit-o sub braţ. Ne-am oprit din sărut şi privirile ni s-au întâlnit. Ochii lui verzi îi căutau pe ai mei, apoi se măriră când am coborât mâna. Bluza de trening îmi căzu de pe umăr când m-am aplecat spre el, iar mâna lui se îndreptă spre umflătura pieptului meu. Chiar şi prin pulover, bluză şi sutien îi puteam simţi căldura palmei, forţa înverşunată a atingerii sale, gentileţea cu care mă mângâia. Nimeni nu îmi mai atinsese sânii până atunci, iar emoţia provocată curgea ca un drog în corpul meu.

Pulovărul meu era încheiat cu nasturi până sus aşa că am deschis primul nasture şi i-am călăuzit mâna pe sub pulover spre celălalt sân. Degetele lui îmi cuprinseră greutatea sânului, testând, atingând, şovăitor, însă dornic în acelaşi timp. Mă simţeam atât de curajoasă, de îndrăzneaţă, atât de... cuvântul care îmi veni atunci în minte era neruşinată, indiferent cât de copilăresc ar fi sunat. Nu ar fi trebuit să îl las să mă atingă în felul acela, cu atât mai puţin să îl încurajez. Dar era atât de tulburător, atât de pasional. Am simţit că explodez în momentul în care îmi exploră sânii prin cele două straturi de material. M-am simţit adult, m-am simţit femeie, m-am simţit cu experienţă atunci când mă frământa, mă mângâia, mă săruta.

După ceva timp, pe care nu l-am putut măsura, ne-am retras din îmbrăţişare, iar mâna îi căzu de pe sân înapoi pe abdomenul meu, de data aceasta mai aproape de şold.

– Nu mi-ai citit nicio poezie, şopti el.

Am simţit cum mi se încinsese faţa.

– Chiar vrei?

El încuviinţă.

– Nu o să râzi?

– Doar dacă este amuzantă.

– Nu scriu poezii amuzante, am spus adunându-mi curajul. Nu ai voie să spui nimănui şi nici să mă tachinezi pe tema asta.

Se încruntă.

– Tu m-ai tachina cu fotografiile mele?

Am dat din cap.

– Niciodată.

– Atunci de ce aş face-o eu că tu scrii poezie?

Mi-am scos din nou caieţelul din poşetă şi am răsfoit grăbită, căutând poezia pe care să i-o citesc. Am găsit poezia perfectă, una care se adresa, într-un fel, sentimentelor mele actuale.

Ştiam că nu aş fi fost în stare să o citesc cu voce tare fără să mă simt penibil, aşa că i-am dat caietul şi l-am lăsat să o citească singur. Vedeam cuvintele cu ochii minţii, le simţeam pe măsură ce el le citea.

SĂRUTUL NĂLUCII
Tu nu eşti aici, eu nu sunt acolo
Sunt o fată singură, în camera ei
Iar tu eşti un mit
Un viitor posibil
Nălucă a dorinţelor ce va să vină
Respir încet şi închid ochii
Privesc tavanul cu capul uşor înclinat
Şi aştept sărutul
Buzelor nălucitoare pe trup
Gură de vis pe viu
Limbă imaginară gustând-o pe a mea
Provocatoare şi iluzorie
Pentru că mă întreb
Ce este un sărut
Ce gust au buzele
Ce senzaţie îţi dă limba
Voi şti ce am de făcut
Fără să mi se arate calea?
O altă întrebare îngrijorătoare se iveşte însă
Unică
Te poţi bâlbâi, într-un sărut?
Poţi bâjbâi în chinuitoarele dureri ale dorinţei
Nu eşti decât o nălucă
O fracţie neştiută vreodată a lui şi-dacă
Şi nu mă poţi învăţa ceea ce vreau să ştiu
Până când nu eşti aievea
Şi mă săruţi, mă săruţi, mă săruţi

Jason se uită la mine, apoi privi dosul paginii, iar în ochi i se putea citi uluirea.

– Dumnezeule, Becca. Este... nici măcar nu am cuvinte. Magic. Chestia asta nu este doar poezie, este magie din cuvinte.

Se uită din nou la caiet şi părea că recitea.

– De unde ştii cum să faci cuvintele perfecte să se potrivească? Cunosc toate aceste cuvinte, pe fiecare în parte, dar... dar nu le-aş putea alătura niciodată astfel, într-un poem.

Am lăsat capul în jos şi căldura îmi năpădi obrajii.

– Mulţumesc. Eu doar... cuvintele curg, pur şi simplu. Cred că scriu poezie deoarece pentru mine este un mod în care pot fi coerentă. Elocventă. Trebuie să fac eforturi ca să vorbesc clar. E nevoie de efort pentru fiecare propoziţie rostită ca să nu mă bâlbâi. Poezia? Nici cel mai mic efort.

Tot timpul cât el îmi vorbise despre poezia mea mi-am planificat aceste cuvinte, am schiţat, am format cuvintele în minte şi le-am exersat. Începu să dea pagina, însă i-am luat caietul, delicat, dar ferm.

– Îmi pare rău, dar nu sunt pregătită să te las să... citeşti până la capăt gândurile intime. Citind aceste pagini este ca şi cum mi-ai citi gândurile. Pur şi-şi-şi simplu n-n-nu sunt pr-pr-pregătită pentru asta.

Am tras adânc de tot aer în piept ca să mă liniştesc.

Zâmbi într-un fel care mă linişti şi nu arătă niciun pic de nerăbdare sau jenă din cauza bâlbâielii mele stupide sau a blocajelor verbale.

– E în regulă, Becca. Înţeleg pe deplin. Îţi mulţumesc că ai împărtăşit acest lucru cu mine.

– Ai împărtăşit cu mine pasiunea ta, era normal să o împărtăşesc şi eu pe a mea.

Am zâmbit ca să subliniez dublul înţeles a ceea ce spusesem.

Jason rânji şi el.

– Într-adevăr. Se zice că e cinstit să culegi roadele a ceea ce semeni.

I-am simţit din nou mâna urcând pe coaste, apropiindu-se uşor, îndrăznind mai mult.

– După faptă şi... răsplată...

Abia mai puteam respira pe măsură ce el se apropia de sâni. Îi doream mâna din nou acolo.

Mă cuprinse cu palmele căuş prin pulover şi am putut respira din nou. Apoi, ca şi cum ar fi făcut eforturi să tragă la propriu de el însuşi, îşi mută mâna şi o aşeză pe coapsă, iar pulsul meu reveni uşor la normal.

– Cred că ar trebui să plecăm, şopti.

– Da, şi eu cred.

– Dar nu vreau, spuse, îngropându-şi faţa în părul meu şi mirosindu-l. Miroşi bine.

– Mulţumesc? am râs. Nici eu nu vreau să merg. Îmi place aici. Înţeleg de ce este locul tău preferat.

– Ar trebui să-l vezi pe lumină, când este soare. Tot drumul până aici, flutură mâna în faţa camionetei, unde dealul se pierdea în câmpie, sunt numai flori. Este minunat.

– Poate că ar trebui să mă aduci şi în timpul zilei cândva.

Încuviinţă cu un gest din cap.

– Aşa o să fac.

Îmi zâmbi, iar mie îmi reaminti, doar prin acest zâmbet al lui, cât era el de frumos: faţa cu trăsături bine conturate, unduiri puternice, unghiuri perfecte şi ochi verzi, atât de verzi.

– Şi apropo. Acesta nu mai este locul meu preferat.

Nedumerită, mi-am arcuit sprâncenele, cu toate că aveam idee ce avea să spună.

– Nu mai este?

Dădu din cap şi mă strânse mai puternic în braţe.

– Acesta este. Tu, aici cu mine. În braţele mele.

I-am zâmbit deoarece nu eram în stare să articulez vreun răspuns în afară de-a mă cuibări mai bine în braţele lui.

După alte câteva minute, ne-am strâns picnicul fără prea mare tragere de inimă şi m-am lăsat să alunec de pe platformă, în timp ce Jason fixa din nou în coarde lada frigorifică. M-am aşezat pe scaunul din dreapta şi am dat mai tare volumul la radio, de unde se auzeau ritmuri rapide, de discotecă. Săream în maşină, bucurându-mă de distracţie, de muzica lejeră şi de sentimentul de fericire care izvora în mine fierbinte şi atât de puternic.

Jason mă conduse acasă, oprindu-se din nou la intrarea în cartier.

– Mi-aş dori să te pot duce până acasă la tine. Să te conduc până la uşă şi să te sărut de noapte bună.

– Poate într-o zi. Nici mie nu îmi place. Ştii că nu e din cauză că mi-ar fi jenă cu tine sau altceva, nu-i aşa? Dacă nu aş fi sigură că tata m-ar pedepsi pe viaţă şi m-ar încuia literalmente noaptea în camera mea, i-aş spune despre noi. Te-aş prezenta.

Ridică din umeri.

– Ştiu. Ai grijă pe drum până acasă, bine? Aştept până ajungi în cameră. Trimite-mi un mesaj când ai ajuns, bine?

Am deschis uşa camionetei, dar mâna lui mă prinse de încheietură şi mă trase înapoi. Mă trase aproape de el, tot mai aproape, mătură totul de pe consolă, sticla de Moutain Dew, rostogolindu-se pe podea. Mi-am încolăcit mâinile în jurul gâtului său, mi-am înfipt degetele în ţepii din părul lui des şi moale şi m-am lăsat condusă în sărut.

Când am rămas fără aer şi am ameţit m-am retras din braţele lui.

– Dumnezeule, Becca. Să te sărut este... pe cuvânt, este cel mai grozav lucru.

Mi-am atins buzele, ştiind că sunt umflate.

– Cred că e periculos.

– Ce e periculos? întrebă Jason.

– Noi doi, sărutându-ne.

– De ce?

M-am uitat în ochii lui, lăsându-l să-mi vadă torentele de emoţii.

– Pentru că nu vreau să mă opresc. Te-aş putea săruta până mă sufoc.

El dădu din cap.

– Şi eu la fel.

Îmi dădu drumul la încheietură, îşi plimbă degetele de-a lungul obrazului şi pe bărbie.

– Eşti frumoasă, Becca. Foarte frumoasă.

Mi-am zburlit capul la el.

– Eşti un caraghios, dar îţi mulţumesc.

Se încruntă în timp ce eu m-am dat jos din maşină şi ţineam de portieră, pregătită să o închid.

– De ce sunt un caraghios?

Am ridicat din umeri, nefiind pregătită să vorbesc despre nesiguranţele mele.

– Pur şi simplu eşti. Oricum, e drăguţ din partea ta să-mi faci complimente.

– Nu e un compliment, e adevărul.

Brusc, privirea i se schimbă, ca şi cum începea să înţeleagă despre ce era vorba.

– Stai aşa. Doar nu eşti nesigură pe tine, nu?

Mi-am răsucit o buclă pe deget şi m-am concentrat să nu mă bâlbâi.

– Sunt sigură că fiecare fată de pe planeta aceasta este nesigură de ceva, Jason. Unele doar ascund acest lucru mai bine decât altele.

– De ce anume ai putea fi tu nesigură?

M-am zgâit la el, copleşită de uimire.

– De ce aş putea...? Pen-pentru început mă bâlbâi în c-c-caz că nu ai observat. E jenant. Apoi, sunt cea mai scundă tipă din clasă. În plus, am nişte coapse late de un kilometru şi pe deasupra mai sunt şi lată în umeri. Am arătat spre claia mea de bucle elastice. Iar părul meu arată de parcă am înfipt o pereche de foarfece în priză.

Jason mă privea ca şi cum l-am insultat pe el, nu pe mine. Împinse furios portiera, o lăsă deschisă cu alarma ţiuind, trecu prin faţa farurilor şi se îndreptă spre mine. Nu mi-era frică de el în sine, dar privirea pe care o avea în ochi, intensă şi hotărâtă, împreună cu pasul său mare, mă intimidară. M-am dat înapoi din faţa lui, împiedicându-mă când portiera se închise în spatele meu. Mă ţintui cu corpul de camionetă şi îşi puse mâinile pe partea de sus a coapselor mele.

– Nu ai voie să vorbeşti aşa despre tine, Becca. M-ai înţeles?

Privirea i se întunecă.

– Eşti frumoasă. Eşti sexi. Eşti atât de senzuală, încât îmi tai respiraţia. Nici nu îmi dau seama cum de am putut avea ochi pentru altcineva până acum. Coapsele tale sunt perfecte şi, pentru un tip, *lat în umeri* e un lucru bun, iar tu eşti lată în umeri în cel mai frumos mod posibil. Becca, ai un corp minunat. Mi-nu-nat. Te bâlbâi? Nu e decât parte din ceea ce însemni pentru mine. Nu mă deranjează.

Mi-am ascuns faţa la pieptul lui, fiind sigură că nu făcea decât să mă îmbărbăteze.

– Şi părul meu?

Îşi trecu degetele prin părul meu, afundându-le în claia de bucle ca şi cum ar fi cules pumni întregi de monede de aur pe care le lăsa apoi să-i alunece printre degete. Apoi îşi răsuci degetele pe o jurubiţă de bucle şi îmi trase capul uşor pe spate, dar inevitabil, ca să mă pot uita în ochii lui.

– Îţi iubesc părul.

Spusese cuvântul care începe cu *i*. Despre părul meu, dar nu mai conta.

Apoi mă sărută. Degetele de la picioare mi se strânseră de plăcere în pantofii mei de sport mov pastel. Dumnezeule, băiatul ştia să sărute!

Îmi dădu drumul şi mă privi cum am dispărut printre copaci. Am auzit huruitul jos al motorului său care mergea în gol şi am văzut, uitându-mă în spate peste umăr, lucirea palidă a farurilor.

Stăteam jos lângă burlan, zgâindu-mă la geamul lui Ben de la etajul doi. Nici în ruptul capului nu aveam să reuşesc să urc până acolo. Când am coborât nu făcusem decât să mă ţin bine şi să las gravitatea să-şi facă treaba. Am inspirat adânc şi m-am uitat atentă după primul loc pentru sprijinit piciorul, prins lateral în cuie de ceea ce era dedesubt. L-am înhăţat cu amândouă mâinile şi am tras cu toată puterea. Nici măcar nu m-am ridicat de la pământ.

Am tras, am sărit, m-am încordat, am înjurat şi nu am reuşit decât să transpir. Atunci mi-am dat seama că aveam încă pe mine bluza de trening a lui Jason.

În acel moment telefonul vibra în poşetă. L-am sos şi am citit mesajul lui Jason: *A trecut ceva timp. Ai ajuns în cameră?*

Am scris răspunsul fără să mă gândesc: *Nu. Am coborât pe un burlan şi nu mai reuşesc să urc. Nu râde. NU E AMUZANT.*

Aşteptam încă răspunsul lui Jason şi încercam să mă lămuresc cum aş fi putut să intru în casă, când am auzit un vreasc pocnind în spatele meu. M-am răsucit pe călcâie ca să îl văd pe Jason cum se strecura printre copaci ca să ajungă la mine. Ajunse lângă mine şi se holba şi el la burlan, un adevărat Nemesis pentru mine.

– Asta ar putea fi o problemă. Cred că şi mie mi-ar fi greu să urc pe aici.

Puse mâna pe burlan şi îl scutură, testându-l, dând din cap mulţumit de stabilitatea lui.

– Te pot împinge de jos?

– Nu ştiu. După aceea mă poticnesc la jumătatea drumului. Pur şi simplu nu sunt destul de puternică să mă caţăr.

– Ai cheia de la casă? întrebă Jason.

– Da, dar tata setează noaptea alarma şi nu ştiu codul.

– Şi atunci cum ai ieşit fără să se declanşeze? Alarmele includ de regulă şi ferestrele.

Eram în încurcătură.

– Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta. Poate şi-a dezactivat cumva Ben fereastra.

– Acesta e geamul lui Ben?

– Mda. El a pus bucăţile acelea de lemn ca punte de sprijin pentru mâini şi picioare.

Jason se uită din nou cu atenţie la burlan.

– Aha, nu le văzusem de la început. Deşteaptă treabă. Zâmbi şmecher. Cred că Ben o taie de acasă pe furiş destul de des, nu?

Am chicotit.

– Da, aşa face.

– Şi cum intră înapoi?

M-am uitat lung la Jason.

– Hm? N-am idee. Nici nu m-am gândit la asta. Nu prea mă pricep la chestiile acestea de delincvenţi.

– Cred că nu, răspunse Jason zâmbind ştrengăreşte. Am o influenţă proastă asupra ta, clar.

– Mda, poate că în mică măsură, am recunoscut eu. Dar îmi place. Mă simt liberă. Totul a fost nemaipomenit. Acum, măcar de-aş reuşi să urc înapoi în casă.

– Fratele tău are telefon mobil? Nu i-ai putea scrie un mesaj să vezi dacă te poate ajuta?

Se uită din nou la burlan încercând parcă să găsească o soluţie să mă urce pe el.

– Tot cred că ai reuşi dacă te împing eu de jos.

– Nu vrei decât o scuză să-mi pui mâna pe fund.

M-am dus la burlan şi m-am prins de bucata de lemn de la câţiva centimetri deasupra capului, întinzându-mă pe vârfuri ca să fac asta. Jason veni sfios în spatele meu şi mi se tăie respiraţia când degetele lui începură să deseneze uşor conturul ferm al posteriorului meu ascuns de blugi.

– Am nevoie de scuză?

Mi-am întors capul ca să mă uit la el.

– Da, ai nevoie. Nu ai ajuns încă în etapa *pipăim fundul Beccăi atunci când avem chef*, amice, aşa că ia mâna.

Am încercat să iau o faţă serioasă, dar nu am reuşit.

Îşi aşeză mâinile pe partea bombată a şoldurilor mele, prefăcându-se bosumflat.

– Bine. Fie. Neagă-mi bucuria de a atinge fundul tău grozav.

I-am aruncat o privire sceptică.

– Grozav? Chiar crezi că e grozav?

Luă întrebarea mea drept o invitaţie, ceea ce oarecum şi fusese, şi reluă pipăitul obiectului în discuţie.

– Hm. Ia să vedem. Îşi mişcă foarte uşor mâinile peste fundul meu, explorându-i întinderea prin blugi. Mda. Categoric este cuvântul potrivit.

Am simţit cum roşesc, dar nu i-am oprit explorarea.

– Mă bucur că aşa crezi.

Vocea îi deveni serioasă, iar mâinile sale îşi reluară locul pe şoldurile mele.

– Sunt... prea nerăbdător?

M-am sprijinit de el.

– Da. Nu. Nu ştiu. Îmi place. Îmi place totul. Îmi place să te las să mă atingi, dar o parte din mine spune că nu ar trebui să te las. Cred însă că ăsta este de la felul în care m-au crescut părinţii mei liber-conservatori. Îmi place să te sărut. Îmi place să mă furişez cu tine.

Am oftat.

– Nu am făcut niciodată ceva îndrăzneţ, ceva împotriva regulilor. Am fost cuminte toată viaţa. Îmi place să fiu rea împreună cu tine.

Jason dădu din cap.

– Doar... Nu vreau să crezi că te oblig să faci ceva anume. Nu vreau decât... Vreau din ce în ce mai mult. Cred că, oarecum, mă simt lacom. Vreau să te sărut mai mult, să te ating mai mult. Aşa cum ai

spus şi tu, e periculos. Simt că eşti ca un drog, iar eu devin dependent de tine.

Îmi dădu părul la o parte de pe obraz şi de la ureche şi mă sărută apăsat în locul unde se întâlneşte linia bărbiei cu lobul urechii.

– Ar trebui să te urcăm cumva acolo sus.

Îngenunche şi îmi făcu scăriţa cu mâinile împreunate. Am ezitat, dar apoi mi-am pus piciorul în mâna lui, ţinându-mă cu o mână de umărul său şi cu cealaltă de burlan. Jason numără în şoaptă până la trei şi mă ridică. A fost nevoie să-mi înăbuş un strigăt deoarece fusesem propulsată în aer. Am sărit de primul punct de sprijin pentru picioare, dezechilibrându-mă periculos şi sprijinindu-mă cu un picior în mâna lui.

– Stai în picioare pe umerii mei, mă instrui Jason.

Mi-am mutat greutatea cu mare atenţie, apucând burlanul cu amândouă mâinile, după care m-am trezit că stăteam pe umerii lui Jason cu amândouă picioarele. Geamul era mai aproape acum, dar încă departe.

– Încă nu sunt destul de aproape, am spus. Celălalt punct de sprijin e la câţiva centimetri deasupra.

Jason veni sub mine, depărtându-şi şi mai mult picioarele. Mă apucă strâns de glezne şi se uită în sus la mine.

– Bine. Vei sta pe palmele mele.

– Eşti nebun? Nu-mi poţi susţine greutatea doar cu mâinile. Te voi rupe în două.

Jason pufni.

– Eşti uşoară ca un fulg, hai. Nu te mai certa atâta şi fă-o odată. Nu păţesc nimic. Nu te las să cazi. Promit.

Îmi ridică o gleznă şi îşi strecură palma dreaptă sub piciorul meu, apoi îşi îndreptă braţul astfel că piciorul meu era flexat sub mine.

– Stai acum pe piciorul acela, apoi ridică-l pe celălalt cât poţi de repede. Ţine-te de burlan pentru echilibru. Dacă îţi vine să cazi, lasă-te. Îţi jur că te prind.

Am înghiţit în sec, am simţit cum respiraţia se accelera, iar bătăile inimii mi se înteţiră frenetic.

– Mi-e frică, Jason.

– Te ţin bine. Nu las să ţi se întâmple nimic. Îţi promit. Şi acum, la trei. Eşti gata? Unu... doi... trei!

La trei m-am împins de pe umerii săi, i-am simţit braţele încordându-se, apoi mi-am îndreptat celălalt picior şi el îşi puse mâna sub el, astfel încât stăteam pe mâinile lui, la peste trei metri şi jumătate de pământ.

Inima îmi bătea ca nebuna în piept, sângele îmi pulsa în urechi. M-am clătinat şi Jason îşi îndreptă poziţia aşa că acum eram din nou stabilă. Mă ţineam de burlan şi am găsit cel de-al doilea punct de sprijin, chiar acolo, în dreptul abdomenului. Am apucat burlanul cât am putut de sus şi am tras cu toată puterea, râcâind pe perete ca să câştig avânt. Am avut un uşor moment de panică atunci unei când Jason îşi luă mâinile, iar eu eram pe cont propriu, agăţată de perete. Apoi, ca prin minune, piciorul meu găsi bucata de lemn şi am început să mă ridic, tremurând.

– La naiba, am respirat uşurată.

M-am uitat în jos la Jason, ceea e a fost o greşeală.

– La naiba! Am făcut-o!

– Ştiam că poţi, Beck. Acum încă puţin. Deschizi geamul?

L-am împins, dar am reuşit să-l urnesc doar câţiva milimetri.

– E blocat.

Am ciocănit în geam cu unghia şi, în câteva minute, faţa lui Ben era la geam.

Aşa cum stătea acolo, clipind confuz şi uitându-se la mine, parea şocat, pe jumătate adormit, dar intră curând în acţiune. Deschise geamul, mă înhăţă de subraţ şi mă trase pe sub geam.

– Draci, Becca. M-ai speriat de l-am văzut pe Iisus făcându-şi treburile şi erau albastre.

Am alunecat pe parchetul gros cu faţa înainte şi cu picioarele încă atârnând pe geam şi cu presupusul meu fund minunat în aer. M-am îndreptat şi mi-am scos capul pe geam ca să îi fac cu mâna lui Jason. Îşi agită telefonul în aer mimând din gură *sună-mă* înainte să se topească în pădure.

M-am întors spre Ben.

– Tocmai ai spus *Iisus făcându-şi treburile şi erau albastre*?

Rânji.

– Mda. Pare-se că Iisus face caca albastru. Ca să vezi.

Ridică din umeri de parcă un mare secret tocmai fusese demitizat.

Am râs şi l-am împins în joacă.

– De ce naiba nu mi-ai spus că e atât de greu să urc înapoi?

Ridică din umeri.

– Nu m-am gândit, cred. Mie nu mi se mai pare greu. Dar şi fac chestia asta de mult timp.

– Nu cred că aş fi putut să intru înapoi fără ajutorul lui Jason, am spus.

– Te-ai distrat?

Am dat din cap nedorind să spulber magia nopţii mele povestind despre ea cu drogatul de frate-miu.

– A fost grozav. Sunt frântă însă, aşa că mă bag direct în pat.

I-am aruncat rucsacul pe pat.

– Până la urmă nu am băut niciun strop. Ne-am distrat grozav şi fără.

Ben pescui sticla din rucsac, apoi îi desfăcu dopul şi trase o duşcă zdravănă, înghiţind fără să clipească măcar.

– A rămas mai mult pentru mine.

Aruncă rucsacul pe podea, se întinse pe spate în pat şi mai luă o duşcă.

– Noapte bună, Beck.

În dreptul uşii am ezitat un pic, văzându-l cum lua a treia înghiţitură, moment în are sticla era deja goală de la gât în jos până unde începea eticheta.

– Eşti sigur că e cazul...

– Noapte bună, Beck.

Repetă cu mai multă forţă, punând punct fără echivoc subiectului băutură.

Am plecat cu sufletul greu de îngrijorare. Trecuse de la fericire la tristeţe atât de repede şi dăduse pe gât un sfert de sticlă de whiskey în câteva minute, purtându-se ca şi cum făcea acest lucru frecvent. Până m-am strecurat în vârfurile picioarelor în dormitor, mi-am dat jos tricoul şi chiloţii si am intrat în pat, l-am uitat pe Ben. În mintea mea era Jason, mâinile lui explorându-mi şoldurile, buzele lui atingându-le pe ale mele, devorându-le.

Ultimul meu gând era cum aveam să reuşesc să mă furişez să-l văd cât de des voiam.

Jason
CAPITOLUL 5
Seara înfruntării
Lunea următoare

Becca îmi trimisese câteva mesaje în weekend, însă nu reuşisem să ne vedem. Am invitat-o, dar îmi spunea încontinuu că tatăl ei era suspicios, aşa că trebuia să stea cuminte. În ce mă privea, weekendurile erau cele mai îngrozitoare. De obicei tata era liber dacă nu se întâmpla ceva important, ceea ce însemna că trebuia să-mi fac de lucru ca să nu-i ies în cale. Stăteam în camera mea şi învăţam, sau în pivniţă şi făceam sport. Weekendul acesta nu reuşisem însă să mă feresc suficient din calea lui. Trăsese un chef straşnic şi se îmbătase groaznic, după ce amestecase un bax de doze de bere cu două sticle de Jack. Am făcut sport, mi-am făcut tema şi am încercat să mă strecor în bucătărie ca să mănânc ceva la amiază. Proastă idee. Sunt sigur că i s-au învineţit câteva coaste şi şi-a pierdut un dinte, dar am ripostat doar cât să îl fac să se întoarcă la băutura lui şi la maratonul *Camarazi de război*.

Nu am înţeles niciodată de ce se tortura cu filme de război, dar în stările acelea era cel mai ticălos. Mi-am luat mâncarea în cameră. Cina nici nu intră în discuţie decât după ora unu şi jumătate dimineaţa, după ce leşinase.

Nu eram în cea mai grozavă stare de spirit când începu şcoala luni dimineaţa. Întreg weekendul mi se derulaseră în minte săruturile cu Becca şi acesta fusese singurul lucru care m-a ajutat să fac faţă acelor zile. M-am întâlnit cu ea în pauze însă abia dacă îmi aruncă un zâmbet în treacăt, grăbindu-se să plece mai departe. M-am perpelit toată ziua întrebându-mă dacă nu regreta deja ceea ce se întâmplase între noi.

Mă găsi din nou, în faţa dulapului, înainte de oră.

– Îmi pare rău că nu am putut să ne vedem weekendul acesta, spuse furişându-se uşor lângă mine.

Am ridicat din umeri.

– Eşti bine?

Ea se încruntă.

– Da. De ce?

– Abia dacă te-ai uitat la mine când ne-am întâlnit mai devreme în pauză.

– Sunt doar stresată înainte de ore. Am ore în săli care se află în colţuri complet opuse ale şcolii şi trebuie să trec prin holul principal, care întotdeauna este foarte aglomerat, aşa că mereu sunt pe fugă ca să ajung la timp.

M-am simţit mai bine.

– Aha, ai dreptate.

Îşi lăsă capul într-o parte şi mă privi mai încruntată.

– De ce? Ce ţi-a trecut prin cap? Că te ignor?

Am ridicat doar din umeri, ştiind că era stupid în acel moment.

– Hei, ce s-a întâmplat? Se pare că eşti prost dispus? E din cauza mea?

Am trântit uşa de la dulapul meu şi am prins-o de încheieturile mâinilor.

– Sunt bine.

– Pe naiba.

Am privit-o uimit.

– Becca, e bine. Serios.

Se opri şi mă ţintui cu spatele de dulap, fără să-i pese de mulţimea de elevi din clădire.

– Jason. Vorbeşte.

I-am simţit corpul lipit de al meu, sânii zdrobindu-i-se între noi şi şoldurile peste ale mele şi am ştiut că nu puteam să o mint.

– Am avut un weekend dificil. Tata s-a îmbătat foarte tare şi s-a uitat la filme de război. El este... niciodată nu e de bine când e în toane din acelea.

Abia şopteam. Aş fi făcut mai degrabă un miliard de flotări decât să vorbesc despre rahatul ăsta.

– Sunt bine.

Ochii Beccăi se umplură de furie şi de durere.

– Jason... Dumnezeule! Îmi pare rău! Eu...

Am întrerupt-o.

– Nu transforma chestia asta într-o problemă personală. Nu este. Este doar rahatul care mi s-a dat. Mă descurc. Sunt bine. Doar nu te supăra când mai sunt în stări de rahat, bine? Doar... zâmbeşte, poate mă şi săruţi şi voi fi bine.

Becca nu ezită, nici măcar o fracţiune de secundă. Îşi apăsă buzele peste ale mele şi zâmbi, iar sentimentul pe care l-am avut când i-am simţit buzele curbându-se peste ale mele într-un zâmbet îmi ridică norul care-mi întuneca gândurile, piatra de pe suflet, îmi îmblânzi durerea din coaste şi pe cea din inimă. Am sărutat-o la rândul meu, pierzându-mă în ea. Lăsă să-mi alunece mâinile pe şoldurile ei, să o trag mai aproape de mine, să o sărut mai apăsat, iar liniştea se aşternu peste toată clădirea care începu să se golească. O sărutam şi mă gândeam la poezia incredibilă pe care o scrisese despre nălucile care o sărutau şi mă străduiam cât puteam să o sărut astfel încât să ştie că sunt real, nu mai eram o nălucă. Poate că eram arogant şi egoist, dar eram convins că poezia era despre mine; doar că ea nu ştia acest lucru atunci când o scrisese.

– Voi doi, încetaţi. Nu trebuie să fiţi la antrenament, domnule Dorsey?

Domnul Hanse, profesorul de biologie, se răsti la noi în timp ce trecea pe coridor cu mâna plină de ochelari de protecţie, care-i atârnau printre degete. Nu încetini şi nici nu se opri ca să se asigure că ne dezlipisem unul de celălalt, ceea ce nici nu făcuserăm.

Becca chicoti şi îşi sprijini fruntea de pieptul meu.

– Tocmai am fost certaţi pentru MAP[10]. Suntem unul dintre cuplurile acelea acum, hm?

– Care cupluri? am întrebat entuziasmat că se vorbise despre noi ca despre un cuplu.

– Cele care se sărută pe coridoare şi la care se strigă din cauza asta.

Avea mâinile după gâtul meu şi îşi trecu uşor un deget peste buza mea unde se mai vedea puţin o tăietură.

Am muşcat-o uşor de deget şi ea izbucni în râs, apoi se cuibări mai bine la pieptul meu şi ne sărutarăm din nou.

– Ar trebui să pleci, îmi spuse în timp ce ne dezlipeam unul de celălalt. Nu aş vrea să te influenţez negativ.

Am râs şi m-am minunat că fusese în stare să mă binedispună în câteva minute, cu puţine cuvinte şi săruturi.

[10] Manifestarea Afecţiunii în Public; PDA, Public Display of Affection, în original.

– Da, ar trebui să plec. Antrenorul se va enerva tare dacă ajung din nou târziu.

Se îndepărtă de mine şi îşi săltă rucsacul pe umăr.

– Te sun. O să încerc să scap în seara asta să te văd, dacă pot.

Antrenamentul s-a desfăşurat ca prin ceaţă. Ştiu doar că am tras din greu. Corpul meu era în flăcări, aprins de săruturile Beccăi. Abia dacă am simţit placările, abia dacă am simţit arsurile de la picioare în timp ce mă străduiam să alerg metri de teren. Am ajuns acasă, am pregătit cina şi am mâncat porţia mea cât de repede am putut, lăsând-o pe a tatei deoparte, acoperită. Mama şezu lângă mine, tăcută ca de obicei. Era slabă ca un băţ, cu păr lins, lung şi blond, prins de obicei într-o coadă de cal dezordonată. Constatasem că moştenisem ochii de la ea, verzi strălucitori, uluitori, atât erau de vii. Ai ei erau obosiţi şi goi, oarecum trişti. Am hăpăit puiul *cacciatore* pe care îl făcusem, gândindu-mă la lucrurile pe care le-aş fi putut face cu Becca, dacă ne puteam vedea, apoi mi-am amintit întrebarea ei despre mama şi mi-am dat seama că nu ştiam nimic despre ea.

M-am oprit din mâncat şi am început să mă zgâiesc la mama, pus pe gânduri.

– Ce este?

Vocea ei era liniştită, uşor răguşită din cauză că nu o mai folosise de mult.

– Am ceva pe faţă?

Se şterse la gură.

Am dat din cap.

– Vreau doar să ştiu cum ai ajuns să fii cu tata.

Mama rămase cu furculiţa în aer.

– Cum am ce?

Mă privi de parcă îmi ieşiseră coarne.

– De ce?

Am ridicat din umeri.

– Sunt doar curios. Mi-am dat seama că nu ştiu, pur şi simplu.

– De unde îţi mai veni şi ideea asta?

Am ridicat din nou din umeri. Mama terminase ce avusese în gură şi luă o înghiţitură de ceai cu gheaţă. Se lăsă cu spatele pe scaun şi privi lung pe geam.

– Mi-a fost pacient. Tocmai revenise din prima misiune în Irak. Chiar şi în haine civile, era soldat din cap până-n picioare. Purta o şapcă de baseball, o ştii, aceea veche cu Tigers[11]. O avea pe cap şi, când m-a văzut, şi-a dat-o jos şi o ţinea în faţa lui, în poziţie de drepţi, de parcă eram general.

Prinsă de amintiri, fizionomia i se schimbase, se îmblânzise, prinsese viaţă. Mi-am dat seama atunci, pentru prima dată, că fusese drăguţă la un moment dat. Ciudat.

– Era frumos pe vremea aceea. Înalt, cu muşchi. Părea un om bun. Nu ştiam nimic despre război sau despre cum avea să fie după ce se întorcea. Am fost împreună cele două luni pe care le avusese între misiuni şi cred că lucrurile deveniseră serioase. I-am spus că îi voi scrie. I-am spus că o să-l aştept. Aşa am şi făcut.

Îşi mută privirea în jos, spre mâna stângă, spre micul diamant de pe inelul subţire de aur. Blândeţea, viaţa de pe faţa ei se topiseră şi brusc redeveni mama pe care o ştiam, obosită, rezervată.

– Nu mi-am dat seama că avea să se transforme într-un... în ceea ce este azi. S-a întâmplat treptat, nu dintr-odată. Întâi o cină arsă, apoi o întrebare stupidă sau o zi proastă sau un vis urât. Stres post traumatic, doar că el nu s-a tratat, nu a cerut ajutor. Doar s-a făcut rău.

Nu prea ştiam ce să spun.

– L-ai iubit?

– Dacă l-am iubit?

Îşi răsuci diamantul pe deget, fără să se uite la mine.

– Poate. Nu ştiu. E greu de spus. Vreau să-ţi spun că nu a fost ca în acele filme de dragoste.

Apoi mă privi direct în ochi, cu o privire şireată, cea mai sinceră emoţie pe care i-o văzusem în ani de zile.

– Eşti îndrăgostit de vreo fată, Jason?

Împingeam bucăţelele de pui din farfurie.

– Este o fată. Nu ştiu dacă e dragoste, dar îmi place mult de ea.

Habar n-aveam de ce îi spuneam toate astea, nu ştiu ce-mi venise.

[11] Detroit Tigers, echipă de baseball din Liga Americană. Clubul a fost înfiinţat în 1894, în cadrul Ligii de Vest.

Tăcu un timp.

– Ei bine, să fii atent. Poate deveni complicat.

Se uită în ochii mei.

– Aş vrea să o cunosc, dar înţeleg de ce nu vrei să o aduci aici.

Am privit în altă parte.

– Mda. Nu ar fi o idee bună. Tata nu ar înţelege.

– Ştie? Despre tatăl tău.

M-am foit în scaun, stânjenit, dorindu-mi să fiu în camionetă, departe de toate lucrurile acestea, dorindu-mi să nu fi deschis acest subiect.

– Mda.

– O să spună ceva?

Vocea mamei era blândă, dar tăioasă.

Am dat din cap.

– Probabil că nu.

Mama nu mai spuse nimic, se ridică, îşi curăţă farfuria, termină ceaiul şi îşi puse paharul în chiuvetă, apoi vorbi în timp ce privea pe geam peste chiuvetă.

– Îmi pare rău că te-ai născut în toată mizeria asta, Jason. Eşti un copil bun.

Habar n-aveam ce să spun.

– Te-ai gândit vreodată să pleci de acasă?

Întrebarea răsări pe nepusă-masă.

Mama îşi scutură capul.

– Oricum nu rezolvă nimic. Ştii cum e el. Unde să pleci. Nu am locuit nicăieri altundeva, nu aş fi ştiut unde să mă îndrept, mai ales cu un băieţel de care trebuia să am grijă.

Îşi dădu peste umăr coada cu o mână, uitându-se la mine.

– Eşti aproape adult acum. Vei pleca în curând şi toate acestea nu vor fi decât amintiri urâte.

– Tu rămâi după ce plec eu?

– Bineînţeles, răspunse ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles. Nu-ţi face griji pentru mine. Tu doar... concentrează-te pe note şi la meciuri.

Un secret îndrăzni să iasă la iveală.

– Şi dacă nu o să mai vreau să joc fotbal?

Ea se răsuci pe călcâie şi mă privi cu groază.

– Nu spune aşa ceva. Du-te la facultate. Câştigă cu sportul o bursă. Te hotărăşti mai târziu. Nu-l supăra acum, Jason. Au mai rămas mai puţin de doi ani.

Teama păli şi fu înlocuită de curiozitate.

– Şi ce-ai vrea să faci în schimb?

Am ridicat din umeri.

– Îmi place fotografia.

– Chiar?

Dădu din cap.

– Ei bine, nu i-aş spune tatălui tău acest lucru. Ştii cum e el.

O expresie care justifica în continuare. *Ştii cum e el.*

Niciunul dintre noi nu-l auzi venind din garaj.

– Ce să nu-mi spună?

Vocea lui era joasă, dură şi uşor bolborosită. Se opri la bar. Îi desluşeam alcoolul printre cuvinte, îl vedeam în strălucirea privirii lui.

Stăteam în picioare cât puteam de calm, am apăsat butonul pentru încălzire de la cuptorul cu microunde unde îi pusesem farfuria cu mâncare şi mi-am curăţat locul de la masă. Mă uitam după mama, dar plecase, uşa de la atelierul ei închizându-se cu un sunet uşor care se auzi tare în liniştea aceea. Căutam ceva să-i pot spune.

– A, nimic. Doar... eu... un test la biologie. Am luat opt. Dar nu contează la medie, aşa că nu e important.

Era o minciună. Luasem zece la acel test, dar era mai bine aşa decât alternativa.

Făcu paşi în direcţia mea şi m-am forţat să rămân pe loc, mi-am ridicat bărbia şi i-am înfruntat privirea. Încercam să mă conving pe mine că ceea ce spusesem era adevărat, pentru ca el să poată vedea aşa în ochii mei. Aveam eu ochii mamei, dar eram tot tata la constituţia fizică, lat în umeri, cu păr blond tuns scurt, ochi mari şi adânciţi, căprui pe când ai mei erau verzi, dar eram construiţi la fel. Eram mai scund şi mai îndesat decât tata, mai lat la piept şi pometii erau mai ridicaţi şi mai ascuţiţi decât ai lui, mulţumită moştenirii ereditare din partea mamei, care era pe sfert Cherokee.

Mă privi de sus, de la înălţimea mai multor centimetri, unu optzeci şi şapte ai lui la un metru optzeci ai mei.

– Nu ai altceva mai bun de făcut decât să minţi un poliţist, fiule?

Încă un pas, de data aceasta doar pentru ameninţare.

– Ce crezi că sunt eu?

Ştiam că nu era cazul să răspund. Îmi ţineam gura închisă şi îl priveam fix în ochi, speriat ca naiba, dar fără să arăt asta. Întotdeauna îmi fusese frică, mai ales la început, chiar şi după o viaţă întreagă de aşa ceva. Cuptorul cu microunde ţiui în fundal, de trei ori în liniştea plină de tensiune.

Mă lovi tare şi repede, lăsându-mă fără respiraţie cu două lovituri fulgerătoare la rinichi. Le-am încasat, am aşteptat până s-a retras ca să mă mai lovească o dată şi am ripostat. Am ţintit să-l lovesc în falcă, dar el se feri în direcţia greşită şi încasă lovitura în nas, care se sparse într-un şuvoi de sânge. Nu mai făcusem niciodată asta, să-l fac să sângereze. Se dădu poticnit înapoi şi-şi şterse nasul fără să-i vină să creadă. Cu toate acestea nu l-am lăsat să-şi recapete echilibrul. L-am lovit din nou, de data aceasta nimerind maxilarul, dar se ridică şi nu am mai avut nicio şansă. Nu se reţinu de data aceasta. Îmi mută falca, îmi dădu un croşeu de dreapta de îmi sparse obrazul, apoi încă o lovitură în faţă în dreapta, de îmi dădu sângele şuvoaie pe nas. M-am lovit cu spatele de bufet, ştergându-mi faţa cu braţul. Veni spre mine pregătit să dea cu stânga, eu m-am ferit şi l-am blocat în stomac de l-am făcut să se îndoaie.

Am ţâşnit pe lângă el, am înhăţat cheile de la maşină de pe dulap şi am fugit pe uşa din spate. Uşa de la verandă se închise trântindu-se în spatele meu, doar ca să se deschidă apoi cu un scârţâit când tata ieşi clătindu-se după mine. Am reuşit să ajung la maşină, m-am răsturnat înăuntru şi am pornit motorul. Pietricele ţâşniră de sub cauciucurile din spate care derapară lateral, orientându-mi capota spre drum. Mi-am aruncat privirea în oglinda retrovizoare, urmărind cum silueta tatei, cu o mână pe stomac şi cu cealaltă ştergându-se la nas, se făcea tot mai mică.

M-am surprins făcând acelaşi lucru, încheietura dreaptă în jos şi dosul braţului alunecând pe sub nas. La fel ca el. Am înjurat în barbă, am dat la maximum volumul la radio şi am ţipat, lovind volanul. Pieptul meu deveni lipicios, bărbia mi se încălzi şi se umplu de sânge. Nu îmi păsa. Conduceam. Nu eram sigur încotro mă

îndreptam, dar nu m-aş fi mirat să mă opresc la intrarea în cartierul Beccăi.

Poţi să scapi acum?

Am trimis mesajul înainte să mă gândesc de două ori.

Dă-mi câteva minute. Voi încerca.

Mi-am şters bărbia, dar am văzut că pe braţul meu se formase deja o crustă de sânge vâscos, aşa că m-am lăsat păgubaş. Nu îşi îngăduia prea des să mă lovească la faţă, deoarece acest lucru ar fi ridicat tot felul de întrebări. Mi-am mişcat falca, să văd cât era de inflamată. Mă lovise zdravăn în maxilar, aşa că durea destul de tare, dar, din fericire, nu era nimic rupt. Nu am avut niciodată maxilarul rupt, dar nu cred că ar fi fost ceva amuzant sau uşor de explicat.

Mă holbam pe geam la întunericul care se aşternea tot mai profund şi nu am observat-o pe Becca, apropiindu-se de locul din dreapta. Am tresărit când deschise larg portiera şi sări înăuntru. Nici nu m-am gândit cum avea să o afecteze faptul că mă vedea însângerat până ce nu m-am întors spre ea ca să o întâmpin cu un zâmbet.

– Dumnezeule, Jason! Ce s-a întâmplat?

Împinse consola din mijloc, ridicând-o, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, şi degetele ei îmi atingeau cu gingăşie faţa, iar cu un şerveţel de hârtie Kleenex, apărut de nu ştiu unde, îmi tampona uşor tăietura de pe obraz şi sângele întărit de pe nas.

– M-am bătut cu tata.

Am ridicat din umeri, alegând să mă port nonşalant, deşi nu mă simţeam aşa.

Becca era cu ochii în lacrimi.

– Doamne. Eşti plin de sânge.

Îmi inspectă nasul, iar eu am tresărit din cauza durerii năprasnice.

– Cred că ai nasul spart.

– Voi fi bine.

Ea dădu din cap.

– Sunt sigură că ai nevoie de c-c-ccc-copci pe obraz.

O lacrimă i se scurse pe nas, în timp ce mă curăţa de sânge cu degete tremurânde.

– Trebuie să mergi la Urgenţe.

Nu-mi puteam da seama de ce plângea. Ştiam doar că nu-mi plăcea de loc lucrul acesta.

– Nu plânge, Beck. Te rog. Sunt bine. Arată mai rău decât e de fapt.

Era o abureală, din moment ce abia vedeam din cauza durerii.

Ea dădea din cap şi lacrimile îi curgeau şi mai repede.

– Nu eşti bine deloc. Nu începe să mă minţi n-n-naibii acum, Jason.

– Îmi pare rău. Ai dreptate, mă doare ca naiba, dar nu pot să merg la spital. Mă cunosc ăia de-acolo. Ar pune întrebări.

– Întrebări c-care ar trebui să primeascără-ră-ră-răspunsuri.

Clipea când se bâlbâia, ceea ce, începusem să-mi dau seama, era un semn că ea era extrem de nervoasă.

– Nu e în regulă, J-J-Jason. Nu ar trebui...

M-am tras din braţele ei.

– Nu pot. Nu vreau. Ştiu că nu poţi înţelege, dar nu voi spune. Ar fi rău pentru mine. Pentru tine. Pentru mama. Pentru persoana căreia îi spun. Am săpat adânc şi am scos adevărul. Mi-e prea frică să spun, Becca. Te rog. Las-o baltă. Voi fi bine.

Scutură din nou capul, ştergându-se la ochi.

– Nu pot s-o las baltă. Mă doare prea mult să te văd aşa.

Am înjurat, un lung şir de înjurături sănătoase.

– Mai bine mă plimbam cu maşina în loc să vin aici. Îmi pare rău că te-am implicat în rahaturile mele.

Mă apucă de braţ, strâns ca într-o menghină; m-am uitat la degetele ei care parcă săpau în bicepsul meu, fiecare unghie vopsită cu o dungă de ojă albă în vârf, un fel de manichiură elegantă.

– Păi, m-ai implicat deja. Sunt implicată acum şi nu ai cum să mai d-d-d-ddd-ai în-înapoi. Eşti iubitul meu şi îmi pasă de ceea ce se întâmplă cu tine.

– Şi ce vrei să fac?

Vorbeam cu faţa spre geam, răstindu-mă iritat la ea, fără să fiu în stare să mă liniştesc.

– Nu spun. Este viaţa mea şi, într-adevăr, e al dracului de nasoală. Dar sunt cărţile cu care am fost servit şi nu mai am decât doi ani până la absolvire. După aceea am plecat naibii de aici. Dacă

nu poţi accepta că nu spun, atunci... nu ştiu. Atunci noi nu mai putem fi împreună... Pentru că nu voi spune.

– De ce? Nu înţeleg.

– Nu. Ştiu că nu înţelegi. Vrei să ştii ce e în spatele motivului pentru care îmi este atât de frică de ceea ce ar face tatăl meu dacă aş spune cuiva? Nu pot să-ţi spun asta. Nu sunt la fel de deştept ca tine, bine? Ştiu doar că mă sperie. Un nas spart, coaste învineţite, o tăietură pe ici pe acolo nu este ceva la care să nu fac faţă. Dacă spun ce se întâmplă, voi fi luat de Protecţia Copilului şi plasat într-un centru de plasament. Din câte ştiu, şansele unei astfel de vieţi sunt proaste şi foarte proaste. După care el se va îndrepta împotriva mamei, deoarece eu nu mai sunt acolo şi nici ea nu va spune nimic şi nici nu va pleca. Ar fi putut pleca înainte să mă nasc eu, dar nu a făcut-o pentru că este o laşă nenorocită, la fel ca mine. Nu îl cunoşti, Beck. Ne descurcăm aşa. El va nega totul şi se bucură de credibilitate. Nimeni nu vrea să-l supere pe Mike Dorsey. Vrei să ştii de ce sunt azi plin de sânge? Pentru că am ripostat. De aceea. M-a lovit şi l-am lovit la rândul meu. De obicei se termină mai repede aşa. Totuşi, niciodată nu a degenerat aşa. Presupun că din cauză că nu era la fel de beat cum este de obicei când se ia de mine. Nu ştiu.

Între noi se lăsă o linişte apăsătoare, extenuantă şi pentru prima dată incomodă.

– Îmi pare rău, Jason, şopti Becca.

Mi-am pus degetele îndoite pe frunte, la fel cum, pe vremuri, oamenii îşi arătau respectul.

– Nu-ţi cere scuze. Mie îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am implicat în aşa ceva. Îmi pare rău că am strigat la tine. Meriţi ceva mai bun decât rahatul ăsta. Decât mine.

– Porneşte maşina.

Am privit-o uimit.

– Cum?

– Porneşte maşina, te rog. Du-ne oriunde. Doar porneşte odată.

Părea furioasă şi nu înţelegeam de ce.

Am plecat. Repede şi departe. De data aceasta radioul era oprit şi fiecare eram absorbiţi de propriile gânduri, ale ei de nepătruns, ale mele, un amestec de vină, ruşine, confuzie şi durere. La un moment dat, am ajuns pe autostradă şi conduceam fără oprire, în

timp ce seara se transformă în noapte. Nici acum nu vorbeam unul cu celălalt.

În cele din urmă, nu am mai suportat.

– De ce eşti furioasă?

– De ce crezi că ştii mai bine decât mine ce merit eu? Ce e în neregulă cu mine de nu ai încredere că ştiu ceea ce vreau?

Mi se învârti capul.

– Ce? Cum?

Mă holbam la ea dintr-o parte, apoi mi-am îndreptat din nou atenţia la drum.

– De ce ai face-o problema ta? Sunt într-un rahat atât de mare. Nu ai nevoie de aşa ceva. Eşti deşteaptă, eşti frumoasă, eşti talentată, poţi deveni tot ceea ce-ţi doreşti. Eu nu sunt decât un sportiv care are probleme cu tatăl lui. Ar trebui să fii cu cineva care... nu ştiu... care nu are atâtea probleme ca mine.

Ea clătină din cap, nu ca să nege, ci mai degrabă să-mi arate că nu credea sau că nu putea exprima ceea ce credea.

– Vezi? Exact asta vreau eu să spun. Este alegerea mea dacă vreau să fiu cu tine. Este alegerea mea faptul că sunt prietena ta, în ciuda faptului că, da, ai probleme acasă, pe care eu nu le pot înţelege sau cărora nu le pot face faţă.

Vorbea de parcă îşi făcuse notiţe înainte, turuia ca şi cum învăţase pe dinafară, monoton, dar ştiam că vorbea serios şi că acesta era modul în care ea se comporta când avea emoţii mari şi se străduia să vorbească fluent.

– Eşti cine eşti datorită lucrurilor care ţi se întâmplă. Îmi place cine eşti. Vreau să te ajut. Vreau să vorbeşti cu mine. Vreau să ai încredere în mine.

– Nu ţi-aş fi spus absolut nimic din viaţa mea dacă nu aş fi avut încredere în tine, am spus.

– Ştiu. Dar trebuie să ai încredere în mine ca să o rezolvi.

– Atunci trebuie să încetezi să mă mai presezi să spun cuiva, bine? Ştiu că nu prea are sens. Pare că-i simplu: fie fug de el, fie îl opresc, dar nu funcţionează aşa. Nu-mi place, dar... nu ştiu. Pur şi simplu nu pot, bine?

Ea încuviinţă dând din cap.

– Nu-mi place deloc şi faptul că îngădui să se întâmple, e împotriva a tot ceea ce cred.

– Nu îngădui să se întâmple nimic. Nu poţi face nimic ca să opreşti ce se întâmplă.

– Ar trebui să fie, şopti ea vehement şi frustrată.

– Dar nu e.

Becca ridică din umeri şi am alunecat din nou în tăcere. Apoi îi sună telefonul. Îl scoase din geantă, se uită să vadă cine o suna şi se făcu palidă.

– E tata.

– Nu poţi să-l ignori?

Dădu din cap.

– Va fi mai rău.

Inspiră adânc, cu ochii închişi, apoi răspunse la telefon.

– Alo? Nu, sunt... aha. E-e-eu... da, tată. Îmi pare rău. Vin acasă imediat.

Închise şi începu să se ciupească la baza nasului.

– Ce s-a întâmplat?

– Ştie că am plecat cu tine.

– Cum aşa? Ce i-ai spus când ai plecat?

– Că ies cu Nell. Aveam de gând să o sun şi să îi spun să mă acopere, dar când am urcat în maşină, te-am văzut şi am uitat. Cred că şi-a dat seama cumva. E de rău.

– Ce se va întâmpla?

I-am luat mâna şi ne-am împletit degetele, ignorând durerea ascuţită când degetele ei îmi atinseră tăietura de pe încheietura degetelor.

– Nu ştiu. Probleme.

Se retrase în ea, aşa că doar o ţineam de mână în timp ce ieşeam de pe autostradă ca să reintru pe celălalt sens de mers.

Ne îndepărtaserăm mai mult decât ne dăduserăm seama şi trecu mai bine de o jumătate de oră până am ajuns la ieşirea spre partea noastră de oraş. Am oprit într-o parcare de la McDonald's şi i-am spus Beccăi să stea liniştită şi să mă aştepte până fugeam să mă spăl. O jumătate de rolă de prosoape de hârtie mai târziu, faţa mea era curată, nasul mi-era puţin strâmb, dar nu mai sângera, despicătura de pe obraz însă era mare şi urâtă. Am tras camioneta

lângă o farmacie care era peste drum, am luat nişte leucoplast şi am lipit unul peste tăietura de pe obraz. În rucsac aveam un jerseu de schimb, aşa că am dat jos de pe mine tricoul pătat cu sânge şi m-am îmbrăcat cu jerseul, nu fără să observ privirea Beccăi aţintită asupra pieptului şi abdomenului când dădusem jos tricoul.

Când am ajuns în cartierul în care locuia Becca, nu am oprit la intrare, ca de obicei.

– Unde mergi?

Părea nedumerită.

Am ridicat din umeri.

– Oricum ştie, aşa că de ce să ne mai obosim să ne ascundem?

Am tras maşina pe aleea din faţa casei ei şi am ieşit cu ea. Un aveam de gând să o las să înfrunte totul de una singură, nu atunci când fusese provocat de mine. Se uita încontinuu la mine pieziş în timp ce ne apropiam de uşa de la intrare, ca şi cum se aştepta să o iau la sănătoasa. Ea nu-şi dădea seama că indiferent cât de rău era tatăl ei, nu putea fi mai înfricoşător decât al meu. Am aşteptat la uşă în timp ce ea o deschidea şi am urmat-o apoi înăuntru.

– Nu trebuie să faci asta, Jason, şopti ea în timp ce treceam pragul.

– Ba da, trebuie.

Tatăl ei era un om bine făcut, cu pieptul bombat şi cu puţină burtă, păr mai mult grizonant, aranjat peste cap şi avea ochi mici, negri, aspri.

– Cine eşti? De ce eşti în casa mea?

Am făcut un pas în faţă şi i-am intins mâna.

– Numele meu este Jason Dorsey. Sunt iubitul Beccăi.

– Pe naiba eşti. Fiica mea nu are iubit. Pleci acum.

Privirea lui mă ardea. Se vedea că era obişnuit să intimideze oamenii şi nu îi plăcea că la mine nu funcţiona.

– Tu eşti beleaua care o distrage pe fata mea de la învăţătură şi o forţează să se furişeze noaptea din casă. Nu se va mai întâlni cu tine.

– Poate dacă i-aţi oferi puţină libertate, ea nu ar mai pleca pe furiş, v-aţi gândit la asta? Chiar doresc să vă spun unde suntem şi ce facem, domnule. Cu tot respectul, nu am o influenţă proastă. Îmi place de fata dumneavoastră foarte mult, domnule De Rosa.

Singurul motiv pentru care a plecat pe furiș a fost pentru că dumneavoastră nu aţi fi lăsat-o altfel să iasă din casă.

El deschise gura ca să mă contrazică, dar am continuat să vorbesc.

– Nu este intenţia mea să vă spun cum să vă faceţi datoria de părinte, domnule, însă vă pot spune doar atât: cu cât încercaţi să controlaţi şi cel mai mărunt lucru pe care îl face fata dumneavoastră, cu atât mai mult ea se va răzvrăti. Daţi-i puţină libertate şi ea nu va mai încălca regulile.

Mă privi, vizibil înfuriat.

– Eu sunt tatăl ei. Eu voi decide. Tu nu eşti nimeni.

Becca mă atinse pe braţ.

– Jason, apreciez ce faci, dar te rog, las-o baltă.

Domnul de Rosa mai făcu un pas spre mine.

– Acum pleacă. Nu te vei mai întâlni cu fata mea. Niciodată.

Becca veni între noi şi îl privi pe tatăl ei direct în ochi.

– Tată, te rog. Are dreptate. Nu facem nimic rău. Învăţ, iau în continuare note bune. Dă-ne o şansă.

Mama ei, care până atunci şezuse tăcută la masa din sufragerie se ridică şi traversă încăperea ca să vină lângă soţul ei. Am recunoscut în ea mult din Becca, păr negru, cârlionţat care încadra trăsăturile unei versiuni mai în vârstă a Beccăi. Vorbi încet într-o limbă străină, despre care cu întârziere mi-am dat seama că era arabă. Becca era atentă la discuţie, deoarece tatăl ei replicase în aceeaşi limbă, certându-se aprins, surescitat. La un moment dat, în timpul discuţiei aprinse, tatăl Beccăi începu să vorbească în italiană şi, atunci când mama ei răspunse, o făcu în aceeaşi limbă. Am prins chiar şi câteva cuvinte în engleză, aruncate în dialog. Era ameţitor să-i urmăreşti.

După câteva minute de duel verbal între părinţii ei, domnul de Rosa îşi întoarse privirea spre Becca şi spre mine.

– Este împotriva principiilor mele, dar mama ta a reuşit să mă convingă să vă dăm o şansă să dovediţi că sunteţi responsabili. Amândurora. Îşi fixă privirea asupra mea. Nu îmi place de dumneata, domnule Dorsey. Pari un personaj dur şi nu sunt convins că nu ai o influenţă negativă asupra fiicei mele.

– Ei bine, am început să spun, alegându-mi cuvintele cu atenţie. Sunt sigur că putem fi de acord că Becca are o influenţă bună asupra mea. Dar nu sunt un copil rău. La şcoală am media maximă şi sunt titular al echipei de fotbal. Nu beau şi nu fumez.

– Ce ai păţit la faţă?

Am înghiţit şi apoi m-am concentrat ca să cred minciuna pe care aveam de gând să i-o torn.

– O partidă spontană de fotbal cu amicii. O placare s-a terminat prost şi am primit o frunte în faţă.

Mă privi încruntat printre gene.

– Eşti sigur că nu a fost o bătaie?

Am încuviinţat dând din cap.

– Domnul antrenor este foarte strict cu chestiile astea. Aş sta pe bancă o jumătate de sezon dacă mă suspendă pentru că m-am bătut.

Ceea ce era adevărat, doar că nu în cazul de faţă.

– Dacă ai probleme cu conducerea şcolii, stai pe bancă. Dacă notele scad sub media opt, stai pe bancă. Sper să obţin burse pentru facultate atât pentru meritele sportive, dar şi pentru cele de la şcoală.

Tatăl ei dădea din cap, părând mulţumit.

– Îţi acord o singură şansă cu fiica mea. Dacă ajunge târziu acasă o dată, dacă nu ajunge la ora la care i s-a spus sau nu este unde a spus că este, s-a terminat. M-ai înţeles, domnule Dorsey?

Am dat din cap, încercând să-mi înăbuş sentimentul triumfător.

– Da, domnule. Am înţeles.

Ezită, dar îmi strânse mâna încă o dată.

– Pe ce poziţie joci în echipa de fotbal?

– Prinzător în adâncime, am spus. În prezent deţin recordul pentru cele mai multe recepţii de minge într-o partidă şi pe cel pentru cei mai mulţi metri alergaţi pentru receptarea mingii într-un sezon.

Păru destul de încântat. Mă simţeam bine să ştiu că recordurile acelea erau bune la ceva.

– La ce oră trebuie să ajungă Becca acasă? am întrebat.

– Zece...

Doamna de Rosa îl întrerupse cu un singur cuvânt, iar el îşi înăbuşi un suspin de iritare.

– Bine, unsprezece în timpul săptămânii. Miezul nopţii în weekend. Dar dacă notele încep să scadă...

– Nu se va întâmpla asta, tată, promit.

Becca sălta discret în vârful picioarelor, copleşită de valurile de bucurie care o năpădiseră, dar totuşi reţinută.

– Deci putem pleca din nou?

– Unde?

– La o plimbare cu maşina, poate ne oprim să luăm şi un milkshake, am sugerat eu.

– Ai puncte de penalizare în carnet? vru să ştie.

Am scuturat din cap.

– Nu, domnule. Nu am puncte de penalizare şi nu am făcut nici accidente. De fapt camioneta este a mea personală.

Nu eram sigur cât de relevant era ce-i spuneam, dar voiam să-l impresionez. O tâmpenie, poate, dar, dacă tot nu puteam obţine aprobarea propriului tată, eram al naibii de pornit să o obţin pe a oricui altcuiva.

Dădu din cap şi apoi ne făcu semn cu mâna să plecăm.

– Bine. Plecaţi. Acum este ora nouă, aşa că aveţi două ore.

Am luat-o pe Becca de mână şi ne-am îndreptat spre camionetă cât de calmi am putut. Am dat înapoi cu grijă, simţind în ceafă privirea critică a domnului de Rosa. Doar când am ajuns pe şoseaua principală Becca izbucni şi chiui de bucurie, ceea ce mă surprinse şi mă făcu să râd.

Îşi desfăcu centura de siguranţă şi se strecură pe banchetă ca să se lipească de mine, agăţându-se şi îngropându-şi faţa în braţul meu în timp ce râdea exaltată.

– Cum ai făcut asta? mă întrebă cu ochii sclipind de fericire aşa cum nu-i mai văzusem niciodată.

Am ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Nu m-am gândit că va funcţiona, dar am crezut că merită să-l înfrunt direct. Majoritatea bărbaţilor respectă francheţea.

Mă sărută pe maxilar şi dintr-odată îmi era tare greu să mă mai concentrez la drum. Apoi mă sărută pe obraz şi mai jos, aproape de colţul buzei şi trebui să mă prind bine de volan şi să pretind că nu eram în flăcări. Cu toate acestea ea nu se opri. Mă sărută pe bărbie,

pe linia maxilarului încă o dată, pe gât. Sfinte Dumnezeule! Inima îmi bătea să îmi iasă din piept şi speram din tot sufletul să nu privească în jos şi să vadă ce efecte avea atingerea buzelor ei de pielea mea.

În cele din urmă a trebuit să mă dau înapoi.

– Beck, nu pot să conduc când faci asta.

– Atunci trage pe dreapta şi sărută-mă.

Dumnezeule, cu siguranţă asta nu avea cum să mă ajute în situaţia în care eram. Nu aveam altă soluţie decât să mă supun. Am găsit o parcare goală, undeva în fundul unui cartier. Leagănele stăteau nemişcate în liniştea nopţii, scăldate în strălucirea palidă alb-gălbuie a singurului bec de pe stradă. Un carusel ruginit şi căzut într-o parte, o construcţie pentru joacă ce arunca umbre prelungi, un gard prins cu lanţuri, iar în depărtare un teren de baseball şi unul de fotbal.

Abia am apucat să parchez maşina când ea îmi şi desfăcu centura de siguranţă şi mă trase spre ea într-un sărut fierbinte, umed. Mi-am încolăcit braţele în jurul ei, trăgând-o mai aproape, iar inima începu să vibreze într-un ritm frenetic la minunata apropiere a sânilor ei care se striveau de pieptul meu, a genunchiului care se strecură între coapsele mele când ea se ridică uşor ca să adâncească sărutul. Am simţit că nu mai puteam să respir când i-am simţit degetele strecurându-se la ceafă, mângâindu-mi părul, strângându-mă aproape, de parcă aş fi încercat să scap.

Mi-am pus mâinile pe şoldurile ei şi nu-mi venea să cred că mă lăsa să o ating aşa. Îşi unduia şoldurile, cerând parcă mai mult, aşa că am riscat şi mi-am luat libertatea să-mi las mâna să alunece şi să îi cuprind fundul. Dumnezeule, sunt sigur că putea simţi cât de tare mă înnebunea. Nu ştiam ce avea să se întâmple, dar îmi plăcea. Mă şi speria însă, deoarece mă simţeam mistuit de ea, copleşit de dorinţa pentru ea. Hormonii o luaseră razna, dar nu era vorba doar despre hormoni. La nivel raţional, ştiam ce avea să se întâmple, dar am refuzat să mă gândesc exact la acel lucru. Ştiam doar că nu mă puteam opri să o sărut, nu mă puteam opri să o ating.

Apoi, degetele ei începură să rătăcească pe sub tricou şi să îmi mângâie abdomenul. Ah, Dumnezeule. I-am pus mâna pe spate şi i-am atins pielea, mângâind-o la rându-mi pe şira spinării. Atât de

moale, atât de caldă. Am început să o dezmierd mai sus, lângă breteaua de la sutien, furând atingere după atingere.

Însă ea mi le oferea, nu? Aşa că nu erau furate.

Tricoul mi se ridicase în zona diafragmei, iar mâinile ei îmi acopereau pieptul aşa cum stătea, cu spatele la parbriz. Uşor, atât de uşor i-am ridicat puţin tricoul, lăsând să se vadă mai mult din pielea ei măslinie. Îmi desena urme pe piept, apoi de-a lungul liniilor abdomenului, urmărindu-mi ochii şi fixându-mi corpul. Privirea din ochii ei se potrivea perfect cu ceea ce simţeam în mine.

Apoi, un strop de roz răsări de sub tricoul ei, iar aerul îmi rămase în plămâni, dar ea nu îmi opri mâinile care continuau să îi ridice tricoul. Pielea, o rotunjime minunată de sân abia stăpânit într-un sutien roz. Ah, rahat. Eram atât de excitat, încât aş fi putut exploda la un singur gând. Aveam nevoie să îmi schimb poziţia, dar nu îndrăzneam. Ochii ei erau asupra mea, plini de îndrăzneală, teamă şi emoţie.

– Dumnezeule... la naiba, Becca.

Abia dacă eram în stare să scot cuvintele pe gură.

– Eşti atât de excitantă. Atât de sexi.

– Şi tu.

Îşi trecu uşor degetul mare peste buzele mele, privindu-mă în ochi de la doar câţiva centimetri.

Mi-am apăsat palmele întinse exact sub sutien. Era o întrebare, o cerere mută. Îşi înăbuşi o răsuflare şi dădu din cap, o pereche de tresăriri speriate şi pline de emoţie ale bărbiei. Mi-am strecurat în sus mâinile, am cuprins în căuşul lor greutatea sânilor, ţesătura de bumbac roz atât de fină în mâinile mele, apoi i-am simţit mugurii tari în mijlocul ţesăturii sutienului, în podul palmei şi am ştiut ce sunt şi eram uimit că se întâmpla aşa ceva, că ea mă lăsa să fac aşa ceva.

Ah, Doamne! Rahat! Atât de perfect! Sus, mai sus şi mâinile îmi alunecară pe linia unduitoare a sânilor ei, piele pe piele şi nu puteam respira, dar nu era nevoie deoarece ea mă săruta, dându-mi din propria ei respiraţie, explorându-mi pieptul şi părţile laterale al corpului, până jos la cureaua blugilor.

Apoi brusc coborî de pe mine, alunecând în cealalt capăt al camionetei, spre uşă.

– Dumnezeule, Jason. Trebuie s-s-să o luăm mai uşor. Totul se petrece prea re-re-repede.

Îşi trase tricoul ca să se acopere şi respiraţia îi era neregulată.

M-am frecat cu o mână pe faţă, fără să fiu în stare să-mi opresc un şuierat provocat de durerea stârnită pentru că mi-am lovit nasul cu degetul mare.

– Becca, îmi... Îmi pare rău. Cred că m-a luat valul. Îmi pare rău.

Se apropie încă o dată de mine.

– Nu, pe noi ne-a luat. Am fost şi eu aici. Nu doar te-am lăsat să mă atingi, ci te-am dorit şi eu. Am vrut să te ating. D-dd-ddd-dar...

A tras adânc aer în piept şi s-a liniştit.

– Trebuie să o luăm mai încet. Nu avem decât şaisprezece ani. Am ieşit împreună doar de trei ori.

– Ştiu, ştiu. Ai dreptate.

Mă simţeam responsabil, deşi recunoscuse şi ea că fusese vinovată în egală măsură de faptul că ne lăsasem purtaţi de val.

– Eu ar trebui să fiu cel care să ia lucrurile mai încet.

Ea râse când auzi aşa ceva.

– Hm, eşti cumva tip?

Am privit-o direct în ochi.

– Şi acest lucru mă face incapabil să mă controlez?

Ea chicoti din nou.

– Nu, nu. Doar că, de obicei, nu tipii se gândesc să ia lucrurile mai uşor. Chiar dimpotrivă, dacă ceea ce am auzit e corect.

Deveni serioasă.

– Ai mai... ai mai fost cu cineva până acum?

Nu eram sigur ce mă întreba.

– Nu m-am mai întâlnit cu nimeni până acum.

Ea scutură din cap.

– Nu, nu asta am vvvv-vrut să spun.

De data aceasta nu se bâlbâi, doar prelungi consoana iniţială până recâştigă controlul.

– Voiam să ştiu dacă ai mai fost cu cineva.

Mă holbam pur si simplu la ea.

– Nu. Becca. Atunci în parcare, când te-am sărutat, a fost primul meu sărut.

Păru uşurată, dar nu ştiam de ce.

– Şi al meu.

– Şi nu. Nu am mai făcut aşa ceva niciodată. Tot ceea ce fac cu tine este pentru mine prima dată.

– Şi pentru mine.

Îşi lăsă capul în piept şi apoi mă privi.

– Eşti supărat pe mine că am întrebat?

– Nu, doar surprins. Cred că am presupus că tu ştii că nu am mai făcut nimic cu nimeni până acum.

Ea ridică din umeri.

– Doar că... mă săruţi ca şi cum ai şti ce faci. Mă întrebam şi eu.

Ascultând-o am simţit un fior de plăcere.

– Deci îţi place cum te sărut?

Îmi aruncă o privire plină de neîncredere.

– Ei bine... mda. Iubesc felul în care mă săruţi. Mă înnebuneşte. Nu vreau să mă opresc niciodată.

– Exact aşa simt şi eu, am spus. Ar trebui să mergem să luăm milkshake înainte să încep să te sărut din nou şi să fim din nou amândoi luaţi de val.

Ea rânji în egală măsură ruşinată, bucuroasă, frustrată. Eu ştiam exact cum se simte.

Eram pe un teritoriu pe care niciunul dintre noi nu îl mai explorase până acum. Nu ştiam ce făceam. Ştiam doar că ne plăcea. Ştiam oarecum unde avea să ne conducă dacă nu ne opream, iar aceea era o linie mare, înfricoşătoare în nisip la care ştiu că mă gândisem, la care visasem cu ochii deschişi, dar care nu crezusem că avea să devină un motiv de preocupare atât de curând.

Preocupare? Nu era cuvântul potrivit. Ştiam că voiam să se întâmple, bineînţeles că îmi doream. Dar mă şi speria. Am condus până la Big Boy să luăm milkshake cufundat în gânduri. De obicei mă simţeam mai mare decât cei şaisprezece ani şi ştiam că Becca simţea la fel. Dar în acel moment, întrebându-mă cum să mă descurc într-o relaţie intimă cu Becca, mă simţeam dintr-odată ca un copil, cu adevărat imatur.

Am dus-o acasă la unsprezece fără cinci.

Becca
CAPITOLUL 6
Linii în nisip
Decembrie

Tata mă mai slăbise în ultima perioadă, cam de prin octombrie. Ben se puse şi el pe picioare cât de cât, începu cursurile la facultatea de stat şi părea să nu mai intre în atâtea bucluc uri. Nu lua medicamente, aşa cum ar fi trebuit, dar schimbările sale bruşte de dispoziţie păreau să fie cât de cât ţinute în frâu, ceea ce însemna mai puţină tensiune acasă pentru noi toţi. Jason începu să vină la mine după antrenamente şi învăţam împreună în camera mea, foarte adesea în linişte, exceptând muzica. Amândoi aveam aşteptări pe care trebuia să le stăpânim, însă atâta timp cât ţineam uşa de la cameră deschisă, pe tata părea să nu-l deranjeze prezenţa lui Jason. În ceea ce-l privea pe Jason, ştiam că pentru el era o mare uşurare faptul că nu trebuia să se ducă acasă până târziu. Nu mai adusese vorba despre tatăl lui şi, dacă se mai întâmpla să fie lovit, nu o arăta. Din când în când se mai crispa când îl îmbrăţişam, dar nu mă lăsa să îi văd corpul şi întotdeauna spunea că era de la fotbal. Scuza asta nu prea mai ţinea după terminarea sezonului de fotbal, însă recunoscusem implorarea sa mută să las lucrurile să curgă de la sine şi aşa am făcut.

După ce terminam lecţiile, părinţii mei ne chemau de regulă la masă. Mama părea să vadă ceva în Jason, o nevoie de apropiere maternă, şi întotdeauna se asigura că mânca împreună cu noi. Nu-mi spusese niciodată nimic, dar mi-am dat eu seama. La rândul său, Jason se purta plin de recunoştinţă, era întotdeauna respectuos şi niciodată nu a considerat că cina împreună cu familia mea era ceva ce i se cuvenea. Întotdeauna insista să strângă de pe masă şi spăla vasele împreună cu mine, aproape în fiecare seară. Acest lucru îl impresionă pe tata foarte mult, nu ştiu din ce cauză.

Apoi, după lecţii şi după cină, săream în maşina lui Jason şi cutreieram şoselele, uneori doar la o plimbare, alteori mergeam pe deal şi ne sărutam până ajungeam la acea linie în nisip unde amândoi ştiam că trebuia să ne oprim. Linia era, pentru mine, momentul în care mâinile lui începeau să rătăcească, atunci când

mă copleşea nevoia să i le simt pe pielea mea tot mai profund. De câte ori mă simţeam aşa, mă retrăgeam, iar Jason înţelegea. Câteodată, el era cel care ne oprea, însă de obicei eu eram aceea.

Într-o sâmbătă după-masa, am mers cu Nell la cumpărături pentru Balul iernii, când Jason şi Kyle făceau acelaşi lucru şi plănuisem să ne întâlnim toţi patru, la o întâlnire dublă, după cumpărături. Eram împreună în aceeaşi cabină de probă şi ne îndesam în tot felul de ţinute de gală, aruncând înapoi rochie după rochie, fără măcar să ne mai deranjăm să închidem fermoarul de la spate.

Nell îi aduse prima în discuţie pe iubiţii noştri, din fericire, pentru că eu încă nu ştiam cum să fac să pun propriile întrebări.

– Deci, de cât timp te vezi cu Jason, de trei luni?

Am dat din cap.

– Mda. Din septembrie. Din octombrie suntem împreună oficial sau cum i-o spune.

Îmi zâmbi şmecherește, iar părul ei blond-căpşună i se revărsă în cascadă peste faţă când se aplecă să îmbrace o rochie verde mulată.

– Şi cât de departe aţi mers tu şi Jason?

– Cât de departe? am repetat, prefăcându-mă că nu ştiam la ce se referă.

Îmi trase una peste umăr.

– Hai că ştii ce vreau să spun. V-am văzut cum vă sărutaţi în camioneta lui după ore. Aşa că, spune tot. Cât de departe aţi mers?

– Adică până unde a ajuns cu mâinile?

Nell pufni, un sunet deloc graţios care mă luase prin surprindere deoarece nu-i era caracteristic.

– Of, Doamne, Becca! Ar fi atât de caraghios. Spune odată.

Am ridicat din umeri.

– Doar ne sărutăm. Asta e tot. Am...

Vorbele îmi rămăseseră în vânt deoarece mă chinuiam să îmbrac o rochie albastră fără bretele, foarte decoltată. Dar chinul nu-mi venea numai de la efortul de a încăpea în rochia aceea strâmtă, ci în mare măsură şi de la conversaţia stânjenitoare.

– Ne-am at-t-t-tins unul pe celălalt puţin. Peste haine. Dar aici ne-am oprit.

– Deocamdată.

Nell îmi aranjă corsajul rochiei şi trase fermoarul în timp ce eu îmi îndesam sânii în jos.

– Ţi-a atins sânii. Pe pielea goală?

M-am înroşit şi am scuturat din cap, întorcându-mă într-o parte şi în cealaltă ca să văd cum îmi venea rochia. Era strâmtă, scurtă şi îmi ridica sânii, care şi aşa ieşeau în evidenţă, atât de mult, încât credeam că aveau să iasă cu totul de acolo dacă aş fi respirat greşit.

– Nu, nu a fă-făcut-o.

Nell chicoti, acoperindu-şi gura, apoi se aplecă mai aproape de mine.

– Mă întreb oare cum e?

Ne-am dat cap în cap şi râdeam împreună cu ea, în timp ce încercam să-mi imaginez cum ar fi.

– Nn-n-nu ştiu. Probabil extraordinar, cred. M-a atins peste sutien şi am simţit că iau foc când a făcut-o. Nici nu mă pot gândi cum ar fi să facă asta pe piele g-goală.

Nell roşi la fel de tare ca mine.

– Te provoc să îl laşi.

Mă privi serioasă în ochi, dar înăbuşindu-şi râsul.

Am dat din cap.

– Nu! Nu vreau să fac asta ca provocare. Şi aşa este destul de greu să ne oprim.

Râsul îi pieri din ochi, apoi dădu din cap în semn că înţelegea despre ce era vorba.

– Şi nouă ne este greu. Trebuie să ne tot reamintim că trebuie să ne oprim, altfel nu ne-am opri niciodată. Crezi că o să mergi până la capăt cu el?

Am ridicat din umeri.

– Nu pot să spun că nu m-am gândit la asta. Vreau, dar îmi este frică.

Nell încuviinţă şi conversaţia continuă pe alte subiecte în timp ce probam mai multe rochii. După şase magazine, amândouă aveam rochiile perfecte. A mea era maro închis, fără mâneci făcută din mătase fină care se despica între sâni şi urca peste umeri în formă de bretele, lăsându-mă descoperită de la buric până la gât, şi deasupra, pentru ca pielea să nu fie complet dezgolită, era un

material subţire ca voalul. Tivul era chiar deasupra genunchiului şi aveam o pereche de pantofi negri cu toc asortaţi la o haină pe care o luam peste rochie când eram afară. Era o ţinută sexi, îndrăzneaţă, fără să fie vulgară şi să-l facă pe tata să înnebunească. Ştiam că lui Jason avea să-i placă şi asta era tot ce conta.

Rochia lui Nell semăna mult cu a mea, dar era bleumarin, o nuanţă care îi accentua tenul deschis la culoare. A ei lăsa să se vadă mai mult pentru că nu avea acel material subţire semi-transparent, iar tivul era cu cinci centimetri peste genunchi. Nu-mi imaginam că tata m-ar fi lăsat să mă îmbrac cu aşa ceva, nici măcar nu aş fi îndrăznit să încerc.

Am mers la Balul iernii toţi patru, iar Nell a împrumutat SUV-ul tatălui ei ca să putem merge împreună. Jason îţi tăia respiraţia într-un costum negru, croit strâmt pe muşchi. Avea o cămaşă neagră şi o cravată subţire maro în nuanţa perfectă care se asorta cu rochia mea. Părul era proaspăt tuns, cu ţepii atent aranjaţi, iar maxilarul bărbierit cât să se vadă doar o umbră.

După ce se termină dansul, noi patru şi încă nişte prieteni ne-am dus la restaurantul Ram Horn[12], care era la câţiva kilometri de centrul pentru banchete, unde se ţinuse balul. Nu-mi puteam lua ochii de la Jason, chiar dacă ne amestecasem printre prieteni, toată şcoala punând practic stăpânire pe salonul de nefumători al restaurantului. Din când în când îi mai simţeam privirea asupra mea şi mă uitam la el, mereu uimită de culoarea ochilor lui de un verde intens. Obţinusem, doar de data aceasta, o prelungire a orei la care trebuia să ajung acasă şi puteam sta până la ora două noaptea, dar pe la miezul nopţii toată lumea se risipi, plecând în cupluri.

Camioneta lui Jason rămăsese parcată în faţa casei mele, aşa că Nell ne lăsă acolo, iar noi ne-am aşezat pe scaunele reci, tremurând şi povestind până când sistemul de încălzire crescu temperatura în maşină.

– Aşadar, unde să mergem, domnişoară sexi? mă întrebă Jason dând cu spatele.

Am ridicat din umeri.

– Pe deal?

[12] Corn de berbec.

Aceste cuvinte deveniseră un fel de cod al nostru pentru *hai să mergem să ne sărutăm.*

Zâmbi spre mine cu nerăbdare, iar eu începusem să simt cum ardoarea începea să-mi fiarbă sângele înainte să ajungem acolo. A condus până acolo în timp record, chiar dacă ninsese. Opri farurile, lăsă motorul pornit, dădu drumul la radio în surdină, după care îşi desfăcu centura, aşteptându-mă şi pe mine.

Din nu ştiu ce motiv aveam emoţii mari. Am dat din umeri până am reuşit să-mi dau haina jos şi mă simţeam nervoasă din cauza privirii lui care rătăcea pe tot corpul meu. Apoi mi-am desfăcut centura şi am alunecat pe scaunele tapisate până când coapsa mea o atinse pe a lui. Rochia mi se ridicase puţin când mă mişcasem pe scaun, iar tivul îmi ajungea pe la jumătatea coapsei.

I-am simţit ochii lui Jason aţintiţi pe un şold şi apoi cum degetele lui atinseră genunchiul meu. Până acum, explorările trupurilor noastre nu fuseseră decât de la talie în sus, dar acum, deoarece rochia lăsa să se vadă prea multă piele, nimic nu mai era sigur. În magazin nu-mi dădusem seama că era chiar atât de decoltată, nici măcar în timpul balului. Dacă mă gândeam bine, era chiar conservatoare în comparaţie cu ţinutele *mai mult guleraş decât rochiţe*, purtate de alte fete. Cu toate acestea, pentru că eram atât de aproape de Jason şi pentru că ştiam cât de greu ne era să ne oprim când ajungeam la acea linie, mă simţeam aproape goală.

– Tremuri, şopti Jason. Ţi-e frig?

Am dat din cap.

– Nu. Sunt doar agitată.

– Agitată? De ce?

Am ridicat din umeri, nefiind sigură cum să exprim în cuvinte.

Am tăcut mult timp, plănuind ce să spun, iar Jason aşteptă răbdător, cu o mână pe genunchiul meu şi cu un deget desenând cercuri care mă zăpăceau exact în locul în care genunchiul începea să pară mai degrabă coapsă.

– Sunt agitată în legătură cu noi, am spus. Sunt neliniştită pentru că atunci când încep să te sărut îmi este foarte greu să mă mai opresc.

– Putem pleca dacă vrei.

Am scuturat din cap.

– Nu, nu vreau. Am sugerat să venim aici pentru că aşa am vrut. Sunt neliniştită doar din cauză că nu ştiu spre ce ne îndreptăm.

Jason dădu din cap.

– Ne oprim când vrei.

– Dar dacă... dar dacă... câteodată nu v-vreau să mă opresc? Dar alteori mi-e teamă de ce se v-v-va întâmpla dacă nu ne oprim.

– Ştiu ce vrei să spui. Nici eu nu vreau să ne oprim, niciodată. Dar nici nu vreau să te grăbesc.

Într-un sfârşit am fost în stare să mă uit în ochii lui.

– Ai emoţii legate de... mersul până la capăt?

– Vreau să fie aşa cum trebuie. Vreau să fie perfect.

Mă luă de mână, dar pe cealaltă o lăsă pe genunchi.

– Da, şi eu am emoţii. Dar nu trebuie să vorbim chiar acum despre asta, nu-i aşa?

Am ridicat din umeri.

– Poate ar trebui? Nu putem... ignora subiectul la nesfârşit.

L-am privit fix în ochi şi am spus cuvintele pe care le repetasem în minte.

– Nu vreau ca ceea ce se va întâmpla să fie ca un accident. Vreau să fie pentru că aşa am vrut.

El încuviinţă.

– Şi eu. Eşti pregătită pentru asta?

– Tu eşti?

– Eu te-am întrebat primul.

Rânji.

Eu am ridicat din umeri.

– Da? Ba nu. Nu ştiu cum să-ţi explic. Iubesc să te sărut. Iubesc să te ating şi să te las să mă atingi. Vreau mai mult. Dar chestia asta... mersul până la capăt este... ceva foarte important, nu-i aşa?

Dădu din cap.

– Mda, aşa este, bănuiesc. Şi eu cred la fel. Îmi zâmbi şmechereşte. Poate că ar trebui... să forţăm uşor limitele, să vedem cum ne simţim?

Am pufnit şi am izbucnit în râs.

– Numai tipii ar putea propune aşa ceva!

– Păi, eu sunt tip.

Îşi privi mâna, care urcă un pic mai mult pe coapsă.

– Sau mă înşel?

La naiba cu el, cât de bine mă cunoştea! Era exact ceea ce îmi doream, să ne acomodăm uşor cu ideea. Să ne obişnuim cu ea, oarecum. Dar o parte din mine mă avertiza încontinuu, insinuând că, poate, nu era o idee bună.

Am ignorat vocea şi am aşteptat ca Jason să mă sărute. Ah, Doamne, băiatul acesta ştia să sărute! Limba lui mă luă cu asalt, iar mie îmi plăcu foarte tare. L-am tras mai aproape de mine, iar el s-a conformat, strivindu-mă complet de el şi, cu toate acestea, eu voiam să fiu şi mai aproape. De obicei mă urcam călare pe el, pe scaunul şoferului, însă de data aceasta nu am mai făcut-o. Am simţit că trebuia să mă las pe spate, până când spatele meu deveni una cu ţesătura scaunului de maşină, iar corpul lui Jason, fierbinte, excitat şi imens, era deasupra mea şi Dumnezeule... voiam mai mult. Gura lui era peste gura mea, dar mâinile... ah, Doamne, mâinile lui. Mă tachinau şi mă incitau. O mână se juca pe coapsa mea, atingând, trasând urme, sculptând, alunecând în sus şi în jos, dar niciodată intrând mai mult sub rochie. Cealaltă mână era pe faţa mea, pe obrazul meu, cuprinzându-mă şi coborând de la gât într-o parte, arcuindu-se acolo unde era umflătura pieptului meu.

M-am dezlănţuit, timid la început. I-am dat haina jos, apoi cravata, trăgând de nod până se desfăcu. Urmă cămaşa lui, da, i-am descheiat cămaşa. Mă făcu să mă simt atât de matură, atât de îndrăzneaţă. La fel ca în filmele pe care le urmărisem cu Nell. Chestia asta, descheierea cămăşii, cred că a fost pervertirea mea. Păru un act atât de... atât de seducător. Respiraţia lui devenea neregulată pe măsură ce ne sărutam, pe măsură ce îi dezgoleam pieptul, pe măsură ce mă jucăm pe de-acum familiarele terenuri de pe abdomenul şi pectoralii săi.

Mai mult. Voiam mai mult de la el.

Mi-am desfăcut uşor coapsele şi m-am grăbit să mă mai las un pic pe scaunul şoferului astfel încât tivul rochiei se ridică. A fost o mişcare temătoare, mai degrabă de manipulare, în loc să îl rog cu îndrăzneală să mă atingă. Se dezlipi de buzele mele şi mă privi stăruitor.

– Eşti atât de... atât de frumoasă, Becca.

Respiraţia i se opri un moment şi îşi umezi buzele.

– Te... te iubesc.

Suflul mă părăsi şuierând dintr-odată. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Am închis ochii şi am înghiţit în sec, repetând cuvintele în gând astfel încât să le spun lin.

– Ș-ș-ș-și eu t-t-te iubesc.

Am închis ochii umilită, deoarece, şi cu pregătirea din minte, tot nu fusese suficient. Nu mă mai simţisem niciodată atât de penibil. Singura dată din viaţa mea când nu voiam să mă bâlbâi, iar eu ruinasem momentul.

Am simţit cum ceva fierbinte începuse să se scurgă pe obraz.

– Hei, de ce plângi?

Vocea lui Jason era blândă, iar el îşi mută greutatea uşor într-o parte. I-am simţit mâna mişcându-se şi radioul se opri.

Am deschis ochii, dar îl vedeam în ceaţă din cauza lacrimilor.

– Am... vrut doar să îţi pot spune şi ţie acelaşi lucru fără să stric totul. Dar nu am putut.

Am inspirat adânc şi am încercat să-mi dau la o parte lacrimile, dar nu voiau să mă asculte.

– Îmi p-p-pare atât de rrr-rău.

I-am simţit buzele pe obraz, ştergându-mi lacrimile cu săruturile sale, iar inima mi se umplu de sentimente pentru el. De dragoste pentru el.

– Hei, Becca, uită-te la mine.

Îmi sărută bărbia, vârful nasului, buzele.

– Uită-te la mine.

M-am străduit să deschid ochii şi i-am şters cu o mână, ştiind, dar fără să îmi pese că îmi întindeam şi stricam machiajul.

– Nu mă interesează. Nu îmi pasă.

Privirea lui era serioasă, plină de compasiune şi de multă, atât de multă tandreţe.

– Mă auzi? Vorbesc serios. Nu trebuie să-ţi ceri niciodată iertare. Te bâlbâi câteodată. Şi ce dacă? Te ştiu de când eram copii mici şi nu m-a deranjat niciodată. Îţi mai aminteşti când i-am dat un pumn lui Danny pentru că râdea de tine? Aş face acelaşi lucru oricui îţi face necazuri.

Respiram greu, încercând să mă adun, dar fără succes.

– Jason, eu doar.

Am inspirat adânc şi am început din nou.

– Ştiu doar că a fost un moment foarte important când tu mi-ai spus că mă iubeşti. Nu am vrut decât... Am vrut să pot spune şi eu, la rândul meu, acelaşi lucru, fără să stric totul cu bbb-âlbâiala mea stupidă şi jenantă.

Jason îşi trecu degetele prin părul meu, lângă ureche şi mă sărută blând şi dulce.

– Nu este deloc jenantă. Nu pentru mine. Nu ai ruinat nimic.

Îşi trecu degetul mare uşor peste obrazul meu.

– Înseamnă mai puţin pentru că te-ai bâlbâit puţin?

Am dat din cap cu hotărâre.

– Nu, înseamnă atât de mult.

Am ezitat, alcătuind cuvintele în minte.

– Te iubesc, Jason.

Îmi zâmbi, apoi îmi alungă toate grijile cu un sărut. Îmi puse mâna din nou pe coapsă şi eu i-am întâmpinat mângâierea ridicând piciorul, în semn de încurajare tacită. Acum mâna lui îndrăzni mai mult, ajungând la mijlocul coapsei şi oprindu-se la tivul rochiei. Cu o mână i-am îndepărtat faţa de lângă a mea ca să se uite la mine. În timp ce mă privea, mi-am aşezat mâna peste a lui şi am început să i-o conduc mai sus. Făcu ochii mari şi îşi umezi buzele. Mi-am pus mâna pe braţul lui, pe ceafă şi îl priveam cum îndrăznea mai mult. Ah... se apropia de şoldul meu, foarte aproape de cel mai intim loc al meu. Trupul meu vibra, fremăta de atâta aşteptare şi dorinţă. Puteam comunica ce simţeam pentru el fără să vorbesc, îi puteam spune cu mâinile mele, cu buzele mele, cu picioarele şi cu şoldurile mele.

– M-mai mult.

Nici nu îmi mai păsa de blocajul din voce.

– Te rog.

Am împins mânecile tricoului şi am tras de el până când i-am dezgolit partea de sus a corpului şi mi-am lăsat mâinile să simtă în voie pielea, abia respirând în timp ce el îmi cunoştea tot mai bine coapsele, şoldurile goale. Gura lui o atinse pe a mea, se retrase, apoi se aplecă să mă guste din nou. Nu ştiam spre ce ne îndreptam, dar ştiam că nu voiam să se oprească. Da, îmi era teamă, o simţeam în mine, încolăcită în jurul dorinţei nebune. Nu mai era chip să dăm

înapoi. Acum că îi simţisem pielea, nu mai puteam să trăiesc fără să îl ating. De acum înainte, săruturile ne vor conduce aici. Era ca şi cum am fi căzut: odată ce ţi-ai pierdut echilibrul şi ai început să te clatini, nu ai cum să mai opreşti căderea.

Ştiam asta şi totuşi am întins o mână şi, în timp ce Jason mă privea cu ochii mari, am făcut să alunece întâi o mânecă de la rochie, apoi cealaltă. Nu mai era nevoie decât să trag uşor ca să îmi dezgolesc sânii pentru el. Înghiţi în sec, iar ochii mei urmăreau uşoara mişcare de pendul a mărului lui Adam. I-am dezmierdat cu o mână linia bine conturată a maxilarului, iar cu cealaltă m-am dezbrăcat sub privirile lui.

Dumnezeule, voiam să mă acopăr. Pielea mi se strânse, inima o luă la galop, iar eu clipeam des încercând să-mi alung emoţiile şi stinghereala. Nările îi fremătară, făcu ochii cât cepele şi îşi încleştă degetele în şoldurile mele. Nu mai puteam decât să stau acolo să-i aştept reacţia, să văd ce spune, ce face.

– Dumnezeule... Becca.

Vocea îi era profundă, joasă, răguşită.

– Cum să respir când tu eşti atât de frumoasă?

Spunea că nu se pricepe la cuvinte, însă putea fi foarte poetic când voia.

Aş fi putut să plâng de uşurare. Voiam să fiu frumoasă pentru el. Voiam ca lui să-i placă felul în care arătam, să-i placă trupul meu, chiar dacă mie nu îmi plăcea întotdeauna.

Îşi retrase mâna de pe şolduri şi o urca uşor spre abdomen, peste coapse şi se opri puţin peste grămada de material adunat sub sâni. Ochii lui îmi cercetară tot corpul, apoi se întâlniră cu ai mei, căutând în ei vreo urmă de ezitare sau regret. Mi-am arcuit spatele şi mi-am trecut degetele prin părul lui spre ceafă, trăgându-l spre buzele mele. Simţeam nevoia să îl sărut. Săruturile lui îmi spulberară teama, grija că ceea ce se întâmpla între noi era prea mult, prea devreme. Urcă uşor palma de dedesubtul sânului meu şi mi se opri respiraţia. Apoi... Dumnezeule! Dumnezeule! Degetul său mare îmi atinse uşor sfârcul şi l-am simţit cum se întărea, cum se umfla şi aş fi putut să jur că puteam simţi fiecare moleculă de aer, fiecare celulă din pielea sa care trecea peste sânul meu. Îmi prinse sânul în căuşul palmelor, preaplinul revărsându-i-se în mâini, şi cu

podul palmei îmi freca şi îmi presa sfârcul. Am gemut, electrizată şi i-am atras limba în gura mea.

Voiam să îl ating, să împing şi mai mult limitele. În viaţa mea nu mai fusesem atât de îndrăzneaţă, de curajoasă. Mi-am lăsat mâna să-i alunece pe spate, în timp ce trupul meu rămăsese arcuit în mâna lui care-mi explora sânii cu tot mai multă încredere, şi am început să-l mângâi la limita orizontală a taliei pantalonilor. Avea curea, una subţire, lucioasă, din piele neagră, dar era încheiată larg. Mâna mea se strecură uşor în pantaloni, sub ţesătura moale de bumbac a chilotului şi l-am apucat de cele două părţi cărnoase, grozave şi tari, ale fundului său. Suflarea i se agăţa de urechea mea în timp ce mă săruta pe linia maxilarului, apoi, se transforma din nou în respiraţie grea întreruptă, când îl dezmierdam de pe o parte pe alta.

Nu am putut să nu zâmbesc larg în timp ce îl atingeam atât de îndrăzneţ, iar buzele mi se arcuiau pe barba lui ţepoasă şi pe pielea fină de pe gât.

– Ce e? mă întrebă mai degrabă murmurând din clavicula mea.

– Îmi place fundul tău, am chicotit în timp ce îi spuneam asta.

Am simţit că zâmbea.

– Bine. Şi mie îmi place al tău.

– Încă nu ai apucat să îl atingi cu adevărat, am subliniat eu.

El dădu din cap serios.

– Foarte adevărat. Dar cum aş putea să fac acest lucru, dacă stai pe el?

Am ridicat din umeri, simulând nonşalanţa.

– Sunt sigură că te gândeşti tu la ceva. Am rămas fără glas în momentul în care buzele lui îmi descopereau cu îndrăzneală sânii, fierbinţi şi umede pe pielea mea, apropiindu-se de sânul stâng, lăsându-mă fără gânduri, fără respiraţie.

– Dumnezeule... nu te opri!

Gura lui se apropie mai mult şi mai mult de sfârc şi cu cât se apropia mai mult, cu atât respiram mai adânc, până când buzele îi erau foarte aproape de vârful încordat, iar eu mi-am umplut plămânii cu aer şi mi-am ţinut respiraţia. Eu aşteptam, el ezita, dar l-am dezmierdat uşor cu degetele pe ceafă, rugându-l în felul acesta discret să continue. Buzele lui îmi cuprinseră sfârcul şi brusc am

eliberat tot aerul din plămâni, gemând prelung. Simţeam cum zvâcnea ceva adânc în mine, mai jos de abdomen, o apăsare, un soi de dorinţă fierbinte, insistentă, nu doar fizică, ci şi afectivă.

Mi-am luat mâna de pe spatele lui, lăsându-i o urmă pe coloană şi apucându-i strâns ceafă cu amândouă mâinile în timp ce el începu să mă sărute pe sânul drept. Deveneam tot mai conştientă de corpurile noastre şi i-am simţit braţul ca un rug de fier lângă faţa mea, susţinându-şi greutatea cu o mână, în timp ce o plimba pe cealaltă de-a lungul coapsei şi şoldului meu. Apoi am simţit-o. O lungime tare de-a lungul coapsei mele. Ştiam ce era. Doar urmărisem *True blood* cu Jill şi Nell. Raţional, ştiam cum funcţionează lucrurile şi ce înseamnă. Cu toate acestea, ceea ce ştii la nivel teoretic nu te pregăteşte câtuşi de puţin pentru adevărata realitate.

Să-l ating acolo? Aş putea să îndrăznesc? Mai ştiam, ca un adevăr teoretic, ce se întâmpla dacă atingeai acolo un tip, aşa cum trebuia.

L-am împins uşor de piept pe Jason, iar el se ridică îngenunchind deasupra mea cu un picior sprijinit jos în maşină şi cu celălalt genunchi între coapsele mele. Mi-am simţit sânii alunecându-mi fiecare într-o parte datorită gravitaţiei aşa cum stăteam mai mult goală sub ochii lui. Rochia mi se adunase deasupra şoldurilor şi sub coaste, lăsând să se vadă chilotul roşu băieţesc. Am simţit acolo jos o umezeală stânjenitoare şi ştiam că bumbacul chilotului meu era deja îmbibat. Mă întrebam, uşor îngrozită, dacă putea vedea pata umedă şi ce credea despre asta.

Dar am văzut partea din faţă a pantalonilor săi, o umflătură mare în dreptul fermoarului. Jason roşi când văzu că mă uit la el şi mi-am dat seama că poate şi el se simţea la fel ca mine din cauza umflăturii vizibile. Era uşor să-mi spun că aşa ceva era natural şi normal, însă nu era la fel de uşor să treci cu vederea sentimentul jenant care te încerca atunci când cealaltă persoană te vedea aşa. Mă simţeam vulnerabilă stând aproape dezbrăcată în faţa unei alte persoane. Brusc, am fost lovită de simţul realităţii.

Ar trebui să ne oprim?

Cu toate acestea, partea din mine prinsă în vâltoarea incitantă, năucitoare nu voia acest lucru. Acea parte din mine căreia îi plăcea corpul lui Jason, căreia îi plăcea să-i vadă pielea dezgolită, căreia îi

plăcea să-i atingă corpul şi să-l simtă reacţionând, acea parte nu voia să se oprească. Am vrut să îi desfac cureaua, aşa cum văzusem la televizor, să-i desfac fermoarul şi apoi să trag de nasture. Voiam să îl văd în întregime. Voiam chiar să îl ating acolo. Voiam asta. Voiam să văd cum arăta dacă îl atingeam acolo fără să mă opresc.

Voiam să merg până la capăt cu el.

Însă am devenit din nou vulnerabilă când mi-am dat seama că ştiam ce ar fi făcut părinţii mei dacă aflau ce făceam. Dorinţa se lupta cu vulnerabilitatea şi cu un sentiment torturat de bine şi de rău. Era greşit? Cum putea să fie greşit? Ştiam că îl iubeam pe Jason. Eram sigură că oamenii aveau să-mi spună că nu puteam să ştiu ce e iubirea cu adevărat pentru că aveam doar şaisprezece ani, dar eu ştiam ce simţeam. Eram atrasă de persoana din mintea şi din inima lui Jason, nu doar de corpul său. Eram îndrăgostită de ceea ce era el. Voiam să fiu tot timpul cu el. Voiam să îl ajut, sufeream când el suferea, eram fericită când el era fericit.

Nu era asta iubire?

Apoi, aproape accidental, degetele lui Jason trecură peste coapse şi peste locul în care se uneau coapsele, peste intimitatea adâncului meu, peste organele mele genitale. Am simţit o fulgerare în momentul atingerii lui razante, mi se tăie respiraţia, mi se puse un nod în gât, iar sângele era în clocot.

Apoi, deloc accidental, mă sărută, iar eu m-am lăsat din nou captivată de moment, spunând adio gândurilor şi ştergând din minte toate conflictele dintre argumente. Mâna i se opri pe abdomen, jos, chiar la elasticul chilotului croit scurt. Unghiile mele îi desenau urme pe piept şi se agăţară de catarama curelei. Am simţit cum abdomenul lui se retrase din cauza atingerii mele, ca şi cum îmi făcea loc ca să îl ating mai mult.

Limba lui se freca de dinţii mei, căutându-mi gura, îndepărtând orice ezitare. Ah, Doamne, urma ca eu să îl ating şi el să mă atingă. Ah, Doamne!

Era un lucru bun. Ne iubeam şi asta era parte din iubire.

Am tras capătul curelei din bridele beteliei şi din cataramă, am scos acul curelei din gaura făcută în piele, iar apoi am desfăcut complet cureaua. Nu respira, nu se mişca, gura lui era lângă urechea mea şi îi auzeam respiraţia sălbatică. Braţul îi tresări şi îşi schimbă

mâna, sprijinindu-se acum cu cealaltă palmă. Degetele îi stăteau în continuare încovoiate pe pielea fierbinte de pe abdomenul meu, iar cu degetul mare îmi desena cercuri mici pe materialul chilotului, câţiva milimetri mai sus de organele mele genitale. Atât de aproape şi totuşi atât de departe.

Of, Doamne. Voiam asta. Voiam să îl ating mai mult. Voiam mai mult de la el. Totul mă subjuga atât de puternic, era de neoprit.

Nasturele se desfăcu pocnind şi am tras fermoarul cu degetul mare şi cu cel arătător. Privirea îmi coborî spre şliţul desfăcut al pantalonilor lui şi am observat forma de cort pe care o luară boxerii săi şi un punct umed pe bumbacul de culoare albastră. Umezeala imboldului erotic, ceva ce aveam amândoi.

Stătea ca o stană de piatră, cu ochii aţintiţi asupra mea, privindu-mi sânii, apoi coapsele şi chiloţii şi, în cele din urmă, privindu-mă în ochi. Şi el îşi dorea asta fel de mult ca mine, dar am văzut reflectate şi în ochii lui aceleaşi îndoieli. Îşi mută uşor greutatea, iar pantalonii îi alunecară pe şolduri. L-am atins pe talie, lângă abdomen, uitându-mă în ochii lui. Mi-am îndoit degetele sub elasticul gri şi am ezitat. Inima îmi batea în piept ca o tobă tribală.

Degetele lui Jason se mutară pe o coapsă, între şold şi genunchi şi apoi începură să urce uşor. Mi-am relaxat picioarele, mi-am lăsat coapsele să se deschidă puţin mai mult şi astfel, palma sa ajunse să atingă pielea moale de pe interiorul coapsei mele, să apuce muşchiul de acolo, cu degetele în jos. Atât de aproape. Am tremurat din tot trupul şi, pe măsură ce mâna lui se apropia de intimitatea adâncului meu, am tremurat şi mai tare, simţind tot mai puternic umezeala dorinţei.

Nu ne dezlipeam ochii unul de celălalt, acordându-ne reciproc permisiunea, comunicându-ne nevoile, dorinţele şi îndoielile.

– Vrei să facem asta? mă întrebă cu o voce ca o şoaptă în liniştea din maşină.

Am dat din cap.

– Da. Tu?

– Da. Dar tu crezi că ar trebui să ne oprim?

– De ce?

Nu răspunse imediat.

– Nu ştiu. Când ne oprim? Unde depăşim linia? Nu vreau să se întâmple asta. Vreau să merg mai departe. Dar nu vreau... nu vreau să trecem linia şi apoi să regretăm şi să nu mai putem da înapoi.

Nu mi-am dat timp să mă gândesc la ce aveam să spun, ci pur şi simplu am aruncat cuvintele, mai mult sau mai puţin bâlbâite, asa cum îmi veniră:

– Dacă ar fi s-s-să me-mergem până la c-c-ca-capăt, ai rrr-r-rregreta?

Degetele mele erau încă prinse de betelia elastică a lenjeriei lui, iar ale sale erau răsfirate pe pielea înfierbântată şi tremurândă a coapsei mele, la niciun centimetru de punctul meu umezit.

El dădu din cap.

– Ştiu că te iubesc. Ştiu că vreau să fiu cu tine, doar cu tine. Nu aş regreta lucrul acesta. Tu?

Am scuturat din cap.

– Nu. În niciun caz.

Eram atât de sigură, că nici nu m-am mai bâlbâit.

– Şi eu ştiu că te iubesc.

Mâna lui îndrăzni să se apropie mai mult şi acum, vârful degetului său mare explora cuta organelor mele genitale prin bumbacul umed al chiloţilor. Nu am mai putut respira când făcu asta.

Apoi se opri şi mă privi fix.

– Nu putem merge atât de departe în seara aceasta, spuse el. Nu avem destul timp şi nu vreau ca prima noastră dată să fie în camionetă.

– De ce n-nu?

Am tras de lenjeria lui, doar puţin.

– Este locul unde petrecem mult timp împreună, nu-i aşa?

– Da, dar...

Părea stânjenit când vorbea despre acest subiect.

– Ar trebui să fie special. Într-un pat, într-un loc frumos. În plus... nu avem nici... ştii tu... chestii. Protecţie.

Ultimul cuvânt îl spuse şoptit de abia l-am auzit.

Am oftat.

– Da. Ştiu. Ai dreptate. Ar trebui să facem un plan. Ca să fie perfect.

Încuviinţă din cap.

– Şi atunci cum rămâne cu asta? Cu seara aceasta?

Mi se puse un nod în gât.

– Păi, nu facem aia, dar mai putem... mai putem petrece timp împreună, până când trebuie să plec, bine?

Păru uşurat şi bucuros.

– Bine. Adică nu înseamnă că se poate întâmpla accidental, nu-i aşa?

Am dat din cap.

– Nu. Luăm deciziile împreună.

M-am simţit adult, discutând despre anumite lucruri şi luând decizii legate de sex împreună cu iubitul meu.

Se aplecă să mă sărute, iar eu mi-am presat articulaţiile degetelor în scobitura şoldurilor, acolo unde muşchii descriau acea nebunatică tăietură în V. L-am sărutat cu toată fiinţa mea, cu ochii închişi, cu inima plină. Îl iubeam pe Jason, îl iubeam cu adevărat. Era un lucru extrem de incitant de recunoscut, de spus, de simţit, de ştiut.

În timp ce ne sărutam cu foc, Jason se dădu uşor în spate, iar ochii lui mari, verzi şi buzele întredeschise mă înnebuniră. Era atât de frumos, atât de chipeş, îl iubeam, pur şi simplu. Mă uitam în ochii lui în timp ce trăgeam boxerii de pe el. Făcu ochii mari, respiraţia i se opri şi era gol în faţa mea.

Of! Of, rahat!

Mi-am muşcat buza de jos şi mi-am mutat privirea în altă parte... nici măcar nu puteam să mă gândesc ce cuvânt să folosesc în minte şi apoi i-am întâlnit ochii. Era emoţionat, uşor stânjenit. Nu eram sigură ce să fac în continuare. Era un anume fel corect în care să-l ating?

Pieptul i se umflă după ce trase adânc aer în momentul în care cu îl cuprinsesem cu degetele. Uau. Pur şi simplu... uau. O răvăşeală complexă de contradicţii. Tare, fin, gros, săltăreţ în anumite locuri între degetele mele, piele încordată în altele. Mâna mea era închisă la culoare, în contrast cu pielea de acolo, străvezie, aproape roz. Mi-am mişcat pumnul în jos, apoi din nou în sus, dorind să-l ating în întregime, iar el icnea şi tresărea în strânsoarea mea.

Închise ochii strâns şi încercă să se îndepărteze de mine.

– Becca, Dumnezeule! Sunt... ar trebui să ne oprim.

Eram derutată.

– De ce? Nu vrei... nu vrei să te ating?

Încercă să râdă, dar nu-i ieşi decât un sunet gâtuit.

– Ba da. Mai mult decât crezi. Dar... dacă nu te opreşti, o să... o să... vreau să spun că se lasă cu mizerie.

M-am înroşit tare şi aproape că mi-am străpuns buza cu dinţii. În faza aceea, curiozitatea reprezenta deja un aspect important în ceea ce simţeam, alături de mirare, uimire, emoţii... prea multe lucruri ca să le numesc, toate amestecate laolaltă. Îmi plăcea să-l ating. Îmi plăcea cum părea că abia se mai putea controla. Atingerea mea îl înnebunea. Îmi plăcea asta.

I-am atins vârful cu vârful degetului meu, iar el gemu. Am văzut că toţi muşchi din corp îi erau încordaţi. Nu voiam să îi dau drumul. Îmi plăcea. Era un lucru îndrăzneţ care nu mă caracteriza deloc, deoarece eu eram atât de atentă, cuminte, calmă, rezervată şi respectam şi cea mai neînsemnată regulă.

Am închis pumnul în jurul lui şi mi-am lăsat mâna să alunece în jos pe lungimea lui, simţindu-i fiecare cută, fiecare ondulare, privind cum i se încorda faţa, cum fiecare venă de la tâmple, gât şi braţe i se tensiona, simţindu-i abdomenul transformat în stâncă.

Braţul îi cedă şi el se prăbuşi parţial peste mine, dar nu m-a deranjat deloc. Dacă mă gândeam bine, chiar îmi plăcea felul în care îi simţeam greutatea peste mine. Era întors pe partea lui, înţepenit între mine şi spătarul scaunului. Şoldul său era lângă al meu, iar el mă prinse puternic de şold, cu degetele înfipte în carne, în timp ce fruntea lui se sprijinea pe umărul meu.

Am aşteptat până s-a liniştit, apoi am alunecat din nou cu mâna în sus şi în jos. Părea că mişcarea aceea îl înnebunea cel mai tare, deoarece corpul îi clocotea în strânsoarea mea. Apoi se încordă şi mai mult, devenind aproape rigid.

– Dumnezeul, Becca! Nu ştii... ce îmi faci. Cât de bine e. Ar trebui să te opreşti înainte să...

Am scuturat din cap, deoarece era singurul răspuns la care mă puteam gândi. Nu aveam de gând să mă opresc. Mersesem prea departe ca să ne mai oprim acum. Voiam să văd ce se întâmpla şi

voiam să îl fac să se simtă bine, la fel de bine cum mă simţisem eu când îmi sărutase sânii.

Se aruncă peste mine şi înşfăcă un tricou care fusese abandonat pe jos, unul pătat de transpiraţie, negru şi fără mâneci. Îi îndesă între el şi pielea mea, rochia mea, iar apoi gemu profund şi tare în timp ce eu îmi coboram uşor pumnul în jurul lui. Tresări în strânsoarea mea şi îşi împinse şoldurile în sus spre mâna mea. Mi-am lăsat palma să alunece în sus pe lungimea lui şi în jurul vârfului său.

– Ah... rahat... respiră el.

Apoi l-am simţit tresărind, tremurând şi contractându-se în spasme. Ceva fierbinte şi umed se revărsă peste degetele mele şi peste cămaşă. L-am cuprins din nou cu mâna, alunecând în jurul lui, iar trupul său se crispă din nou şi se prelinse un nou val de lichid alb. Era extraordinar de urmărit. Întregul său trup reactionă şi o privire ce exprima extazul suprem i se citea pe faţă în timp ce se mişca în atingerea mea, acum alunecoasă şi umedă.

– Ooo.

Mi-am auzit mirarea din voce.

– Într-adevăr s-a lăsat cu mizerie.

Râse ţinând ochii închişi şi faţa îngropată între sânii mei.

– Ţi-am spus. Îmi pare rău, nu a ajuns şi pe rochia ta, nu-i aşa?

– De ce îţi pare rău? Mi-a plăcut să văd ce se întâmplă. Şi nu, nu cred că a ajuns. În schimb eşti tu plin pe cămaşă.

El trase aer în piept şi îi simţeam respiraţia fierbinte pe piele. Tânjeam oarecum. Undeva, adânc în mine, simţeam o dorinţă pe care nu o puteam exprima şi nu o înţelegeam. Bineînţeles că mă atinsesem acolo, dar nu simţisem niciodată cu adevărat ceva zguduitor, aşa cum povesteau fetele la şcoală.

El luă cămaşa, o întoarse ca să strângă toată murdăria, se şterse pe el şi apoi degetele mele. Se ridică în cot, iar degetele sale zgâriară uşor de-a lungul elasticului de la chilotul meu. Privirile ni se întâlniră şi am răsuflat îndelung, la fel de nemişcată cum fusese şi el. Ochii lui îmi cercetau sânii în timp ce îşi strecură degetele pe sub materialul de pe picior şi am simţit flăcările cum îmi străbătură corpul pe măsură ce el imi mângâia pielea şi peticul de cârlionţi

moi. Mă simţeam din nou stânjenită. Oare îl deranjau cârlionţi!? Ar trebui...

Gândurile mă părăsiră în momentul în care el începu să-şi plimbe degetul de-a lungul deschizăturii mele. Era într-un unghi ciudat şi îşi scoase mâna. Aproape că am scâncit din cauză că nu îi mai simţeam atingerea. Era atât de bine, chiar dacă era doar un contact mic. Voiam mai mult. Îşi strecură degetele peste burta mea sub elasticul de la talie, iar eu mi-am ridicat şoldurile întâmpinându-i atingerea. Ah, Doamne! Chiloţii se întinseră pe mână, în anumite locuri strângându-se neplăcut. I-am dat jos, rostogolindu-i pe picioare şi Jason, care prinsese ideea, mă ajută să îi împing cât mai jos. Când ajunseră la genunchi, puteam lejer să îmi desfac mai mult picioarele şi să mă simt neruşinată pentru că făcusem asta, pentru că doream mai mult atingerea lui pe mine... în mine.

– Ah, Doamne...

Abia mai respiram când mă atinse şi mă simţeam înfiorată şi fierbinte din cap până-n picioare, întinsă la maxim, ca o sârmă care stă să se rupă. Şi nu făcuse decât să mă atingă uşor cu degetul. Mi-am arcuit spatele şi mi-am depărtat genunchii, întinzându-mi lenjeria fără să îmi pese. Degetele lui mă atingeau, mă mângâiau uşor, mă alintau, iar eu nu puteam nici să inspir suficient aer ca să gâfâi, surprinsă de cât de sensibilă eram la atingerea lui. Nu aşa mă simţeam când mă atingeam. Simţeam în mine ceva uriaş, plin de presiune, ca un balon care stătea să pocnească.

Intră cu vârful unui deget şi am gemut mai tare decât atunci când îmi atinsese sânii. Alunecă uşor în sus, iar eu m-am străduit să deschid ochii ca să-i urmăresc degetul alb pe pielea mea măslinie în timp ce mă atingea. Era degetul mijlociu, lung, care se afunda tot mai mult. Apoi găsi grăuntele de piele tare şi sensibil, de deasupra organelor genitale. Eram prea stânjenită, chiar şi la nivel mental, ca să mai gândesc explicit în termeni sexuali. Nu eram sigură că el ştia că era acolo şi cât de sensibil era sau dacă îşi dăduse seama după cât de brusc am tras aer în piept şi după mişcarea instantanee înspre el, dar continua să mă atingă acolo.

Mă mângâia şi eu am început să mă mişc în ritmul atingerii sale. Degetul lui mă atingea şi se mişca uşor, dar apoi alunecă puţin prea tare, iar eu am icnit.

– Nu atât de dur, am şoptit.

– Scuze, spuse pregătindu-se să ia mâna.

– Nu, nu te opri, am spus. Fii doar mai blând.

Îmi atinse locul cu degetul ca şi cum m-ar fi atins cu o pană, iar eu am icnit, am gemut şi am început din nou să mă mişc. Scoteam sunete ca o femeie adevărată. Ca Sookie din *True blood* când era cu Eric. Un cuvânt citit odată într-o carte îmi veni atunci în minte: destrăbălată. Scoteam sunete destrăbălate, indecente. Gândul mă făcu să chicotesc, dar râsul se evaporă brusc în momentul în care el începu să mişte degetul în cercuri strâmte şi atunci nu am mai putut decât să gem din nou. Mişcările lui erau încete şi uşor stângace, dar nu îmi păsa. Un pic cam dure, dar nu era nimic. Balonul din mine creştea tot mai mult, întins până la o voluptate deplină ce nu mai putea fi stăvilită.

– Sărută-mă, am şoptit.

Îşi apropie gura de buzele mele, iar eu am zâmbit încercând să râd, dar nu aveam aer.

– Nu... acolo. I-am împins capul spre sâni. Sărută-mă iar acolo.

Se supuse bucuros şi am simţit în mine acea smucitură, ca şi cum un fir îmi conecta sânii de miez, iar gura lui care mă săruta, limba care mă atingea şi buzele lui care le apucau pe ale mele parcă trăgeau de firul acela deşirând ceva în mine. Se mişca încet, constant şi aveam nevoie de mai mult.

– Mai repede.

Abia dacă mă auzisem şi nu credeam că el o făcuse. Aşa că am rostit cuvintele mai tare, mai îndrăzneţ.

– Mai repede. T-te rog.

Degetul lui începu să se mişte mai repede, eu am icnit şi am auzit cum îmi scăpă un scâncet, apoi am simţit cum spatele mi se arcui pe scaun, un val de căldură îmi năpădi trupul, transpiraţia se adună în picuri pe piele, inima îmi bătea cu putere. Nu mi-am putut opri încă un geamăt de pe buze şi după aceea, mai repede nu mai era suficient, mai mult nu mai era suficient, iar eu mă mişcăm

nebunește la atingerea sa, răsucindu-mă disperată, pierdută în moment.

Ardoare, presiune, fulger, mișcare, expansiune... nu aveam cuvinte ca să descriu ce mă străbătuse. Gândurile îngheţară, iar eu mă ridicasem ca un arc de pe scaun, încercând să mă apropii mai mult, mai mult, mai mult şi nu îmi păsa ce sunete scoteam sau cum arătam. Nu mai era loc decât pentru bomba care abia aştepta să explodeze în mine, pentru steaua care stătea să se transforme în nová chiar acolo, în abdomenul meu.

Cred că scosesem nişte sunete destul de puternice, după care am rămas fără vlagă şi fără aer, uitându-mă în sus la Jason, care mă privea pătrunzător şi senzual, cu ochii lui verzi şi intenşi.

– Dumnezeule... a fost... mmm-m-mi-minunat! m-am bâlbâit zâmbindu-i.

– Acum ştii ce mi-ai făcut tu mie.

M-am uitat la ceasul de pe bord.

1:48 a.m.

– La naiba, trebuie să mă duci acasă! am spus ridicându-mă brusc, cu fiecare muşchi tremurând.

Mă adusese acasă la 1:59, iar tata aştepta. Din fericire, lăsase majoritatea luminilor închise, aşa că nu observă strălucirea din ochii mei, nici strălucirea pielii mele sau răvăşeala din părul meu. Cel puţin acestea fuseseră lucrurile pe care le observasem în timp ce mă dezbrăcăm înainte de culcare. Mă zgâiam în oglindă să-mi îmbrac trupul gol într-un tricou lung. Mă suceam când într-o direcţie, când în alta, pozând, analizându-mă, încercând să văd ce văzuse Jason.

Mă vedeam doar pe mine: un metru şaizeci şi doi, cu greutatea fluctuând între cincizeci şi patru şi cincizeci şi şase de kilograme. Sâni mari, cu areole mari, închise la culoare, pline, sfârcuri roz. Şolduri generoase, rotunde şi coapse puternice, o zonă de mijloc plată, ten închis, de culoarea caramelului. Părul atât de negru încât părea albastru, trecea de umeri în şuviţe groase de onduleuri strânse, imposibil de îmblânzit. Ochii aveau aproape aceeaşi culoare ca părul, un maro atât de închis încât părea negru, iar pupilele abia se distingeau de irişi. În spate aveam un soi de curbură care îmi făcea fundul să pară mai mare decât era de fapt.

De obicei, de câte ori mă uitam la mine nu vedeam decât o sumă de defecte; acum, mă vedeam puţin diferit. Acum îmi vedeam defectele ca o sumă a frumuseţii.

Am dormit adânc şi am visat la mângâierea lui Jason.

Jason
CAPITOLUL 7
Mă pierd în noi
Două săptămâni mai târziu, la sfârşitul lui ianuarie

Mă cocoţasem pe marginea canapelei din pivniţa lui Kyle, cu controlerul alb, wireless, de la Xbox neted în mâna mea după patru ore de *Madden*, *Halo 3* şi *Call of Duty: Balck Ops*[13]. Fetele ieşiseră în oraş pentru săptămânala întâlnire manichiură-pedichiură-cumpărături-milkshake, lăsându-ne pe mine şi pe Kyle singuri într-o sâmbătă după-masă rece şi înzăpezită, fără să putem face altceva decât să jucăm jocuri video.

Tocmai mă pregăteam să-l snopesc pe Kyle la Madden, atacanţii mei zdrobindu-i pe Vikingii lui cu 48-14, când se uită la mine cu o privire ciudată.

– Deci... tu şi Becca.

I-am aruncat o privire de genul *da... şi?*

– Ce e cu noi?

– V-aţi, cum să zic, cuplat?

Nu se uita la mine şi stătea cu limba scoasă în colţul gurii.

Am înjurat pentru că înscrisese un *touchdown*, aducând scorul la 48-21.

– Tu şi cu Nell aţi făcut-o? am aruncat înapoi.

– Te-am întrebat primul, fraiere!

Nu am răspuns până nu-mi alesesem jocul.

– Depinde ce înţelegi prin *cuplat*.

Râse şmechereşte.

– Până la capăt. Lipeală, nu aiureală.

– Atunci nu.

– Dar ţi-ai făcut de cap cu ea?

[13] În traducere liberă: Furia, Efectul Halo şi Chemarea la datorie: Operaţiuni întunecate. Madden este un joc video sportiv inspirat de Liga Naţională de Fotbal American, Halo este un joc video celebru deţinut de Microsoft şi care are ca temă centrală extratereştrii, iar Chemarea la datorie este un shooter first person, care simulează infanteria şi armele din cel de-Al Doilea Război Mondial.

Se aplecă în faţă spre canapea şi trase un şut cu piciorul în timp ce coordonatorul meu de meci aruncă o minge de interceptare, care se soldă cu încă un *touchdown* pentru Vikingi, aducându-l la 28 de puncte.

Mi-am şters palmele de genunchii pantalonilor şi m-am uitat la el.

– Mda, ne-am făcut puţin de cap.

Puse jocul pe pauză şi am ştiut că din acel moment conversaţia avea să devină serioasă.

– Şi o să?

– O să ce?

Îmi dădu un pumn în biceps suficient de tare cât să pişte.

– Te cuplezi cu ea?

Am pus dispozitivul de comandă a jocului pe măsuţa de cafea, în faţa mea, apoi m-am lăsat pe spate ca să-mi pun picioarele sus, gândindu-mă cum să-i răspund lui Kyle.

– Nu ştiu. Tot ce se poate.

Râse.

– Haide, Jase. Doar vorbeşti cu mine. Nu mă tromboni. Ai de gând să te culci cu ea sau nu?

M-am încruntat la el.

– Nu fi cretin! Vorbim despre Becca, nu de o tipă oarecare. Dacă o s-o facem nu o să o numesc cuplare. Pare atât de... nu ştiu... trivial. Becca nu e aşa.

El îşi ridică mâinile în faţă.

– Nu am vrut să spun asta, prietene. Sunt doar curios.

– Cum rămâne cu tine şi cu Nell?

Era rândul lui să se mute pe canapea, gândindu-se ce să răspundă.

– Ne facem de cap, cum să zic, destul de mult. Şi la un moment dat, cred că va trebui să ne gândim să o facem.

– Ce simţi pentru ea?

Pufni.

– Ce, urmează să vorbim despre sentimentele noastre acum? Ar trebui să ne facem şi unghiile cu ojă?

I-am tras una în gleznă.

– Nu fi cretin. Aici nu suntem la vestiar, e o discuţie personală. Ne ştim cam de tot atâta timp de când te ştii cu Nell.

Oftă.

– Cred că sunt îndrăgostit de ea.

Trase de un fir de aţă care ieşea din ţesătura găurită în genunchi a blugilor săi de firmă.

– Dacă râzi sau îţi baţi joc de mine, te usuc în bătaie.

Se uită la mine avertizându-mă.

– Nu te-aş fi întrebat dacă aveam de gând să-ţi fac zile fripte pe tema asta, amice.

Mi-am scos telefonul din buzunarul de la şold şi am verificat dacă primisem vreun mesaj.

– Ei i-ai spus ce simţi?

Dădu din cap.

– Nu. De ce ţie pot să-ţi spun rahatul acesta, dar când vine vorba să-i spun ei, simt că încremenesc?

Am râs.

– E înfricoşător, fără îndoială. Fetele reuşesc să te facă să-ţi pierzi complet judecata. Ştii că ori te înţeleg, ori râd de cât de fraier eşti, caz în care vei încerca să mă usuci în bătaie...

– Nu e nevoie să încerc, te usuc, mă întrerupse.

– Mda, mă rog, fraiere. O să plângi ca un bebeluş după ce termin cu tine.

I-am tras una cu călcâiul, dându-i piciorul jos de pe măsuţa de cafea.

– Ce vreau să spun e că nu poţi decât să speri că şi Nell simte acelaşi lucru pentru tine. Nu ai de unde să ştii cum va reacţiona. Cred că şi din cauza aceasta îţi vine mai greu să vorbeşti despre asta cu ea decât cu mine. Mie îmi bătea atât de tare inima când i-am spus Beccăi că o iubesc, de sunt sigur că a auzit-o şi ea.

– I-ai spus?

Am încuviinţat printr-un semn făcut din cap, simţindu-mă prosteşte de mândru.

– Da, omule, chiar după Balul iernii.

– Ţi-a zis şi ea acelaşi lucru?

Am rânjit.

– Da.

Cred că se cam prinse după rânjetele mele cum stătea treaba.

– Ce făceaţi voi doi când i-ai spus?

– Ştii locul acela sus, pe deal, sub stejarul uriaş, unde mergem să tragem în conserve cu 22[14]-ul meu?

El dădu din cap.

– Ne-am dus acolo după ce plecaseră cu toţii de la Ram's Horn.

Ridică o sprânceană.

– Şi?

– E tare bine să ai camionetă cu banchetă mare.

Ştiam că am pe faţă un zâmbet gen *mâncat rahat*.

– Hai, omule. Nu mă ţine aşa.

– Chestia asta rămâne între noi, Kyle. Vorbesc serios.

– Pe cuvânt.

– Îţi aminteşti rochia cu care a fost îmbrăcată la Balul iernii?

Rânji şi dădu din cap.

– Arăta sexi.

– Ei bine, am descoperit că nu purta sutien sub ea.

În minte îmi reveni imaginea cu Becca sub mine şi am rezistat impulsului de a-mi schimba poziţia.

– Purta, totuşi, lenjerie intimă.

Zâmbetul prostesc de pe faţa lui Kyle îmi spuse că şi el avusese cu Nell o experienţă asemănătoare la un moment dat.

– Îmi place mult genul acela de rochie.

– La fel de mult cât îmi plac mie pantalonii de yoga.

– Cine a inventat pantalonii de yoga trebuie să fi fost bărbat, spuse Kyle.

– Pe bune. Şi deci tu cu Nell...?

Dădu din cap.

– La fel ca voi. Ne-am făcut de cap, ne-am apropiat destul de mult, dar nu am făcut sex încă.

– Dar veţi face.

Dădu din cap fără să se uita la mine.

– Aşa este. Nu sunt sigur când sau unde, dar da. Ştiu că ea vrea şi evident că ştiu că vreau şi eu.

– Evident, am râs eu. I-ai dat toate hainele jos?

[14] Armă de foc de calibru 22.

Scutură capul.

– Nu pe toate, toate odată, nu. Am văzut-o goală, la un moment dat, dar de fiecare dată avea alte haine pe ea.

– Ai făcut-o să... ştii tu...

Cuvintele rămăseseră suspendate neştiind cum să fac să nu par cretin sau mârlan.

Însă Kyle nu avea de gând să mă lase să scap atât de uşor. Voia să vadă cum mă zbucium.

– Dacă am făcut-o să ce?

– Ai făcut-o să aibă orgasm? am spus grăbit, holbându-mă la unghia de la degetul mare, ştiind că mă înroşisem ca un băieţel.

Rânjetul lui Kyle era pe jumătate *mănânci rahat*, pe jumătate stingher.

– Nu, nu am ajuns atât de departe încă. Cred că amândurora ne e frică de faptul că, dacă mergem prea departe, nu ne vom opri. Se uită curios la mine. De ce, tu ai făcut-o?

Am dat din cap, uitându-mă în jos la picioare.

– Mda.

– Şi cum a fost?

Se ridică şi se aplecă înainte.

– A fost al naibii de minunat, am spus râzând. A fost ca şi cum o urmăream cum... îşi pierdea controlul. A fost grozav.

– Cum ai... ştii tu... de unde ai... cum ai făcut...

Era clar că nu putea spune cuvintele, ceea ce mă făcu să râd.

– Sincer, nu ştiu. Trebuie doar să o atingi în locul potrivit şi îţi dai seama că îi place. Continui să faci asta şi, în cele din urmă...

Am ridicat din umeri şi am zâmbit stângaci.

– O atingi... acolo, jos?

Părea nerăbdător şi nepriceput. Mă simţeam ciudat să vorbesc cu el despre ceva ce eu făcusem şi el nu.

Am dat din cap.

– Da.

Am râs, luându-mă peste picior.

– Să fiu sincer, habar n-aveam ce făceam. Încercam doar... să-mi dau seama ce-i plăcea şi brusc a luat-o razna.

– A strigat? întrebă Kyle.

Amintindu-mi, nu am putut decât să dau din cap.

– Mda. Destul de tare. Nu cred că a vrut. Bine că eram în mijlocul pustietăţii.

Ridică o sprânceană.

– Şi tu?

– Ce e cu mine? am întrebat, chiar dacă ştiam exact la ce se referea Kyle.

– Ea te-a făcut pe tine... să...

Se opri şi luă de pe măsuţa de cafea un suport de pahare şi aruncă după mine.

– Ştii la ce mă refer, fraiere.

Am râs şi am aruncat suportul de pahare.

– Da, ştiu. Şi da.

Asta a fost tot ce aveam de gând să spun.

– Şi cu toate acestea nu aţi făcut-o, nu?

Am dat din cap.

– Nu.

– Nu sunteţi îngrijoraţi că mergeţi prea departe?

I-am aruncat o privire încruntată.

– Nu e... nu e chiar aşa, prietene. Nu e ceva despre care poţi spune *hopa, am alunecat!* E adevărat, te ia valul, dar nu poţi, de exemplu, să-ţi dai hainele jos de pe tine din întâmplare sau să faci sex din întâmplare. Vreau să spun că, odată ce ai început să încalci limite fizice şi cu cât mergi mai departe, e aproape imposibil să te mai întorci. Îţi spun eu.

Mi-am pocnit încheieturile degetelor şi apoi mi-am aruncat telefonul în aer şi l-am prins.

– Vreau să zic că la început era excitant doar să o ţii de mână şi să o săruţi, nu-i aşa? Apoi, pentru că ştii cât de grozav este să o săruţi, nu mai vrei să faci altceva. Apoi, dacă te lasă să o atingi puţin, nu vrei decât să o săruţi şi să o atingi. Fără haine, nu? Apoi, odată ce i-ai simţit pielea, nu... să o atingi pe sutien nu mai e destul.

Kyle dădu din cap în semn că înţelege.

– Asta vreau să spun. Vrei să mergi tot mai departe.

– Da, dar de la să te săruţi şi să te, să zicem, pipăi, până la să faci sex? Eu nu cred că te *trezeşti* tam-nisam făcând asta. Părerea mea.

Am schimbat subiectul apoi, dar vedeam cum se învârteau rotiţele în mintea lui Kyle, ca şi cum ar fi fost în mintea mea. Şi cu

toate că ceea ce îi spusesem lui Kyle era adevărat, Becca şi cu mine cam ocolisem linia fină dintre *a-şi face de cap* şi *a face sex* şi ştiam că ori trebuie să luăm lucrurile mai încet, ori trebuie să mergem până la capăt. Nu mai puteam să căutăm un echilibru între ele pentru mult timp.

De fapt, îmi imaginasem cum avea să fie să mă culc cu Becca şi voiam acest lucru. Rău de tot. Şi eram absolut sigur că şi ea simţea la fel.

* * *

Becca

Mă holbam la folia de pastile din mâna mea, măcinată de un tăvălug de emoţii. O rugasem pe verişoara mea, Maria, să mă ducă la o clinică să îmi iau pastile anticoncepţionale, ceea ce fusese, ca să fiu sinceră, una dintre cele mai îngrozitoare experienţe din viaţa mea. Statul în anticameră, apoi statul pe scaunul acela acoperit cu hârtie încreţită ca să pot fi examinată... pfui! Luate pe rând, nu au fost chiar atât de groaznice, dar faptul că ştiam că le făceam deoarece intenţionam să fac sex cu Jason, iar doctorul ştia acest lucru? Eram atât de agitată încât de-abia mai puteam respira, de-abia îmi mai puteam înghiţi saliva.

Maria a fost un adevărat sprijin, deoarece mi-a explicat ce se întâmpla, ce avea să urmeze, tot... a fost de mare ajutor. Era cu mai mulţi ani mai mare decât mine şi fusese de acord să mă ducă la acea clinică în secret. Îmi spusese că era mai bine să aştept până aveam să fiu mai mare, că nici măcar măsurile contraceptive nu sunt sută la sută eficiente, dar preferă să mă ştie pe pastile, dându-şi seama, probabil, că oricum aveam să fiu activă din punct de vedere sexual. Mi-a mai spus să nu îl las pe Jason să mă oblige să fac ceva şi să merg la ea dacă aveam vreo întrebare.

Nu-i puteam spune Mariei că mai mult eu mă obligam, nu Jason. Ştiam că voia să facem sex, dar şi eu voiam. Îmi era greu, chiar şi în minte, să explic ceea ce simţeam despre faptul că îmi doream să fac sex cu Jason. Îmi doream, rău de tot. Ştiam cum mă simţeam când îl atingeam, când mă atingea. Ştiam cum te simţeai când aveai un

orgasm, cum era când avea el unul. Ştiam toate aceste lucruri. Întrecusem cam orice linie ar fi existat, exceptând actul sexual. Îmi puteam imagina cu uşurinţă cum ar putea fi acesta şi, de fapt, mi-l imaginasem prea des.

Eram conştienţi amândoi de direcţia în care se îndrepta relaţia noastră fizică, că nu era decât o chestiune de timp. Aşa că de ce să aşteptăm? De ce să amânăm? De ce să ne torturăm? Jason îmi spunea încontinuu să nu ne simţim ca şi cum ar trebui şi să nu o facem decât atunci când suntem pregătiţi. Ceea ce... pentru mine însemna presiune. O presiune neintenţionată, dar totuşi existentă. Nu ştiam ce să fac. Nu voiam să îl dezamăgesc. Nu voiam ca el să simtă că nu voiam să fiu cu el, dar exista un soi de teamă în jurul acestui subiect. Aveam şaisprezece ani şi eram virgină; odată ce treceam de acel prag, nu mă mai puteam întoarce. Îl percepeam ca pe un ultim pas spre maturizare, spre a deveni cu adevărat femeie. Ştiam că aveam să rămân aceeaşi, în esenţă. Dar cum m-ar fi schimbat? Deja mă simţeam diferit doar după ceea ce făcusem împreună.

Am scos din folie prima pastilă şi o ţineam în palmă, o bulină mică, galbenă, care însemna atât de mult. După cum îmi spusese medicul de la clinică, deoarece îmi venise ciclul miercuri, puteam lua pastila astăzi, luni, şi eram deja protejată. Medicul îmi făcuse o prezentare amplă, încâlcită, legată de motivele pentru care protecţia este necesară şi în ce măsură pastilele cu estrogen sunt diferite de cele care au doar progesteron, dar multe îmi intrară pe o ureche şi ieşiră pe cealaltă. Ce am reţinut a fost avertismentul categoric că era important să le iau la timp, dar cam atât.

Am aruncat pastila în gură, am dat-o pe gât cu nişte apă din sticla de Fiji de pe noptieră. Gata, eram oficial pe contracepţie. Am pus folia de pastile în cutia de farduri din plastic roz, care era de fapt o pudrieră, dar se potrivea cu forma circulară a foliei de pastile. Căutasem pe Google cum să-ţi ascunzi de părinţi pastilele de contracepţie şi pudrieră era cea mai bună soluţie pe care o găsisem. Am ascuns pudrieră în poşetă, într-un buzunar interior cu fermoar şi am încercat să-mi potolesc sentimentul de panică ce mă cuprinsese. Nu-i spusesem lui Jason că urma să iau anticoncepţionale, dar asta doar pentru că nu-l mai întâlnisem până

am plecat. Fusese o decizie de moment. Maria sosise pe nepusă-masă de la facultate, într-o vizită de weekend, şi plecasem la cumpărături. Bârfa despre băieţi se transformă repede într-o conversaţie despre Jason şi imediat după aceea începu să mă bată la cap dacă suntem *activi* sau nu. Ceea ce a condus la târâtul de mână din mall până la cea mai apropiată clinică. Refuzul nu intrase în discuţie.

– Becca, nu te purta prosteşte. Poate că deocamdată nu te culci cu el, dar o vei face. În felul acesta, dacă e să se întâmple, vei fi protejată. Maria era extrem de practică şi realistă. Nu ai decât şaisprezece ani şi nu ar trebui să faci sex, dar eu am făcut-o, aşa că nu pot să comentez.

Mi-am pus căştile şi am căutat pe iPod o piesă care să se potrivească stării mele de spirit: *First day of my life*[15], Bright Eyes.

Caietul era deschis, în mână era creionul, în aşteptare. Îmi era deja familiar acel sentiment, afluenţa precipitată din inimă şi din minte, fluxul şi şuvoiul de cuvinte incoerente din mine. Am pornit muzica, am închis ochii şi am aşteptat, ascultând. Urmă *We are going to be friends*[16] de la White Stripes şi, Doamne, cât îmi plăcea melodia aceea. Auzisem întâi versiunea cântată de Jack Johnson, apoi am auzit pe Pandora versiunea celor de la White Stripes şi m-a cucerit. Încă nu eram sigură care înregistrase întâi piesa şi nici nu îmi păsa. Începu apoi *Falling slowly*[17] de Glen Hansard şi Marketa Irglova şi îmi veni să plâng. Nu eram sigură ce anume provocase acel torent de emoţii, dar ceva din cântecul acela scosese la iveală totul din viaţa mea cu care mă confruntam.

Creionul începu să se mişte şi am lăsat izvorul cuvintelor să curgă.

MĂ PIERD ÎN NOI
Cum să rezist nevoii blânde din ochii tăi?
Nu o fac
Nu când adânc în inimă şi străpungându-mi sufletul zace
înrădăcinată aceeaşi disperare

[15] Prima zi din viaţa mea.
[16] Vom fi prieteni.
[17] Mă pierd pe nesimţite.

Lujeri de astru fierbinte vor să-mi învăluie sufletul
Precum iedera un zid de cărămidă
Dumnezeule, ochii tăi
Mai verzi decât iarba vara
Mai verzi decât mușchiul și jadul scăldat de soare
Mai pătrunzători decât obsidianul
Mai blânzi decât norii și atingerea unui fulg
Mă ard când ne sărutăm
Mă pârjolesc când îți crestez în piele urmele unghiilor mele
Și știu, știu, știu,
Prea bine
Spre ce ne îndreptăm
Am văzut întâmplându-se în visurile mele
În intimitatea încununată de aburi a băii mele
Unde îmi ating trupul fierbinte, tremurând
Și-mi imaginez că ești tu
Ai fost tu
Dar nu așa cum ne dorim
Și acolo ne îndreptăm
Dansăm pe lama unui cuțit
Și vreau să cad de pe ea
Cu tine
Însă nu-mi pot stăpâni teama
De maturitate de dincolo
Mă tem de ceea ce nu mai putem lua înapoi
De renunțarea la ultima fărâmă de puritate
Chiar dacă e pentru tine
Și da, știu, te iubesc
Și da, știu, mă iubești,
Dar da, știu, suntem doar niște copii
Suntem la fel de aproape de intrarea în liceu cât suntem de facultate
Apropiați de douăzeci de ani cât și de doisprezece
Și nu vreau să regret nimic
Dumnezeule, sunt atât de derutată
Și singurul moment în care nu am incertitudini
Este atunci când mă săruți

Atunci totul este dat uitării cu uşurinţă
Mai puţin
Ceea ce simt pentru tine
Cum te simt când eşti aproape de mine
Şi nu pot să nu mă întreb
Dacă acesta este cel mai bun moment pentru astfel de decizii
Tocmai pentru că mă simt atât de pierdută
Pentru că simt că mă pierd
În iubire
În tine şi în mine
Iubirea poate provoca atâta teamă
Ca şi cum ai pierde calea
O rătăcire terifiantă
Într-o frumoasă nebunie
Da, tu şi cu mine
Noi
Ne pierdem în noi
Şi nu mă încumet să mă opresc
Pentru că am nevoie prea mult de rătăcirea aceasta.

Am pus creionul jos şi m-am lăsat pe spătarul scaunului de la birou, privind pe geam perdeaua de ceaţă a zăpezii scârţâitoare, lăsând fluxul cuvintelor să se domolească. *Comes and goes (in Waves)* de Greg Laswell îmi cânta în ureche, iar eu eram recunoscătoare că acele versuri nu se potriveau, nu erau ţesute pe emoţiile mele. Prea des muzica pe care o ascultam se potrivea vieţii mele, ca o coloană sonoră a sufletului. De obicei îmi plăcea acest lucru, aşa îmi alegeam artiştii şi piesele, dar pentru că poezia încă îmi trepida în vene, aveam nevoie de muzică, doar de muzică, frumuseţe sonică de dragul sunetului.

O bătaie în uşă mă scoase brusc din lumea propriilor gânduri.

– Cine e?

– Ben.

– Nu e încuiat.

Am închis caietul şi l-am băgat în poşetă.

Ben intră şi se prăbuşi pe pat, aşa cum făcea de obicei. Din fericire, de data aceasta nu aprinse nimic.

– Deci, cum îţi mai merge, Becca.

Am ridicat din umeri.

– Teme, şcoală, Jason.

Ben râmji.

– Şi cum mai stau lucrurile între tine şi domnul Fotbal?

L-am împuns pe Ben cu o privire.

– Bine. Îmi place de el.

– I-ai convins pe mama şi pe tata să te lase să te întâlneşti cu el pe faţă, hm.

Am zâmbit.

– Da, ca să fiu sinceră a fost mai mult el. Am fost prinşi, aşa că Jason a stat faţă în faţă cu tata şi l-a făcut să înţeleagă că dacă ne lasă să ne vedem va avea o oarecare formă de control.

– Tare şmecher. Tata te poate băga în sperieţi.

Am dat din cap.

– Jason nu se sperie aşa uşor.

Ben mă privi inchizitor.

– Pari... mai bine. Fericită. Nu te bâlbâi deloc.

Am ridicat din umeri, încercând să-mi ascund zâmbetul.

– Sunt. Sunt fericită. Jason e nemaipomenit.

– Deci lui trebuie să-i mulţumim, atunci?

Ben băgă mâna în buzunar şi scoase un telefon mobil pe care îl începu să-l joace printre degete.

– Are grijă de surioara mea mai mică? Nu te presează, nu? Îl snopesc în bătaie dacă trebuie.

Am râs.

– Te iubesc, Benny. Dar nu ai putea să-l snopeşti în bătaie. Şi da. E grozav. Nu mă presează cu nimic. Pe cuvânt.

I-am aruncat apoi o privire foarte serioasă.

– Şi asta e tot ce îţi spun. Nu vom avea acea conversaţie.

Ben lovi uşor ecranul telefonului şi am auzit semnalele muzicale de la Angry Birds.

– Crede-mă, nici eu nu vreau să purtăm acea conversaţie, dar eşti sora mea mai mică şi ştiu că mama şi cu tata nu sunt suficienţi de deschişi încât să-ţi spună despre viaţă. Nu-ţi spun decât să ai

grijă, bine? Te rog? Nu vreau să te văd pe la *Teen moms*[18] sau mai știu eu pe unde.

Nu-și ridică ochii din telefon, dar știam că vorbea cât putea el de serios, așa cum știa el mai bine.

M-am ridicat de pe scaun și m-am lăsat să alunec în locul meu obișnuit de pe pat, lângă perete, cu Ben la margine. Cămașa îi mirosea a țigări, dar nu a iarbă sau alte chimicale. Iubeam aceste momente, când Ben era fericit, lucid și treaz. Așa ne petreceam timpul, așa fusese de când eram copii. Intra neanunțat în camera mea, la intervale neregulate și povesteam, stăteam împreună. Se întindea pe pat, iar eu mă întindeam lângă el și stăteam împreună, pur și simplu. Făcea asta însă doar atunci când era fericit. Când era deprimat lipsea zile la rând sau când era acasă, stătea închis în el, tăcut, ascuns în camera lui de unde bubuia muzica rap.

L-am urmărit o vreme jucând Angry Birds înainte să-i spun la ce mă gândeam.

– Nu pari să te fi drogat.

Nu reacționă imediat.

– Nu sunt, spuse el.

– Nici măcar un pic?

Ridică din umeri.

– Încerc să învăț cum să fac față stărilor mele schimbătoare fără droguri, fără medicamente.

– Te gândești să te întorci vreodată la facultate?

Ridică din umeri.

– Poate. Poate nu. Nu-mi place școala. Nu mi-a plăcut niciodată. Acum lucrez la Belle Tire. Schimb uleiuri și cauciucuri. O porcărie, dar e un serviciu și mă ține departe de necazuri.

– Mă bucur că lucrezi.

Ben se uită la mine în timp ce se încărca nivelul următor de joc.

– De ce?

– Păi, așa cum ai spus și tu, te ține departe de necazuri. Știi ce părere am că fumezi iarbă. Ar trebui să-ți iei medicamentele, Ben. Știu că nu-ți place, dar te ajută cu adevărat.

– Ești sora mea mai mică sau mama?

[18] *Mame adolescente*, un proiect de reality TV difuzat de MTV între 2009-2012.

Părea dezgustat.

– Ţin la tine. Îmi fac griji pentru tine. Uneori...

Mă străduiam să găsesc cuvinte care să nu-l jignească.

– Uneori am sentimentul că... nu îţi pasă. De viitorul tău. De tine.

– Uneori nici nu-mi pasă. Nu voi fi niciodată în stare de nimic, Beck.

Părea dureros de realist.

– Nu spune asta, Ben. Nu e adevărat.

– Şi la ce sunt bun? Ce pot eu să fac să merite osteneala?

Nu aveam un răspuns. Nu prea avea hobby-uri de care eu să fi ştiut.

– Eşti un om bun, Ben. Ai talente. Toată lumea are. Trebuie doar să ţi le găseşti pe ale tale.

– Parcă ai fi consilier de carieră. Nu am niciunul, Becca. Mă pricep să fumez iarbă. Mă pricep să o vând. Mă pricep să fiu un dezastru bipolar afurisit, la asta mă pricep.

Apăsă butonul de sus al telefonului ca să îl blocheze şi îl vârî furios în buzunar.

Am oftat.

– Îmi pare rău, Ben, nu am vrut să te supăr. Am vrut doar să-ţi spun cât de mult mă bucur că nu fumezi iarbă.

– Păi... încerc, bine? E tot ce pot să fac. Se ridică şi făcu nervos trei paşi prin cameră.

– Ben, stai. Nu te înfuria. Î-îmi pare rău.

Umerii îi căzură brusc, iar el se întoarse ca să se ghemuiască lângă pat, cu faţa spre mine.

– Nu sunt furios, sor'. Ştiu că îţi pasă. Îmi zâmbi blând. Dar nu ar trebui să-ţi pierzi vremea făcându-ţi griji pentru mine. Voi fi bine. Pot să am grijă de mine. Fă-ţi griji pentru tine, bine?

M-am încruntat la el.

– Eşti fratele meu. Te iubesc. Bineînţeles că îmi fac griji pentru tine. N-am încotro.

Dădu din cap.

– Nu ai nevoie să te încarci cu problemele fratelui tău dezechilibrat.

Îşi puse o mână pe umărul meu şi o scutură.

– Sunt bine, ai înţeles? Am o perioadă bună. Lucrez. Stau departe de substanţe, am chiar şi prietenă. E o relaţie bună pentru mine, aşa cum este a ta cu Jason. Kate nu mă lasă să fumez nimic în afară de ţigări obişnuite, ceea ce e o motivaţie bună. Se ţine tare dacă află că m-am drogat.

– Se ţine tare? mi-am încreţit nasul nedumerită.

Ben îşi ridică sprânceana.

– Ştii tu, nu vrea să fie activă sexual.

Am ţipat oripilată şi mi-am ascuns faţa în pătură.

– Pfui, Ben! Nu trebuia să ştiu asta.

Râse şi îmi trase una peste umăr înainte să se ridice.

– Hei, funcţionează, nu?

Ben plecă, iar eu mi-am îndreptat atenţia spre tema de la cursul intensiv de biologie. Jason venea să mă ia la şapte jumătate, aşa că trebuia să termin până atunci, ceea ce însemna că mai aveam trei ore ca să termin o temă de patru ore.

Jason
CAPITOLUL 8
Prima noapte dintotdeauna
Două zile mai târziu

Mi-am trecut degetele peste cheia din buzunar în timp ce stăteam în camionetă, aşteptând-o pe Becca. Făcusem planul şi acum urma să ne ţinem de el. Nu mă puteam auzi din cauza emoţiilor şi mă întrebam dacă şi Becca se simţea la fel. Eram sigur că da. Conectasem un CD player la locul brichetei de maşină şi la casetofon, un aranjament de modă veche pe care îl făceam doar atunci când aveam chef de ceva special. Astăzi era ziua pentru Johnny Cash, iar cântecul care se auzea în acel moment era *God is gonna cut you down*[19], ceea ce părea din nefericire ironic, ţinând cont de circumstanţe, cu toate acestea, însă, era un cântec grozav.

Becca ieşi când se termină cântecul, iar eu am oprit aparatul. Se urcă în camionetă şi închise uşa, lăsând să intre o pală de aer rece. Era o zi cumplit de rece, cu cer albastru senin, soare îndepărtat şi palid, iar aerul era atât de încremenit şi rece, încât fiecare respiraţie durea. Îmi zâmbi, iar eu am rămas înmărmurit de cât era de frumoasă. Părul era desfăcut, avea trasă pe cap o căciulă albă, împletită, care era în contrast puternic cu pielea ei arămie şi părul negru cu reflexii albăstrii. Avea pe ea o jachetă de stofă neagră care-i ajungea pe la mijlocul coapselor şi o pereche de pantaloni mulaţi gri.

– Gata? am întrebat-o.

Dădu uşor din cap şi îmi întinse mâna. Ne-am împreunat degetele, ale ei fiind îngheţate după plimbarea din casă până la maşină.

– Da, să mergem.

– Unde i-ai spus tatălui tău că mergem?

– La mallul Great Lakes Crossing.

– Şi ar trebui să mergem acolo mai întâi?

Dădu din cap.

[19] Dumnezeu o să-ţi vină de hac.

– Da. Chiar ar fi câteva lucruri pe care vreau să le cumpăr, îmi zâmbi criptic.

După ce am ajuns la mall, ne-am plimbat puţin, am povestit, ne-am uitat prin vitrine, dar când am trecut pe lângă un magazin, Becca plecă brusc de lângă mine şi-mi spuse că ne întâlnim în zona de restaurante şi fast-food-uri într-o jumătate de oră. Ştiam că pune ceva la cale, dar i-am cântat în strună şi am stat cel mai mult timp la magazinul de articole sportive. Mi-am cumpărat în cele din urmă o pereche de pantofi de sport pentru la primăvară şi o aşteptam în faţă la Aunt Annie's cu cinci minute mai repede. Apăru afişând un zâmbet larg pe toată faţa, dar fără pungă de cumpărături.

– Nu ţi-ai cumpărat nimic? am întrebat.

Ridică din umeri.

– Ba da, mi-am luat.

M-am încruntat.

– Ce ţi-ai luat?

Mă luă de după talie şi se lipi de mine.

– Vei vedea. O să-ţi placă. Sper.

Din cauză că privirea mea rămăsese confuză, râse şmecherește.

– Poftim un indiciu: e pe mine.

Am început să am o mică bănuială. Am înghiţit în sec, întrebându-mă cum de am putut să mă înşel şi să o cred pe Becca o timidă.

– De ce rânjeşti? mă întrebă în maşină în timp ce ne îndreptam spre hotelul unde închiriasem o cameră.

– Pentru că te crezusem o timidă.

Râse.

– Sunt timidă. Dar nu cu tine.

– Aşadar... ce culoare are?

Îşi lăsă capul în piept, iar obrajii i se întunecară puţin.

– Nu-ţi spun. Trebuie să afli.

Curând am ajuns la hotel, dar am rămas în maşină cufundaţi într-o tăcere încordată. Apoi am coborât.

Becca nu se uita la mine şi se scărpina obsesiv pe genunchi.

– Nu vreau să crezi... am oftat şi am luat-o de la capăt. Ce vreau să spun e că nu trebuie să facem asta chiar acum. Ne putem întoarce

la mall sau putem merge la un film. Ori am putea merge direct acasă.

Ea își scutură capul, dar tot nu se uita la mine.

– Nu, vreau. Dar... am emoții.

Am răsuflat ușurat.

– Și eu, Beck. Și eu.

– Crezi că asta înseamnă că nu suntem pregătiți? mă întrebă, ridicându-și, în sfârșit, ochii și uitându-se la mine.

Am clătinat din cap.

– Cred că am avea emoții indiferent cât de mult am aștepta. Cred că ar fi fost ciudat să nu avem emoții.

Dădu din cap în semn că era de acord.

– Să intrăm deocamdată. Le luăm... pe rând.

M-am dat jos din mașină, am înconjurat-o ca să îi deschid ei portiera, iar ea își desfăcea centura de siguranță. Mă luă de mână, degetele ei reci alunecându-mi în palmă. Dinții ei albi se dezvăluiră într-un zâmbet pentru mine, un zâmbet intim, strălucitor, frumos, doar pentru mine. Recepționerul, un bătrân mohorât, ne aruncă o privire aspră, dezaprobatoare, în timp ce trecurăm pe lângă el, îndreptându-ne spre lifturi. Stăteam în fața ușii de la camera 425, ținând cartela în mâna care, dintr-odată, începu să transpire și să tremure, uitându-mă la ea și întrebând-o din priviri dacă voia să mergem mai departe. Se lăsă pe mine, punându-și brațul pe după talia mea și așezându-și mâna pe bazin.

Am trecut cartela prin fanta încuietorii, împingând ușa după ce se aprinse beculețul verde. Camera era cufundată în întuneric, umbrită de draperiile trase prin crăpătura cărora se întrezărea o rază de lumină. Am bâjbâit în întuneric și am găsit întrerupătorul ca să fac lumină în cameră. Era un singur pat, mare, enorm chiar, care ocupa aproape toată camera. Mi-am permis să ne răsfățăm la un hotel drăguț, într-una din cele mai bune camere.

După ce am aprins lumina, m-am întors și am văzut-o pe Becca dându-și haina jos, lăsând la vedere un tricou alb, strâmt, decoltat în V, care îi scotea formele în evidență, V-ul coborând suficient de adânc cât să-mi ofere o privire fugară, de îmi lăsă gura apă, asupra decolteului. Pantaloni mulați și tricou strâmt? Of, Dumnezeule! Observă că privirile mele numai că nu îi devorau corpul și îmi oferi

un zâmbet surprinzător de timid, după care se întoarse şi începu să pozeze. Îşi încleştă muşchii fesieri, în timp ce pantalonii îi îmbrăcau şoldurile generoase şi fundul precum un alt rând de piele, iar eu nu voiam decât să ating acele forme. Mi-am înăbuşit pornirea pentru aproape şase secunde până mi-am amintit de ce eram acolo, singuri, într-o cameră de hotel, într-o seară de sâmbătă.

Am mai făcut câţiva paşi ca să vin mai aproape de Becca. Dădu să se întoarcă, dar am oprit-o punându-mi blând mâinile pe umerii ei. Îşi întoarse capul ca să se uite la mine cu bărbia sprijinită pe umăr. Mi-am coborât palmele pe lângă corpul ei, simţind cum i se tăiase respiraţia în timp ce îi sculptam cu mâinile şoldurile în formă de pară, apoi le-am ridicat uşor ca să îi cuprind spatele. Răsuflă, închizând pentru o secundă ochii.

– Îţi iubesc fundul. Mai ales în pantaloni mulaţi, am murmurat.

Îşi ridică ochii brun-negri spre mine.

– Ştiu. De aceea îi port pe aceştia. A trebuit să mă furişez pe lângă tata, ca să nu vadă cât de strâmţi sunt.

Mâinile mele îi explorau formele încordate şi suple ale fundului, când în jos spre coapse, când sus spre şolduri. Am prins mai mult curaj şi am alunecat cu degetul peste cuta unde materialul textil se întindea peste fese. Icni când am făcut asta, aşa că am făcut-o din nou, de data aceasta, lăsându-mi degetul să pătrundă mai adânc, până când ea se îndepărtă râzând vesel.

Se îndepărtă de mine şi se întoarse, dându-şi jos căciuliţa croşetată şi scuturându-şi buclele.

– Aşează-te pe pat, Jason.

În voce i se citea o notă ciudată de poruncă şi nu am putut decât să mă supun.

– Nu mă întrerupe şi nu râde, spuse. Vreau să fac asta pentru tine, dar ştiu că am să mă simt stupid.

– Ce vrei să faci?

Mi-am aruncat din picioare adidaşii şi mi-am scos şosetele.

Îşi lăsă capul pe spate şi, cu ochii închişi, îşi trecu mâinile prin mulţimea de bucle elastice.

– Asta!

Îşi lăsă părul să cadă şi îşi coborî mâinile spre talie, mai mult decât făcusem eu, apoi îşi încrucişă mâinile în faţă ca să apuce marginea tricoului.

Mi se puse un nod în gât şi am simţit cum sângele se grăbi să-mi părăsească creierul ca să-mi inunde alte părţi ale corpului. Vizibil chiar, eram sigur de asta.

Apoi, ah, Doamne Dumnezeule, îmi aruncă o privire profundă, printre gene şi, încetişor, îşi ridică tricoul. Când ajunse sub sâni se opri, prelungind momentul. Nu dansa, nu încerca să facă striptease, era doar... sexi într-un mod cât se putea de firesc. Făcea spectacol. Şi Dumnezeule, ce mai spectacol. Am observat că mâinile îi tremurau pe marginea tricoului. Am observat că îi tremurau şi genunchii, doar puţin.

Trase de tricou mai în sus, iar ţesătura albă era atât de strâmtă pe piele, încât sânii, ridicaţi şi striviţi de pieptul ei, au căzut eliberaţi, într-un salt senzual. Mă întărisem şi mai mult după acel salt. Mi se opri respiraţia când am văzut ce avea pe ea. Era fără bretele, de culoare roz, cu dantelă neagră încreţită în partea de jos şi cupele despărţite una de cealaltă, abia cuprinzându-i carnea bronzată. Mă luptam să-mi înghit nodul din gât, ca să pot respira măcar la vederea Beccăi îmbrăcate doar în sutien şi în pantaloni mulaţi. Stătea cu mâinile pe lângă corp, trăgând adânc aer în piept, fiecare respiraţie ridicându-i şi mai mult sânii. Nu mai puteam şi a trebuit să-mi aranjez puţin pantalonii în faţă, iar ochii ei îmi urmăriră mâinile.

– Vrei să mai vezi?

Am dat din cap.

– D-da!

Mă privi râzând.

– Cine se bâlbâie acum?

– Eu. Doamne, Becca. Ce vrei să-mi faci?

Era de fapt o întrebare retorică, însă ea îmi răspunse.

– Încerc să te excit.

Se învârti pe călcâie, prezentându-mi o imagine frumoasă a fundului ei şi a spatelui cu acea curbură lină în interior, breteaua sutienului încreţindu-i pielea suplă.

– Nu trebuie decât să fii tu ca să mă exciţi, am spus. Sunt excitat şi dacă doar respiri. Asta? Ce faci tu acum? Mă omoară. O să explodez. Eşti prea sexi pentru mine şi nu rezist.

– Ei bine, n-am terminat.

Îşi plimbă mâinile peste spatele arcuit şi apoi îşi agăţă degetele mari de bentiţa pantalonului mulat.

– Vrei să vezi chiloţeii pe care i-am cumpărat ca să se asorteze?

– Dumnezeule, mă mai întrebi?

– Nu ai de gând să leşini, nu?

Aproape că nu o recunoşteam pe Becca aceea. Era... sigură pe ea, sexi, ademenitoare... nimic din fata pe care o cunoscusem, îmi trecu razant prin minte întrebarea dacă nu cumva compensa în acest fel pentru emoţiile, temerile sau grijile ei. Ştiam că ar fi trebuit să o întreb de ce făcea asta pentru mine, să se dezbrace aşa, dar nu am făcut-o. M-am simţit cam din topor din cauză că nu spuneam nimic, dar pur şi simplu... nu puteam să o opresc.

Îşi întoarse faţa de la mine, dar suci capul ca să-mi urmărească reacţia. Îşi lăsă pantalonii uşor la genunchi, deşi pantalonii erau atât de strâmţi că părea mai degrabă că îi decojeşte de pe ea. Presiunea pe fermoarul meu deveni considerabil mai mare la priveliştea ce mă întâmpină de sub pantalonii ei. Erau croiţi în aşa fel încât bentiţa de la spate să despartă cele două fese şi să dispară între coapse. Sus şi jos aveau dantelă neagră, iar între aveau un material în dunguliţe roz şi albe.

Nu mai rezistam. Stătea în faţa mea, doar în sutien şi în chiloţi, cu spatele la mine, nemişcată, urmărindu-mă. M-am ridicat din pat, tremurând din toate mădularele, nevenindu-mi să cred că eram atât de norocos. Stăteam în spatele ei, gâtuit de emoţie şi cu gura uscată.

– Becca, Iisuse!

Abia dacă eu mă auzeam, dar ştiam că ea putea.

– Eşti... eşti cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Obrajii i se înroşiră, iar ea coborî privirea.

– Mulţumesc, Jason.

Se învârti pe loc şi se lipi de mine ridicându-şi buzele spre mine.

– E rândul tău.

– Rândul meu?

Dădu din cap, desfăcându-mi fermoarul jachetei pe care uitasem că o aveam pe mine.

– Vreau să te văd şi eu.

Becca ne învârti pe amândoi, aşa că acum eram cu faţa spre pat, apoi se întoarse şi se aşeză pe pat, serioasă, picior peste picior, cu mâinile puse una peste alta pe coapse.

Nu puteam şi nici nu voiam să să-mi iau ochii de la ea, scăldată în propria frumuseţe. Nu ştiusem până atunci că o fată putea fi atât de frumoasă. Da, într-adevăr, văzusem tot felul de rahaturi la televizor şi în filme, am răsfoit cataloage Victoria's Secret. Dar nimic nu se compara cu iubita mea reală, adevărată, pe care să o ating, să o sărut, să o strâng în braţe.

Nu eram nici pe departe atât de sigur pe mine cum părea să fie Becca. Habar n-aveam cum să mă dezbrac pentru ea şi să arăt şi bine făcând asta. Cu toate acestea eram convins că aveam să dau ce era mai bun din mine.

* * *

Becca

Stăteam cocoţată pe marginea patului, înfiorată de teamă, stingherealã, griji şi emoţie. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum de Jason nu observase cum tremuram din cap până-n picioare. Nu-mi venea să cred că mă aflam acolo, făcând asta. Nu-mi venea să cred că tocmai făcusem aşa ceva, că mă dezbrăcasem de haine precum o boarfă. M-am simţit stupid, parcă eram o prefăcută, o fată urâtă care se străduia prea mult să pară o femeie sexi. Genunchii mi se loviseră tot timpul unul de celălalt, iar mâinile îmi tremuraseră atât de tare, încât abia reuşisem să scot tricoul peste cap. De fapt nu am putut decât să rămân blocată cu el peste sâni, pentru că se umflaseră ca nişte baloane uriaşe din cauza sutienului pe care l-am cumpărat de la Victoria's Secret şi pe care l-am luat pe mine în magazin, după ce mi-am îndesat în poşetă sutienul şi chiloţii vechi. Cred că lui Jason i-a plăcut cum au sărit sânii mei după ce am reuşit, cu greu, să trag tricoul peste ei.

Fiecare respiraţie era tremurată, pielea era electrizată, fierbinte şi apoi rece. Jason stătea în picioare, în faţa mea, îmbrăcat într-o pereche de blugi decoloraţi, strâmţi, pantofi de sport, cu o dungă roşie jos, lângă talpă, cu un tricou cu mânecă lungă, cu cinci nasturi la gât, descheiaţi şi lăsând să se vadă o bucăţică de piele bronzată. Îl priveam fix, aşteptând să-şi scoată hainele.

Doamne, cât de bine arăta băiatul ăsta. Eram deja îndrăgostită de el, iar acum sentimentele se transformau în iubire adevărată, iar el era mai sexi ca niciodată cum stătea lăsându-şi greutatea uşor într-o parte, cu bicepşii întinzând la maxim ţesătura tricoului şi cu umerii largi şi puternici. Mă cerceta cu ochii lui verzi, două fise verzi pe chipul său parcă lucrat cu dalta, îi urmăream mărul lui Adam legănându-se lin în gât, mâinile puternice strângându-se în pumni şi apoi eliberându-se. Se descălţă şi mi-am amintit că citisem undeva că nu era nimic mai sexi decât un bărbat îmbrăcat în blugi şi desculţ. Văzându-l pe Jason, nu puteam decât să fiu de acord.

În cele din urmă îşi luă inima-n dinţi şi zâmbi, dezlipindu-şi ochii de pe formele mele ca să-mi întâlnească privirea. Am ridicat o sprânceană într-un fel de *hai odată*, deşi nu era exact ceea ce simţeam în acel moment. Jucam teatru ca să ascund faptul că îmi era teamă. Nu eram sigură că eram pregătită pentru asta, însă ştiam că nu mai puteam şi nici nu voiam să dau înapoi. Ba nu, nu era cu totul adevărat. Aş fi putut da înapoi. Jason ar fi fost cât se putea de înţelegător, m-ar duce oriunde i-aş cere, fără să se plângă, dacă i-aş spune că nu sunt pregătită. Problema era că voiam să fiu pregătită. Voiam să fac asta cu el. Doar că nu eram în stare să scap de tremurat, de teama că aveam să fac ceva greşit, că cineva avea să afle, că aveam să greşesc cu pastilele şi să rămân însărcinată.

Apoi Jason apucă tricoul de margine şi îl ridică, încordându-şi muşchii de pe abdomen în timp ce se dezbrăcă într-o singură mişcare fluidă. Când l-am văzut, mi-am umezit buzele. Da, pur şi simplu mi le-am umezit. Era un zeu, aşa îmi părea, un atlet din Grecia Antică, blond, cu muşchi puternici, perfect. Stătea fără tricou, doar în blugi, din care se vedea doar o dungă din banda de elastic a chilotului. Stăteam picior peste picior şi a fost nevoie să-mi apăs mâinile puternic peste coapse ca să nu sar de pe pat şi să-mi

încolăcesc picioarele în jurul lui. Dorinţa se dezlănţuia, în conflict cu nelipsitul sentiment de teamă.

Îşi duse încet mâna la fermoar şi îşi descheie blugii, după care se opri.

– Încordează-ţi muşchii pentru mine, am şoptit. Arată-mi muşchii.

Îşi scutură capul şi râse.

– Să îmi încordez muşchii? Ca un culturist?

Se purta de parcă era cel mai absurd lucru pe care-l auzise, dar el nu vedea ce vedeam eu.

Arăta minunat şi dacă stătea nemişcat, cu o mână în buzunar şi cu cealaltă pe spate, ca să se scarpine pe umăr. Braţele lui erau lungi şi puternice, cu bicepşi bine lucraţi, cu linii şi vene vizibile, dar preferatele mele erau pieptul şi abdomenul. Avea nişte muşchi pectorali mari, grei, care îi ieşeau în evidenţă pe piept, despărţiţi de o linie fină, bine cizelată, care se îndrepta spre lumea minunată şi unduitoare a abdomenului său. Nu avea acel abdomen ultradefinit ca al lui Kyle. Categoric, stomacul lui Jason era puternic şi cu pătrăţele, lucrat un pic diferit de al lui Kyle. Nu că aş fi încercat să-i compar pe cei doi, dar observam diferenţele. Îi văzusem pe amândoi băieţii fără cămăşi de nenumărate ori, înotând vara la plajă, după antrenamentele de fotbal... Kyle avea acea definire şlefuită pe care eu o vedeam ca pe o *tăietură*, în timp ce constituţia lui Jason era mai musculară, mai compactă, mai puternică, mai puţin definită, dar cu mai mult volum.

Se strâmbă la mine, după careluă o poză exagerat de ridicolă de mă făcu să râd până am început să fornăi, chiar dacă apreciam ceea ce vedeam. Ştiam că se prostea, aplecându-se înainte cu palmele strânse una peste cealaltă, dar în această poziţie toţi muşchii superiori îi erau încordaţi, iar efectul era incredibil.

Îmi veni o idee şi am acţionat imediat, până nu îmi pierea de tot curajul. M-am ridicat în faţa lui şi am întins mâna spre fermoar, atingându-i organul viguros şi vioi din spatele boxerilor. Tremuram din nou, trecându-mă fiori prin tot corpul, cuprinsă de răceală şi speriată de ce urma să fac, dar hotărâtă să merg până la capăt. I-am desfăcut fermoarul, i-am tras jos blugii, aplecându-mă şi eu ca să-l ajut să-şi ridice, pe rând, picioarele. Apoi am îngenuncheat în faţa

lui, cu ochii în dreptul organelor lui genitale. Vedeam cum bumbacul de culoare gri al lenjeriei intime se deforma tot mai mult, devenea tot mai întins. În genunchi fiind, mi-am prins degetele de marginea elastică a chilotului, apoi, privindu-l direct în ochi, i l-am dat jos, lăsându-l complet gol.

Văzându-l din nou am tras adânc aer în piept. Oh, Doamne! Oh, Doamne! Atât de mult. Pot face asta?

M-am aplecat înainte, deschizându-mi gura şi simţindu-i gustul sărat şi de mosc, după care am simţit cum eram ridicată.

– Nu, Becca! Nu. Îmi ţinea faţa în mâini, forţându-mă să mă uit la el. Nu asta, nu acum, nu aşa.

Nu eram sigură dacă să mă simt uşurată sau supărată că mă oprise, mai ales după cât m-am îmbărbătat ca să o fac.

– Nu vrei?

Se încruntă, evident încurcat de ce răspuns să dea.

– Nu cred că există tip care să spună *nu, nu vreau aşa ceva*. Dar nu... nu de data aceasta. Nu de asta suntem aici. Suntem aici ca să împărtăşim ceva. Îmi căută privirea. Ţi-e frică?

Priveam în jos, ferindu-mi ochii de el, şi am fost întâmpinată de bărbăţia lui, în toată splendoarea ei, semeaţă şi viguroasă. L-am privit în ochi şi am dat din cap.

– Da, am şoptit. Sunt îngrozită.

Mă trase înspre el şi dintr-odată m-am simţit vulnerabilă şi goală, chiar dacă eram eu încă în sutien şi în chilot şi el era dezbrăcat complet.

– Nu trebuie să facem asta. Nu era nevoie... nu era nevoie să faci asta. Să cumperi lenjerie nouă şi să faci toată chestia aceea cu dezbrăcatul.

– Nu ţi-a plăcut.

Simţeam cum mă copleşesc emoţiile, falsa mea stăpânire de sine părăsindu-mă.

Râse.

– Becca, iubita mea. Am iubit fiecare secundă. Dar... sunt îngrijorat că ai făcut-o pentru că te-ai gândit că eu... nu ştiu, că poate eu mă aşteptam să o faci? Sau ai crezut că nu te-aş dori dacă nu o făceai? Ori asta ori... compensai faptul că îţi era frică.

– Ţie nu ţi-e frică?

Dădu din cap.

– Cum naiba să nu-mi fie? Nu mi-e teamă să recunosc că mi-e frică. Am emoţii. Nu ştiu ce facem... nu ştiu ce să fac. Am auzit că s-ar putea să te doară şi nu vreau asta. Vreau doar... vreau doar să fie perfect, deoarece este prima dată pentru fiecare şi pentru noi, împreună. Şi... te iubesc, nu vreau să stric nimic.

Mi-am aşezat palma pe pieptul lui şi simţeam cum mâinile îmi dezmierdau umerii. Îmi plăcea să-i simt mâinile pe piele, era liniştitor, relaxant, calmant şi... erotic. În felul acesta avea acces complet. Un simplu gest şi aveam să rămân goală. Mâinile lui mă făceau să-mi uit temerile şi în acelaşi timp mi le intensifica. Era atât de derutant.

Mă ţinea în braţe, mângâindu-mă uşor pe spate, pe umeri, pe braţe. Respiram şi mă forţam să mă relaxez.

– Vrei să plecăm, Becca? mă întrebă pe un ton blând, îngrijorat.

Am dat din cap, aşa cum stăteam cu el sprijinit de pieptul său.

– Nu, nu vreau.

– Eşti sigură?

Am dat din nou din cap.

– Atunci sărută-mă, îmi spuse, atingându-mi bărbia.

Mi-am ridicat capul, apăsându-mi uşor buzele de ale lui. Era un sărut bând, ezitant, aproape cast la început. Apoi am simţit cum mâinile îi alunecară pe spate, urmărind linia sutienului meu, continuând să coboare. Am gemut sărutându-l, simţindu-i atingerea tot mai avidă. M-am lipit şi mai tare de el simţind cum mă strivesc de pieptul lui. Mâinile îi alunecară spre curbura spatelui şi pe fund, cuprinzându-l, mângâindu-l, făcând ca totul să fie... Doamne, perfect. Am simţit o ezitare în sărutul lui, apoi îşi strecură un deget pe sub ţesătura lenjeriei mele, pe piele, furişându-se întâi pe şolduri şi împingând chilotul în jos. M-am oprit din sărut, dar nu mi-am dezlipit buzele de ale lui, am deschis ochii şi m-am pierdut în privirea lui cu luciri verzi.

Îmi împinse mai jos chiloţii şi îmi mângâie carnea dezgolită, iar eu am închis ochii, clipind prelung. Mâinile mele îi stăteau pe umeri, în locul în care gravitaseră în timpul sărutului. Am făcut şi eu ce făcuse el, sculptându-i cu mâinile corpul începând de la braţe, coborând spre talie, spre şolduri şi apoi spre partea din spate, atât

de fermă, pe care am încleştat-o, am frământat-o şi am explorat-o, în timp ce şi el îmi făcea mie acelaşi lucru.

Ne obişnuiam unul cu celălalt, cu atingerile noastre, cu felul în care ne simţeam pielea de pe corpurile dezgolite. Era, de fapt, o introducere pentru goliciunea completă. Nu îi atinsesem decât partea bărbătească... aproape pufnisem în râs când mi-am dat seama ce expresie stupidă, de fetişcană, îmi venise în minte. Mă întrebam cum să o numesc. M-am îndepărtat puţin de el, mi-am pus o mână pe pieptul lui şi am trasat o linie în jos, oprindu-mă puţin deasupra ei.

Apoi am apucat-o într-o mişcare îndrăzneaţă şi bruscă şi i-am întâlnit privirea uluită.

– Cum îi spui?

– Ce vrei să spui?

Era derutat de întrebarea mea.

Mi-am alunecat puţin palma în jos şi din nou în sus.

– Asta... ce cuvânt foloseşti?

El ridică din umeri.

– Nu prea mă refer la ea. Privi în sus şi în stânga în timp ce se gândea, apoi se uită la mine. Dacă ar fi să folosesc un cuvânt, cred că de obicei folosesc cuvântul *sculă*. De ce?

– Sunt doar curioasă. Nu mă pot hotărî. Nu-mi prea place niciun cuvânt folosit pentru ea.

Râse.

– Nici mie. Ca să fiu cinstit, de cele mai multe ori e *ea*. Mă prinse de mână şi o îndepărtă de el, de *ea*. Trebuie să îi dai drumul, altfel totul se va termina înainte să înceapă.

Am început din nou să îi dezmierd fesele.

– Aici pot să te ating, aşa-i?

Se îmbujoră şi era adorabil.

– Sigur, dacă vrei. Îmi place.

– Îţi place?

Ridică din umeri, ţinându-şi mâinile pe şoldurile mele.

– Da.

Îşi roti palmele în jurul meu până acestea ajunseră pe şezut.

– Ţie îţi place asta?

Am dat din cap fără să-mi dezlipesc privirea de a lui.

– Da, îmi place. Mult.

Chiloţii mai erau, parţial, pe mine, ceea ce mă făcea să mă simt destul de prost, aşa că m-am strecurat afară din ei.

– Şi acum ce facem?

– Mergem în pat?

L-am lăsat să mă ghideze cu spatele până când picioarele mele au lovit marginea patului. Şi m-am aşezat, lăsându-i corpul să-mi despartă picioarele. Privirea lui verzuie mă urmă fără ezitare în timp ce mă grăbeam să îmi găsesc un loc cu spatele pe saltea, cu Jason după mine. Întinse mâna pe după mine, apucă de pături şi de cearşaf şi le trânti cât acolo şi, imediat după aceea, spatele îmi era sprijinit pe o grămadă de perne, Jason era deasupra mea, inima îmi bătea să-mi iasă din piept, nervii erau întinşi la maximum, pulsul vibra în tot corpul şi pielea cânta, iar mâinile lui urcau spre coapsele mele.

Am înghiţit în sec în momentul în care el veni asupra mea. Totul în mine era în stare de război. Îmi doream asta atât de mult. Eram îngrozită, eram nerăbdătoare, mă simţeam sexi şi dorită şi, în acelaşi timp, mă simţeam bizar şi nesigură. Jason se opri şi înjură în barbă. Nu mai era în pat înainte să apuc să-l întreb care era problema, începu să scotocească în buzunarul blugilor şi scoase de acolo o folie de prezervative.

Of. Of, Doamne. Chestia asta făcu lucrurile să pară şi mai reale. Chiar urma să se întâmple, dacă nu dădeam înapoi pe ultima sută de metri.

Le puse pe noptieră şi se aşeză pe pat, lângă mine, nu deasupra mea. Îi desenam cu degetul conturul muşchilor săi pectorali.

– Am început să iau pastile anticoncepţionale, am spus.

Păru şocat.

– Serios?

Am dat din cap.

– Da. Verişoara mea, Maria, m-a dus săptămâna trecută la o clinică. Aşa că... sunt protejată, chiar şi fără alea.

– Să le folosim, totuşi.

Am ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Poate? Ca să fim extra-siguri?

Dădu din cap, după care degetele lui începură să-mi alunece pe şold, peste abdomen şi în sus, între sâni.

– Înainte să mergem mai departe, vreau să-ţi spun... că te iubesc.

Am zâmbit, iar mormanul de nervi şi de temeri se topi puţin.

– Şi eu te iubesc. De unde ai ştiut că aveam nevoie să aud asta?

Degetul lui arătător îmi contura sânii.

– Cred că voiam să auzi asta, ca să ştii ce simt pentru tine, înainte să se încingă lucrurile, ca să ştii că nu am spus-o doar într-un moment de pasiune. Să ştii că aşa simt cu adevărat. Te iubesc cu adevărat.

Mişcându-mă lin dintr-o parte în alta, mi-am apropiat corpul de al lui, încercând cu disperare să mimez confortul său faţă de propria goliciune. Voiam să mă acopăr, să trag păturile peste trupul meu, să-mi încrucişez braţele peste sâni şi picioarele peste părţile intime. Cu toate aceste nu am făcut-o. Îmi cerceta cu privirea fiecare părticică din corp, de la sâni şi şolduri, picioare, până la V-ul dintre coapse.

Încercam să-mi amintesc cum m-am simţit atunci când l-am lăsat să mă atingă acolo, cum am simţit acea detonare în interiorul meu. Ar merita toată stânjeneala ca să mai simt încă o dată aşa. Eram sigură de asta.

– Sărută-mă, Jason.

Se aplecă spre mine, buzele lui găsindu-şi lin drumul spre buzele mele, căutând tandru răspunsul meu. Mi-am întredeschis buzele, lăsându-mi limba să-i exploreze buzele, dinţii, îngăduind dorinţei mele nestăvilite să mă subjuge. Nu a fost destul ca să şteargă toate îndoielile şi temerile mele, dar a fost suficient să pot să le ignor. Îmi cuprinse şoldurile în palmele sale, mă aşeză cu spatele lipit de pat şi veni deasupra mea dintr-o parte, fără să-şi dezlipească buzele de pe mine nicio secundă. Coapsele mele erau strâns lipite de ale lui şi atunci când degetele lui începură să treacă încet peste adânciturile de pe picioare şi şold, le-am strâns involuntar. Mâna îi alunecă uşor pe coapsă, peste cvadriceps spre genunchi, coborî între picioare şi începu apoi să urce uşor, lăsându-mi pe piele urme de foc. Mi-am forţat coapsele să se destindă în momentul când atingerea lui începu să urce mai aproape şi mai aproape. Am rechemat în minte amintirea atingerii sale şi am alungat îndoiala. Mi-am făcut curaj să îl ating şi m-am rătăcit în căldura trupului său, în forţa muşchilor

săi şi am savurat felul în care corpul îi vibra în mâinile mele. L-am atins peste tot unde am ajuns, mai puţin acolo. Întinsă pe pat, cu corpul lui dezgolit aproape de al meu... realitatea unui act sexual iminent deveni copleşitoare şi nu mai eram sigură dacă eram pregătită. Totuşi, nu voiam ca atingerile lui să se oprească. Vârfurile bătătorite ale degetului mare şi al celui mijlociu ajunseră în punctul în care se uneau coapsele şi tremuram din tot corpul, răsuflarea-mi era întretăiată şi sărutul ruinat. Am simţit că se uită la mine şi am ştiut că picioarele erau prea strânse ca el să mă poată atinge cum trebuia. Trebuia ori să mă destind, ori să pun punct la tot ce se întâmpla.

– Eşti sigură de asta, Becca? Ne putem opri. Tonul său era coborât şi vorbea aproape în urechea mea.

Vorbele sale, atât de îngrijorate, atât de sincere, m-au făcut oarecum să mă hotărăsc să duc experienţa până la capăt. Nu voiam să îl dezamăgesc. Nu voiam să îl fac să creadă că nu voiam asta. Nu eram sigură, nu sută la sută. Eram aproape sigură şi asta trebuia să fie de ajuns.

Mi-am relaxat întâi genunchii, apoi coapsele. I-am întâlnit privirea, ochii săi verzi blânzi şi atât de plini de iubire. Mi-am forţat muşchii să se relaxeze şi atunci mi-am dat seama că tot corpul meu era încordat şi tensionat, până şi degetele de la mâna înţepenită între corpurile noastre se strânseră în pumn.

– Sunt sigură. Sunt doar... agitată, am spus.

– Şi eu la fel.

– Nu pari să fii.

Trase cu degetul o linie imaginară pe o coapsă, apoi urcă pe cealaltă, fiecare atingere făcându-mă, pe rând să mă încordez şi să mă relaxez.

– Şi totuşi aşa e. Încerc să par calm, dar... şi eu am emoţii.

– Speriat sau agitat?

– Amândouă? Dar nu vreau să mă opresc. Dar nici nu vreau să te simţi presată de asta.

– Dar vrei.

– Categoric.

În vocea lui nu se simţea deloc ezitare.

Mi-am desfăcut picioarele, iar atingerea lui alunecă înăuntru, un singur deget atingându-mi deschizătura care îmi gâdila pielea sensibilă. Am răsuflat cu focul provocat de senzaţiile oferite de degetul său care aluneca în sus şi în jos şi mi-am depărtat şi mai tare picioarele unul de celălalt. Mi-am dat seama că aveam ochii închişi, dar i-am deschis repede ca să îl pot privi pe el. Se uită în ochii mei căutându-mi un eventual refuz în timp ce degetul său aluneca în mine, iar eu am gemut, ridicându-mi uşor şoldurile. A fost suficient ca să îl încurajeze.

Ah... găsise locul perfect în care să mă atingă şi nu m-am putut abţine să nu gem din nou, să trag aer în piept şi să-mi las capul pe spate, să-mi ridic şoldurile, să-mi despart şi mai mult coapsele şi să-l invit în tăcere să continue. De unde ştia exact de ce am nevoie? De unde ştia că mă făcea să mă simt atât de bine? Oare mă minţise atunci când mi-a spus că nu o mai făcuse cu nimeni altcineva până acum? Nu, ştiam că nu o mai făcuse, dar gândul îmi trecuse prin minte deoarece degetul lui se potrivea perfect pe clitorisul meu, exact de ce aveam nevoie ca să las dorinţa să mă străbată din cap până-n picioare.

În câteva secunde eram gata să explodez, câteva cercuri descrise de degetul lui fiind suficiente ca să mă facă să mă zvârcolesc. Mi-am dat seama că nu era nevoie de mult. Le auzisem pe celelalte fete despre cum nu puteau să-l facă să se întâmple, că se prefăceau de faţă cu iubiţii lor sau îşi exagerau reacţiile. Eu nu puteam să înţeleg nicicum aşa ceva. Nu era nevoie decât de atingerea lui, de degetele sale care să mă atingă acolo, iar eu eram pierdută, incapabilă să-mi stăpânesc scâncetele care abia aşteptau să plece de pe buzele mele. Cum ar fi putut cineva să simuleze aşa ceva? Cum ar fi putut cineva să simuleze o asemenea încântare minunată. Gemeam în timp ce îmi desfăceam picioarele, respiraţia mea deveni neregulată, iar corpul se cutremura nu de emoţii, ci de extaz.

Am auzit ceva foşnind, iar el îngenunche peste mine, cu mâinile de o parte şi de cealaltă a capului. Am deschis ochii la timp ca să îl văd coborându-şi buzele peste sânii mei, apucându-mi sfârcul între ele, smulgându-mi un geamăt. Apoi am simţit-o.

O presiune blândă între coapse. Îi vedeam amândouă mâinile, aşa că ştiam ce era.

Ochii lui îi căutau pe ai mei.

– Becca, e totul în regulă? Eşti pregătită?

Lumea din jurul meu încetă să mai existe şi nu mai rămăsese decât Jason şi ochii lui aţintiţi asupra mea, respiraţia lui domoală, buzele lui aproape de mine... şi prezenţa fierbinte şi tare dintre picioarele mele. Am ezitat, dintr-odată nesigură din nou. El îmi simţi ezitarea şi începu să se retragă, atât de dulce, atât de grijuliu încât mă ajută să mă hotărăsc. Am întins mâna, cu inima bătându-mi atât de puternic încât eram sigură că el putea vedea cum aproape îmi spărgea pieptul. L-am prins cu putere, atât de fin şi cald şi totuşi tare ca o bară de fier. Gemu când l-am atins şi închise prelung ochii. L-am aşezat între cutele fierbinţi ale părţilor mele intime şi am inspirat adânc.

– Sunt g-ggg-gata!

Era prima dată când mă bâlbâisem după săptămâni întregi. El şi-a dat seama, bineînţeles, şi a ezitat. L-am mângâiat cu palmele pe spate şi l-am tras aproape de mine.

– Pe cuvânt, sunt gata.

M-am asigurat că vocea îmi era puternică, sigură şi încrezătoare.

Dar nu mă simţeam aşa pe de-a-ntregul. Ah, Doamne! Intrase doar puţin şi era mult mai mult decât atunci când îi simţisem degetele. Refuzam să mă gândesc la poveştile pe care le auzisem de la celelalte fete despre cum a fost prima dată. Doar asta mai conta. Voiam asta. Mă convingeam doar pe jumătate.

Mă uitam fix la el, după care am închis ochii şi m-am ridicat uşor ca să îl sărut. El alunecă uşor înainte şi am gemut sărutându-l când am simţit cum mă umplea puţin câte puţin. M-a durut. Nu am putut să nu deschid brusc ochii şi să împiedic trupul să se încordeze. Simţeam totul ca pe o invazie. Fusese atât de, atât de tensionat. Jason înmărmuri.

– Eşti bine?

Părea îngrijorat.

Am dat din cap.

– Da, aşteaptă... doar puţin.

Era încordat. Am simţit cum muşchii i se contractară şi se transformară în piatră în mâinile mele. Încet, corpul meu se obişnui cu prezenţa sa şi am făcut un semn din cap.

– Sunt bine. Ceva mai bine.

– Doare? întrebă el.

– Da, am răspuns ştiind că ar fi dorit să îi spun adevărul. Dar e în regulă. Nu e chiar atât de rău. Dimpotrivă, e tot mai bine. Mergi puţin mai adânc.

Îşi potrivi poziţia şi îşi mişcă şoldurile spre ale mele, pătrunzându-mă mai adânc. Atunci am simţit presiunea unui blocaj şi am ştiut ce avea să urmeze. Nu ştiam dacă o simţise şi el, dar ştiam că nu mai trebuia decât să îl las să împingă, să treacă de el. Mă ţineam de el, cu o mână după gât şi cu cealaltă după talie, şi apoi, ţinându-l de fund, l-am tras în mine. Am simţit o pişcătură scurtă, puternică şi nu mi-am putut opri un icnet de durere. Sentimentul de plenitudine, de tensionare încordată se accentuă pe măsură ce el pătrundea tot mai adânc şi se transformă treptat din ceva supărător în plăcere. Durerea devenea tot mai neînsemnată, iar şoldurile lui erau strâns lipite de ale mele. Mi-am apăsat buzele de umărul lui şi m-am concentrat pe senzaţiile fizice. Acum că trecuse ce fusese mai rău, senzaţia de plenitudine nu mai era atât de bizară. Părea că... aşa trebuia să fie şi, cu fiecare clipă, sentimentul devenea tot mai puternic. El era încă lipit de mine, tremurând. Mi-am dat seama că nu avea să mai dureze mult, dar îmi doream să fie aşa. Fără să spun nimic mi-am pus o palmă peste obrazul lui şi mi-am rotit şoldurile strâns lipite de ale lui, vrând doar să-l încurajez, însă această mişcare micuţă de răsucire a corpului meu strâns lipit de al lui... o rachetă înfierbântată care mă săgetă, un fulger care mă lovi jos, sub pântece.

– Ah, am gemut cu gura larg deschisă.

Am mai făcut-o o dată, rotindu-mi şoldurile frecate de ale lui, însă mai tare de această dată.

– Ah, ah, Dumnezeule!

Corpul lui Jason era tare ca de piatră, fiecare muşchi fiind încordat la maxim. Se trase înapoi, încercând să încetinească puţin ritmul.

– Ce se întâmplă e... uimitor, murmură răguşit.

– Mişcă-te odată cu mine, am şoptit.

Respiră uşurat şi se trase înapoi doar ca să se avânte din nou înainte, iar eu am scâncit copleşită de ce simţisem. Trimisese în

mine o altă emoţie decât atunci când îmi rotisem trupul strâns lipită de el, dar amândouă erau minunate. El se dădu înapoi şi, de data aceasta, m-am mişcat şi eu în întâmpinarea lui, aruncându-mă în el, şi am gemut împreună, aproape la unison.

– O să... nu pot să mă opresc.

Vocea lui Jason era o şoaptă gravă în urechea mea.

Ştiam ce voia să spună.

– E în regulă, mi-am şoptit răspunsul la fel de grav, ca şi cum, dacă am fi vorbit mai tare am fi ruinat momentul. Nu... nu te opri.

Se mişca în ritm, fiecare înaintare fiind tot mai disperată.

– Nu m-aş putea opri şi să vreau, murmură.

Parcă mă cuprinseseră flăcări peste tot şi, cu toate că nu mă aşteptam să mai am un orgasm, eram pe aproape. Mă mişcăm cu el, căutându-mi propria eliberare, ştiind că el simţea plăcere şi atunci eu mi-o procuram pe a mea. Mi-am zdrobit trupul de al lui, dorind să mă apropii mai mult, jinduind după mai mult, mai mult, mai mult. Mi-am amintit ceva ce văzusem în *True blood* şi mi-am ridicat picioarele ca să mi le încolăcesc în jurul taliei lui.

– Doamne, ce bine e! spuse Jason.

– Atât de bine, a fost tot ce-am putut să zic.

L-am tras cu picioarele în mine, iar presiunea crescu mai mult, arşiţa pe care o simţeam în mine ridicându-se în valuri la dimensiuni aproape de insuportabil. Se mişca repede, din ce în ce mai repede, şi m-am gândit că m-ar putea durea când se izbea de mine aşa cum o făcea, dar nu era adevărat. Îmi plăcea. Fiecare avântare a lui mă apropia tot mai mult de extaz şi ştiam că, în curând, şi el avea să piardă controlul, iar eu asta îmi doream.

Degetele mele îi prinseră umărul ca între gheare şi l-am strâns aproape ca să fiu sigură că nu se va opri.

Apoi pământul se deschise sub mine. Trupul mi se cutremură, se încordă şi explodă. Ce simţisem înainte nu fusese decât o zguduitură de pământ comparativ cu acest cutremur trepidant care mă înfiora în acel moment. Am gemut, iar el se prăbuşi peste mine, strigând, am simţit tensiunea eliberându-se în mine şi am auzit un strigăt care îmi plecă de pe buze atunci când am atins punctul suprem de voluptate, la câteva momente după el.

Mişcările noastre se sincronizau perfect, respiram greu, întretăiat şi gemeam.

– Ah, la n-naiba, am spus. N-am ştiut că mă voi sss-simţi aşa.

Râse când auzi că foloseam din nou cuvântul *naiba*.

– Nici eu, spuse fără să se mişte de deasupra mea.

Şi apoi se încheie totul. Nu durase decât cinci minute, mai puţin de cinci minute, dar fuseseră cinci minute care ne schimbaseră vieţile, care cutremuraseră pământul.

Jason se lăsă să lunece de pe mine şi se duse la baie. Am chicotit privindu-i spatele gol în timp ce se îndepărta. Apoi se întoarse şi se strecură în pat lângă mine.

– Ţi-a curs sânge?

Am împins cearceafurile şi m-am ridicat. Când am văzut punctul roşu de pe pat m-am trezit brusc la realitate. Nu mai eram virgină. Ceva în legătură cu acel punct sângeriu descătuşa porţile potopului. Am simţit cum îmi ardeau ochii şi, deşi nu voiam să plâng, mă simţeam atât de copleşită încât nu mă puteam stăpâni.

Jason mă strânse repede la piept, înainte să-mi curgă prima lacrimă.

– Becca, de ce plângi?

Am avut impresia că îi era frică şi ştiam că se gândea la ce era mai rău, dar mai ştiam că eram pe punctul să o iau razna şi nu puteam să scot o vorbă, atât de tare tremuram, şi lacrimile îmi şiroiau pe faţă.

– Of, Doamne, Becca! Îmi pare rău, nu ar fi trebuit...

Îmi scuturam capul, stând la pieptul său.

– Nu, lacrimile îmi înecară cuvintele. Sunt doar... doar copleşită. N-nu sunt supărată.

Răsuflă uşurat.

– Nu eşti furioasă pe mine?

Am chicotit printre lacrimi.

– Furioasă? De ce aş fi furioasă?

Ridică din umeri.

– Nu ştiu. Ai văzut pata de sânge şi ai început să plângi şi m-am gândit... nu ştiu. M-am gândit că poate regreţi că ai făcut asta... cu mine.

Mi-am încolăcit braţele în jurul lui şi m-am aşezat la el în poală, încă în lacrimi.

– Nu, Jason. Nu. Nu regret. Sunt doar copleşită. A fost mult mai bine decât mă aşteptasem să fie, mai bine decât auzisem de la unele fete care povesteau despre cum a fost prima dată.

– Chiar?

Părea încrezător.

Am dat din cap.

– Da. Nu cred că multe fete au... orgasm când o fac pentru prima dată. Mi-am lăsat capul pe spate ca să-l privesc în ochi. Tu mi-ai oferit aşa ceva.

Roşi, dar era încântat.

– Te-a durut tare?

Am dat din cap.

– Un pic la început, apoi am simţit o pişcătură când... ştii tu. Dar apoi nu a mai durut deloc şi a început să fie bine. Foarte bine.

Se petreceau încă atâtea lucruri în interiorul meu că nu le puteam exprima. Nu regretam ceea ce făcusem, dar ştiam că nu mai eram aceeaşi. Era un moment cu care nu aveam să mă mai întâlnesc. Nu mai eram virgină, nu mai eram o fetiţă. Eram femeie acum.

Am avut un alt orgasm, pentru a doua oară, chiar mai puternic decât primul, iar Jason rezistă mai mult decât prima dată, aducându-ne pe amândoi pe culmile încântătorului şi cutremurătorului extaz. Am ştiut atunci, în momentul când stăteam să adorm în braţele lui după ce o făcuserăm a doua oară, că nu mă voi putea sătura niciodată de aşa ceva. Voiam mai mult, chiar dacă mai simţeam încă valuri electrizante ce mă cutremurau.

Jason mă aduse acasă la unu fără cinci minute, ora limită în weekend şi ne-am sărutat încet şi tandru în camioneta sa înainte ca eu să cobor. Mi-am dat seama că ne sărutam diferit. Acum eram conştienţi de ce urma după sărut.

I-am făcut cu mâna din prag şi m-am dus în cameră unde am plonjat în pat cu un rânjet dement, pe toată faţa şi cu mintea plină de gânduri. Mă durea puţin între picioare şi ştiam că avea să mă doară şi în ziua următoare. Merita însă, chiar dacă, în adâncul sufletului mă întrebam dacă nu se întâmplase prea repede, dacă nu eram prea tineri, dacă fusesem cu adevărat pregătită.

Jason

CAPITOLUL 9

Cade un copac

August, doi ani mai târziu

Stăteam relaxat pe canapea aşteptând să mă sune Becca. Telefonul era pe coapsă şi televizorul era pornit pe canalul sportiv. Era ciudat să fii un absolvent nervos şi nerăbdător. Primisem scrisori de acceptare de la Universitatea din Nebraska şi Universitatea din Michigan, oferte pentru burse întregi, care acopereau toate cheltuielile, oferte pe care le primisem atât pentru merite sportive cât şi academice. Aveam nevoie de burse, mai ales că nu mai acceptam bani de la tata pentru absolut nimic. Doborâsem toate recordurile naţionale pe care mi le fixasem la mijlocul sezonului sportiv din clasa a zecea, iar tata încercă să-mi dea câte ceva, aproximativ două mii de dolari pentru fiecare record doborât. Am refuzat, el s-a enervat, ne-am bătut şi a ajuns în spital. De atunci nici nu se mai uitase la mine.

Becca trebuia să mă sune după ce termina programarea la coafor şi urma să mergem să mâncăm de amiază şi să discutăm despre opţiunile universitare. Era atât hotărâtă să meargă la Universitatea din Michigan, că fusese singurul loc unde trimisese scrisoarea de intenţie. Bineînţeles că fusese acceptată cu o bursă ce-i recunoştea pe deplin rezultatele extraordinare, mult mai avantajoasă decât celelalte burse şi granturi pentru care aplicase anterior. Era şefa noastră de promoţie cu media finală 4.26. Da, era acel gen de copil. Vorbirea ei evolua şi era din ce în ce mai fluentă, reuşind să nu se mai bâlbâie deloc. Chiar redusese vizitele la logoped de la două pe săptămână la una pe lună. Primise atâtea burse, încât costurile pentru anii de licenţă aveau să-i fie acoperite în întregime şi nu ştiam absolut deloc cum reuşise. Ba, dacă mă gândeam bine, ştiam. Petrecuse ore întregi în fiecare zi din ultimul an de studii pentru ele, scriind eseuri, trimiţându-le prin poştă, căutând apoi alte burse. Eram absolut convins că părinţii ei îşi permiteau să-i plătească studiile, deoarece aveau o groază de bani, chiar dacă nu prea vorbeau despre asta, dar Becca le refuzase

ajutorul pentru că fusese condiţionat. Mai precis, fusese condiţionat de faptul ca noi doi să nu ne mutăm împreună. Din cauza aceasta fata mea anulă orice înţelegere, Dumnezeu să o binecuvânteze.

M-am uitat la telefon, era ora 3:52 după-masă. Trebuia să mă sune la 3:30. Nu eram îngrijorat, nici nervos, doar curios. Era extrem de punctuală, aşa că nu-i stătea în fire să întârzie atâta.

Am închis televizorul şi m-am îndreptat spre masa din sufragerie unde stăteau aruncate grămadă facturile şi scrisorile. Am ridicat de acolo două scrisori de acceptare şi mă holbam la ele, fără să ştiu ce să fac. Chiar îmi plăcea echipa din Nebraska şi în plus aveau un program extraordinar de studii în arhitectură. Nebraska fusese prima alegere a tatălui meu pentru mine, ceea ce era un punct în minus din punctul meu de vedere. Problema cea mai mare cu Universitatea din Nebraska era însă faptul că era în Nebraska. Nebraska naibii. La peste o mie o sută de kilometri de Ann Arbor, unde ar fi fost Becca.

Categoric, nu!

Bineînţeles că, pe de altă parte, Universitatea din Michigan ar fi însemnat mai mult timp petrecut cu Becca. Aveau câteva programe de licenţă care m-ar fi interesat, în plus, echipa lor de fotbal care a evoluat foarte bine în ultimii ani. Noul lor coordonator de joc avea potenţial şi eram sigur că stilul lui avea să se completeze cu al meu. Kyle şi cu mine vorbisem de multe ori că vom merge la aceeaşi facultate ca să putem juca împreună, dar amândoi aveam în minte cariere diferite şi nu ar fi mers. Nu credeam că el luase vreodată în considerare varianta să intre la profesionişti. Îi plăcea fotbalul şi era un jucător al naibii de bun, însă... nu era ceea ce îşi dorea foarte tare. Cred că el voia să se facă antrenor. Nu eram sigur. Eu? Voiam să joc la profesionişti, dar în acelaşi timp voiam şi o diplomă, în caz că era nevoie de o a doua carieră. Învăţasem totuşi ceva de la tata. El nu se gândise niciodată la nimic altceva în afară de fotbal. Pentru că toată viaţa nu avusese în minte nimic altceva decât mingea, trecuse prin şcoală ca gâscă prin apă şi avea o diplomă în limba şi literatura engleză egală cu zero când era vorba să-ţi găseşti un loc de muncă.

Nu-mi doream aşa ceva. Ştiam că sunt deştept. Ştiam că aveam potenţial pentru mai mult, nu doar pentru fotbal. Nu vorbisem

nimănui despre asta, nu-i spusesem nici măcar Beccăi, dar mă uitasem pe site peste programele oferite de Universitatea din Michigan şi primul care-mi sărise în ochi a fost cel de la departamentul de artă şi design. Cel de fotografie.

Aveam pregătit un portofoliu uriaş. Becca mă ajutase să îl pregătesc, spunând că îl făcea pentru ea ca să-mi poată frunzări pozele în voie în formă fizică. Dar eu ştiam de fapt despre ce era vorba. Îmi iubea fotografiile. Întotdeauna mă încuraja să urmez acest drum. Avea să fie în al nouălea cer dacă ar fi ştiut că mă gândeam să obţin diploma în fotografie.

Indiferent cât de stupid ar fi putut părea, motivul cel mai întemeiat care mă ţinea departe de această carieră era tata. M-ar fi dezmoştenit. Fotografia era o artă, iar arta era pentru fraieri. Eu trebuia să joc fotbal şi cu asta basta. Indiferent cât de mult îl uram pe tata, undeva adânc, în sufletul meu, ştiam că voiam binecuvântarea sa.

Un motor de pe aleea din faţa casei mele îmi distrase atenţia. Nu era diesel-ul F-350 al lui tata, de asta eram sigur. M-am dus la geam şi aproape că am leşinat când am văzut-o pe Becca dându-se jos dintr-un VW Jetta lucios, negru şi nou-nouţ. Părinţii ei refuzaseră să-i cumpere o maşină, mai ales că o duceam eu oriunde trebuia să meargă şi nici nu o lăsaseră să se angajeze ca să-şi poată cumpăra ea una. Acesta fusese întotdeauna un subiect de ceartă cu părinţii ei, deşi relaţia dintre ei se îmbunătăţise oarecum în ultimii ani.

Am împins uşa de la intrare ca să o întâmpin. Îmi sări în braţe, încolăcindu-şi mâinile în jurul taliei mele, rânjind cu gura până la urechi.

– Mi-au cumpărat o maşină.

Mă sărută apăsat, ţinându-mi capul cu amândouă mâinile. Cât îmi plăcea când făcea asta.

– Nu e minunată? Mi-au spus că voi avea nevoie de maşină ca să mă duc şi să mă întorc de la şcoală.

Mi se strecură din braţe ca un viermişor şi alergă înapoi la maşină, plimbându-şi uşor mâinile peste capota ei.

Am râs când am văzut cât era de entuziasmată şi mă bucuram pentru ea.

– E marfă, iubito! Mă bucur tare mult pentru tine.

Ea îşi îndreptă spatele şi începu să sară în sus şi-n jos pe vârfuri, să bată din palme, purtându-se atât de copilăreşte cum nu o mai văzusem niciodată.

– N-nu p-ppp-pot să cred! Am maşină!

Nu mă puteam abţine să nu mă uit la sânii ei care se zgâlţâiau în timp ce ea sărea ca o minge. Îmi surprinse privirea şi, în glumă, îmi aruncă o căutătură severă.

– Privirea la mine, iubi!

Am rânjit ca un prost.

– Îmi pare rău! Nu mă pot abţine dacă ai nişte balcoane de la care nu-mi pot dezlipi ochii.

Îmi veni în braţe.

– Nu te-ai săturat încă de balcoanele mele? Se strâmbă când spuse cuvântul pe care îl folosisem eu. Aniversarea noastră de doi ani este luna viitoare. Ai fi zis că te-ai obişnuit până acum cu ele.

Se uită la mine şi zâmbi, pentru că ştia adevărul.

Am scuturat din cap.

– Este imposibil. Doar sunt bărbat. Nu te saturi niciodată de ceva ca lumea. Şi, iubito, sânii tăi sunt ca lumea.

Mă trase de mână, dar nu era decât un protest în van.

– Te porţi ca un animal cu rât.

– Dap. Guiţ. Guiţ.

Chicoti şi Doamne, cât îmi plăcea râsul ei.

– Intră în maşină, sexosule. De data asta, eu te dau pe tine o tură.

– Îmi place când tu mă dai o tură.

Am zâmbit în timp ce mă aşezam pe scaunul din dreapta.

Becca ignoră aluzia mea nu foarte subtilă.

– E hibrid, ddd-deci consumă 5,6 litri de benzină la suta de kilometri în oraş şi 4,9 litri la sută pe autostradă...

Începu să dea înapoi pe aleea din faţa casei mele, dându-i înainte cu tot felul de specificaţii ale maşinii ei noi. Mă bucuram pentru ea şi era atât de fericită, că nici măcar nu băga de seamă că se bâlbâie, aşa cum se întâmpla atunci când era super agitată sau emoţionată. Sau în timpul suferinţelor pasiunii, cum s-ar spune. Avea tendinţa să se bâlbâie puţin când avea orgasm şi asta mă făcea întotdeauna să zâmbesc. Mi se părea un lucru adorabil. Era o parte

din ceea ce era ea şi faptul că ştiam că se simţea suficient de bine cu mine cât să nu se jeneze când se bâlbâia însemna mult pentru mine.

Trecuserăm pe lângă tatăl meu care parca pe alee şi care ne aruncă o privire în treacăt, în bătaie de joc când văzu maşina străină a Beccăi. Din punctul lui de vedere era un păcat să cumperi lucruri străine. Faptul că Becca era pe jumătate arăboaică îl irita la culme şi chiar ne luaserăm o dată la bătaie, exact din acest motiv. Folosise la adresa ei un termen murdar când eram în clasa a zecea şi l-am pus la pământ fără să ezit. Rezistaserăm trei runde desfăşurate în bucătărie, până când amândoi ajunserăm să fim plini de sânge şi aveam nevoie de copci. Niciunul dintre noi nu se cususe şi, la naiba, dacă nu semănăm din punctul acesta de vedere. Plecasem înfuriat de vedeam roşu în faţa ochilor, cu sângele curgând, iar Becca mă aşteptase la copacul nostru, cu trusa de prim-ajutor. Nu mă întrebase de ce ne bătuserăm, din fericire. Nu cred că aş fi fost în stare să-i spun fără să îmi pierd din nou minţile.

M-am forţat să nu mă mai gândesc la tata şi ascultam cât de vesel ciripea Becca. Pierdusem şirul şi habar n-aveam despre ce vorbea, aşa că trebui să mă prefac că prinsesem ideea, dându-mi seama că ea îmi povestea cum începuse deja să consulte lista cu lecturi obligatorii de la Universitatea din Michigan.

Era evident că Becca avea să se înmatriculeze şi să aibă deja cărţile şi lista de lecturi, în timp ce eu nici măcar nu mă hotărâsem la ce şcoală să merg. Becca refuza să-mi influenţeze decizia. Nu deschisese niciodată acest subiect. Îmi spuse că voia să iau singur deciziile în ceea ce privea viitorul meu. Mă iubea şi avea să mă sprijine indiferent de decizia pe care aş fi luat-o. Ştiam că în sufletul ei i-ar fi plăcut să merg cu ea la Universitatea din Michigan, dar nu îmi spusese niciodată asta. Îmi spusese că puteam face relaţia noastră să meargă şi dacă eu alegeam Nebraska şi ştiam că vorbea serios.

O ţineam de mână în timp ce conducea, ascultând-o vorbind, lăsându-i cuvintele să mă împresoare. Nu era ca şi cum nu i-aş fi dat atenţie, ştiam doar că, din când în când, avea nevoie să vorbească, să spună toate cuvintele pe care nu le rostise în timpul zilei. Descoperisem că era unul dintre modurile în care îşi stăpânea bâlbâială. Tăcea în timpul zilei, spunând doar ceea ce era sigură că

spunea fluent, şi apoi, când eram singuri, bătea câmpii fără să aştepte ca eu să răspund, se bâlbâia şi lăsa lucrul acesta să se întâmple ştiind că nu îmi păsa.

Mi-am îndreptat din nou atenţia la ea în timp ce ea coti la stânga, pe drumul principal spre oraş.

– D-deci, oricum, sunt foarte entuziasmată de cursul acesta de literatură. Este l-lliteratură englezească din secolul optsprezece. Ne v-vom concentra pe Defoe, Jonathan Swift şi traducerea lui Galland a celor *O mie şi una de nopţi*, ceea ce este neobişnuit. Este un curs de nivel mai avansat, deoarece am fost deja la aproape toate cursurile de anul întâi.

Eu auzisem doar de Defoe, dar nu aş fi recunoscut acest lucru decât dacă eram constrâns.

– Cel mai încântată sunt de cursurile de specialitate. Bineînţeles că sunt chestii pentru studenţi, dar Universitatea din Michigan este o universitate respectată, ch-chiar dacă nu este cotată în domeniul patologiei vorbire-limbaj. Pot continua apoi să lucrez undeva cum ar fi Universitatea din Iowa. Am auzit că sunt cei mai b-buni. Nu p-pot să spun că mă încântă foarte tare ideea să mă mut în Iowa, dar... e ceva destul de îndepărtat şi nu trebuie să mă hotărăsc acum.

Am râs.

– Dar deja te gândeşti la asta?

Zâmbi.

– Doar ştii cum sunt.

Am pufnit.

– Eşti o persoană care ştie să se afirme în carieră.

Mă privi încruntată.

– Şi ce vrea să însemne asta?

O-ho-ho.

– E un lucru bun, Becca. Eşti întotdeauna pregătită şi eşti a naibii de uimitoare în tot ce faci. De exemplu, cred că indiferent ce ai face, nu vei da niciodată greş, chiar dacă ai încerca.

Îşi dădu ochii peste cap.

– Am luat odată un 6 la test.

Mă holbam la ea, nefiind sigur dacă glumea sau vorbea serios.

– Doamne, iubito, un 6? Când a fost asta? În clasa a doua? am tachinat-o eu.

Nu se uită la mine când răspunse.

– Era sfârşitul anului trecut. A acestui an, mă rog. Ultimul an. La ora de metodologie a redactării unei lucrări de cercetare. Până la urmă, scopul acestui curs era să învăţăm cum să scriem o lucrare ştiinţifică, trecând de metoda schematizării informaţiei. Nu ar fi trebuit să fie alte lucrări în afară de acea lucrare de cercetare. Şi profa nu are altceva mai bun de făcut decât să scoată din buzunar testul ăsta idiot g-g-grilă, fără reguli, fără să ne anunţe. Nimeni nu a luat mai mult de şapte, deoarece nimeni nu învăţase şi nu avusese h-habar despre ce era vorba în întrebările acelea grilă.

Se enerva doar când îşi amintea episodul acesta.

– Dumnezeule! Doar acel test? Doar acel şase cu plus? Mi-a scăzut media cu patru zecimi de procent. Aş fi absolvit cu media generală 4.3 dacă nu era af-f-furista aia de profesoară.

La naiba, iar folosi un cuvânt care nu-i era în fire.

Nu m-am putut abţine să nu râd puţin.

– Patru zecimi de procent? Ce femeie infamă!

Cred că în vocea mea se strecură doar o mică doză de sarcasm.

Becca îşi roti capul uşor în direcţia mea, cu ochii mijiţi şi cu maxilarul strâns.

– P-p-pentru m-mmine... contează.

Am oftat.

– Îmi pare rău, iubito. Am zis o tâmpenie.

Îşi smulse mâna din a mea şi conducea fără să scoată un cuvânt, până când nu am mai suportat.

– Becca, îmi pare rău. Nu râdeam de tine. Spun doar că şi aşa tot ai absolvit cu una dintre cele mai mari medii din tot statul.

– Şi acele patru zecimi de procent ar fi fost diferenţa dintre una dintre şi cea mai mare.

Se uită la mine.

– E ca şi cum tu nu ai mai fi doborât recordul dacă ai fi ratat o minge.

– Ştiu, Becca, am zis spăsit. Am fost un idiot.

– Păi, eşti băiat.

Îmi râse în nas şi am ştiut că mă iertase.

– Da, şi băieţii sunt idioţi. Nici nu ştiu de ce mă mai suporţi.

Ca să fiu sincer nici nu ştiam, dar o spusesem ca pe o glumă, ştiind că Becca m-ar fi şicanat toată ziua dacă mi-ar fi simţit nesiguranţa.

– Poate că are legătură cu ce ai făcut azi-noapte.

Îşi umezi buzele şi îmi făcu lasciv cu ochiul.

– Care parte? am întrebat cu o faţă lungă.

Se prefăcea că se gândeşte serios.

– Hm. Probabil chestia aceea pe care ai făcut-o cu limba.

Am dat din cap cât se putea de serios.

– Ah, da, aceea. Păi va trebui atunci să ne asigurăm că o mai facem o dată, dacă acesta este motivul pentru care mă suporţi.

– Aşa ar trebui, băiat de fermă.

De când urmărisem *File de poveste* împreună anul trecut începuse să-mi spună *băiat de fermă*, pentru că, din nu ştiu ce motiv, i se părea simpatic. Am lăsat-o în pace deoarece nu avea niciun sens să ne certăm.

Mi-am lăsat mâna să-i alunece pe coapsă şi i-am prins în palme sexul.

– Trage pe dreapta şi o fac chiar acum.

Strânse din coapse şi îmi prinse degetele, mimând şocul extrem.

– Nu! E ziua în amiaza mare!

– Asta nu te-a împiedicat ieri să mă laşi să-ţi fac sex oral pe platforma camionetei mele. Şi atunci era zi.

– N-aş spune că era lumină. Soarele apunea. Şi eram la copacul nostru. Nu era nimeni să ne vadă. Asta este o şosea aglomerată.

– Atunci hai să nu mai mergem să mâncăm şi ne ducem direct la copac, am sugerat.

– Mi-ar plăcea, dar mi-e foame. Azi nu am mâncat de amiază.

Zâmbi şmechereşte.

– Mergem după ce mâncăm.

Era la fel de nerăbdătoare ca şi mine, la fel de dornică. Poate chiar mai mult decât mine. Îi auzeam pe ceilalţi băieţi plângându-se de faptul că iubitele lor nu voiau să facă sex la fel de des pe cât îşi doreau ei, dar eu nu părea să am această problemă. Deseori ea era cea care încerca să mă încălzească pentru runda a doua... şi a treia. Era de neoprit în anumite zile.

Sună telefonul. Apelul n-ar fi putut fi decât de la mine sau de la părinţii ei. Nell şi Kyle erau împreună undeva prin nord, deci nu era Nell, iar părinţii ei erau plecaţi la o gală de strângere de fonduri în Washington D.C, aşa că nici ei nu puteau fi.

Becca privea fix ecranul telefonului.

– Hmm. E doamna Hawthorne. Oare de ce mă sună?

Bâjbâi după dispozitivul Bluetooth de pe consolă şi-l potrivi în ureche şi apăsă pe buton ca să răspundă la telefon.

– Alo? Bună ziua, doamnă Hawthorne, ce mai... Cum? Becca se făcu palidă. Vă bateţi naibii joc de mine? El e... cum? Nu. Vă rog, nu!

Apăsă pe frână şi derapă până la marginea drumului, cu mâna la gură, cu ochii mari, lacrimi curgând pe obraz şi dând din cap încontinuu a negare.

– Becca? Am împins în locul ei schimbătorul de viteză în poziţia pentru parcare şi i-am pus mâna pe umăr. Ce s-a întâmplat?

Ea nu-mi răspunse.

– Nu, nu. Nu e adevărat.

Se întoarse spre mine cu ochii plini de groază.

– Şi Nell. Ea este bine? Ah, Doamne! Ah, Doamne! Bine, venim acolo. Da, e cu mine, îi-îi spun şi lui. R-rahat! RAHAT!

Îşi smulse casca din ureche şi o aruncă atât de tare că se făcu ţăndări de bord.

– Becca? Ce s-a întâmplat?

Era cu siguranţă ceva rău şi stomacul mi se strânse.

– De ce nu ar fi Nell bine? Spune-mi ceva!

Becca plângea în hohote, cu capul pe volan. Am sărit din maşină, am ocolit-o ca să ajung la locul şoferului şi am tras de portieră ca să o deschid. Becca mi se prăbuşi în braţe şi a trebuit să o susţin cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi desfăceam centura. Am luat-o, cum stătea fără vlagă în braţele mele, şi am dus-o pe iarbă la marginea drumului, împingând portiera cu piciorul ca să se închidă. M-am aşezat cu ea în poală şi am strâns-o în braţe.

– Becca, trebuie să-mi spui ce se petrece.

Îşi trase nasul şi se sufocă în propria răsuflare. Îşi ridică ochii spre mine şi puteam citi pe faţa ei că se petrecuse o tragedie.

– A avut loc un accident în nord. E-e Kyle. A-a-a m-mm-murit!

Nu auzisem bine. Acesta fusese primul meu gând. Nu am auzit bine ce spusese.

– Cum? Ce vrei să spui? Kyle? Kyle Calloway?

– Da, Kyle! Kyle al nostru. A, a murit! Un c-copac a căzut peste el. Părinţii lui Nell se întorc de la Traverse City cu Nell. Ea are o mână ruptă şi... şi nu vorbeşte.

– Cum se poate... nu înţeleg. Cum se poate să fie Kyle...

Nu eram în stare să înţeleg ce mi se spunea.

– Nu ştiu! Ştiu doar ce mi-a spus acum doamna Hawthorne. A fost o furtună puternică, a căzut un copac care l-a lovit pe Kyle şi acum este mort.

Se luptă în braţele mele, chinuindu-se să se ridice în picioare.

– Să mergem. Trebuie să ne întâlnim cu ei acasă în jumătate de oră.

Rămăsesem stană de piatră. Nu era adevărat. Nu era posibil. Îmi... Îmi spusese că avea de gând să o ceară pe Nell în căsătorie. Îmi spusese doar joia trecută. Eu i-am spus că îl lovise trenul, că nu avea decât optsprezece ani, dar el o ţine una şi bună că era sigur că o iubeşte pe Nell suficient de mult ca să ştie că nu e nevoie să mai aştepte să treacă ani.

Era o glumă, sigur era o glumă.

Am bâjbâit în buzunar după telefonul mobil şi am format numărul lui ascultând cum suna, suna, suna... şi cum intră căsuţa vocală. *Hei, sunt Kyle. Probabil că am ieşit să mă dau mare pe undeva, aşa că lasă un mesaj şi te sun înapoi. Dacă am chef*. Sforăiturile de râs din fundal care se auzeau în timp ce el înregistra mesajul erau ale mele.

Am simţit o mână micuţă, rece, care îmi luă telefonul. Am lăsat-o. Trase de mine ca să mă ridic în picioare, susţinându-mi greutatea în întregime.

– Haide, iubitule. Nell are nevoie de noi.

M-am împiedicat, iar ea mă sprijini cu umărul sub braţ. O priveam fix în ochii ei negri şi umezi, unde am văzut compasiune, iubire şi înţelegere. Tristeţea ei se dădea la o parte ca să facă loc tristeţii pentru mine. Nu ştiam ce să spun, ce să fac. Nu ştiam decât că aveam nevoie de iubita mea ca să pot trece peste ce se

întâmplase şi nu puteam decât să sper că ea avea să rămână cu mine şi să continue să mă iubească.

M-am trezit pe scaunul de piele al maşinii noi a Beccăi, mirosul de nou provocându-mi acum greaţă. iPhone-ul Beccăi era conectat la maşină şi în momentul în care am pornit motorul se auzi *Your long journey*[20] a lui Robert Plant şi Alison Krauss. Ochii îmi ardeau şi gâtul mi se strânse. Becca vru să închidă muzica, dar am oprit-o. Îmi luă mâna în ale ei şi începu să conducă, lăsând muzica să curgă. Urmă un cântec pe care nu îl ştiam şi i-am luat telefonul în mână ca să văd cine era pe afişajul aplicaţiei Pandora: Rosi Golan cu *Been a long day*[21]. Era un cântec liniştit, minunat, iar pe fundalul oferit de notele de pian se auzea o voce feminină încântătoare.

Am parcat pe aleea din faţa casei familiei Hawthorne, iar pietrişul scrâşni sub roţile noastre. Deja erau multe maşini acolo. Becca îşi împreună degetele cu ale mele imediat ce am coborât din maşină; practic trebui să mă târască în casă. Nu voiam să intru. Nu voiam să văd durerea altor oameni. Acest lucru ar fi transformat totul în realitate. Poate că, dacă mă prefăceam în continuare că nu era adevărat, nu era.

Doamna Hawthorne ne deschise uşa. Avea ochii roşii, dar uscaţi.

– Jason, Becca. Vă mulţumesc că aţi venit. Nell e în camera ei.

– Ce face? întrebă Becca.

Doamna Hawthorne îmi strânse mâna, atingând apoi fruntea Beccăi cu a ei.

– Nu este bine. A... a murit... sub ochii ei. E complet apatică.

Becca trase uşor aer pe nas şi am urmărit-o cum, pur şi simplu, îşi îndreptă umerii şi îşi contracarează emoţiile. Mă trase de mâini sus pe scări şi se opri în faţa uşii lui Nell. Apăsă pe clanţă şi, pentru că uşa era descuiată, intră cu mine pe urmele ei.

Nell stătea culcată pe o parte pe pat, cu ochii secaţi de lacrimi şi cu un bileţel mototolit în mână. Privea în gol şi nici nu observă că intrasem în cameră. Nu ştiam ce să fac, în ce direcţie să mă duc. Avea pe ea o bluză veche, cu glugă, care fusese a lui Kyle, lenjerie neagră şi stătea peste pături. Eu încercam să mă concentrez pe

[20] *Lunga ta călătorie.*
[21] *A fost o zi lungă.*

afişul de pe perete cu Avett brothers, în timp ce o acoperisem până la talie cu pătura. M-am aşezat pe scaunul ei de la birou, în timp ce Becca se urcă lângă ea, pe pat, dându-i de pe faţă o şuviţă de păr.

– Nell.

Vocea Beccăi era nesigură. Era evident că nu ştia ce să spună.

– Ce-ce s-ss-a întâmplat?

Nell nu răspunse mult timp. Când o făcu, vocea ei nu era decât o şoaptă răguşită, abia desluşită.

– A... murit.

Îşi ridică ochii spre mine.

– Nu mai e.

Am simţit că mă sufoc şi dădeam din cap.

– Eu... la naiba. Cum?

Era evident că se închisese în sine.

– Ne... certam. O furtună, un vânt nebun. A... doborât un copac. Trebuia să cadă peste mine, dar el... m-a salvat. M-a împins. M-a salvat. Ar fi trebuit să fiu eu, dar a fost el.

Nici eu şi nici Becca nu ştiam ce să spunem în aşa situaţie.

– Nu este vina ta, spuse Becca, făcându-şi curaj în cele din urmă.

Nell tresări, dar nu răspunse. Urmăream cum îşi înfigea unghiile în palme atât de adânc, încât am crezut că voi vedea cum începe să-i şiroiască sângele în palmă.

Stăteam învăluiţi într-o linişte oribilă şi grea, până deveni clar că Nell nu avea să mai spună sau să facă nimic altceva.

– Suntem alături de tine, Nell. Eu sunt alături de tine. Te iubesc.

Dinţii lui Nell i se încleştară pe buza de jos când Becca rosti ultimele două cuvinte şi muşcară atât de puternic încât buza ei roz deveni albă.

Becca mă conduse afară din cameră, lăsând-o pe Nell în aceeaşi poziţie în care o găsiserăm, cu ochii deschişi, privind în gol şi cu o bucată de hârtie strânsă în pumn.

Doamna Hawthorne ne trase în bucătărie.

– Ce face?

Becca dădu din cap.

– A s-spus trei propoziţii. Nu ştiu ce să spun, doamnă Hawthorne. Îmi f-fac g-griji pentru ea. E aproape cataleptică.

– Poate are doar nevoie de timp.

Doamna Hawthorne se uita pe geamul de la bucătărie.

– Poate, încuviinţă Becca, dar un ton bizar al vocii ei mă făcu să îmi dau seama că nu prea credea să se întâmple astfel, deşi doamna Hawthorne păru să nu observe acest lucru.

– Înmormântarea este miercuri.

Oamenii veneau şi plecau, aducând vase cu mâncare. I-am văzut pe domnul şi pe doamna Calloway aşezaţi pe canapea, braţul lui cuprinzând umerii ei slabi care tremurau. Domnul Hawthorne stătea şi el pe canapea lângă domnul Calloway, oferind drept alinare o tăcere împietrită şi stoică.

Becca mă duse acasă şi se strecură în pat lângă mine. Nu mai fusesem niciodată cu ea la mine în cameră. Nu veneam niciodată aici, deoarece ştiam că taică-meu avea să fie un idiot şi va face o scenă şi nu voiam ca Becca să vadă aşa ceva. În aceste momente, însă, nu eram în stare să-mi mai consum energie gândindu-mă la tata. Ştiam doar că aveam nevoie de ea lângă mine.

Nu eram sigur cât timp şezusem acolo în linişte, cu braţul Beccăi în jurul pieptului meu si cu faţa lipită de spatele meu. Am simţit cum ceva ud se strecura prin bumbacul subţire al tricoului meu, dar nu scotea niciun sunet.

Uşa se deschise cu zgomot şi se trânti violent de perete.

– A cui e afurisita aia de maşină străină care este parcată naibii pe locul meu?

Era mare cât uşa, uriaş, cu o privire sălbatică în ochi, fără să se clatine, dar evident băut.

Becca se făcu mică în spatele meu.

– Este a mea, domnule Dorsey. Îmi pare rău. O să o mut.

– A dracu câtă dreptate ai că o să o muţi! mârâi spre mine. Scoate maşina afară şi rămâi şi tu acolo.

– Ea nu pleacă nicăieri, am spus eu fără să mă uit la tatăl meu. Şi nici maşina ei.

– Ce naiba caută ea la tine în pat, băiete? Nu ai minte deloc?

– Kyle Calloway a murit.

Am rostit cuvintele şi m-au distrus.

Din ochi mi se scurse o lacrimă, una singură, şi n-am putut să mi-o opresc.

– Plângi cumva?

Becca se ridică în fund, în spatele meu.

– Kyle a fost prietenul lui cel mai b-bun, ştiţi? Cel mai bun prieten al lui a murit.

Vocea ei era aspră, dar calmă, însă am simţit o undă de teamă. Era îngrozită de tatăl meu şi pe bună dreptate.

– Lăsaţi-l în pace.

– Nu vorbeam cu tine, fată.

I-am observat buza arcuită batjocoritor în timp ce se uita la ea, iar asta mă scoase din sărite.

În mod normal, aş fi sărit deja cu pumnii pe el pentru asta, dar acum nu voiam să ne vadă Becca luându-ne la bătaie.

– Te rog, tată. Lasă-ne în pace. Nu face asta. Nu azi.

Nu-l mai rugasem nimic niciodată.

– Taci naibii din gură, băiete. Nu-mi spune mie ce să fac în propria casă.

Făcu un pas spre mine, iar eu imediat am sărit în picioare, cu pumnii strânşi, pregătit. Se opri, totuşi, şi îmi aruncă o privire dură, lungă.

– Ştii câţi prieteni am pierdut eu? Câţi tovarăşi am văzut murind? Crezi că am plâns naibii vreodată ca un fraier din cauza asta? Nu cred. Oamenii mor şi e al naibii de aiurea. Fii bărbat şi treci peste asta.

– Aici nu este vorba de niciun război. Nu sunt soldat. Eu nu sunt ca tine. Am voie să fiu supărat că prietenul meu a fost omorât. Îl ştiu de când eram la grădiniţă. Aşa că, ce-ar fi să taci naibii din gură şi să mă laşi în pace.

Am auzit respiraţia sonoră şi îngrozită a Beccăi. Dacă nu ar fi trebuit să treacă pe lângă ticălosul de bătrân, i-aş fi spus să plece.

– Nu plec până nu se cară şi ea.

M-am apropiat de el, înfruntându-i privirea fără teamă, gata să lovesc.

– Nu vreau să fac asta în faţa prietenei mele, dar o voi face. Pleacă naibii! Ieşi din camera mea. E tot ce te rog.

Nările îi fremătau.

– Da, nu vrei ca micuţa ta prietenă să vadă cum îţi învineţesc fundul, asta e.

– De ce eşti aşa un t-ticălos?

Asta era Becca, iar eu şi tata ne-am oprit amândoi şi ne-am uitat la ea.

– Ce ţi-am făcut eu vreodată, în afară de faptul că îl iubesc pe fiul tău? Ştii de câte ori i-am îngrijit faţa însângerată după ce îl băteai? Care e p-problema ta? D-de ce îţi urăşti p-propriul f-fiu atât de m-mult?

Tata mă privi ca şi cum nu-i venea să creadă.

– Şi vrei să spui că tu chiar te întâlneşti cu târfa asta arăboaică şi bâlbâită?

Becca sughiţă şocată şi apoi începu să plângă când am început să-l lovesc. Am văzut roşu în faţa ochilor. Îmi arse câteva lovituri bune, dar eram de neoprit. L-am lovit şi l-am lovit şi l-am lovit până când nu mai mişcă deloc şi după aceea l-am lovit în continuare. Am simţit pe braţ o mână care mă trăgea.

– Jason, opreşte-te! Opreşte-te!

Era isterică, aproape neinteligibilă.

– T-te rog! Te rog opreşte-te odată!

Strigă ultimul cuvânt direct în urechea mea şi reuşi astfel să pătrundă prin zidul de furie.

Mi-am revenit, tremurând, simţindu-mă acoperit de ceva ud. Umezeală caldă şi lipicioasă. Mâinile îmi erau pline de sânge. Stăteam pe pieptul lui tata care avea faţa pocită. Simţeam cum sângele îmi şiroia pe faţă, simţeam cât de tare mă durea maxilarul, iar coastele protestau, învineţite. Becca trăgea de mine, sufocându-se în sughiţurile de plâns.

Am sărit în picioare, am prins-o de umeri şi am împins-o afară din cameră.

– Îmi pare rău că ai văzut asta. Îmi pare rău că te-am adus aici.

În timp ce vorbeam, un strop de salivă însângerată mi se scurse din gură şi am scuipat-o pe covor, fără să-mi pese.

– Îmi pare tare, tare rău, Becca. Trebuie să pleci. Eu trebuie să rezolv aici.

– Nu te las singur, Jason.

Se smulse din braţele mele care o strângeau şi se răsuci ca să ajungă în faţa mea.

– Ce ai de gând să faci?

– Chem o ambulanţă.

– Şi nu vor pune întrebări?

Am dat din cap.

– Ştiu ei mai bine. Nu este prima dată.

Nu înţelese.

– Dar... ei nu trebuie să facă un raport dacă este vorba despre violenţă domestică?

– Să raporteze cui? Am făcut un semn spre insigna de poliţist de pe masă şi spre fotografia oficială a tatei îmbrăcat în uniforma lui de căpitan. El este poliţia. Poate să facă raportul dispărut. În plus, de data aceasta eu voi fi cel arestat, ceea ce va provoca întrebări la care niciunul dintre noi nu vrea să răspundă.

– Dar, Jason...

– NU!

Am urât faptul că am strigat la ea. M-am forţa să mă liniştesc.

– Îmi pare rău, dar nu. Nu e nimic de făcut. Oricum plec astăzi. Am terminat cu rahaturile lui.

– Unde vei l-locui?

– De unde naiba vrei să ştiu, Becca? În camionetă? La hotel? N-am nicio afurisită de idee! Nu-mi pasă în momentul acesta. Nu mai pot sta aici nicio zi...

Dădu din cap în semn că înţelegea, ştiind că nu voiam decât să o lase baltă.

– Lasă-mă să te curăţ.

Se întoarse şi rupse cu furie prosopul de mâini, după ce îl luă de pe mânerul cuptorului cu microunde, unde era agăţat.

Îmi tamponă cu blândeţe buza, şterse sângele, împăturind prosopul şi ştergând din nou, apoi îl udă la robinet şi îmi curăţă bărbia. Sughiţa, respira pe nas, clipea des şi îşi luă cu limba o lacrimă ce îi ajunsese în colţul gurii. Am oftat, supărat că îmi pierdusem firea cu ea.

I-am şters faţa cu degetul meu mare şi ea tresări.

– Beck, îmi pare rău. Ştiu că nu înţelegi. Ar trebui să reclam asta. Dar dacă ar fi fost să o fac, ar fi trebuit să se întâmple acest lucru cu ani de zile în urmă. Acum e prea târziu. Am optsprezece ani. Legal sunt adult şi mă mut de aici. Nu o să-l mai văd niciodată după ziua de azi. Nu va mai trebui să vezi tu aşa ceva vreodată, bine?

Ea dădu din cap, dar nu răspunse, ci freca sângele care stătea să se închege pe obrazul meu.

– Te rog, vorbeşte cu mine.

Am încercat să-i mai şterg o lacrimă, dar ea tresări din nou. De parcă... i-ar fi fost frică de mine.

– Ca să s-spun ce? Am fost atât de speriată. Pentru tine. De tine. Nu erai... nu erai tu însuţi. Ai fost... atât de violent. Îl loveai şi el nu riposta, dar tu ai continuat să-l baţi. A fost atât, atât de înfricoşător.

– Ai auzit ce a spus.

Ea dădu din cap.

– Poate să spună ce vrea despre mine. Este un monstru şi nu îmi pasă ce crede despre mine.

– Nu îl las să vorbească aşa despre tine. Nu are niciun drept. Ultima dată când m-ai văzut tot aşa, spusese ceva asemănător.

Primul lucru pe care îl făcea tata când venea acasă de la serviciu era să dea drumul la radio pe 99,5 FM unde era postul de country. Se auzea acum *Please, remember me*[22] cântată Tim McGraw şi mi-am adus aminte că prietenul meu Kyle murise. Aproape că reuşisem să uit pentru un moment.

Mă lovi în vintre mai puternic decât oricare pumn al tatei. Kyle murise.

M-am prăbuşit în mâini şi în genunchi, plângând în hohote. Nu plânsesem niciodată. Nu mai plânsesem de când fusesem bebeluş, pentru nimic, niciodată. Nu mă puteam opri nici dacă aş fi încercat. Nu ştiu cât timp am plâns, dar o simţeam pe Becca lângă mine, încă alături de mine, atingându-mă pe umăr, lăsându-mă să plâng.

Am auzit o tuse umedă şi înecăcioasă din dormitorul meu şi m-am forţat să mă ridic în picioare.

– Rahat, se sufocă în propriul sânge.

M-am împiedicat alergând spre camera mea şi l-am întors pe tata cu faţa în jos, iar el începu să scuipe, să vomite şi tuşi din nou. L-am tras din mizeria pe care o făcuse şi l-am lăsat pe podea, jumătate din el în cameră, jumătate în hol. Am observat rame de fotografii făcute zob, trofee sparte, biroul meu rupt în două. Nu-mi aminteam bătaia şi nu îmi dădusem seama cât de rău se încinsese.

[22] *Te rog să-ți amintești de mine.*

Era o gaură imensă în tapet, imediat lângă uşă, şi încă una, în diagonală, pe peretele opus. Scaunul de la birou era doborât într-o parte, cu una dintre rotiţe făcută praf.

– Iisuse, am şoptit.

M-am întors şi am privit-o pe Becca peste umăr. Ea stătea în hol, privind fix la trupul însângerat al tatălui meu.

– Nu mi-am dat seama că a fost atât de rău.

– Am crezut că o să vă o-omorâţi unul pe celălalt.

Vocea ei era cât un firicel.

– Nu ar trebui să faci ceva pentru el?

M-am uitat la el şi el începu să geamă de durere.

– La naiba cu el. Lasă-l să sângereze. Nu moare.

Becca se holba la mine de parcă nu mă mai cunoştea.

– Ştii de câte ori m-a lăsat el pe mine în halul acesta, zăcând pe podea? Stai să-mi pun în bagaj nişte rahaturi şi plecăm. Voi suna pe cineva când ieşim de aici.

Stătea şi aştepta să împachetez. Am îndesat câte haine am putut într-un rucsac pentru echipamentul de fotbal. Am mai pus laptopul, încărcătoarele pentru el şi pentru telefonul mobil, geaca de piele de care eram tare mândru şi o minge de fotbal. Am aruncat nişte articole de toaletă într-o pungă cu fermoar, după care mi-am scos de sub saltea rezerva de bani. În rest, am lăsat acolo totul. Cărţi, trofee, colecţia de carduri cu sportivi din şcoala generală, afişele cu Jerry Rice, Barry Sanders, O. J. Simpson şi Emmett Smith, totul. Niciunul nu mai conta. Aparatul de fotografiat era în camionetă, iar Becca mă aştepta. Asta era tot ce conta. Mi-am aruncat geanta pe umăr şi am păşit peste tata. Încercă să se urnească şi apoi se rostogoli pe spate, gemu şi se ridică în timp ce eu eram în dreptul uşii, pe picior de plecare. Se şterse pe faţă şi mă privi încordat, printre gene cu ochii înceţoşaţi.

– Plec, am spus fără să mă uit la el.

Doar clătină din cap, fără să spună nimic.

– Nu mă mai întorc.

El scuipă sânge.

– Foarte bine.

– Să chem salvarea?

– Nu. Du-te-n măta!

Se ridică în picioare cu chiu cu vai, apucându-se de cadrul uşii ca să-şi menţină echilibrul şi ştergându-se cu mâna la gură.

– Da, du-te tu-n mă-ta, am spus trântind uşa după mine.

Becca stătea pe trotuar şi mă aştepta.

– Nu ai de gând să chemi o ambulanţă?

Am scuipat sânge în iarbă.

– Nu. Nu vrea.

– Dar are nevoie de ajutor?

Am ridicat din umeri.

– Al naibii să fiu dacă îmi pasă. E problema lui.

Becca deschise portiera, dar nu intră în maşină.

– E tatăl tău. Dacă sângerează până moare?

– Nu se va întâmpla aşa ceva. Era în picioare când am plecat.

Mi-am verificat cu limba buzele şi am simţit un dinte care începuse să se clatine.

Ea închise uşa şi se puse în spatele meu în timp ce îmi aruncam geanta în platforma camionetei şi am fixat-o bine cu coarda elastică.

– Nu pot să înţeleg cum puteţi fi amândoi atât de blazaţi de toată treaba asta. Tu eşti rănit. El este rănit. Amândoi aveţi nevoie de asistenţă medicală.

M-am întors urgent pe călcâie.

– Două chestii, am spus cu voce calmă, dar aruncând fulgere din ochi. Unu, să nu mă mai pui niciodată în aceeaşi găleată cu afurisitul acela nenorocit, rahat blestemat inutil de gunoi al omenirii. Eu nu sunt ca el. Şi doi, am fost rănit mult mai grav de-atât. Am depăşit recordul pentru cele mai multe receptări de minge într-un singur meci şi am fost mai rănit de-atât. Sunt bine. Nu am nevoie de grija ta afurisită.

Se crispă.

– Îmi-îmi pare rău, Jason. Eu doar-eu-eu...

Îngrijorarea, frica, tristeţea şi extenuarea din ochii ei aproape că îmi frânseră sufletul din nou.

M-am aplecat în faţă, cu mâinile pe genunchi, adunat de spate, fiindu-mi silă de mine însumi.

– La naiba, Becca. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a apucat. Nu ar fi trebuit să vorbesc aşa cu tine. Nu ai nevoie de rahatul ăsta.

Mi-am îndreptat spatele, dezgustat de propria mea persoană.

– Dumnezeule, Becca! Sunt un cretin! Meriţi ceva mai bun decât atât. Mai bun decât mine.

I-am întors spatele, aranjând coarda elastică, deja prinsă bine, doar ca să îmi fac de lucru şi să nu îi văd expresia şocată de pe faţă.

– Du-te acasă, Becca. Găseşte pe altcineva, cineva care să merite să fie cu tine.

– Te desparţi de mine? Aşa, pur şi simplu? şopti cu vocea în lacrimi. Eu nu vreau să găsesc pe cineva care să merite să fie cu mine. Te vreau pe tine. Vreau să mă iubeşti tu. Vreau să mă laşi să-mi fac griji pentru tine.

– Eu nu... Dumnezeule! Nu mă despart de tine. Doar te eliberez de rahaturile mele. Nu trebuie să fii cu mine. Nu te... nu te merit. Am urlat la tine. Dacă te răneai acolo, înăuntru?

Am arătat spre casă, sufocându-mă cu nodul care mi se pusese în gât, îngrozit că ea va face exact ce îi spusesem eu să facă.

– Am îngăduit să se întâmple aşa ceva. Dacă... dacă devin ca el? Dacă sunt ca el?

Am şoptit ultimele cuvinte, recunoscând, în cele din urmă, cu voce tare, una dintre cele mai adânci şi întunecate frici din sufletul meu, o spaimă ce mă ţine treaz nopţile, care îmi dădea coşmaruri. Am dat din cap, privind-o într-un final.

– Te iubesc. Dar nu ar trebui să fii cu cineva de care îţi este frică.

Veni mai aproape de mine şi, cu toate că mă trăsesem înapoi, mă urmă.

– Nu, Jason, opreşte-te! Opreşte-te ch-chiar acum! Te iubesc. Nu te las să mă îndepărtezi pentru că tu sufff-suferi. Ţi-e frică. Ş-ştiu. Dar eu cred în tine. C-cred că tu eşti mai bun de-atât, mai p-puternic de-atât.

Mai făcu un pas şi căldura şi blândeţea ei se revărsară asupra mea, parfumul ei mă învălui, iar privirea ei limpede, de abanos mă împresură cu iubire. Vedeam cum îşi formula propoziţiile în minte înainte să vorbească.

– Nu vreau să fiu eliberată de rahaturile tale. De unde ai scos chestia asta? De când gândeşti aşa?

Am ridicat din umeri.

– Cam dintotdeauna, când şi când.

Întinse mâna şovăind spre bărbia mea, parcă nesigură dacă aveam să o las să mă atingă sau nu.

– Ei bine, gata. Tu nu eşti el, Jason. Nu eşti. Aleg să fiu cu tine, ştiind că vii... de acolo.

Gesticulă spre casă cu cealaltă mână.

– Încetează să mai faci pe durul şi vino cu mine acasă.

– Stau foarte bine în camioneta mea.

Mă fulgeră cu privirea.

– Eşti un idiot atât de încăpăţânat. Nu dormi în camionetă. Îl conving pe tata să dormi la noi la demisol pe patul rabatabil.

Am mers acasă la ea, iar ea îşi ţinu promisiunea. Ba chiar se furişă jos pe scări în miezul nopţii ca să stăm îmbrăţişaţi câteva ore, până se strecură înapoi la ea în cameră, înainte să se trezească părinţii ei.

M-am înscris la Universitatea din Michigan în ziua următoare şi, în timp ce Becca mă urmărea, am adăugat pe lista cursurilor şi pe cel de fotografie.

După-masă mă duse cu maşina la copacul nostru şi apoi mă plimbă cu maşina, eu pe bancheta din spatele noii ei Jetta, iar părul ei era un nor răzleţit de bucle împrejurul pielii ei goale, măslinie.

Ziua următoare, ne-am îmbrăcat cu cele mai bune haine negre pe care le aveam şi am mers să ne îngropăm cel mai bun prieten.

Becca

CAPITOLUL 10

Braţe care zgârie şi uşi încuiate

Noiembrie

Nell stătea în faţa mea cu mâinile trase în mânecile hainei. Nu se uita deloc la mine, la fel ca în ultimele daţi când ne întâlniserăm de la înmormântarea lui Kyle.

Atunci o luase la sănătoasa în mijlocul unui discurs, iar apoi, când am văzut-o din nou la groapă, era cu fratele mai mare al lui Kyle. Cel puţin aşa am crezut eu. Nu eram sigură, deoarece nu-l mai văzusem de când aveam zece sau unsprezece ani. Era mai mare decât noi, cam cu cinci ani cred, şi îi arăta. Era un dur şi arăta ca un golan, chiar dacă era la costum, altfel, trebuia să recunosc că arăta grozav. Păr negru, lung şi uşor zburlit şi ochi albaştri pătrunzători, întunecaţi de o înţelepciune a vârstei mature şi de umbrele a ceva profund.

Îl auzisem pe Kyle vorbind despre el doar de câteva ori în copilărie. Îmi amintesc că era foarte retras, ca un pustnic. Îşi petrecea cea mai mare parte din timp încuiat în cameră sau într-un hambar vechi, care acum era pe post de garaj. În liceu avusese doar probleme, cel puţin atât îmi aminteam. De fapt auzisem bârfele. Plecase din Michigan în ziua în care absolvise, lăsând totul în urmă. Kyle ne povestise despre asta şi era foarte afectat şi confuz, cum de altfel s-ar simţi orice copil în vârstă de unsprezece ani. Plecase şi cu asta se încheiase totul.

Apoi apăruse la înmormântare, iar Nell coborâse din camioneta lui uriaşă. Ce căuta cu el? Încercam să mă lămuresc stând sub marchiză, lângă mormânt, cu Jason de mână. De ce se întorsese acasă? Doar îşi abandonase familia, fratele mai mic şi, din câte ştiam, nici nu se omorâse să îi caute de când plecase. Şi acum Nell îşi petrecea timpul cu el în ziua înmormântării iubitului ei? Am încercat să nu mă simt trădată. Ea nu se uita la mine, nu se uita la nimeni. Stătea în faţa sicriului din lemn de cireş cu decoraţiuni de alamă de jur împrejur, pe iarba udă din jurul gropii acoperite cu genul acela de covor din gazon artificial. Arăta de parcă stătea să sară în groapa adâncă şi întunecată şi să rămână acolo cu Kyle.

Când Nell dădu să se prăbuşească la pământ, mâna lui Colton o ajută să-şi recapete echilibrul. Nu voiam să o atingă. Ea fusese a lui Kyle. Am simţit lângă mine cum şi din Jason radia furia şi am ştiut că trăia aceleaşi sentimente contradictorii derutante ca şi mine.

Nell şedea pe un scaun şi privea în gol, cu indiferenţă, în timp ce un preot rostea vorbe care nu însemnau nimic. Plângeam încet, ca mama lui Kyle, ca doamna Hawthorne, ca atâţia oameni... exceptând-o pe Nell. Nell nu plângea şi, din câte îmi dădeam seama, nici nu plânsese.

Când cuvintele fuseseră rostite, aruncă o floare în mormânt, apoi se întoarse şi o luă la fugă, poticnindu-se din cauza tocurilor, scoţându-şi apoi pantofii din picioare, alergând cu ei în mână, lovindu-i-se de corp. Şi cine se duse după ea? Colton. Am auzit şoapte, oameni care îşi puneau aceeaşi întrebare la care mă gândeam şi eu.

Acum stătea cu o cană de cafea în faţă, amestecând în ea, în doru' lelii, cu o lingură uzată. Eram într-un restaurant mic din Ann Arbor. Venise ea să mă vadă atât timp cât eu eram ocupată până peste cap cu orele de curs şi teme. Când o sunasem în acea dimineaţă să văd dacă putea veni să petrecem împreună câteva ore, fusese de acord, dar după voce mi-am dat seama că era apatică şi resemnată.

Îmi beam cafeaua şi o urmăream pe Nell holbându-se în vârtejurile adânci, de caramel, ale cafelei sale.

– Nell, ai... văzut pe cineva?

– Pe cine?

Mă privi în treacăt, după care începu să se uite din nou în cafeaua ei, din mâneca bluzei de lână gri deschis văzându-i-se doar vârfurile degetelor.

Am ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Un... psiholog? În legătură cu ce s-a întâmplat.

Dădu din cap, vârful cozii împletite larg tremurându-i peste umeri.

– Nu, sunt bine.

– Nu cred că eşti.

Mă privi în cele din urmă, aproape furioasă.

– În regulă, bine, ar trebui să fiu? El a murit abia acum trei luni. L-am iubit. Ce-ar putea să facă un psiholog? Să-mi spună că nu sunt eu de vină? Să-mi spună despre acceptare şi despre cele cinci etape ale durerii? Nu am nevoie de rahatul ăsta, Becca.

Privi în altă parte, pe fereastră, la frigul de afară, la după-masa înnorată de octombrie. Îl vreau înapoi.

– Ştiu.

– Nu... nu ştii.

Ultimul cuvânt fusese articulat într-o şoaptă intensă şi chinul cumplit pe care l-am văzut în ochii ei îmi străpunse inima.

– Nell... am încercat să o ajut, să o fac să vorbească despre asta.

Nu voia. Nu spusese niciun cuvânt despre accident din ziua aceea, în camera ei. Rămăsese acasă cu părinţii ei în loc să meargă la universităţile unde fusese acceptată. Urma cursurile Universităţii din Oakland şi lucra la biroul tatălui ei. Practic făcea tot ce se aştepta de la ea, însă mie mi se părea că nu mai trăia.

– Trebuie să plec, spuse Nell terminându-şi cafeaua şi ridicându-se.

– Dar abia ai ajuns aici.

– Îmi pare rău, trebuie... eu trebuie să plec.

Am aruncat pe masă banii pentru cafea, iar maţele îmi chiorăiau deoarece sărisem peste micul dejun ca să mănânc mai devreme de prânz împreună cu Nell.

– Bine atunci.

Probabil că Nell sesiză iritarea din glasul meu.

– Beck, îmi pare rău. Însă chiar... nu pot să fiu o prietenă bună acum.

– Nu este vorba despre asta, Nell.

Am ieşit după ea în aerul rece de toamnă, încheindu-mi haina scurtă, de lână, până sus.

– Îmi fac griji pentru tine.

Se opri şi se întoarse ca să se uite la mine.

– Ştiu. Toată lumea îşi face. Nu ştiu ce să spun. Trebuie să fac faţă, dar nu ştiu cum şi nimeni nu mă ajută. Trebuie să ajung acasă acum. Am nevoie să fiu singură.

Se scărpina pe antebraţul drept prin mâneca bluzei de lână, aproape ca un tic.

M-am uitat lung la braţul ei.

– Nell, sper că nu... nu iei droguri, nu-i aşa?

Ea tresări şi-şi lăsă mâna să cadă pe lângă corp.

– Nu. Bineînţeles că nu.

– Arată-mi braţul. Cel pe care îl scarpini.

Nell îşi încrucişă braţele peste piept.

– Nu. Nu îţi mai face atâtea griji pentru mine. Jur pe mormântul lui Kyle că nu iau droguri.

Am simţit sinceritatea din vocea ei şi nu am avut de ales decât să o cred. M-am aplecat să o îmbrăţişez şi am simţit iz de alcool în respiraţie ei.

– Dar ai băut, am strâns-o în braţe, refuzând să-i dau drumul.

Se uită în jos la mine.

– Un pic, când şi când. Mă ajută, înţelegi? Mă ajută să fac faţă şi am totul sub control.

Probabil că citi îngrijorare pe faţa mea, deoarece continuă.

– Sunt adult, Becca. Pot să beau dacă aşa vreau.

Am privit-o printre gene.

– Nu ai vârsta legală.

Îi sări muştarul.

– Nu mai fi atât de cârcotaşă, Beck. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, aş fi început să beau oricum în facultate. Doar că în alte împrejurări.

Cotrobăi în poşetă după chei.

– Ne vedem mai târziu, bine?

– Eşti suficient de bine ca să conduci? am întrebat.

– Dumnezeule, Becca! Da! Sunt bine! Iisuse! Eşti mai rea decât părinţii mei. Măcar ei mă lasă naibii în pace.

– Ei bine, poate nu ar trebui, Nell, am răbufnit eu. Poate că ar trebui să-şi facă griji. Eu îmi fac. Mă sperii.

– Eşti prietena mea. Se presupune că mă înţelegi şi mă sprijini.

– Aşa fac. Aşa este. Dar asta nu înseamnă că trebuie să stau deoparte şi să te văd cum te s-scufunzi.

Mi-am muşcat buza după ce m-am bâlbâit, am închis ochii strâns şi m-am concentrat. Nu mă mai bâlbâisem de ceva timp, mai ales în public.

– Știu că au trecut doar câteva luni, dar pari... mai rău, nu mai bine.

Ridică din umeri.

– Nu știu ce vrei de la mine. Nu a fost doar iubitul meu, a fost cel mai bun prieten al meu. L-am știut toată viața mea. L-am văzut în fiecare zi în optsprezece ani.

Mâna începu să-i tremure, așa că strânse pumnul, unghiile fără ojă lăsându-i urme adânci în palmă.

– Era totul pentru mine. Și acum nu mai e. Cum aș putea să mă simt mai bine?

– Nu știu, Nell. Chiar nu știu. Știu doar că nu pot să înțeleg prin ce treci acum.

– Atunci nu mai încerca.

– Dar eu...

Nell se aplecă și mă sărută pe obraz.

– Mă duc. Mersi pentru cafea. Ne vedem mai târziu.

Se întoarse și plecă fără să arunce vreo privire în urmă, urcându-se la volanul mașinii mamei sale, un SUV Lexus.

Am privit-o plecând, cu sufletul greu de prea multe griji pentru prietena mea. Nu părea să fi fost beată, dar eram îngrijorată că nu fusesem o prietenă bună, deoarece o lăsasem să se urce la volan după ce am simțit alcool în răsuflarea ei. Și faptul că se scărpina pe braț? Îl mai văzusem înainte pe Ben făcând asta și știam sigur că încercase droguri serioase. Ea nu m-ar minți și jurase pe mormântul lui Kyle. O știam pe Nell suficient de bine ca să îmi dau seama de asta.

Nu-i așa?

* * *

L-am găsit pe Jason în sala de sport a echipei de fotbal, ridicând cu picioarele la un aparat ceea ce părea să fie o greutate foarte mare. Era fără tricou, trupul îi strălucea de transpirație, iar mușchii erau umflați din cauza antrenamentului. Cu toate că eram supărată, nu am putut să nu simt vuietul jos și puternic al dorinței care îmi traversă corpul. Îl urmăream cum cobora greutatea până când

genunchii îi erau îndoiţi în dreptul pieptului, apoi expira lung şi împingea picioarele până le îndrepta, încordându-se vizibil.

Era singur în cameră, aşa că m-am strecurat pe nesimţite în spatele lui, clinchetul aparatului şi respiraţia lui ascunzându-mi prezenţa. Am aşteptat până când aşeză greutăţile ca să-mi pun mâinile pe pieptul lui.

– Bună, iubitule.

Îşi lăsă capul pe spate, ca să se uite la mine de jos în sus.

– Hei, frumoaso! Ce faci aici? Credeai că ieşi cu Nell.

M-am aplecat să-l sărut, să-i simt gustul de transpiraţie de pe buze şi de Gatorade de pe limbă.

– Sunt transpirat tot. Nu e scârbos?

– Mi-a fost vreodată scârbă de transpiraţia ta?

L-am mângâiat uşor cu degetele de-a lungul maxilarului.

– E sexi. E excitant să te urmăresc antrenându-te.

Îmi şoptisem vorbele, chiar dacă eram singuri.

Îmi zâmbi, dar cred că îmi văzu şi preocuparea din privire.

– Ce s-a întâmplat, Beck? Unde e Nell?

Se roti ca o zvârlugă şi se ridică în picioare.

Totuşi nu l-am lăsat să mă îmbrăţişeze. Doar pentru că îmi plăcea cum arăta când era transpirat şi că nu mă deranja să mă sărute când era aşa, nu însemna că voiam să mă umple de transpiraţie pe haine. Pare-se că ştia lucrul acesta, pentru că mă prinse doar de braţe.

– A plecat.

– Deja?

Îmi desfăcea nasturii de la haina de lână, unul câte unul.

Am dat din cap.

– Da. Sunt îngrijorată din cauza ei, Jase. A întârziat o jumătate de oră, a stat doar cât să bem o cafea şi a plecat.

L-am lăsat să-mi împingă haina de pe umăr şi să o agaţe pe un rastel de greutăţi.

– Ne-am certat. Noi nu ne certăm niciodată. Era atât de închisă în ea, atât de fără vlagă.

– Trece printr-un calvar, Beck. Ştii asta.

Înşfacă un prosop din geanta sa de sport de pe jos şi se şterse cu el pe faţă, pe gât şi pe corp şi după aceea l-am lăsat să mă tragă în braţele sale.

Am oftat la pieptul lui.

– Da, ştiu atât de bine lucrul acesta. Dar... se purta... ciudat. Se scărpina încontinuu pe braţ şi, în plus, mirosea ca şi când ar fi băut.

Asta îl surprinse pe Jason.

– Să bea? La ora unu într-o amiază de duminică?

– Exact. M-a deranjat felul în care se scărpina pe braţ. Ben făcea la fel când lua droguri. Droguri serioase.

Jason mijii ochii.

– Fratele tău îşi injectează droguri?

Am dat din cap.

– Nu o mai face. Anul trecut a fost într-un program de consiliere, ca pacient extern, şi de atunci nu a mai luat nimic. Şi a făcut asta pentru că a vrut. Nell, pe de altă parte? Nici nu m-aş fi gândit că ştie ce sunt drogurile, darămite să le ia.

– Ai întrebat-o despre asta?

Buzele lui Jason îmi atinseră părul, tâmpla şi urechea.

– Da, bineînţeles. A jurat pe mormântul lui Kyle că nu ia.

Se gândi un minut.

– Atunci nu ştiu. Poate era doar o eczemă.

Am dat din cap.

– Avea mânecile de la bluze trase peste degete tot timpul. Nu a vrut să-mi arate braţul.

– Şi ce poţi să faci? Să spui părinţilor? Are optsprezece ani. Nu o pot forţa să facă nimic.

– Ştiu, am spus. Sunt doar îngrijorată. Nu mai e ea. E schimbată. Vreau să spun că, într-adevăr, ştiu că a trecut prin multe, l-a pierdut pe Kyle, dar... asta ni s-a întâmplat şi nouă. Toţi încercăm să trecem peste moartea lui.

– Crezi că a mers la vreun psiholog?

Mâinile lui îmi masau umerii şi coborâră apoi pe spate, frământându-mă uşor.

– Eu aşa am făcut şi m-a ajutat. Iar tu ştii ce părere am eu despre psihiatri.

A trebuit să îl necăjesc şi să îl ameninţ că nu vom mai face sex până când nu avea să meargă cu mine la un psiholog din campus ca să ne ajute cu moartea lui Kyle. Încă mergea acolo o dată pe lună şi întâlnirile se transformară într-un proces de vindecare a problemelor cauzate de relaţia cu tatăl lui.

– Ştiu. Da, am întrebat-o şi despre asta. Mi-a spus că nu are cum să o ajute cu nimic. Nu-l voia decât pe Kyle înapoi.

Jason oftă.

– Nu ştiu ce să-ţi spun. Totul pare îngrijorător. Dar... ce putem face în afară de faptul că încercăm să o ajutăm şi că suntem alături de ea dacă are nevoie de noi.

Am dat din cap şi mi-am ridicat bărbia pentru un sărut.

– Mă duc să fac rapid de tot un duş şi ce-ar fi, după aceea, să mergem să mâncăm de prânz? Aud ce răzmeriţă e în stomacul tău.

– Acum, pentru că m-am giugiulit cu tine, Domnule muşchi transpiraţi, cred că şi eu am nevoie de un duş.

Privirea i se încinse, iar degetele se îngropară în spatele meu.

– Colegul meu de cameră este plecat în weekend.

– Şi colega mea, am spus îmbrăcându-mă cu haina de lână.

– Căminul meu este mai aproape, spuse el câştigând disputa verbală.

Aruncă pe bustul său gol o bluză cu glugă şi luă într-o mână geanta de sport, trăgându-mă cu cealaltă lângă el. Căminul lui era la zece minute de mers pe jos, dar noi ajunserăm în doar cinci. Braţul lui Jason se sprijinea jos, pe talia mea, împingându-mă înainte. Mi-am pus faţa pe umărul lui ca să-mi înăbuş chicotitul. Se grăbea şi el, mă grăbeam şi eu.

Braţul meu făcu întocmai ca al lui, alunecând jos, în jurul taliei sale şi îi simţeam sub mâna mea muşchii mişcându-se în timp ce mergeam. Aveam în minte imaginea lui de imediat după ce aveam să închidem uşa camerei de la cămin: fără bluză, muşchii săi puternici, umflaţi provocându-mă, părul blond, cu ţepi şi ciufulit, ud din cauza transpiraţiei, pantalonii scurţi de sport alunecând, lăsând la iveală tăietura sa în V.

L-am împins prin uşă în timp ce el o deschidea, apoi mi-am lipit spatele de ea, imediat ce se încuie. Am răsucit încuietoarea şi

stăteam cu picioarele lipite unul de celălalt, cu mâinile aşezate pe uşă şi cu capul lăsat uşor pe spate. Aşteptam.

Odată uşa încuiată, Jason intră în joc. Îşi aşeză geanta pe jos lângă pat, apoi îşi scoase din buzunarul de la pantaloni cheile, telefonul şi portmoneul şi le puse pe birou. Nu se uită la mine, nici măcar nu se întoarse. Mişcările lui erau cât se putea de lente, aşteptând să vadă cât mai răbdam până să sar pe el.

În ultimii doi ani descoperiserăm că în relaţia noastră sexuală eu eram agresorul. Lui îi plăcea acest lucru, la fel şi mie.

Îşi deschise laptopul, se logă şi îşi verifică e-mailul, răspunzând rapid unui coleg. Apoi, într-o încetineală agonizantă, se dezbrăcă de bluză şi îmi oferi priveliştea spatelui său ridicol de bine făcut, uriaşii deltoizi, marele dorsal, trapezii care se unduiau delicios, în timp ce îşi scotea bluza pe cap şi o aruncă într-un coş de nuiele din colţul camerei. Apoi, doar ca să mă tachineze, îşi încordă şi îşi întinse braţele; ştia prea bine ce părere aveam eu despre spatele lui. Apoi se întoarse uşor şi eram sigură că îşi încorda abdomenul, deoarece ştia ce efect avea asupra mea.

Ce să spun, sunt o fată norocoasă.

Îşi ridică o sprânceană, iar eu i-am răspuns tot ridicând din sprânceană. M-am descheiat la haină şi am lăsat-o să-mi alunece pe umeri la pământ. Apoi, ca o glumă a noastră, mi-am muşcat colţul buzei şi mi-am dat părul pe spate ca un fotomodel într-o reclamă pentru şampon. Jason se strădui să nu râdă de mine şi reuşi, într-o oarecare măsură, colţurile buzelor ridicându-i-se pe neaşteptate într-un zâmbet controlat cu greu.

Ne aruncarăm amândoi din picioare pantofii şi şosetele, ridicând un picior, provocându-ne reciproc, ca să vedem care dintre noi face prima mişcare. Am cedat. Degetele îmi apucară marginile tricoului şi-l traseră încetişor. Privirea lui Jason se fixă imediat pe sâni mei, ridicaţi de un sutien roşu care se închidea în faţă. L-am tachinat din nou, lăsând să-mi alunece pe umăr una dintre bretele apoi cealaltă. Am ezitat la clemă, apucând marginile cu vârful degetelor astfel încât doar mâinile mele îl mai ţineau închis. Ţineam marginile cu o singură mână, mi-am scos mâna prin bretea şi apoi am schimbat. Într-o mişcare rapidă am lăsat să cadă sutienul, mi-am acoperit sânii cu mâinile, iar Jason oftă adânc.

– Mă omori, Mărunţico.

Se apropie de mine, uitându-se flămând la revărsările trupeşti abia controlate de mâinile mele.

Rămăsesem pe loc, dându-mi capul pe spate, în timp ce el se apropia.

– Îmi las mâinile jos când îţi dai tu pantalonii jos.

– Dar atunci eu voi fi dezbrăcat complet, în timp ce tu ai în continuare pantalonii pe tine.

Am ridicat umărul într-un gest nonşalant.

– Sunt sigură că mă poţi ajuta cu asta.

Ieşi din pantalonii săi scurţi şi rămase în faţa mea într-o pereche de boxeri strâmţi, cadrilaţi, albastru cu verde, cu culorile mai întunecate din cauza transpiraţiei. Am făcut cu el un compromis şi mi-am mutat mâinile astfel încât tot ceea ce îmi mai acoperea sfârcurile erau cele două degete ale mele din mijloc. Trase adânc aer în piept, apoi parcurse şi ultimii centimetri care ne mai despărţeau, se lăsă uşor în genunchi în faţa mea, cu mâinile pe şoldurile mele, deasupra blugilor. Se uita doar în ochii mei când îmi desfăcu nasturele şi coborî fermoarul, apoi îmi lăsă pantalonii, pe coapse, în jos, unde rămaseră blocaţi.

Se încruntă la pantaloni, apoi la mine.

– La naiba, iubito. Pantalonii ăştia sunt strâmţi de tot. Cum naiba ai intrat în ei?

– Grăsimi vegetale la greu şi o alergare bună de dimineaţă.

Râse cu poftă, sprijinindu-şi faţa de abdomenul meu.

– Dumnezeule, asta chiar a fost amuzant. Acum serios. Cum îi dai jos?

– Trage-i de manşete.

Îmi ridică piciorul şi-mi trase pantalonii de pe un picior, apoi de pe celălalt şi rămăsesem aproape goală în faţa lui, cu doar un chilot tanga pe mine.

– Rahat! Când i-ai cumpărat pe ăştia?

Mă prinse de şolduri şi mă întoarse cu spatele la el şi cu faţa la uşă.

– La naiba, Beck. Parcă ar fi aţă dentară şi leucoplast.

Mâinile îi alunecară pe fesele mele, apoi se adunară ca să le cuprindă mai bine, frământând lacom carnea şi muşchii.

Am râs până nu am mai putut respira.

– I-am cumpărat ieri. Erau reduceri la Victoria's Secret, aşa că am cumpărat câteva perechi.

Mi-am arcuit spatele, scoţând pieptul înainte şi fundul în spate, un picior înainte şi întinzându-l pe celălalt, o poză stupidă, dar care, evident, îl scotea pe Jason din minţi, dacă era să judec după mormăitul care i se auzea din piept şi după felul în care mâinile lui îmi acopereau coapsele şi fundul.

– Nu prea acoperă multe, nu-i aşa?

– Să acopere multe? Abia dacă acoperă ceva. Fundul tău e aproape gol.

– Atunci e bine că doar tu îl vezi, hm? Poate cu excepţia colegei de cameră.

– Nu e lesbiană, nu-i aşa?

Am ridicat întrebător din sprânceană.

– Te-ar deranjat dacă ar fi?

– Nu în general, nu. Dar dacă e vorba despre tine, da. Eşti a mea. Bărbat, femeie, nu contează. Nimeni altcineva nu te poate avea.

Am oftat.

– Nu, nu este. De fapt este cam destrăbălată. Vine în camera noastră cu tot felul de tipi aproape în fiecare noapte şi fac sex, indiferent dacă sunt sau nu în cameră. Adică, uneori, nici măcar nu se deranjează să-şi tragă pătura peste ei. E scârbos.

Mi-am înclinat capul, ca şi cum tocmai îmi venise o idee.

– Credeam că pe băieţi îi excită ideea că o fac două fete.

Jason îşi agăţă un deget de aţa chilotului meu tanga şi-l trase uşor în jos, apoi îl duse la nas şi-l mirosi, spre marea mea repulsie.

– Cred că e mai degrabă o chestie vizuală, spuse el, alunecând în sus pe lângă mine până când erecţia lui se adăposti între fesele mele, iar mâinile lui îmi înconjurară talia ca să se aşeze pe şold. Sunt convins că pentru majoritatea tipilor nu ideea că două fete fac sex îi incită cu adevărat, nu din punct de vedere homosexual. Cred că e mai degrabă imaginea cu două fete goale, împreună, ştii, toate acele linii curbe? Şi nu, nu m-ar incita să te văd cu o altă femeie. Aş fi la fel de posesiv şi de gelos în legătură cu asta, cum aş fi şi dacă ar fi vorba despre tine şi un alt bărbat.

– E bine de ştiut, am inspirat eu.

Degetele lui se apropiau discret de locul în care se unesc coapsele, iar eu mă străduiam să rezist, să nu-mi desfac picioarele şi să încep să-l implor să mă atingă. În loc de asta, mi-am lipit spatele de pieptul său şi am început să alunec în sus şi în jos, atingându-i lungimea tare deja ca o piatră. O doream, dar nu voiam să capitulez. El trebuia să cedeze primul, altfel numai despre asta aş fi auzit.

Mâinile mele îmi acopereau încă sfârcurile şi Jason încerca să mi le dea la o parte.

– Hei, hei, tipule! Ştii regulile. Lenjeria intimă şi după aceea ai voie să atingi.

– Aha, acestea sunt regulile, ha. De când?

– Exact de acum.

Îşi apăsă buzele de umărul meu într-un sărut apăsat, coborând apoi pe spate, fiecare sărut provocându-mi emoţii puternice, înfiorându-mă din cap până-n picioare. Îmi săruta coloana în timp ce îşi dădea jos lenjeria intimă, pe care am simţit-o imediat după aceea pe cap. Am ţipat şi i-am aruncat.

– Scârbos! Nu-ţi vreau chiloţii plini de transpiraţie în cap, fraiere!

M-am răsucit pe călcâie ca să mă uit direct în ochii lui.

El râse şi folosi neatenţia mea de o secundă ca să-şi întindă mâinile şi să-mi cuprindă sânii în palme, dar pe care i-am eliberat şi apoi mi-am înfipt mâinile în şolduri, ca să se vadă mai bine cât eram de iritată.

– Am câştigat, zise el.

Am încercat să nu scot niciun sunet când mă mângâie cu degetul mare peste sfârcuri.

– Nu... nu ai câştigat, am gemut eu. Te-am lăsat...

– Ce m-ai lăsat?

Îmi prinsese vârfurile înălţate şi întărite între degetul mare şi arătător şi le învârti până când nu mai eram în stare să judec nimic.

– Te-am lăsat să... câştigi.

Trebuia să-mi recapăt controlul, ştiam că o făcusem, dar mâinile lui ştiau mult prea bine ce să facă să-mi distragă atenţia, apoi, gura lui coborî pe sâni şi săruturi fierbinţi începură să mi se scurgă precum lava pe piele, iar eu eram deja pierdută, fără să mai fiu în stare să mă opresc să mă arcuiesc spre buzele lui.

– Ah, Dumnezeule, nu te opri!

– Nu? Îţi place?

Făcu o pauză din atenţia orală pe care mi-o acorda şi mă privi zâmbind şmechereşte, ştiind că cedasem.

– Da, ştii că îmi place.

– Vrei mai mult?

Nu am fost în stare decât să dau din cap şi să-mi reamintesc să respir.

Fuseserăm amândoi atât de prinşi cu şcoala şi cu temele, încât acum era prima dată când făceam dragoste după mai bine de o săptămână şi amândoi eram disperaţi. Voiam mai mult, iar el ştia asta, dar voia să o audă din gura mea.

– Da, vreau mai mult, am şoptit ţinându-i capul la pieptul meu, cu degetele încurcate în părul lui.

– Ce altceva mai vrei?

Am inspirat adânc în momentul în care îmi prinse scurt sfârcul între buze şi îl trase, dându-i apoi drumul dintr-odată. Trebuia cumva să recapăt controlul asupra situaţiei. Mi-am chinuit creierul şi apoi am zâmbit în sinea mea, deoarece îmi făcusem deja un plan.

– Ia-mă, am murmurat.

Începu să se mişte pe nesimţite pe lângă mine, iar erecţia lui, după ce se poticni între coapsele mele, nimeri fierbinte şi viguroasă pe abdomen. Mă trase spre el, mă sărută şi se aplecă cu intenţia să mă ia în braţe şi să mă ducă în pat.

L-am împins.

– Nu, nu acolo.

Se încruntă încurcat.

– Şi atunci unde?

M-am răsucit din nou cu faţa spre uşă, mi-am aşezat palmele pe ea, mi-am despărţit picioarele şi m-am aplecat uşor înainte, cu capul întors ca să-l privesc printr-o cortină de bucle brune.

– Aşa.

– La naiba! Vorbeşti serios?

Mâinile lui îmi apucară strâns şoldurile, făcu o pauză după care se aplecă şi se undui după forma trupului meu.

– Aşa, acum.

Întinse mâna printre picioarele mele ca să mă mângâie uşor cu degetul între cutele mele umede, înmuindu-şi în mine degetul mijlociu şi alunecând cu el în jurul clitorisului.

– Am minţit, spuse luându-şi în mână erecţia şi pregătindu-se să mă pătrundă. Tu ai câştigat.

– Să nu uiţi asta, am spus, după care mi-am pierdut capacitatea de a mai vorbi în timp ce el aluneca tot mai mult în mine, îngropându-se adânc, tot mai adânc, până când şoldurile lui ajunseră strâns lipite de fundul meu.

Cu o mână pe şoldul meu şi cu cealaltă mângâindu-mă pe spate, se trase uşor afară, după care mă pătrunse din nou, gemând cu putere. Se avântă de două ori, de trei ori şi deja din momentul acela nu mai ştiam de mine, îmi pierdusem orice control din cauza extazului provocat de faptul că el era în mine, dar m-am străduit să rezist. Voiam să continuăm împreună, voiam să-mi simt pereţii interiori cum se încleştează în jurul lui când se elibera.

Începu să se mişte mai repede şi, deşi asta era exact ceea ce voiam în acel moment, l-am încetinit cu o şoaptă.

– Nu atât de repede, Jason. Mai încet. Cât se poate de încet.

Se opri pe jumătate înăuntru, continuând să mă pătrundă cu o mişcare aproape glacial de înceată.

– Aşa?

Se trase înapoi păstrând acelaşi ritm, atât de încet că de-abia dacă mai puteai percepe mişcarea.

– Da, am gemut. Exact aşa. Atât de încet.

– De ce?

Mi-am ciupit sfârcul cu o mână trimiţându-mi un fulger în tot trupul, în timp ce el înainta în mine, din nou.

– Ca să îţi pot simţi fiecare centimetru, cât mai mult timp posibil.

Se întinse să-mi cuprindă sânii în palme, răsucindu-mi sfârcurile între degetele sale mijlocii, aproape prea tare exact în momentul în care mă străpunse adânc. Am gemut, coborându-mi bărbia în piept, deoarece eram pe punctul de a atinge culmile extazului care deja îmi copleşise corpul cu senzaţii din ce în ce mai puternice. Am simţit că şi el se apropia de orgasm, după alunecările tremurătoare, spasmodice al fusului său în mine. Nu îşi mai putea controla ritmul, apucându-mă cu amândouă mâinile de şolduri, conducându-se

înăuntru, ieşind brusc şi gemând în timp ce aluneca în mine din nou. Iubeam aceste momente în care îşi pierdea controlul. Îmi plăcea că puteam să-i fac asta, să-l fac să se simtă atât de bine încât să nu mai poată să se reţină. În momentul acela a trebuit să mă mişc, ridicându-mă pe vârful degetelor ca să vin în întâmpinarea avântărilor sale, aplecându-mă mai mult şi împingându-mă din uşă cu mâinile, lăsându-l să mă conducă înainte cu mişcări tot mai puternice. Curând, camera se umplu de sunetul loviturilor de carne pe carne şi de gemetele şi suspinele noastre îngemănate, apoi am simţit cum trupul se contractă plin de spasme, cum se eliberă un flux fierbinte de vibraţii, extazul fremătător detonând în mine. Mi-am muşcat braţul în timp ce trăiam sentimentul suprem de voluptate şi îl simţeam pe el, în spatele meu, tensionat şi cu degetele săpând parcă în şoldurile mele.

– Dumnezeule, Becca. Te simt atât de bine aşa, gemu el.

Nu am putut să-i răspund, doar să scâncesc şi să mă arunc spre el în timp ce el se lovea de mine cu putere, înnebunit de-acum şi avântându-se mai puternic decât o făcuse vreodată. L-am auzit gemând, apoi se retrase uşor, se opri puţin, apoi se avântă din nou, cu mai multă putere, iar eu nu am putut opri un strigăt ce îmi ieşi de pe buze în timp ce el se îngropa în mine, aruncând-se în mine puternic şi aproape dureros, dar fără să fie aşa. Nu îmi trebuia mult ca să mă înflăcărez, însă când l-am simţit cum îşi pierduse controlul complet, izbindu-se de mine fără încetare, gemând la fiecare avântare, făcându-mă a lui... toate mă făcură să mă înflăcărez pentru a doua oară. Sunetul de piele plesnită, felul în care se îngropa adânc, atingându-se de mine exact aşa cum trebuia, degetele lui înfipte în şoldurile mele, trăgându-mă în el... am mai avut un orgasm şi, de data aceasta, nu mi-am putut înăbuşi strigătul.

– Ah, Doamne! Iisuse! am scâncit fără să mai fiu în stare să-mi simt mâinile, picioarele sau vreun os în tot corpul, trupul şi mâinile lui fiind cele ce mă mai susţineau, dar încă mişcându-mi cu înfocare posteriorul peste şoldurile lui Jason în timp ce el continua să se avânte, pierdut în iminenţa propriului său orgasm. Te apropii acum?

– Dumnezeule, da! Chiar acum, gemu el.

Se mai avântă o dată, apoi am simţit eliberarea sa fierbinte şi am strigat în timp ce el presa mai adânc şi mai adânc, fără să se mai avânte, ci zdrobindu-se de mine în timp ce era cuprins de voluptate, suspinându-mi numele fără întrerupere.

Când rămase nemişcat, m-am îndepărtat de el şi m-am îndreptat împleticindu-mă spre pat unde m-am prăbuşit trăgându-l şi pe el după mine. Căzu şi el lângă mine, îngropându-şi faţa în sânii mei şi oftând. Îl ţineam acolo, simtindu-i atingerea aspră a bărbii nerase pe piele, simţind cum pulsurile noastre bubuiau în tandem.

– Chiar ţi-a plăcut în felul acesta, nu-i aşa? am întrebat după câteva minute de tăcere liniştitoare.

El încuviinţă cu un gest din cap.

– Dumnezeule, da! M-am cam pierdut spre final, nu-i aşa?

Am chicotit.

– Cam aşa ceva.

Se răsuci ca să se uite în ochii mei, pe faţă citindu-i-se îngrijorarea.

– Nu te-a durut nimic, nu?

Am scuturat din cap.

– Nu, iubitule. Mi-o poţi trage cât poţi de tare când vrei tu.

Râse şi se rostogoli peste mine.

– Pot? Serios? M-am gândit că am fost puţin mai dur, dar nu m-am putut opri, îmi...

– Nu te scuza. Ţi-am spus că nu m-a durut. Mi-a plăcut. Vorbesc serios.

L-am scărpinat pe spate şi am început să îl frec cu picioarele pe fund, trăgându-l aproape de mine.

– Data viitoare te vreau în mâini şi în genunchi, zise el.

Am ridicat din sprânceană.

– Aşa vrei, carevasăzică. Precum câinii, hm?

Lăsă bărbia în pământ.

– Urăsc termenul acesta. E atât de degradant.

Am ridicat din umeri.

– Nu îmi pasă cum îi spune, dar aşa o să facem data viitoare.

Rânji şi se strecură lângă mine. L-am simţit cum se întărise deja şi am întins mâna între noi, luându-l în mână şi mângâindu-l până când erecţia deveni completă. Încercă să se împingă în mine, dar am

dat din cap rânjind. Mi-am apăsat vârful lui pe clitoris şi am început să-l încercuiesc, folosind bucata lui de carne fierbinte ca să mă stimulez, mai încet la început, dar crescând frecvenţa până când mi-am arcuit spatele şi am început să gem. Printre ochii întredeschişi l-am văzut cum se încorda, controlându-se cu greu, deoarece mişcarea mâinii mele în timp ce îmi ofeream plăcere cu penisul lui îl aducea în pragul disperării.

Orgasmul a fost puternic şi l-am muşcat de umăr ca să-mi înăbuş strigătul golit de suflare provocat de atâta extaz. După ce trecuse primul val, i-am înghesuit carnea fierbinte în mine şi mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui atât de strâns că nu se mai putea mişca. Îmi roteam şoldurile, mişcându-le lipite de ale lui, atrăgându-l cât mai jos şi cât mai tare cu contracţiile mele vaginale, corpul meu alunecând lângă al lui, transpiraţia mea amestecându-se cu a lui, gura mea căutându-i buzele şi şoptind *te iubesc* în timp ce el gemea, iar eu eram pregătită să obţin un nou orgasm. Când emoţiile se mai liniştiră, mi-am relaxat strânsoarea şi l-am lăsat să iasă parţial, apoi l-am oprit în loc, sărutându-ne, zâmbind. Şi el era aproape, dar eu nu eram pregătită să îl las să se elibereze. Eram dornică de încă un orgasm şi eram hotărâtă să-l obţin de la el înainte să îl las să termine. Ştia deja ce voiam şi, în loc să se afunde adânc imediat, se avânta abia simţit, ridicându-şi şoldurile că să alunece apoi în mine, simţindu-i organul întărit apăsându-mi clitorisul cu fiecare mişcare lină. Am gemut în gura lui, simţind cum un al doilea orgasm se zvârcolea în mine.

– Parcă ai spus că data următoare te pot avea altfel, murmură rânjind.

Am ridicat din umeri, zâmbindu-i obraznic.

– Am minţit. Va trebui să aştepţi.

– Nu-i frumos.

– Mă port frumos în restul timpului, i-am spus. Nu e nevoie să mă port frumos şi cu tine în pat. Am şi eu ocazia să fiu rea.

Se împinse în mine, dar m-am ferit ca să-l împiedic să se avânte prea adânc.

– Ce faci? mă întrebă.

– Mişcă-te şi tu la fel de lin.

– De ce?

Am ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Ca să ne simţim bine. Ca să te fac să aştepţi.

Îşi strecură braţele sub capul meu, sprijinindu-şi greutatea pe coate.

– Atunci cred că trebuie să aştept.

Zâmbetul său jucăuş deveni serios.

– Vreau să fac totul ca tu să te simţi bine. Orice vrei tu, iubito.

I-am prins strâns fesele tari şi l-am forţat să se mişte.

– Şi de asta te iubesc. Mă rog, este unul dintre motive.

Ne găsisem amândoi ritmul, întâlnindu-ne la jumătatea fiecărei avântări line.

– Care ar fi celelalte motive?

– Cerşim complimente, carevasăzică.

Zâmbi, dar faţa i se încordă trădând concentrarea.

– Mda. Cu neruşinare.

– Ei bine, te iubesc pentru cum faci dragoste cu mine. Te iubesc pentru corpul pe care îl ai. Te iubesc pentru că eşti posesiv şi ai grijă de mine.

M-am oprit ca să închid ochii, deoarece în timp ce îşi schimbă poziţia corpului, mă atinsese din întâmplare exact în punctul vulnerabil cu vârful erecţiei sale nerăbdătoare, dar blândă.

– Ah, Doamne, da, exact aşa, exact acolo! Nu te opri... ah, la naiba, cât poate să fie de bine.

Intră în mine cu mai multe mişcări înflăcărate, rapide, dar abia simţite, care mă făcură să mă arcuiesc şi să mă prind de el cu disperare, degetele mele lăsându-i urme adânci în muşchii spatelui.

– Alte motive?

Am izbucnit în râs, rămânând fără aer.

– Hmmm. S-ar putea să te iubesc pentru că ai talent la fotografiat. Te iubesc mai ales pentru ceea ce faci cu limba. Categoric te iubesc pentru că mă iubeşti în ciuda defectului meu de vorbire.

– Care nici nu prea mai există.

Am dat din cap, nemaifiind în stare să vorbesc, trupul meu fiind cutremurat parcă de un seism. El nu grăbi ritmul şi nici nu pătrunsese mai adânc şi l-am iubit pentru asta, dar nu eram în stare să-mi adun cuvintele ca să îi pot spune. Mă pătrundea aproape

imperceptibil şi cu mişcări rapide, transformând valurile orgasmului în adevărate piscuri de fericire extatică, rezistând, crescând intensitatea cu fiecare înaintare a erecţiei sale spre acel punct pe care îl găsise. Am simţit cum mi se comprima pieptul, cum inima mi se umplea şi i-am întâlnit ochii, unde, în lucirea lor de jad, am văzut o iubire profundă, iar acest lucru m-a purtat de la un simplu orgasm fizic la uniunea înlăcrimată şi disperată a iubirii copleşitoare.

Trecuseră momente îndelungi şi orgasmul continua să crească în intensitate, iar eu aproape că înnebunisem în aşteptarea lui, gemând în braţul său, scâncind când se aplecă să-mi dezmierde cu buzele un sân. Doar de atâta fusese nevoie, atingerea umedă şi fierbinte a gurii sale coborâte pe sfârcul meu întărit. Am strigat cu putere, fără să-mi pese că mă auzea cineva.

– Acum, Jason. V-vreau acum!

M-am bâlbâit gâfâindu-i în ureche.

Gemu de uşurare şi se avântă adânc, cu putere, lăsându-şi greutatea corpului pe mine şi prăbuşindu-se adânc în mine.

– Ah, Dumnezeule, Becca, ah... va fi atât de puternic!

– B-B-ine... d-d-ă-mi totul!

Singurele momente în care mă mai bâlbâiam erau atunci când aveam orgasm cu Jason şi se părea că el făcuse din asta un obiectiv personal, trebuia să am un orgasm atât de puternic încât să-mi pierd fluenţa.

Buzele lui rămăseseră pe sânul meu, tachinându-mi sfârcul cu dinţii, uşor, împingând adânc, dar blând, tandru, în mişcări sinuoase, lungi şi perfecte.

Am atins punctul culminant şi l-am savurat cu nesaţ, o lacrimă îmi căzu pe obraz, iar corpul meu se eliberă de orice control, zbătându-mă în braţele lui Jason în timp ce el se dezlănţuia înăuntrul meu, şoptindu-mi numele incontinuu, ca într-un imn al eliberării.

Ne-am ţinut în braţe, lăsând şcoala, alte jocuri departe de casă şi orice altceva să dispară în timp ce noi ne lăsam cuprinşi de somn. Cu toate acestea, ultimul meu gând înainte să adorm cu bătaia inimii lui Jason în urechea mea a fost pentru Nell şi cum aş fi putut să o ajut.

Jason

CAPITOLUL 11

Liniştea dinaintea furtunii

Aprilie

Am scris în grabă ultimele paragrafe al eseului meu de la test în caietul de examen, l-am închis, am verificat să aibă scris numele în colţul de sus şi apoi mi-am pus rucsacul pe umăr. Am lăsat testul pe catedra profesorului, răspunzându-i la gestul de salut tot printr-o înclinare a capului. Era ultimul meu examen din sesiunea de primăvară şi ştiam că încheiasem şi capitolul acesta. Evident, Becca fusese de mare ajutor şi m-a ajutat să învăţ, la fel cum căuta să se facă utilă, şi se dovedea, în fiecare aspect al vieţii mele. Ea încă era în examen, ştiam, pentru că era genul de student care termina primul, dar care relua răspunsurile, unul câte unul înainte să predea lucrarea. Nu avusesem niciodată genul acesta de răbdare. De obicei, cum dădeam ultimul răspuns, mă şi repezeam să predau nenorocitul de test, în timp ce Becca era ultimul om din sală care făcea acest lucru. M-am oprit la camera de cămin să-mi las geanta de şcoală, am înşfăcat sacul de marinar deja pregătit şi am sărit în camionetă. Stăteam în parcare, aproape de locul în care era sala unde Becca dădea examen, cu iPhone-ul conectat la aparatul stereo cumpărat de Becca din piaţa de accesorii şi pe care mi-l făcuse cadou de Crăciun. Se auzea *Ten cent pistol* cu Black Keys, pe care am început şi eu să improvizez, după care urmă unul dintre cântecele Beccăi, *The blower's daughter* de Damien Rice. Nu mă omoram după prea multe dintre piesele pe care le asculta Becca, acustice, folk, genul de rahat artistic, dar erau câteva care îmi plăceau, iar cele ale lui Damien Rice erau deja şi pe gustul meu, în special cântecul de faţă, mai ales când îl cânta Becca. Susţinea că nu ştie să cânte şi nu voia să-mi cânte niciodată, dar eu dădeam mai tare piesele care ştiam că-i plac şi o ascultam pe ascuns, în timp ce fredona.

Atunci am văzut-o, îmbrăcată într-o bluză mai veche de-a mea, decoltată în V, lăsând să se vadă doar o dungă de piele arămie, cu părul strâns lejer la ceafă, pantaloni negri mulaţi care mă incitau numai când o vedeam cum merge şi când îi vedeam acel loc ca o

gaură de cheie dintre coapse. Nu se uita la mine încă, fiind atentă la telefonul pe care îl avea în mână, cel mai probabil făcând planuri cu Nell. Am luat rapid din geantă aparatul de fotografiat, l-am deschis, am strâns cadrul pe ea şi am prins-o în cel mai grozav instantaneu. Mi se tăie respiraţia când am văzut fotografia pe care i-o făcusem. Faţa, încadrată de o şuviţă arcuită de păr, îi era luminată de un zâmbet discret, ca şi cum ar fi amuzat-o un gând secret. Soarele îi venea din spate, din partea stângă, razele răsfirându-se pe lângă ea, scăldând-o în lumină aurie de după-amiază târzie. Bluza mea îi era largă, dar sânii tot stăteau înghesuiţi de materialul de culoare gri, iar unduirea unui şold ieşea mai mult în evidenţă deoarece făcuse un pas legănat. Blitzul aparatului îi conferi un aer palid şi deja ştiam ce filtre aveam să folosesc în Photoshop ca să fac fotografia să pară mai vintage.

Am pus aparatul foto deoparte, deoarece ştiam că nu-i plăcea să i se facă poze din nu ştiu ce motiv stupid. Ştiam lucrul acesta şi în general respectam faptul că nu-i plăceau pozele cu ea, dar, din când în când, îi mai făceam câte una în secret, din simplul motiv că nu mă puteam abţine. De fapt aveam în dulap un album întreg dedicat fotografiilor pe care i le făcusem în secret. Nimeni în afară de mine nu le mai văzuse şi voiam ca lucrurile să rămână aşa. Era una în mod special, făcută când ieşea de la baie. Probabil era fotografia mea preferată. Avea un prosop alb prins strâns peste piept şi care atârna, dar care abia dacă îi acoperea partea din faţă. Curbura generoasă a fundului său se vedea din profil, în timp ce ea se arcuise pe spate, cu pieptul în afară şi cu mâna liberă îşi aranja părul pe spate. Îşi lăsase greutatea pe un picior, în timp ce pe celălalt îl îndoise uşor într-o poziţie bine cunoscută. Gâtul îi era gol, spinarea arcuită şi ochii închişi, iar eu nu credeam ca ea să fi fost vreodată mai frumoasă ca atunci, în momentul acela.

Sări în camionetă şi se aplecă să mă sărute înainte chiar să mă salute.

– Cum a fost examenul, iubito? am întrebat.

Ea ridică din umeri.

– Bine, presupun. Era pentru cursul de anatomie pe care oricum l-am trecut, dar nu s-au transferat creditele. Sunt bucuroasă că s-a terminat. Tu?

– De nota zece, datorită ţie.

Ea îşi aruncă rucsacul pe jos, la picioare, şi îşi prinse centura de siguranţă.

– Noo, eu doar te-am ajutat să înveţi. Deja ştiai toate rahaturile de care aveai nevoie.

Am dat cu spatele ca să ies din locul de parcare şi am plecat din campus spre Ann Arbor, oprindu-ne la căminul ei ca să îşi ia şi ea sacul de marinar, pe care i l-am prins în spate cu coarda elastică, lângă al meu.

– De ce luăm întotdeauna camioneta mea, când maşina ta e mult mai frumoasă decât rabla asta veche? am întrebat, din senin.

Becca ridică din umeri.

– Presupun că din obişnuinţă. Îmi place camioneta ta. Am atâtea amintiri în ea, încât cred că o să plâng când îţi vei lua alta, în cele din urmă.

– Sunt de acord cu tine. În maşina asta am tras prima dată cu ochiul la corpul tău.

Ea pufni.

– Doar la asta te gândeşti?

– Ştii că şi tu eşti la fel de rea, indiferent cât ai încerca să negi lucrul acesta.

Ne-am împletit degetele şi am strâns-o tare de mână.

– Deci la ce amintiri te gândeşti tu?

Nu răspunse imediat.

– Ai dreptate, fir-ar să fie!

Zâmbi şmechereşte.

– Mă gândeam cum mă sărutam cu tine la copacul acela. Toate conversaţiile pe care le-am avut în această camionetă? Am luat cele mai importante decizii din viaţa noastră aici.

Mă privi dintr-o parte şi am ştiut că avea să urmeze ceva neruşinat.

– Altceva? am continuat eu.

Ochii îi fugiră spre fermoarul meu şi înapoi.

– Mă gândeam la Balul iernii, clasa a zecea? Cum ne-am făcut de cap şi tu ai rămas îmbrăcat într-un tricou?

M-am lăsat pe spate în scaun şi am început să râd, amintindu-mi episodul.

– Arătai atât de sexi în rochia aceea, Becca. Practic am fost excitat toată seara.

– Ce-ai făcut până la urmă cu cămaşa aceea?

Am rânjit timid.

– De fapt, am oprit la un McDonald's şi am aruncat-o.

Ea chicoti.

– M-am întrebat ce s-o fi întâmplat cu ea, atâta timp cât nu te-am mai văzut îmbrăcat cu ea.

Am vorbit verzi şi uscate până am ieşit de pe şosea şi am intrat pe autostrada care ne ducea acasă.

– Avem program? am întrebat.

– Iarăşi nu te poţi înţelege cu Nell. Vreau să ne mai întâlnim cu ea, dar... nu colaborează. Mâine ne întâlnim la masă la amiază cu Ben şi Kate.

– Kate?

– Prietena lui.

Am dat din cap.

– Şi în ce fel nu colaborează Nell?

Becca îmi răspunse pe un ton calm, dar stătea cu faţa la geam, vorbea rar şi enunţa cu grijă fiecare cuvânt, ceea ce era un semn clar despre cât era de supărată.

– Se pare că nu prea vrea să iasă cu prietenii. De câte ori îi scriu un mesaj, este *ocupată*.

Becca desenă ghilimele cu degetele în aer. Ultima dată când m-am întâlnit cu ea era sigur beată.

– Când s-a întâmplat asta?

– De sărbători. Tu erai la sală şi am reuşit să o conving să treacă pe la părinţii mei. Era atât de băută, Jason. Puţea atât de tare a whiskey, de era să mi se facă rău. Şi se s-scărpina încontinuu pe braţ.

– Era la volan?

Becca dădu din cap.

– Nu. O adusese mama ei.

– Mama ei nu a observat?

Becca îşi acoperi gura cu mâna.

– Cred că n-nu.

Eram sigur că bâlbâielile precedau lacrimile. Am tras în parcarea unui bar de cartier care nu era încă deschis la ora trei după-masă.

– Nu ştiu c-cum de n-nu şi-a dat seama totuşi. Vreau să spun că am mirosit-o de cum Nell a intrat în cameră. Nu ştiu ce au de gând părinţii ei să f-facă, Jason. De fiecare d-dată când o văd e tot mai rău. Parcă se ofileşte pe picioare, nu altceva. Se închide tot mai mult în ea şi părinţii ei nu fac n-nimic ca să o oprească. Îi iubesc pe domnul şi pe doamna Hawthorne, ştii prea bine. Au fost alături de mine când am fost furioasă pe ai mei, dar acum Nell are nevoie de ei, iar ei... ei îşi îngroapă capul în nisip. Iar eu... pur şi simplu nu ştiu ce să fac.

Mi-am desfăcut centura de siguranţă şi m-am lăsat să alunec pe banchetă, lângă ea, să o îmbrăţişez.

– Nici eu nu ştiu, Beck. E fiica lor şi te-ai gândi că fac ceva. Dar... are optsprezece ani, ştii. Ce pot să facă? Să o pedepsească? Să-i ia maşina? Din ce îmi spui tu, abia dacă iese din casă. Dacă nici măcar nu vrea să meargă la un terapeut, cum ar putea ei s-o ajute?

Becca încuviinţă printre suspine.

– Ai dreptate. Ai într-adevăr dreptate. Vreau să spun că dacă nu face gesturi nesăbuite, de genul să încerce să se sinucidă, nu o pot forţa să meargă la un psihoterapeut şi nu sunt sigur dacă acest lucru nu ar face mai mult rău decât bine.

Se străduia atât de mult să nu o ia razna şi mă durea când o vedeam cât de mult suferea.

– E cea mai veche prietenă a mea, Jase. O iubesc şi îmi fac multe griji pentru ea. Scărpinatul pe braţ mă sperie cel mai mult.

– Ce crezi că ar putea fi?

O ţineam la piept în timp ce ea plângea liniştit. Într-un final, se ridică, îşi trase nasul şi se şterse sub ochi cu un deget.

– Nu ştiu. Drogurile ar fi cea mai evidentă concluzie, dar nu are ticuri nervoase sau toane. Am văzut la Ben, aşa că ştiu după ce semn să mă uit. Nici nu este exagerat de slabă, ca Ben, aşa că nu cred că ia droguri. Chiar nu ştiu, dar mă sperie.

– Ei bine, poate vara aceasta reuşim să-i dăm de cap, am sugerat eu.

– Poate. Sper.

Becca inspiră adânc şi apoi lăsă tot aerul să iasă afară.

– Bine, sunt bine. Aşadar, unde vei sta vara aceasta?

Locuisem la familia ei în timpul vacanţei de Crăciun şi am dormit în camera de la demisol în cel mai incomod pat rabatabil cunoscut în univers. Nu eram nerăbdător să repet experienţa.

– Nu ştiu, am răspuns. Poate îmi găsesc ceva de lucru, un serviciu cu jumătate de normă sau aşa ceva şi reuşesc să închiriez un apartament pe termen scurt.

Becca îşi ridică privirea spre mine.

– Nu ştiu ce părere ai avea despre asta, dar Ben şi prietena lui, Kate, stau împreună într-un apartament. Ştiu că au două dormitoare şi nu folosesc decât unul. A stat cu ei o prietenă a lui Kate, dar s-a mutat. Dacă îţi găseşti ceva de lucru, cred că te-ar lăsa să stai cu ei dacă poţi să contribui la chirie. Ar fi mult mai bine decât în demisolul părinţilor mei, asta e sigur.

Părinţii ei se înmuiaseră destul de mult în ce mă priveşte, de când şi-au dat seama că sunt responsabil şi o iubesc pe fiica lor. Nu stricase nici faptul că tatăl ei era fan al echipei Universităţii din Michigan şi îi puteam face rost de bilete cu preţ redus la toate partidele care se desfăşurau pe teren propriu. Încă nu mă acceptaseră în totalitate sau, mă rog, nu se împăcaseră cu ideea că ea se întâlnea cu cineva, cel puţin aşa credeam, dar măcar îşi deschiseră suficient mintea cât să vadă că nu aveau cum să ne interzică să fim împreună şi că, dacă ar fi încercat să facă ceva, ar fi îndepărtat-o pe Becca. Mă lăsau să stau la ei acasă de câte ori ne întorceam din excursii sau din vacanţe, dar trebuia să stau la demisol, la două etaje depărtare de Becca. Cred că ştiau că aveam viaţa grea acasă şi, în cele din urmă, la ultimul Crăciun, le-am explicat că nu mai voiam să mă întorc niciodată acasă la ai mei, datorită unor *neînţelegeri cu tata*. Lăsasem lucrurile aşa, dar eram sigur că domnul de Rosa înţelesese contextul celor nespuse de mine.

M-am gândit serios la ideea de a locui împreună cu Ben şi Kate pe timpul verii şi mi-am dat seama că era demnă de luat în considerare. Becca ar fi venit acolo şi puteam face ce voiam într-o libertate relativă, pe când la părinţii ei acasă ocaziile erau puţine sau deloc. Nu-l ştiam pe Ben atât de bine, dar părea un tip

cumsecade. Ştiam că suferea de bipolaritate într-un grad destul de serios şi că în trecut luase multe droguri, dar era curat de un an de zile şi avea acelaşi serviciu de doi ani, aşa că era bine.

– Dacă Ben şi Kate mă lasă să stau acolo, voi sta cu ei. M-ar scuti de nişte bătăi de cap.

Becca rânji.

– Ştii că nu vrei decât să poţi să te culci cu mine fără să-ţi faci griji în privinţa părinţilor mei.

Am dat din cap cât se putea de serios.

– Categoric. E prioritatea mea absolută. Sunt cu totul dependent de tine, Becca. Dacă nu primesc regulat o doză din corpul tău, am toate şansele să intru în sevraj.

Ea nici măcar nu clipi.

– Este o situaţie medicală extrem de serioasă. Poate ar trebui să vă lecuim de acest viciu.

Am scuturat din cap.

– Ah, nu. Sunt cât se poate de fericit aşa. Ştii, nu am prea multe vicii. Nu prea beau, nu fumez, nu merg la petreceri sau alte evenimente sociale. În ce te priveşte, însă? Sunt cât se poate de atras de tine. Nu aş renunţa la tine pentru nimic.

Becca încuviinţă din cap, atingându-şi bărbia ca şi cum s-ar fi gândit foarte serios.

– Ei bine, în acest caz, ar trebui să ne asigurăm că vă primiţi doza, domnule Dorsey. Nu aş vrea să intraţi în sevraj.

Am început să-i trasez cu degetul o linie în sus, pe coapse, pielea suplă reacţionând imediat la atingerea mea.

– Nu, nu am vrea să se întâmple aşa ceva. Ar fi rău de tot.

Se întoarse uşor pe scaun.

– Care sunt simptomele sevrajului, ca să ştiu la ce să fiu atentă?

Mi-am întors mâna cu palma în sus şi am început să o plimb de-a lungul cusăturilor pantalonilor ei mulaţi în sus spre pântece. Pantalonii erau atât de strâmţi că îi puteam simţi prin bumbacul subţire buzele organelor genitale. Îşi înăbuşi un geamăt deoarece am găsit acel loc pe care îl căutasem şi pe care am început să îl masez prin pantaloni.

– Păi, am spus eu, în primul rând, încep să am toane. Mă excit foarte tare şi îmi este greu să mă concentrez.

Ea îşi îndepărtă uşor coapsele şi stătea cu ochii întredeschişi şi cu spatele sprijinit de portieră.

– Înţeleg. Şi care ar fi cea mai bună metodă de administrare a dozei?

– Nu am vreo preferinţă.

– Deci dacă m-ai atinge chiar aici, în acest loc de parcare, te-ar ajuta?

Am dat din cap într-un gest de genul *da şi nu*.

– Păi, m-ar ajuta pentru puţin timp. Ce pot să spun, câte zile au trecut de când te-am avut ultima oară? Să fie trei? Am fost atât de ocupaţi cu învăţatul că nu am avut timp. Iar acum, te-am adus unde am vrut. S-ar putea să am nevoie de mai mult.

– Dar ar fi un start, nu-i aşa?

Mă luă de mână, se răsuci în scaun ca să se aşeze cu spatele pe partea laterală a trunchiului meu şi îşi strecură mâna mea pe abdomen în jos, pe sub elasticul pantalonilor ei mulaţi.

– Şi dacă promit să mă revanşez mai târziu aşa cum vrei tu?

– Cum vreau?

Îmi împinse mâna mai aproape de centrul imboldului ei erotic şi i-am făcut pe plac lăsându-mi degetul să alunece în ea.

– Da, da. Orice. Doar spune.

Am tras adânc aer în piept, pentru că era deja umedă.

– Dumnezeule, Beck. Eşti deja pregătită pentru mine, nu-i aşa?

Îşi umezi buzele şi îşi arcui spatele când mi-am îndoit cele două degete mai lungi în ea, găsindu-i locul sensibil şi masându-i clitorisul cu degetul mare într-o manevră oarecum bizară, dar eficientă.

– Da, sunt gata, într-adevăr. M-am gândit la asta toată dimineaţa. Nu m-am putut concentra la examen, pentru că m-am gândit încontinuu la chestia aceea pe care ai făcut-o cu limba miercuri.

– Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

În cei doi ani de când eram împreună nu experimentasem sexul oral decât de curând. Când am făcut-o prima dată, a fost puţin stânjenitor, dar până la urmă m-am prins cum stătea treaba şi am făcut-o să strige atât de tare, încât vecinul meu de sus începu să bată în perete ca să facem linişte. Pe Becca o îngrozise propriul ei

comportament, în schimb eu eram tare mândru că reuşisem să obţin o asemenea reacţie de la ea.

Da, iubita mea era gălăgioasă. Îmi plăcea la nebunie. Era ceva complet diferit de cum era ea, de cum era de obicei. De regulă era sfioasă, liniştită şi retrasă, dar odată ce îi dădeam hainele jos şi începeam să-i tachinez simţurile, îşi pierdea orice inhibiţie. Când era vorba de orgasm, reacţiona la cea mai mică stimulare şi părea să nu existe vreo limită a numărului lor, dacă aş fi avut rezistenţa, auto-controlul şi răbdarea ca să-mi concentrez atenţia asupra ei. Nu v-ar fi trecut prin minte, dar iubita mea liniştită, super-inteligentă, ambiţioasă, care respectă regulile, era o amantă avidă şi vorace. Câteodată nici nu puteam să ţin pasul cu ea, cel puţin aşa părea.

Aşa probleme să tot ai.

Acum, într-o parcare publică, vinerea la ora cinci după-masa, reuşisem să o fac să se zvârcolească disperată, în timp ce degetul meu o apropia tot mai mult de orgasm. În câteva minute, degetele mele erau acoperite de seva ei alunecoasă şi caldă, iar ea abia mai respira agăţându-se de braţul meu şi rotindu-şi şoldurile înspre atingerea mea.

Îşi muşca buza în încercarea de a nu scoate niciun sunet, dar ştiam că nu avea să dureze mult. Buclele începură să-i iasă din coadă, iar picături de transpiraţie îi împodobeau fruntea. Mi-am strecurat mâna pe gâtul ei în jos, peste claviculă şi pe sub bluză. Mi-am vârât degetele în sutienul ei şi i-am eliberat sânul din cupa de mătase, răsucindu-i sfârcul până ce se transformă într-un diamant. Ţipă strident, iar eu i-am întors faţa spre mine, consumându-i în sărut strigătele orgasmice.

Erecţia mea era evidentă şi ştiam că o simţea în spate, dar nu dăduse de înţeles nimic deoarece se concentra să-şi recapete respiraţia.

– Dumnezeule, Jason. A fost intens.

Îşi îndreptă spatele, aranjându-şi după ureche şuviţele de păr rebele.

– Da, aşa e, am fost de acord. Nu sunt multe lucruri pe care să le iubesc mai mult decât să te privesc când ai orgasm. Ştii, nu?

Îşi lăsă capul în piept, privind prin parcarea goală, uitându-se, cu întârziere, dacă ne-ar fi putut vedea cineva.

– Mi-am dat seama de asta. O faci atât de des încât ai zice că-şi pierde tot farmecul.

Am dat din cap.

– Nu. Niciodată. Nu are cum să-şi piardă vreodată farmecul. E al naibii de incitant de fiecare dată. Mă excită.

Se răsuci în scaun şi în ochi începu să-i joace o licărire obraznică.

– Zău? Carevasăzică acum eşti excitat, nu-i aşa?

– Oh, da, am răspuns aranjându-mă în pantaloni. Tânjesc după tine.

– Atunci, ce-ai spune să conduci, iar eu înapoiez favoarea?

Nu eram prea sigur ce voia, dar aveam o mică bănuială. Am pornit maşina şi am ieşit în şosea, după care am virat de pe autostradă pe un drum lateral de ţară, care se continua într-o curbă mare. Destul de sigură pe ea, Becca îmi desfăcu centura de siguranţă, apoi fermoarul şi îmi trase pantalonii în jos pe coapse, împreună cu boxerii. M-am ridicat în scaun ca să o ajut să-i treacă de fund şi după aceea am simţit mâinile Beccăi de jur împrejurul meu, aşa că a trebuit să pun amândouă mâinile pe volan ca să păstrez direcţia şi am încetinit la 50 de km la oră. Mă dezmierda blând, privind cum atingerea ei mă întărea şi mai tare, apoi lăsă degetul mare să-i alunece peste vârful meu, în timp ce se iviră picături de lichid incolor. Mă cuprinse în pumn, sus şi jos, sus şi apoi în jos, schimbând mâinile în timp ce îşi căuta ritmul, încetinind ca să mă maseze la bază, presându-mi apoi vârful. Curând am început să împung cu şoldurile fără să mă pot controla, întrebându-mă dacă avea să mă lase să fac mizerie peste tot sau dacă avea să facă ceea ce nu îndrăznisem să o rog niciodată.

– La naiba, Becca! Sunt... sunt aproape!

Îmi zâmbi, îşi conduse pumnul în jurul organului meu până la bază, apoi se lăsă pe banchetă peste mine.

– Presupun atunci că ar trebui să fac ceva în legătură cu asta.

– Da, poate că... poate ar trebui. Am atins-o pe obraz ca să o opresc. Numai dacă vrei tu.

Mă privi cu dragoste şi îşi împinse faţa în mâna mea.

– Vreau. Pe cuvânt. Nu aş face-o dacă nu aş vrea.

Apoi mă învălui cu gura ei şi eu am gemut.

– Iisuse, e incredibil! am murmurat.

Mă mângâia insistent la bază cu o mână, în timp ce îşi plimba limba peste vârf, apoi mă cuprinse cu gura adânc, se retrase, după care se aplecă brusc, încă o dată. Mâna mea era încurcată în părul ei şi mă asiguram că atingerea mea era blândă, fără nicio presiune, pentru ca ea să ştie că nu se întâmpla decât ceea ce voia ea. Cobora asupra mea, primindu-mă în gura ei tot mai adânc cu fiecare mişcare şi, indiferent cât mă străduiam să rezist, să nu mă avânt înspre ea, nu reuşeam. M-am lăsat pe spate, pe scaun, încleştându-mi mâinile pe volan, cu o putere disperată în timp ce ea îşi încetini mişcările, păstrând în gură doar vârful meu pe care îl cuprinsese cu poftă, în tip ce îmi masa baza.

– Ah, Doamne, am murmurat. Sunt... sunt aproape... te rog, nu te opri. Acum... ah, Doamne...

În acel moment a trebuit să opresc maşina.

Când i-am spus că mă apropiam de final mă cuprinsese cu gura mai adânc ca niciodată, atât de adânc încât îi simţeam muşchii gâtului contractându-se în jurul organului meu şi mă întrebam cum de nu se îneca, apoi am simţit cum mă eliberam într-un torent de căldură şi uimire. Primi totul, iar muşchii gâtului ei se mişcau în acceptare, provocându-mi contracţii şi mai puternice. Orgasmul a fost atât de intens încât îl simţisem ca pe o explozie nucleară interioară, iar ea mă storsese şi de ultima picătură de vlagă, cuprinzându-mă profund cu gura şi mişcându-se până când trecu şi ultimul fior devastator.

Se ridică şi-şi şterse gura cu palma, zâmbindu-mi sfioasă. M-am aplecat asupra ei şi am sărutat-o atât de lung şi apăsat, încât după câteva minute, amândoi ne-am retras gâfâind şi trăgându-ne respiraţia.

– Asta înseamnă că ţi-a plăcut?

Nici nu eram sigur cum să răspund.

– Dacă mi-a plăcut? Dumnezeule, Becca, a fost... uimitor. Mai mult decât uimitor. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

– Nu ştiam ce fac, aşa că sper că a fost bine pentru tine.

Am râs la ideea că ea nu ar avea încredere în ea.

– Iubito, a fost cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Serios. Îţi mulţumesc.

– Cel mai grozav lucru? Se încruntă, adunându-şi buzele într-un botic simpatic. Mai grozav decât să faci dragoste cu mine?

– Nu, Doamne, sigur că nu. Doar că a fost... diferit. I-am mângâiat obrazul cu degetul mare. Tot ce faci tu e cel mai grozav. Tot ce este legat de tine. Te-a deranjat să faci asta? Te-a făcut să te îneci, de exemplu?

Îşi coborî jenată capul în piept.

– Puţin. Nu cât să mă deranjeze.

Mi-a făcut plăcere să văd cât de tare ţi-a plăcut! Îşi puse centura, iar eu am început să conduc din nou.

– Poate o să o fac din nou când sunt la ciclu şi nu putem face sex.

– Ar fi minunat, dar depinde de tine.

– Ce vrei să spui?

Am ridicat din umeri.

– M-aş simţi ciudat să-ţi cer să faci aşa ceva.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi îmi zâmbi.

– De ce? Dacă nu mă deranjează să o fac şi dacă îmi place să te fac să te simţi bine, de ce te-ai simţi prost să-mi ceri să fac ceva pentru tine? Dacă nu o să vreau, o să spun nu. Nu am nicio problemă să-ţi ofer sex oral, crede-mă. Dacă vrei sex oral, nu trebuie decât să mă rogi. Mi-a plăcut să fac asta. Serios.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea.

– Cum de eşti atât de minunată? Serios. Sunt absolut convins că nu există un tip mai norocos decât mine.

– Eu sunt cea norocoasă, spuse ea cu o voce liniştită.

Am dat din cap, ştiind că nu avea rost să încep să mă contrazic cu ea.

Din oarecare motiv îmi veni în minte cântecul lui Beyonce despre *If you liked it, you should've put a ring on it*[23]. Ştiam că nu eram pregătiţi pentru asta deocamdată, dar sămânţa fusese plantată. Nu mai exista nicăieri în lume o altă femeie ca Rebecca de Rosa şi eram mai mult decât hotărât să nu risc să-mi scape. Nu era vorba doar despre cât era de nerăbdătoare şi dornică sexual, totuşi. Era vorba despre faptul că mă iubea, că mă suporta, că mă susţinea. Mă încurajase când eram pe cale să renunţ şi nu aceptase să mă dau

[23] *Dacă ţi-a plăcut, ar trebui să-i dai un inel.*

bătut. Iar motivaţia mea în viaţa asta era acum să fiu un bărbat care să se ridice la nivelul ei, să fie demn de calităţile ei extraordinare.

* * *

Becca

Jason se mută în apartamentul fratelui meu, ceea ce era ciudat, dar convenabil. Părinţilor mei le fusese cât se putea de clar de ce Jason nu dorise să locuiască în demisolul lor, dar nu prea aveau ce face. Eu aveam grijă să mă port cu multă atenţie faţă de ei, deoarece încă îmi dădeau bani pentru cheltuielile zilnice şi-mi plăteau maşina. Era adevărat că puteam trăi şi fără aceste lucruri dacă ar fi trebuit, însă era atât de bine să le ai. Nu voiam să-mi stric relaţia încă fragilă cu părinţii mei, aşa că ştiam că trebuia să trag o linie foarte subţire când era vorba de relaţia mea cu Jason, pe care era mai bine să nu le-o flutur pe sub nas. Lucrurile se mai îmbunătăţiseră cu ei în ultima perioadă şi datorită faptului că lui Ben îi era mai bine. Kate chiar părea să fie o alegere bună pentru el. Pe Jason îl plăcea la fel de mult ca pe oricare alt tip. Nu credeam că erau în stare să fie fericiţi pentru mine, dar nu arătau că nu erau de acord şi nu făceau nimic ca să ne despartă. Încă erau de părere că ar trebui să mă concentrez asupra studiilor decât să *îmi fac de cap cu un băiat*, după cum spusese tatăl meu odată, ceea ce avusese ca rezultat un râs pe înfundate din partea mea şi o privire aspră din partea lui. Ştiam că îmi voiau binele, însă nu păreau să înţeleagă că ceea ce îşi doreau ei pentru mine nu era ceea ce îmi doream eu.

Jason era la sală, la Powerhouse Gym, primul loc unde mersese după ce îşi lăsase geanta cu haine. A obţinut imediat postul de antrenor, aşa că toată vara avea să se antreneze şi să câştige bani. Pentru că sala de sport nu era nici la trei kilometri de apartamentul lui Ben, Jason decise să meargă pe jos până acolo, ceea ce însemna că îmi rămânea mie camioneta. Ştiam că pentru el era mare lucru să mă lase să-i conduc maşina. Nu era cine ştie ce, camioneta aceea veche, însă era singurul lucru pe care îl avea, pe lângă aparatul de fotografiat.

Am parcat pe aleea din faţa casei familiei Hawthorne, sperând ca de data aceasta Nell să fie mai receptivă. De sărbători, fusese tăcută şi retrasă şi devenise şi mai distantă când am încercat să pomenesc despre moartea lui Kyle şi felul în care ea încerca să se împace cu ideea. Cred că nici măcar nu fusese atentă la ceea ce spuneam, ci îmi auzea doar vocea, ceea ce declanşă o reacţie automată calculată de respingere a mea. Funcţionase, pentru că atunci o văzusem ultima oară. În semestrul de primăvară mă înscrisesem la şase cursuri şi de-abia dacă mai apucam să mă văd cu Jason, darămite să merg acasă cu maşina, să o vizitez pe Nell.

Mă simţeam vinovată că nu făceam mai multe eforturi, dar ştiam şi că indiferent ce aş fi făcut nu ar fi contat prea mult.

Am bătut la uşa mare, din lemn masiv, maro, deschisă prompt de doamna Hawthorne. Avea pe ea un şorţ de bucătărie cu model negru cu alb, murdar de făină, iar în bucătărie mirosea a fursecuri de ovăz cu stafide.

– Bună, Becca. Ai venit acasă în vacanţa de vară?

Mă îmbrăţişă cu un singur braţ, cealaltă mână ţinând-o departe de mine, deoarece era murdară de aluat.

Am îmbrăţişat-o şi eu, adulmecând în aer.

– Da, Jason şi cu mine tocmai am ajuns. Miroase grozav aici.

Doamna Hawthorne îmi zâmbi cu căldură.

– Mulţumesc. Am o porţie pe bufet la răcit. Vrei una?

– Credeţi că e nevoie să mă întrebaţi?

Am înşfăcat un fursec uriaş, moale, perfect, de pe şervetul pus pe blatul de marmură şi am muşcat din el.

– Ah, doamnă Hawthorne, faceţi cele mai grozave fursecuri.

Flutură din mână.

– Fursecurile cu ovăz şi stafide sunt slăbiciunea mea.

Luă şi ea un fursec şi începu să gesticuleze cu el.

– Şi ştii, Becca, acum eşti adult, aşa că poţi foarte bine să îmi spui Rachel.

I-am zâmbit, vorbind cu gura plină.

– Voi încerca, deşi sunt foarte obişnuită să vă spun *doamna Hawthorne*.

– Ei bine, vei învăţa. Ce mai face Jason?

– Foarte bine. În sezonul următor va fi prinzător în adâncime.

Mă hotărâsem să arunc o nadă.

– Şi Jason şi eu mergem la un medic din cadrul serviciilor de sănătate ale universităţii. Ştiţi, legat de ce s-a întâmplat cu Kyle.

Zâmbetul îi pieri uşor şi în privire i se strecură o umbră chinuită.

– Mă bucur să aud asta. Ne făcusem griji pentru voi toţi.

– Mi-a luat ceva timp să-l conving pe Jason, am spus eu, dar acum merge o dată pe lună. Spune că îl ajută.

– Şi cu alte lucruri, sunt sigură, adăugă ea.

Am dat din cap.

– Îl ajută să treacă peste ce s-a întâmplat... în copilărie, am spus evaziv, ştiind că Rachel, era ciudat să mă gândesc la ea aşa, adult şi altfel decât prietena mamei mele, ştia ceva despre trecutul lui Jason, dar nu ceva clar. El nu prea vorbea despre asta în general, aşa că nu ştiam exact ce să îi spun ei.

– A avut o copilărie dificilă, ştiu asta, zise ea. Nu ne-a spus niciodată nimic, mai ales mie, dar, ştii, locuim într-un oraş mic şi auzi tot felul de lucruri. Am văzut unele cu ochii mei. Mă bucur să aud că primeşte ajutor.

– Şi eu.

Dacă Jason nu-i spusese nimic, cu atât mai puţin aveam să zic eu ceva.

– Şi Nell? Ce mai face?

Rachel se întoarse cu spatele la mine, ronţăind din fursec şi uitându-se la uşa de la curtea interioară.

– Nu reuşesc să comunic cu ea, Becca. Am încercat. Tatăl ei a încercat. Nu vrea să vorbească cu noi. Se închide în ea şi pleacă. Este foarte supărată, iar noi nu vrem să înrăutăţim lucrurile, stârnind o confruntare. Nu ştim cum să o ajutăm. Nu lasă pe nimeni să se apropie de ea.

Mă privi cu speranţă.

– Cu tine a vorbit?

Am scuturat din cap.

– Nu. Nici cu mine nu vrea.

– Bea, spuse Rachel, cuvintele ieşindu-i brusc pe gură. Ştiu asta. O miros, dar nu am prins-o niciodată bând şi nu am găsit nimic în cameră. Nu sunt sigură de unde îşi procură, unde bea sau când. Ce

pot să fac? Când o întreb despre asta se înfurie şi neagă, în plus merge şi lucrează cu tatăl ei, nu întârzie...

– Am mirosit şi eu când am venit aici de sărbători.

Întotdeauna spuneam *aici* când mă refeream la acasă, deşi ştiam logic că Ann Arbor nu era chiar atât de departe ca să zic *acolo*.

– M-am întrebat dacă ştiai...

– Ştiu...

Mă privi atunci şi faţa îi fu străbătută fugar de o expresie, un amestec de disperare şi rugă stăruitoare.

– Să nu crezi că suntem în negare, Becca. Nu suntem. Ştim că nu este... în regulă. Dar nu ştiu ce putem face. Cum obligi un copil ajuns la vârsta legală să meargă la psiholog? Ar fi putut să meargă la facultate când voia. Are încă multe scrisori valabile de acceptare de la universităţi, să ştii. Dacă o forţăm, s-ar putea să fugă şi atunci nu vom fi suficient de aproape de ea să o ajutăm dacă ceva iese prost. Măcar aşa suntem aici. Dacă ar fi în California sau în New York, am fi la mii de kilometri depărtare, dacă s-ar întâmpla ceva.

Rachel se ridică şi mă îmbrăţişă tandru.

– Dacă e să lase pe cineva să se apropie de ea, tu eşti aceea, Becca. Dar mai întâi şi întâi trebuie să ai grijă de tine.

Am dat din cap.

– Voi încerca. Moartea lui Kyle ne-a afectat rău şi pe mine şi pe Jason. El a fost deprimat săptămâni în şir. Singurul lucru care se pare că l-a ajutat cu adevărat a fost fotbalul şi, ei bine... relaţia cu mine.

M-am înroşit, jenată să vorbesc despre sex în faţa mamei lui Nell.

– Imediat ce l-am convins să mergem împreună la doamna doctor Malmstein, situaţia s-a îmbunătăţit. A învăţat cum să trăiască cu asta, la fel şi eu. Ca să fiu sinceră, cred că cel mai dificil aspect al morţii lui Kyle, în afară de faptul că l-am pierdut, a fost să vedem cum se deteriorează starea lui Nell. Nu mai este ea însăşi. Nu mai este prietena mea. Pur şi simplu... a dispărut.

Rachel îşi trase nasul şi clipi des, întorcându-se să deschidă uşa la cuptor şi să scoată de acolo o tavă cu fursecuri cu o mănuşă de bucătărie.

– Ştiu, crede-mă că ştiu. Tuturor ne lipseşte Kyle. Avea atâta potenţial. Era atât de tânăr. Prea tânăr ca să moară într-un mod atât de dramatic. Pentru Nell însă, cred că a însemnat totul. Iar acum ea este pierdută.

M-am ridicat de pe insula din bucătărie unde stăteam aşezată.

– E aici? Mi-ar plăcea să o văd.

Rachel dădu din cap.

– Da, e în camera ei.

Am urcat scările şi am văzut că uşa de la camera lui Nell era închisă, însă am auzit muzică. Am apăsat pe clanţă, am deschis uşa şi am intrat.

Ce am văzut mă făcu să îngheţ pe loc.

Nell stătea pe pat, picior peste picior, îmbrăcată într-un tricou cu mânecile lungi, dintre care una era suflecată peste cot. Avea în mână o lamă de ras şi eu am surprins-o exact când îşi trecea lama peste încheietură. Stăteam acolo, în picioare, terorizată de-a binelea, privind cum în linia fină, albă, pe care şi-o cioplise în piele începu să bolborosească sângele de un roşu aprins.

Becca
CAPITOLUL 12
O linie subţire roşie

O lacrimă mi se scurse pe obraz. Nu puteam să mă mişc, nu puteam să respir.

– Nell? Ce, c-ce faci?

Sări în picioare şi începu să se tamponeze pe încheietură cu nişte prosoape de hârtie. Trecu precum furtuna pe lângă mine, închise uşa şi o încuie, apoi se aşeză din nou pe pat. Nu se uita la mine şi apăsa prosoapele de hârtie pe linia sângerândă.

M-am aşezat lângă ea pe pat. Avea o adevărată trusă. Într-o cutie goală de tampoane avea lame de bărbierit, şerveţele antiseptice şi leucoplast. Îmi luă cutia, scoase un şerveţel, trecu prin el lama de ras, împături şerveţelul şi se şterse pe încheietură, apoi îşi puse un leucoplast pe incizia mică pe care şi-o făcuse. Nu se uitase la mine, nu îmi vorbise. Aruncă şerveţelul, cutia goală şi resturile de la leucoplast într-o sacoşă de plastic de la magazinele Meijer pe care o scoase de sub pat şi care era plină de astfel de resturi. Legă plasa şi o înfundă în poşeta ei, plănuind evident să o arunce undeva unde nu ar fi atras atenţia.

– Nell?

Ea oftă.

– Ce e, Becca?

– Ce e... ce e asta? Ce faci?

– Tu eşti cea deşteaptă, Beck. Tu să-mi spui.

Se ridică şi îşi scoase din birou iPhone-ul pe care îl conectă la boxe. Începu să cânte Eddie Vedder, *Longing to belong* şi alăturarea neaşteptat de uimitoare a vocii lui Eddie Vedder cu sunetul de ukulele umplu camera.

Am rămas câteva clipe în linişte, ascultând muzica şi luptându-mă să-mi potolesc lacrimile şi sentimentul de furie.

– Se pare că te tai.

– Bingo.

Nell se aşeză la biroul ei, frunzărind nişte pagini ce păreau să fie nişte succesiuni de acorduri de chitară dintr-o carte groasă.

– De ce?

Îmi aruncă o privire de parcă nu-i venea să creadă.

– De ce? Pe bune? Tu de ce dracu crezi că o fac?

– Nu ştiu, Nell!

Făceam mari eforturi ca să nu strig la ea.

– Habar n-am de ce ai vrea să te tai cu o lamă de ras.

Pufni şi scutură din cap.

– Nu ai înţelege.

– Atunci încearcă să-mi explici.

– Mă ajută, bine?

Închise brusc cartea şi sări peste o piesă, aşa că acum se auzea *City* a lui Sarah Bareilles.

– Nu mă aştept să înţelegi, dar mă ajută. NU vreau să mai sufăr. Am obosit de atâta suferinţă, iar asta... Îşi ridică braţul stâng, acum acoperit cu mâneca tricoului, asta mă ajută să mai simt şi altceva în afară de faptul că mi-e dor de el.

Mi-am tras nasul, ştiind că nu aş fi făcut decât să o enervez dacă începeam să plâng.

– Dar nu există... nu există o cale mai bună? Nu e sănătos, Nell. Ş-ştii că nu e. Trebuie să te opreşti, te rog!

Scutură din nou din cap.

– Beck, ascultă-mă. Este viaţa mea. Este felul în care încerc eu să fac faţă! Tu nu ai văzut ce am văzut eu. Tu nu ai pierdut... Ascultă. Ştiu... ştiu că a fost şi prietenul tău, dar pentru mine a fost bărbatul pe care l-am iubit şi care acum nu mai este. Doare atât de mult în fiecare zi şi tu nu poţi, nu ai cum să înţelegi. Nimeni nu poate. Nu încerc să mă omor. Promit. Şi mă voi opri într-o bună zi.

– Cum crezi că pot să stau cu mâinile în sân şi să te las să îţi faci aşa ceva?

Începu să se joace cu un fir de aţă dintr-o gaură de la blugi.

– Nu ai de ales.

Se uită la mine fix, cu o privire provocatoare.

– Ce ai de gând să faci? Să le spui alor mei?

– Dacă e nevoie. Nu poţi continua să faci aşa ceva. E greşit!

– Ceea ce mă face să mă simt cu atât mai bine, Beck! Mulţumesc!

Se răsti la mine, enervată.

– Dacă le spui alor mei, jur că nu voi mai vorbi cu tine niciodată, Rebecca! Vorbesc cât se poate de serios. Ei nu înţeleg nici măcar cât

înţelegi tu, evident! Nimeni nu mă poate ajuta! Nu sunt în pericol să mă sinucid! Nu am astfel de tendinţe. Nu este aşa. Aşa că nu spune la nimeni... dacă eşti prietena mea.

Nu mă puteam opri din plâns.

– Nu e cinstit, Nell! Ştii că sunt prietena ta. Ştii că te iubesc şi că sunt... sunt speriată şi derutată.

– Ştiu, ai înţeles? Ştiu.

Veni să se aşeze lângă mine şi-şi puse un braţ în jurul meu, ca şi cum ar fi vrut să mă aline.

– Îmi pare rău. Nu vreau să mă port ca şi cum nu ţi-ar păsa. Dar eu trebuie să mă lupt cu problema asta. Doare atât de tare, Beck! Nu ai idee. Sper să nu afli vreodată. Faptul că mă tai... Îmi distrage atenţia, deocamdată!

Îşi trase braţul, iar vocea începu să-i tremure. Am văzut cum prinsese cu degetele încheietura de la mâna stângă, apăsând cu degetul mare locul în care se tăiase. Se albise din cauza durerii, dar cumva reuşi să se liniştească emoţional.

– Îţi promit că mă voi opri, Becca, o voi face! Doar... păstrează-mi, te rog, secretul, bine? Deocamdată. Mă voi ocupa de asta în felul meu.

Am dat din cap înăbuşindu-mi lacrimile.

– Promit, deocamdată.

Tremuram din cap până-n picioare.

– Mă urăsc pentru asta. Nu este deloc bine. Ai nevoie de ajutor; Nell, ajutor profesionist.

Nell mă îmbrăţişă.

– Nu vreau ajutor. Nu vor putea să-l aducă înapoi şi nici nu vor putea să facă nimic ca să nu mă mai doară atât de mult.

– Jason şi cu mine mergem amândoi la psiholog. Chiar ajută.

– Nu o să fac aşa ceva. Las-o baltă.

Am stat fără să vorbim până când liniştea deveni stânjenitoare.

– Ar trebui să plec, am spus eu.

– Hai să ne vedem în weekend, bine? Sâmbătă? zise Nell.

Am dat din cap.

– E o idee bună. Ne facem manichiura şi pedichiura ca în vremurile bune.

Mă uitam la ea, dar nu vedeam nimic altceva decât acea imagine a ei cu lama pe încheietura mâinii.

– Mă simt vinovată că ţi-am promis că nu spun nimănui nimic.

– Dar nu este cazul. Voi fi bine, ai înţeles?

– Promite-mi un singur lucru, bine?

Mă privi nesigură.

– Dacă pot.

– Sună-mă sau scrie-mi un mesaj când mai simţi nevoia să te tai. Sunt prietena ta. Nu voi spune nimic dacă îmi promiţi că doar despre atât este vorba. Că nu vrei să te sinucizi...

– Îţi jur că nu vreau, Becca. Ţi-am mai spus-o deja. Nu vreau să mor... am nevoie doar să nu îi mai simt dorul atât de mult... măcar pentru o secundă.

– Bine, te cred. Dar vorbeşte cu mine despre asta, da? Nu îmi pasă când, la ce oră, unde sunt. Ies de la curs cât ai clipi.

Nell dădu din cap.

– Aşa am să fac.

Am dat din cap fără să fiu în stare să o cred, dar neştiind ce altceva să fac. Am plecat în momentul acela ridicând impasibilă din umeri când Rachel mă întrebă cum decurse întâlnirea. Adevărul îmi ardea buzele: Nell se taie. Cineva ar trebui să ştie. Dacă din greşeală se tăia prea adânc? Nu ar fi fost vina mea că ţinusem totul secret? Nu aş fi fost o prietenă mai bună dacă aş ajuta-o ştiind că avea nevoie?

Dar Nell spusese chiar ea... nu voia să fie ajutată. Dacă aş fi spus cuiva, ar fi însemnat să o pierd pe Nell şi chiar am crezut-o când a spus că nu vrea să se sinucidă. Am văzut cum se calmase vizibil atunci când îşi apăsase degetul mare pe tăietura de la încheietură, ca şi cum tăietura o aşezase în linie dreaptă, îi îndepărtase tot chinul emoţional. Nu înţelegeam, dar văzusem că funcţiona.

Uram secretele. Uram să fiu păstrătorul adevărurilor întunecate. Păstrasem secretul lui Jason timp de doi ani de zile când vedeam cum suferea în fiecare zi. Mă trezeam nopţile, chinuită de vină, întrebându-mă dacă tăcerea mea nu îi intensifica durerea. Acum mai adăugasem o povară. Mă simţeam ca şi cum aveam de-adevăratelea sângele lui Nell pe mâinile mele.

Stăteam în camioneta lui Jason şi ascultam *Dream* al Priscillei Ahn şi mă întrebam dacă aşa se simţea şi Nell, dacă dorea să părăsească această viaţă, simţindu-se bătrână şi cu părul alb. M-am dus la apartamentul fratelui meu şi m-am întins pe patul neatins al lui Jason, plângând încet. Vedeam, pe măsură ce mă lăsasem în voia gândurilor în lumina difuz-aurie a după amiezii, linia roşie, subţire de pe încheietura ei strălucitor de purpurie.

M-am trezit cu capul vuind de atâtea cuvinte. Era seara devreme şi primisem în urmă cu zece minute un mesaj de la Jason în care îmi spusese că avea să ajungă în curând acasă. Mi-am scos caietul din geantă şi am lăsat gândurile să curgă.

O LINIE SUBŢIRE ROŞIE
Păreai atât de vinovată
Când am intrat
Privirea îţi era bântuită
Mâinile tremurânde
Şi vedeam cum pe încheietură îţi înflorea o linie subţire roşie
O floare purpurie diabolică
Alai de jurubiţe de durere scursă pe braţul tău
Atât de uşor înlăturate
Acoperite
Ascunse
De bandaje şi minciuni şi mâneci
Spoite de promisiuni blazate
Care au ajutat
Oarecum
De parcă revărsările dăltuite în pielea ta
Ar putea spăla durerea
Păreai atât de vinovată
Când am intrat
Sărind în sus pentru că te răneai singură
Şi mă întreb
Dacă tăcerea mea cumpărată
Nu este cumva moartea ta
Şi mă întreb
Dacă beciul sufletului meu

Poate să mai păstreze multe secrete
Mai multe păcate tăinuite
Toate acestea îţi izvorăsc în încheietură
Sângerează dintr-o
Linie subţire roşie
Tăiată în încheietura ta.

Jason intră în momentul în care am închis caietul. Doar se uită la mine şi îşi aruncă rucsacul în prag, se strecură în pat lângă mine şi mă trase la pieptul său. Nu fusese nevoie să mă întrebe ce se întâmplase; ştia că fusesem să o văd Nell.

– E rău, Jason.

– Da?

– Se taie.

Jason se trase înapoi, cu ochii mari de uimire.

– Ce face?

– Am surprins-o în camera ei. Se tăia pe braţ cu o lamă de ras. Spunea că nu face asta ca să se sinucidă, ci pentru că e ceva ce o ajută să... treacă peste durere.

Mi-am îngropat faţa în tricoul lui, mirosind transpiraţia uscată care dubla mirosul de parfum.

– M-a făcut să jur că nu mai spun nimănui. Mi-a promis că se va controla.

– Dumnezeule. Sărmana Nell. Nu-mi vine să cred că ar putea face aşa ceva.

– Mama ei ştie că bea, dar pentru că nu a prins-o niciodată bând şi pentru că nu a găsit nimic în camera ei, mi-a spus că nu poate face mare lucru. Ce mă fac, Jason? Cum ţin asta în mine?

– N-am nici cea mai mică idee.

– Mi-a spus că nu mai vorbeşte cu mine dacă spun cuiva. Şi dacă aş fi simţit că ar vrea să se sinucidă, aş risca asta ca să o ajut.

– Dar nu crezi că are de gând să se sinucidă, nu?

– Nu, chiar nu cred asta. Când am intrat în cameră, a reacţionat ca şi cum am prins-o fumând iarbă. T-totul e atât d-de aiurea! Dacă greşesc? Dacă nu o cunosc atât de bine pe cât consider eu că o cunosc şi face ceva să se rănească sau mai rău? Dacă face ceva aiurea din întâmplare?

Mă zguduiam de plâns în braţele lui.

Mă strânse mai tare în braţe şi mă luă pe sus ca să mă aşeze apoi ghemuită la el în poală.

– Nu încerc să-i caut scuze pentru ceea ce face, însă cred că înţeleg, oarecum.

Jason expiră lung şi-şi aranjă un smoc de păr, după care continuă.

– Când tata obişnuia să mă nenorocească în bătaie, aveam dureri toată ziua. Urinam cu sânge, însă nu eram în stare să recunosc. Apoi trebuia să joc fotbal cu coastele rănite sau mai ştiu eu cu ce răni. Apoi, după o perioadă, durerea îşi câştigase propria identitate. Ca şi cum ar fi ceva separat... ca o bestie sau o altă creatură. Nu are legătură cu faptul că te bate tatăl tău, este vorba despre durere şi despre faptul că te poţi baza că e acolo. Este acolo şi nu pleacă nicăieri. Când suferi o perioadă lungă de timp, durerea devine obişnuinţă. După o vreme, începi să ai nevoie de durere pentru că este ceva familiar cu care eşti obişnuit. În ce mă priveşte, joc fotbal şi fac sport. Pot să îmi fac muşchii franjuri şi după aceea mă simt bine. Şi totuşi, în cazul meu nu cred că este vorba neapărat despre durere. Acum cel puţin. Cred că acum este mai mult vorba despre adrenalina pe care ţi-o provoacă antrenamentul, endorfinele sau cum le spune. Ideea este că înţeleg de ce Nell a recurs la durerea fizică pentru a scăpa de cea emoţională. Asta nu înseamnă că este bine, totuşi.

– Dar c-ce s-să fac?

– S-ar putea să nu poţi face nimic, iubito. Nu ştiu. Dacă nu vrea să fie ajutată, atunci nu o putem ajuta. Cui ai putea să-i spui? Din câte se pare, părinţii ei ştiu că ceva nu este în ordine, dar până nu face ea ceva grav, ei nu pot să facă nimic. Să anunţi poliţia? Nu încalcă nicio lege. Dacă eşti sigură că are tendinţe suicidale, trebuie să faci ceva drastic, fără să îţi mai pese ce consecinţe va avea acest lucru asupra prieteniei voastre, atâta timp cât ceea ce faci îi salvează viaţa. Dar dacă eşti sigură că nu vrea să-şi ia viaţa... nu ştiu. Fii lângă ea dacă are nevoie de tine.

* * *

A doua zi era sâmbătă şi am plecat de la ai mei de acasă imediat după ce am făcut duş şi am mâncat de dimineaţă. Ieşisem pe uşă înainte ca cineva să se trezească şi băteam la uşa apartamentului lui Ben la ora şapte dimineaţa. Deschise Jason în boxeri, cu părul ciufulit şi cu ochii cârpiţi.

– Dumnezeule, iubito. Abia ce se crapă de ziuă şi e sâmbătă, prima zi din vacanţa de vară. Nu poţi să dormi şi tu mai mult de ora şase dimineaţa?

Mă lăsă să intru şi închise uşa în urma mea după care îşi târî picioarele înapoi în dormitor şi trase uşa după noi.

Am râs şi mi-am lăsat geanta pe podea în timp ce mă căţăram la el în pat, ghemuindu-mă lângă el şi trăgând păturile peste noi.

– Ca să fiu sinceră, nu pot. Mă trezesc la şase dimineaţa din clasa a noua şi acum mă trezesc la şase indiferent ce zi e. M-am gândit că dacă tot sunt trează să vin să te văd.

– Pot să mă culc la loc? spuse el pe jumătate adormit.

– Sigur că poţi, iubire. Dar dacă aş avea altceva în minte?

Am început să-l mângâi la întâmplare, pe piept, pe abdomen, coborând apoi sugestiv.

Nu răspunse multă vreme şi am crezut că adormise, dar apoi se rostogoli în braţele mele astfel că feţele noastre erau la milimetri una de cealaltă, cu ochii lui verzi grei de somn, dar strălucind plini de dorinţă şi amuzament.

– Aha, acum am înţeles adevăratul motiv pentru care eşti aici atât de dimineaţă.

– Să ştii că nu eşti singurul care are vicii.

Şi acesta era purul adevăr. Eram până peste cap dependentă de corpul lui Jason, de iubirea lui, de căldura corpurilor noastre în uniune.

Era însă mai mult de atât, totuşi şi nu eram pregătită să recunosc acest lucru în gura mare. Aveam nevoie de Jason în aceeaşi măsură în care el avea nevoie să ridice greutăţi şi Nell să se taie. Aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia. Aveam nevoie să simt şi altceva în afară de grijile pe care mi le făceam pentru Nell, de greutăţile puse pe suflet de secrete şi de dezaprobările părinţilor mei. Cu o seară înainte, după ce ajunsesem la ai mei acasă, totul decursese bine până la miezul nopţii, când

părinţii mei începură să se poarte de parcă îmi trecuse ora de culcare, deşi eram la facultate. Voiau să ştie ce făceam la ora aceea şi dacă îmi făcusem un obicei din a sta atât de târziu noaptea. Când le-am spus că nu aveam de gând să-i las să mă trateze ca pe un copil, începu cearta. Nu conta că fusesem şefa de promoţie a liceului meu sau că obţinusem şaizeci şi patru de credite în trei semestre cu media generală 4.0 la una dintre cele mai bine cotate universităţi.

La nivel raţional, eram conştientă de faptul că părinţii mei nu erau decât vârful problemelor la scala dificultăţilor din viaţă. Dar problemele personale erau o chestie relativă. Uram să le simt lipsa de încredere. Uram dezaprobarea din ochii lor când le spusesem că fusesem acasă cu Jason cu o seară înainte.

Jason îmi luă gândurile de la aceste lucruri în momentul în care îşi strecură un deget pe sub tricou ca să-mi mângâie spatele gol. M-am cutremurat şi m-am aplecat să-l muşc de buza de jos.

– Afară cu el, spuse el în timp ce, foarte abil, mă dezbrăca de tricou.

– Afară cu ce? m-am prefăcut că nu ştiam despre ce vorbea, sperând să păstrez conversaţia pe un ton lejer.

– Afară cu ce te deranjează.

M-am strecurat afară din tricou şi mi-am aruncat piciorul peste al lui, oftând de plăcere în timp ce el mă mângâia cu piciorul dinspre genunchi spre coapsă.

– Singurii care mă deranjează sunt părinţii mei. Încă vor să ajung acasă la unu noaptea şi să le spun unde mă duc şi ce fac.

– Şi încă nu sunt de acord că-ţi petreci majoritatea timpului tău cu mine.

Îmi dădu sutienul jos în câteva secunde şi îmi împingea chiloţii peste genunchi agăţându-i cu degetele de la picioare ca să-i dea jos cu restul.

Am dat din cap.

– Nu, şi mă întreb dacă o vor face vreodată.

– Probabil că nu.

– Aşa că mai e cazul să mă mai strofoc să le respect regulile?

Jason făcu o pauză cu buzele între sânii mei.

– Asta tu hotărăşti, iubito. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să creez probleme între tine şi părinţii tăi. Nu pot să-ţi spun ce să

faci cu ei. Aş vrea să accepte că suntem adulţi, tineri, dar adulţi. Depinde de tine însă dacă vrei să te conformezi sau nu.

– Nu mă aştept să le placă faptul că suntem împreună... aşa cum suntem. Nu am de gând să defilez cu viaţa mea intimă în faţa lor, dar nici nu am de gând să îi las să îmi dicteze viaţa. Dacă am chef să stau aici cu tine până la patru dimineaţa, aşa fac.

– Şi dacă ai fi stat aici?

– Adică dacă nu aş locui la părinţii mei în vacanţa de vară?

Dădu din cap.

– Da, de ce nu? Vor trebui să se obişnuiască până la urmă cu asta, nu?

– Îmi vor tăia orice subvenţie. Îmi vor lua maşina şi nu îmi vor mai da banii de buzunar din fiecare lună.

Jason nu îmi răspunse imediat şi am ştiut că nu îmi va plăcea ceea ce voi auzi când îmi va răspunde, deoarece se strecură peste mine, ca să mă privească în ochi şi toate atingerile jucăuşe se opriseră.

– Să nu... să nu înţelegi greşit, iubito, dar poate ar fi cazul să laşi să se întâmple asta.

M-am încruntat.

– Ce înseamnă asta?

El oftă.

– Poate ar trebui să te ocupi tu singură să obţii lucrurile astea.

– Pentru că nu ştiu ce înseamnă să munceşti? Pentru că întotdeauna am avut lucrurile oferite de-a gata?

– Cam aşa ceva? Ascultă, ştiu că te vei supăra pe mine pentru că îţi spun asta şi nu o să te iau cu binişorul.

Mă cuprinse cu amândouă mâinile de ceafă şi îmi dădu la o parte o buclă rebelă din ochi.

– Ai nevoie de un serviciu. Nu ai avut niciodată o slujbă. Dacă îi laşi să plătească totul pentru tine, întotdeauna vor avea influenţă asupra ta. Dacă obţii tu însăţi anumite lucruri, vor fi forţaţi să vadă că eşti în stare să iei singură deciziile.

– Câte slujbe ai avut?

Se încruntă.

– Nu încerc să... te subestimez sau să spun că sunt mai bun. Dar eu nu mai primesc bani de tatăl meu...

– Da, când ţi-a convenit să nu mai faci asta. După ce ţi-ai cumpărat o maşină, un aparat de fotografiat scump şi ai pus bani de-o parte.

Îl împungeam cu degetul în piept.

– Nici măcar nu ai serviciu. Ai o bursă completă ce acoperă casa şi masă, manuale şi taxele de studii, dar şi o dispensă pentru costurile curente.

Se strâmbă. Bursa oferită de Universitatea din Michigan fusese cel puţin generoasă.

– Nu vreau... ascultă, iubito. Nu spun decât că poate ar fi momentul să încerci să te rupi de ei puţin. Nu că lucrurile nu ar fi bune aşa cum sunt acum, dar... părinţii tăi te vor iubi întotdeauna, nu-i aşa? Crezi că te vor dezmoşteni şi nu vor mai vorbi cu tine niciodată dacă vei locui cu mine aici?

Am dat din cap, înţelegând ce voia să-mi spună.

– Nu, nu le va plăcea asta sub nicio formă, dar nu vor face aşa ceva. Vor fi supăraţi multă vreme, dar vor înţelege. În cele din urmă, sper.

– Nu ai nevoie de banii lor sau de maşina lor, dacă vin cu condiţii. Ştii că poţi merge unde vrei cu camioneta mea. Şi bursa ta acoperă cheltuielile de casă şi masă şi taxa de studii, aşa că nu ai nevoie de bani decât pentru cărţi şi alte rahaturi, nu-i aşa? Aşa că ne vom găsi de lucru. Amândoi. Poţi să-ţi iei semestrul viitor doar patru sau cinci cursuri şi să lucrezi cu jumătate de normă. Îmi iau şi eu un serviciu şi punem banii la comun. Dacă ajungem la momentul în care ai nevoie de maşina ta, vom lua una.

Mă sărută pe obraz, apoi sub ochi, apoi în colţul gurii.

– Nu fi supărată, te rog. Pur şi simplu nu vreau să ai aceleaşi discuţii cu ai tăi de fiecare dată când ne întoarcem acasă.

Am oftat, acoperindu-mi ochii cu o mână.

– Nu. Ai dreptate, nu sunt furioasă. Doar că nu îmi place conflictul. Nu îmi plac confruntările. Ne-am certat aseară şi ei... au avut tupeul să se uite la mine ca şi cum i-aş fi dezamăgit, de parcă le-am înşelat aşteptările doar pentru că am venit acasă la unsprezece jumătate fără să anunţ. Cum cred că este la cămin? Au senzaţia că sunt în cameră la nouă seara în fiecare zi? Că sunt o fecioară nevinovată?

– Cred că ei vor să rămâi veşnic fetiţa lor. Bucură-te că ţin la tine atât de mult.

Tonul său melancolic puse toată discuţia într-o perspectivă cu totul nouă.

L-am împins pe spate şi m-am aşezat peste el, cu picioarele desfăcute.

– Ai dreptate. Bineînţeles că ai dreptate. Sunt prostuţă şi egoistă.

Mă mângâie pe solduri şi dădu din cap cu afecţiune.

– Nu, iubito. Eşti cea mai puţin egoistă persoană din câte cunosc.

– Dar îmi fac griji pentru problemele mele stupide, în timp ce tu şi Nell sunteţi...

Îmi atinse buzele cu degetul, făcându-mă să tac.

– Nu suntem într-un concurs aici.

Îmi masă adânciturile şoldurilor cu degetele mari şi, pe nesimţite, îmi schimbă poziţia corpului pentru a avea acces în locul unde îmi doream cel mai mult să fiu atinsă.

– Sunt alături de tine, indiferent ce decizie iei. Te ajut cum pot. Ce-i al meu e şi al tău, bine? Dacă ai nevoie de ceva, mă voi asigura că vei avea, indiferent ce trebuie să fac pentru asta.

Cuvintele lui mă făcură să mă topesc.

– Nu eşti responsabil pentru mine. Suntem împreună în situaţia asta.

Râse.

– Eşti femeia mea. Bineînţeles că sunt responsabil pentru tine. Să am grijă de tine şi să te protejez sunt cele mai importante lucruri pe care le am de făcut.

– Cam demodat. Pot să am şi singură grijă de mine.

Oftă dramatic.

– Ştiu. Nu asta voiam să spun. Nu ziceam să stai relaxată şi să fii Suzy Gospodina. Îţi spun doar că nu eşti singură.

Am chicotit şi m-am aplecat peste el ca să îl fac să tacă printr-un sărut.

– Ştiu asta, Jason. Acum taci şi distrage-mi atenţia odată. Am nevoie de doza zilnică.

Rânji şi îmi cuprinse sânii în palme şi am simţit cum căldura din abdomen se transformă în umezeală între coapse. El îşi strecură o mână între corpurile noastre şi îşi lăsă un deget să alunece în mine.

M-am tras mai în faţă ca să adâncesc sărutul, lăsându-mi greutatea pe genunchi şi pe picior. El mă trase înainte şi îmi prinse un sfârc între buze, iar eu am icnit, arcuindu-mi spatele spre gura lui, simţindu-mă deja năpădită de fiorurile primului val.

Îmi masa clitorisul în timp ce eu eram pe culmile extazului, aşteptând orgasmul până când am început să mă zvârcolesc deasupra lui. Îi simţeam erecţia în mine, dar avea încă lenjeria pe el. I-am ridicat şi am început să trag ca nebuna de chiloţi, luptându-mă cu ei până când el mă ajută să scap de ei. I-am aruncat în cealaltă parte a încăperii, cu coapsele tremurând în timp ce mă mişcăm deasupra lui, cu părul meu acoperindu-i faţa precum o cortină. M-am zbătut până am reuşit să îmi mai cobor şoldurile, înfigând cu putere vârful lui între cutele mele, ghidându-l spre deschiderea mea printr-o mişcare a şoldurilor. Am ezitat şi m-am ridicat în genunchi, stând deasupra lui cu muşchii tremurând, savurând momentul, pauza de dinainte de scufundarea adâncă în mine împreună cu el. Mă ţinea de şolduri şi se uita fix în ochii mei, cu respiraţia fremătândă. I-am luat mâinile în ale mele, ne-am unit strâns degetele şi m-am lăsat înainte, ţintuindu-i mâinile deasupra capului. Mă lăsă să fac asta cu un rânjet pe faţă. Ştiam că îi plăcea când preluam controlul.

Am prelungit momentul, ridicându-mi uşor şoldurile până când el aproape ieşi, fără să respirăm şi lăsând ceea ce ne umplea inimile să ajungă de la unul la celălalt prin priviri, fără niciun cuvânt. M-am lăsat în jos scâncind, aşezându-mi fruntea peste a lui, cu gura deschisă într-un strigăt sufocat. Mi-am strâns degetele în pumn, împreună cu ale lui, strângând cât puteam de tare, mişcându-mă într-un ritm nebunesc deasupra lui.

Era cu mine, mişcare după mişcare, fără să-şi ia ochii de la mine, respirând odată cu mine, oftând odată cu mine, dându-mi exact ceea ce aveam nevoie.

Când sosi cel de-al doilea val, m-am prăbuşit peste el, agăţându-mă de gâtul lui cu amândouă mâinile, cu buzele la urechea lui şi cu şoldurile zdrobindu-se unul de celălalt, în timp ce ne bucuram împreună de orgasm.

– Doamne, Jason... te iubesc. Atât... atât de mult.

Aproape că plângeam, copleşită de undele intense ale iubirii ce vibra în noi.

Am simţit, în acel moment, că sufletele noastre s-au prăbuşit şi s-au făcut unul, ca şi cum orice ipostază a minţilor, inimilor, a corpurilor şi a sufletelor noastre sângerau împreună. Ştiam ca nu aveam să mai iubesc pe nimeni aşa cum îl iubeam pe Jason şi mai ştiam că nici nu aveam de gând să încerc asta.

– Şi eu te iubesc, Beck.

I-am luat faţa în mâinile mele.

– Promite-mi că mă vei iubi pentru totdeauna. Indiferent ce se va întâmpla.

El sesiză disperarea din ochii mei, din vocea mea, dar nu puse nicio întrebare şi nu ezită nicio secundă.

– Nu-ţi pot promite pentru totdeauna, Beck.

Lacrimile începură să mi se scurgă pe faţa la auzul a ceea părea să fie o respingere, dar le îndepărtă printr-un sărut, reducându-mă la tăcere acoperindu-mi protestele cu vorbele lui.

– Nu-ţi pot promite pentru totdeauna, pentru că nu este destul.

Am râs sărutându-l, chicotind şi fornăind la pieptul lui, agăţându-mă de gâtul lui cu toată greutatea odihnindu-mă pe corpul lui puternic şi bine-făcut.

– Bine. Cu asta pot să trăiesc.

Râse şi mă strânse cu putere, braţele lui cuprinzându-mi spatele şi fundul. Cu o smucitură a tras păturile peste noi, iar eu mi-am întors faţa într-o parte având ca pernă pieptul lui. Am adormit în poziţia aceea şi în momentul acela am ştiu că nu mai voiam să adorm altfel niciodată.

Becca
CAPITOLUL 13
Când se rupe o ramură
Doi ani mai târziu

Timpul s-a pierdut în ceaţă. În acea primă vacanţa de vară din primul an de facultate m-am mutat cu Jason în apartamentul oarecum dubios, cu două dormitoare al fratelui meu. După cum mă aşteptasem, părinţii mei o luaseră complet razna, dar pentru că mai mergeam pe acasă ca să spăl rufe şi să petrec timp cu ei, asigurându-mă că e şi Jason cu mine la toate adunările de familie, se dădură pe brazdă, în cele din urmă. Totul se transformă într-o situaţie de genul *nu întrebăm, nu răspunde* şi funcţiona bine. Ne întorseserăm la Universitatea din Michigan în toamnă şi am stat în dormitoare diferite în primul semestru din anul doi. Jason a primit un post de administrator cu jumătate de normă la un liceu din zonă, iar eu am găsit ceva la centrul pentru meditaţii.

De sărbători mergeam acasă şi stăteam cu Ben şi Kate, care reuşiseră să păstreze apartamentul în timpul anului şcolar doar ca noi să avem un loc în care să stăm fără să ne facem griji din cauza tensiunilor. Fratelui meu îi mergea mai bine ca niciodată. Era asistent manager la Belle Tire, nu mai băuse de ceva timp şi îşi controla stările emoţionale fluctuante cu medicamente prescrise de medic, pe care le lua ocazional, în caz de forţă majoră. Când venea vorba de Ben, Kate făcuse adevărate minuni şi o iubeam ca pe o soră. La un metru optzeci şi doi, era una dintre cele mai înalte fete pe care le cunoscusem vreodată. Era mlădioasă, subţirică, cu păr lung, castaniu-roşcat, ochi cenuşii şi o gură largă, mereu zâmbitoare. Nu adresase nimănui vreodată vreo vorbă urâtă şi părea cu totul devotată fratelui meu. Era una dintre acele persoane care nu cumpărau nimic dacă nu era 100 la sută organic şi îşi suplimenta dieta vegetariană cu o supraabundenţă de vitamine şi shake-uri. Făcea yoga cu religiozitate şi mă atrăsese şi pe mine. Ştia cum să reducă tensiunea în momentele de accese de furie ale lui Ben şi îl putea scoate din cea mai adâncă depresie cu câteva cuvinte şoptite. Nu îşi pierduse niciodată răbdarea cu el, nu pusese la suflet răutăţile pe care el i le arunca atunci când era în toane proaste.

Singura dată când am văzut-o pierzându-şi cumpătul, fusese atunci când îl prinsese pe Ben cu o ţigară de marijuana în pachetul de ţigări. Îşi ieşise din pepeni, îşi făcuse bagajul şi ieşise pe uşă fără măcar să se uite înapoi. Dar nu plecase de fapt nicăieri. Se urcase în maşină, dăduse câteva ture şi apoi rămase în parcare aşteptând ca Ben să-şi ceară scuze. Ceea ce şi făcuse, într-un mod josnic, implorând-o pe Kate să se întoarcă acasă şi să nu îl mai părăsească niciodată.

Războinicul din mine văzuse în relaţia lor un element de co-dependenţă, deoarece nu credeam că Ben îşi va putea păstra acest stil de viaţă fără Kate lângă el. Iar cum ea era mereu lângă el, presupun că funcţiona. Totuşi, îmi făceam griji că atunci când ea avea să se sature de nebuniile bipolare ale lui Ben, el avea să regreseze la stadiul de dependent de droguri.

În ce o priveşte pe Nell? Părea să se simtă tot mai bine odată cu trecerea anilor. Obţinuse diplomă pentru terminarea primilor doi ani de arte liberale la OCC[24], reuşise prin eforturi proprii sa ocupe o poziţie intermediară de manager în firma tatălui ei şi părea să-i fie bine. Nu mă abordase niciodată legat de tăiatul cu lama, iar eu nu am mai prins-o făcând acest lucru, chiar dacă îi făcusem câteva vizite inopinate. Mai vedeam urme pe încheietură şi uneori avea un leucoplast pe braţ, dar îmi spunea că fusese o scăpare şi că se dezbărase în mare parte de acest obicei.

La începutul ultimului an de facultate, Jason şi cu mine am decis să ne mutăm împreună şi să nu mai stăm în campus. Găsisem un apartament cu un singur dormitor, la câţiva kilometri de campus, dar nu foarte departe de liceul unde lucra Jason. Serviciul meu era în campus, orarele ni se suprapuneau în mare parte, aşa că ne descurcam doar cu camioneta lui Jason, care avea acum peste trei sute de mii de kilometri la bord. Acele prime luni împreună, în apartamentul nostru, fuseseră cele mai fericite din viaţa mea. Mă culcam în braţele lui şi mă trezeam tot aşa. Eu mă trezeam devreme de obicei, pe când Jason ura dimineţile cu pasiune şi nu era în stare să facă nici măcar conversaţie până nu bea cel puţin două căni de cafea. Mă considerasem întotdeauna o persoană îngrijită, însă

[24] Oakland Community College.

descoperisem că Jason făcea aproape toată curăţenia. Îmi spunea că dacă nu făcea el curăţenia la el acasă în copilărie, nu o făcea nimeni altcineva, atâta timp cât mamei sale nu îi păsa, iar tatăl lui era beat.

Aveam media generală 4.0 la începutul semestrului doi şi trimisesem scrisori de intenţie la douăsprezece cele mai bune universităţi pentru cercetare în domeniul patologiei limbajului şi vorbirii. Jason dobora în continuare recorduri la fotbal şi la meciurile lui veneau o groază de descoperitori de talente din liga naţională de fotbal.

Dacă ar fi trebuit să găsesc un cuvânt care să ne descrie viaţa până în anul doi de facultate în luna februarie, acesta ar fi fost idilică. Umplusem treizeci şi şase de caiete cu poezii în anii aceia, Jason avea un album cu fotografii care îţi tăiau respiraţia şi începuse să se gândească tot mai serios să încerce să vândă unele dintre ele, aşa cum îi sugerasem. Fotbalul era pasiunea sa, dar din punctul meu de vedere, talentul lui adevărat era fotografia. Putea să surprindă atâtea lucruri într-o singură fotografie. Făcea în principal fotografii macroscopice cu prim-planuri ale unor lucruri cotidiene, în special insecte sau flori. Avea unele prim-planuri care îmi aminteau într-un mod misterios de tablourile Georgiei O'Keefe, pentru că aşa intenţionase, spunea el. Cursurile lui de specializare în fotografie cuprindeau doze serioase de artă şi de istorie a artei, iar el părea să absoarbă toate acele cunoştinţe ca un burete.

Apoi, într-o duminică dimineaţa, în mijlocul lunii februarie, am primit un telefon de la Kate.

– Becca? Îmi fac griji pentru Ben.

Vocea ei, de obicei dulce şi liniştită, era panicată.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

Am pus cursul lângă mine pe canapeaua unde învăţam şi m-am ridicat în şezut.

– Nu-mi răspunde la telefon. Ne-am... ne-am certat rău. El a plecat şi am crezut... am crezut că iese doar să se răcorească, dar au trecut trei ore şi nu s-a întors, nu-mi răspunde la telefon şi nici la mesaje. El ştie că asta mă îngrijorează şi de obicei îmi scrie imediat înapoi.

– V-aţi certat chiar atât de rău încât să... cedeze? Adică să recidiveze? am întrebat.

– Nu ştiu. Sper că nu, dar sunt îngrijorată. Ştii cumva unde s-ar fi putut duce?

Mi-am stors creierii.

– Nu ştiu. Îmi pare rău, nu-mi vine nimic în cap.

Am oftat muşcându-mi buzele de îngrijorare, încercând să mă gândesc la ce ştiam eu şi Kate nu.

– Dacă îmi vine vreo idee, te sun. Vrei să vin la tine şi să te ajut să dai de el?

Răspunse destul de ambiguu.

– Nu vreau să te îngrijorezi şi ştiu că eşti ocupată să înveţi pentru examene, dar... nu. Nu încă. Dacă nu aflu curând ceva de el, te caut.

– Ben obişnuia să dispară zile în şir, i-am spus. Sincer, nu am ştiut niciodată unde. Presupun că avea un loc secret unde se întâlneau cei care se drogau sau ceva de genul acesta. De când e cu tine, nu a mai făcut aşa ceva. Dar dacă s-a supărat suficient de tare încât să recidiveze, e posibil să meargă din nou într-unul din acele locuri. Nu ştiu unde ar putea fi un astfel de loc şi nici pe cine să întreb. Din punctul acesta de vedere nu m-am băgat în viaţa lui.

Kate murmură.

– Nu s-a mai văzut cu cei cu care obişnuia să petreacă de, Doamne, cel puţin un an şi jumătate. În afară de momentul în care i-am găsit ştiftul acela cu marijuana în pachetul de Pall Mall, singura ceartă serioasă am avut-o la câteva luni după ce am început să ne întâlnim. Nu mai băuse de ceva vreme, discutaserăm despre problema lui cu drogurile şi i-am spus că dacă voia cu adevărat să evite tentaţia drogurilor, trebuia să rupă toate legăturile cu persoanele care luau droguri. Aşa că nu s-a mai întâlnit cu prietenii lui din gaşcă. Apoi a început să se vadă cu un prieten mai vechi despre care ştiam sigur că era un avid consumator de droguri şi atunci m-am înfuriat pe el. El mi-a spus că nu fumase, dar nu despre asta era vorba, ci despre faptul că îşi petrecea timpul pe lângă persoane care fumau. În cele din urmă avea să recidiveze.

– Păi, atunci poate ar trebui să vorbeşti cu unul dintre ei. Am ezitat, apoi am întrebat pe nerăsuflate. Din ce cauză v-aţi certat?

– Din cauza ţigărilor. L-am întrebat dacă are de gând să se lase vreodată de fumat şi el s-a enervat. Mi-a spus că a renunţat pentru

mine la toate celelalte, aşa că de ce ar renunţa şi la ţigări? A ieşit valvârtej pe uşă când i-am spus că a renunţat la droguri pentru el nu pentru mine.

– Atâta tot?

– Asta e versiunea prescurtată. A fost mult mai mult. Kate oftă. Se va întoarce. Ştiu că se va întoarce.

– Ţine-mă la curent, bine?

– Bine, aşa o să fac. La revedere, Becca.

– La revedre.

Am închis şi am aşezat telefonul pe măsuţa de cafea, dar nu am mai învăţat.

Eram îngrijorată. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât simţeam mai tare nodul din stomac. În cele din urmă, m-am reapucat de învăţat, dar mintea nu îmi era acolo pe de-a-ntregul.

În aceeaşi zi, mai târziu, când eram la cină cu Jason am primit un mesaj de la Kate. *A venit acum. Drogat. Spune că a fumat doar puţină iarbă ca să se liniştească. Sunt foarte furioasă şi nu ştiu ce să fac.*

Am oftat şi i-am arătat mesajul lui Jason. Îi povestisem şi despre telefonul pe care îl primisem, imediat ce se întorsese de la alergat şi fusese de acord că dacă nu primeam nicio veste de la Kate în seara aceea, trebuia să plecăm să-l căutăm pe Ben.

Am trimis un mesaj de răspuns: *Măcar s-a întors şi nu a luat droguri mai tari.*

Da, dar pentru el, iarba nu e decât un prim pas spre ceva mai serios.

Ştiu, am răspuns, *dar ştiu că te iubeşte şi că nu va dori să rişte să te piardă. Poate ar fi o idee să-i reaminteşti acest lucru, dar fără să sune ca o ameninţare.*

După o pauză, Kate îmi răspunse: *Bună idee. Voi încerca aşa. Mersi.*

Trecuseră câteva săptămâni, iar lucrurile păreau să se fi liniştit oarecum, deoarece nu mai primisem nicio veste de la Kate. Am hotărât cu Jason să mergem acolo în weekend, să le facem o vizită. Şi Ben şi Kate erau la serviciu când am ajuns la ei, aşa că ne-am despachetat nişte lucruri şi am plecat la o plimbare, oprindu-ne la bătrânul nostru stejar, unde am făcut dragoste în camionetă, de dragul timpurilor apuse. Când ne-am întors, Ben era acasă, aşezat

pe treptele din faţa clădirii, fumând o ţigară, fumul ţigării amestecându-se cu fumul pe care-l scotea pe nări.

I-am făcut semn din cap lui Jason să o ia înainte, iar eu m-am aşezat pe scări lângă Ben. Îmi părea mai palid, mai slab decât ultima dată când îl văzusem, iar în ochi am regăsit vechea scânteie a unei furii înăbuşite.

– Hei, cum eşti? i-am spus împingându-l cu umărul.

– Super, Beck.

Nu se uita la mine, scuturând filtrul ţigării cu degetul mare, astfel că o bucată de scrum căzu printre picioarele lui.

– Şi, ce-ai mai făcut?

Nu ştiam cum să sparg gheaţa şi să deschid discuţia, acum că eram acolo. Arăta îngrozitor dar nu i-aş fi spus-o atât de direct.

– Te-a trimis Kate?

Părea irascibil şi morocănos.

– Nu, nu am văzut-o pe Kate. E la serviciu încă, nu-i aşa?

– Al naibii dacă ştiu. M-a părăsit.

Am rămas mască. Credeam că ea mi-ar fi spus dacă avea de gând să-l părăsească pe Ben.

– De ce? Când? De ce ar fi plecat?

– Pentru o chestie de rahat! Nu a înţeles niciodată cât mă ajută fumatul. Am încercat, Beck. Chiar am încercat. Dar niciodată nu a fost destul pentru ea. Indiferent ce aş fi făcut, nu era destul de bine pentru Domnişoara Perfecţiune întruchipată Kate Yearling.

– Deci fumezi din nou?

Mă străfulgeră cu o privire *păi, dah*, ridicând într-un gest ţigara.

– Nu mă las, deci Kate a plecat.

– Nu, am vrut să spun... am vrut să spun iarbă.

– Ah! Nu... adică, da, dar asta a început după ce a plecat ea.

M-am încruntat derutată.

– S-a mutat şi s-a despărţit de tine din cauza ţigărilor? Nimic altceva?

– E al dracu de complicat, bine? N-am nevoie să mă freci şi tu la cap.

– Dar nu... Îmi pare rău, nu vreau asta. Doar că sunt derutată.

– Ce te-ar putea deruta aşa? Eu sunt beleaua bipolară. S-a săturat de rahaturile mele, aşa cum am ştiut că se va întâmpla.

Termină ţigara şi-şi aprinse alta cu chiştocul de la prima.

– Dar... nu prea are sens. Te iubeşte.

– M-a iubit. Accentul pe timpul trecut, sor'. S-a terminat. N-am mai văzut-o de două săptămâni. Îmi pierd apartamentul pentru că serviciul meu stupid de la Belle nu e suficient să plătesc un apartament cu două dormitoare şi aici nu mai sunt apartamente cu un singur dormitor. Nu ştiu unde o să mă duc. Presupun că o să locuiesc în maşina mea. Nu va fi pentru prima dată. Aşa că da, îmi pare rău, dar tu şi Jason trebuie să vă găsiţi alt loc în care să vă refugiaţi.

Simţeam că era mai mult decât atât şi trebuia să aflu despre ce era vorba.

– Ben, te rog. Vorbeşte cu mine. Trebuie să fie mai mult decât îmi spui tu mie.

Tresări vizibil când l-am atins pe braţ.

– Mda, păi... n-are rost, bine? Că e sau că nu e mai mult de atât la mijloc, s-a terminat. Ea nu se mai întoarce, iar eu sunt al naibii de pierdut fără ea.

Sări în picioare şi se îndepărtă de mine, cu părul lung şi negru lăsat pe umeri, evident nespălat. Era îmbrăcat cu o salopetă de mecanic de la Bell Tire, pătată de ulei, ceea ce mi se păru ciudat, deoarece înţelesesem ultima dată când vorbisem că era asistent manager.

Am sunat-o pe Kate care îmi răspunse la al patrulea sunet de apel.

– Salut, Kate. Am... am venit pe aici în weekend şi Ben spune că l-ai părăsit.

Râse, dar era un râs amar şi melancolic.

– Aşa a spus? Şi ce altceva a mai spus dragul nostru Benjamin?

Deja eram cât se putea de confuză şi încercam să înţeleg ce se petrecea.

– Că a fost vorba despre ţigări. Mi-a spus că ai plecat şi că e pierdut fără tine. Mi-a spus că nu lua nimic când ai plecat.

Scosese un sunet care părea ori suspin ori râs.

– Asta e rahatul de minciună pe care ţi-l spune? Nu ai destulă experienţă cât să nu crezi un dependent de droguri, Becca? Foloseşte.

– Foloseşte? Ce ia?

– Am găsit cocaină la el în maşină. Dar bineînţeles că nu era a lui, o păstra pentru un prieten.

Era evident devastată.

– L-am implorat să-mi spună adevărul ca să putem trece peste asta. Dar... nu este suficient să nu mai ia droguri pentru mine. Trebuie să nu mai ia droguri pentru binele lui, altfel relaţia noastră nu va funcţiona, indiferent cât de mult îl iubesc.

– E de nerecunoscut, Kate.

– Ştiu, hohoti ea. Crezi că nu ştiu asta. L-am văzut pe tata făcând acelaşi nenorocit de lucru acum zece ani. A luat supradoză de cocaină. A murit exact sub ochii mei. Ben ştie acest lucru. Ştie că nu pot şi nici nu vreau să mai văd pe altcineva murind din cauza drogurilor. Eram dependentă de cocaină. Aproape am murit, ştii? Trei ani de zile după ce-a murit tata am fost dependentă de rahatul ăsta. Am luat o supradoză, exact ca el, dar nu am murit. Am primit ajutor şi nu am mai mers pe drumul acela. Nu mai vreau să o fac. Pentru nimeni. M-am gândit... m-am gândit că dacă făceam şi eu ce făcuse el, aveam să înţeleg de ce tati mă părăsise. Aveam să înţeleg de ce nu a putut rămâne viu pentru mine, de ce m-a abandonat.

– Dumnezeule, Kate! Nu am ştiut.

– Bineînţeles că nu ai ştiut. Crezi că le spun oamenilor rahatul acesta? Nu, e deprimant. Sunt în viaţă. Dumnezeu mi-a dat o a doua şansă şi, de data aceasta, nu am de gând să o risipesc. Nu vreau să îl văd pe Ben cum se sinucide, indiferent cât de mult îl iubesc.

Hohoti de plâns, dar apoi se adună, trăgând de câteva ori aer în piept.

– Îmi pare rău, Becca, dar trebuie să plec. Îmi începe tura la spital.

Veni tonul, iar eu am rămas zgâindu-mă la crăpăturile din ciment şi la mucul de ţigară care încă ardea mocnit.

– Iubito, ce se întâmplă? Unde e Kate?

Jason apăru pe neaşteptate lângă mine, pe treaptă, apoi îmi văzu lacrima de pe obraz.

– Ce s-a întâmplat? Ce nu e bine?

– Kate a plecat. L-a părăsit pe Ben... pentru că ia din nou droguri.

– Rahat!

Jason se scărpină pe faţă.

– Asta nu e bine.

– Nu.

M-am lăsat pe el ca să mă sprijin.

– Ben spune că pierde apartamentul. Sunt... sunt îngrijorată din cauza lui. Nu l-am mai văzut niciodată atât de deprimat ca acum. E furios. Nu ştiu. Am... am un presentiment rău.

Jason nu oferea niciodată promisiuni deşarte; stătea lângă mine până când eram pregătită să înţeleg ce se întâmpla.

Rămăseserăm în apartament weekendul acela, dar în trei zile, Ben nu venise acasă decât o dată şi rămase în camera lui tot timpul, umplând apartamentul cu izul acru de ţigări cu marijuana. Am încercat să-l fac să iasă din cameră şi să-mi vorbească înainte să plecăm, dar el crăpă doar uşa cât să mă îmbrăţişeze de la revedere şi asta fusese tot.

M-am întâlnit cu Nell să mâncăm de prânz înainte să plecăm spre Ann Arbor şi măcar acela a fost un moment reconfortant al sfârşitului de săptămână. Părea stabilă, chiar dacă nu fericită şi, de bună voie, îmi arătă amândouă braţele. Era îmbrăcată într-o rochie cu mânecă scurtă, încheieturile nu erau acoperite, iar urmele de tăieturi erau vechi şi albe.

– Nu m-am mai tăiat de mult timp, mi-a spus sorbind dintr-un milkshake. Nu este ceva care pur şi simplu dispare complet şi nu pot să îţi promit că nu mă voi mai tăia niciodată, dar sunt mai bine.

– Mă bucur atât de mult, Nell, am spus. Nici nu ştii cât de fericită mă face asta.

Îmi zâmbi, mestecând cu paiul în milkshake.

– Aşadar, mă mut la New York peste câteva săptămâni.

Am tuşit, înecându-mă cu Coca-Cola din cauza surprizei.

– Ce... ce faci?

– În sfârşit îmi văd mai departe de viaţă. Mă duc la Universitatea din New York. Am de gând să încerc să intru la facultatea de arte interpretative.

M-am şters cu un şervet la gură, apoi mi-am tamponat uşor picăturile de suc care îmi pătaseră tricoul.

– Facultatea de arte interpretative? Cum? Adică... la ce cânţi?

– La chitară. Cânt din gură.

Ridică din umeri, ca şi cum aceste lucruri pe care nu le ştiam despre prietena mea cea mai bună erau lipsite de importanţă.

– Cânţi la chitară? De când?

– De fapt, tu mi-ai dat ideea să încep să cânt. Mi-ai spus că trebuie să existe o cale mai bună care să mă ajute să trec peste ce s-a întâmplat, aşa că am găsit una. Am luat ore de la un tip din oraş de aproape doi ani deja. Cânt la chitară şi din gură. Deocamdată doar pentru mine, dar o să încep să cânt pe străzile din New York pentru bani.

– Pe străzi, să strângi bani? Cum adică?

– Îi ştii pe tipii aceia care stau pe stradă cu cutiile de la chitare deschise. Asta e.

M-am încruntat.

– Aha, bine. Dar... bine.

Rămăsesem fără cuvinte. Nu mă aşteptasem la aşa ceva.

– Deci pleci la New York? În cât timp, în două săptămâni?

Dădu din cap şi mi-am putut da seama că era stăpânită de o mare nerăbdare, îmblânzită, dar, totuşi, mare.

– Mda. Dar nu e ca şi cum aş intra direct la facultatea de arte interpretative. Trebuie să participi la tot felul de audiţii şi este concurenţă. Dacă nu intru, voi încerca alte chestii. Poate management muzical. Nu ştiu. Ştiu doar că de mult voiam să mă mut la New York şi acum o voi face. Am sentimentul că, în sfârşit, sunt în stare să trăiesc altfel decât de la o zi la alta.

– Aşadar, eşti... bine?

Ridică din umeri.

– Nu ştiu. Aşa cred? Presupun că mai bine de atât nu se poate. Încă mă doare, în fiecare zi. Mă gândesc la el... în fiecare zi. Mi-e dor de el. Mi-e tare dor. Însă... am obosit să mai stau pe aici. Poate o schimbare de peisaj ajută. De exemplu, dacă sunt într-un loc unde nu mă ştie nimeni, unde nimeni nu ştie prin ce am trecut, poate reuşesc să o iau de la zero, înţelegi. Să fiu o persoană nouă.

Am vrut să-i spun că problemele au tendinţa, de obicei, să te urmărească, deoarece sunt parte din tine, dar mi-am ţinut gura. Eu aveam să fiu o bâlbâită indiferent unde aş fi locuit şi nu aveam ce face altceva decât să accept acest fapt şi să fiu mulţumită de ceea ce eram în ciuda defectului de vorbire. Jason mă ajutase cu asta, deşi

nu-i spusesem niciodată. Mă acceptase, mă iubea în ciuda bâlbâielii şi nu-l deranja când mă poticneam în propriile cuvinte sau fraze atunci când eram emoţionată sau nerăbdătoare. Faptul că mă iubea în ciuda defectului de vorbire era unul dintre motivele care contribuiseră enorm la dezvoltarea abilităţii de a vorbi fluent. Aveam încredere în mine şi ştiam că acel defect nu mă definea. Dacă mă bâlbâiam, vorbeam mai rar, depăşeam momentul şi mergeam mai departe şi nu-mi îngăduiam să mă simt jenată. Îmi dădusem seama că acesta era secretul: dacă mă jenam din cauza unei bâlbe, totul se transforma într-un cerc vicios. Aveam să fiu jenată, ceea ce mă făcea să mă bâlbâi, ceea ce avea să mă supere şi să mă facă să mă bâlbâi şi mai rău.

– Nu-mi vine să cred că te muţi la New York, am spus. Îmi vei lipsi atât de mult.

Îmi zâmbi cu fericire, tristeţe şi afecţiune în egală măsură.

– Of, Beck. Şi tu mie. Ai fost mereu alături de mine şi atunci când nu am fost o prietenă bună. Dar nu e ca şi cum aş pleca definitiv. Voi veni şi eu acasă în vacanţe, exact ca tine. Ne vom revedea cât de curând. Nu va fi cu mult diferit de cum este acum, exceptând faptul că nu mai poţi să apari în vizită în weekenduri.

Deja terminaserăm de mâncat, aşa că am plătit nota şi am plecat, stând în faţa maşinilor noastre, care erau parcate una lângă cealaltă.

Lovi cu putere în laterala camionetei lui Jason, chiar deasupra roţii.

– Jason încă mai conduce chestia asta? O are de-un car de ani, nu-i aşa? Ar trebui să fie la fiare vechi de pe-acum.

Am râs şi am mângâiat maşina acolo unde o lovise.

– Fii drăguţă cu maşina asta. O iubesc. O are de la şaisprezece ani. I-am spus că voi plânge când o vom înlocui. Dar, într-adevăr, e pe ducă. Tocmai a înlocuit frânele şi acum are probleme cu cureaua de transmisie. Sau cum i-o zice. Curea? Ceva de la transmisie? Aşa ceva. Nu ştiu. Altă piesă trebuie să fie înlocuită. La un moment dat nu va mai merita să cheltuim bani cu ea.

– Este cureaua de transmisie. Ştiu cum e...

Păli brusc şi clipi repede, apoi se forţă să scoată cuvintele pe gură.

– M-am uitat când a schimbat Kyle o curea de transmisie mai demult. La Camaro.

– Ei bine, indiferent cum s-o numi, va cheltui mulţi bani ca să o repare, apoi se va mai strica ceva. Mă gândesc că va trebui să cumpărăm o maşină mai nouă în curând.

– Să cumpărăm. Noi, spuse Nell oftând şi cu un aer nostalgic pe buze, nu chiar un zâmbet.

– Ce vrei să spui?

– Voi. Tu şi cu Jason. Câţi ani se fac de când sunteţi împreună?

Am rânjit.

– Mai bine de patru ani.

– Aveţi un *voi*, asta vreau să spun. Mă bucur pentru voi.

Am ridicat din umeri.

– Da, cred că sunt destul de norocoasă. Adică ştiu că sunt norocoasă. Sorţii mi-au fost favorabili. El este minunat.

– Staţi împreună?

Mi-am zgâlţâit cheile, lăsând-o liberă pe cea de contact.

– Da. Din august. E... ce să zic, e grozav.

– Te cred. Cum e? Ce părere au părinţii tăi despre asta?

– Nu le place deloc. Spun că ne grăbim. Dar au învăţat să accepte acest lucru, cum pot ei.

Am ridicat din umeri, ştiind că o făceam să se gândească la ceea ce ar fi putut avea şi ea.

– E grozav. E şi vorba de acomodare. Într-adevăr e... te face să îţi dai seama că eşti adult. Să stai la cămin nu e decât distracţie. Nu îţi faci griji pentru banii de chirie sau pentru facturi şi ai tot timpul oameni în preajmă. Oameni pe care îi cunoşti, cu care mergi la aceleaşi cursuri. Dacă locuieşti într-un apartament, ai responsabilităţi. Jason şi cu mine trebuie să plătim chiria, utilităţile, să cumpărăm de mâncare şi toate astea. În plus, nu e în campus. Dacă ai întârziat, ai întârziat mult. Nu poţi să ieşi fuga din casă în haine comode şi să te strecori la ore, trebuie să conduci până acolo şi să găseşti un loc de parcare... Şi-apoi, să trăieşti sub acelaşi acoperiş cu un tip e diferit. Ştii, toată chestia aceea cu lăsatul-capacului-de-la-toaletă. E adevărată. Numai ieri ce am căzut în toaletă.

– Pfiu!

Nell izbucni în râs.

– Dar eşti tot timpul cu el. Poţi să faci ce vrei, cu el şi oriunde.

Am chicotit.

– Asta este partea cea mai bună. Chiar dacă este vorba doar să mergem împreună la culcare şi să ne trezim împreună dimineaţa... Nu cred că voi mai putea să dorm singură vreodată.

Nell îşi coborî bărbia în piept.

– Crezi că vă veţi căsători?

Am înghiţit în sec. Şi eu mă gândisem la acelaşi lucru.

– Probabil, până la urmă. Nu ştiu. Nu am vorbit despre asta.

– Vrei? Să te măriţi cu Jason?

– Păi, da. Vreau să spun, îmi doresc să fiu toată viaţa cu el, aşa că presupun că ne vom căsători într-o bună zi, dar nu am deschis încă subiectul.

Nell mă privi jucăuş.

– Dar te-ai gândit la asta, nu-i aşa? Bineînţeles că te-ai gândit. Eşti cu el de când aveai şaisprezece ani.

Am dat din cap.

– Păi, da. Dar vreau întâi să termin facultatea. Suntem împreună şi nu e nicio grabă să schimbăm lucrurile, ştii? Abia am împlinit douăzeci şi unu de ani. Poate când mă apuc de licenţă, vorbim şi despre asta.

– Ce vrea Jason să facă după ce termină facultatea?

– Să joace la profesionişti. A fost văzut de observatorii din New Orleans, San Francisco, New York, Kansas şi Dallas, care îl vor.

M-am încruntat, pentru că ştiam că mai erau unii de care îmi spusese.

– Aha, da, Patriots sunt ceilalţi. Din New England.

Nell păru şocată.

– Chiar este urmărit de cei de la LNF?

Am bătut din gene.

– Nell, are recorduri la nivel naţional, atât la nivel de liceu, cât şi de universitate. Este unul dintre cei mai buni jucători ai Asociaţiei Naţionale Sportive Academice şi crede că are şanse să fie recrutat în prima tură de selecţii. Am învăţat multe despre fotbal în ultimii ani de când sunt cu el.

Nell nu părea prea impresionată.

– Şi e de bine? Recrutatul în prima tură?

Am început să râd.

– Da, e foarte bine. Înseamnă că va fi printre primii jucători aleşi să joace pentru o echipă anume.

– Deci e foarte bun.

– Este al naibii de grozav!

Eram mândră de bărbatul meu.

Pe Nell o amuză vehemenţa mea.

– Bine atunci, zise oftând şi se aplecă să mă îmbrăţişeze. Ar trebui să plec, Becks.

Am tras-o spre mine, îmbrăţişând-o strâns.

– Îmi va fi dor de tine. Chiar dacă vei fi în New York, interpretând ceva, tot poţi să o suni pe prietena cea mai bună dintotdeauna, nu-i aşa?

Am început să o scutur în glumă.

– Ne certăm, să ştii. Nu-mi vine să cred că ai început să cânţi la chitară şi nu mi-ai spus nimic.

Mă scutură şi ea.

– Nimeni nu ştie. Nu e un secret, ci doar ceva ce fac pentru mine, deoarece mă ajută să trec peste ce s-a întâmplat. Pot să cânt şi să nu mă gândesc şi să-mi adun toate emoţiile în cântec în loc să simt nevoia să mă eliberez de ele... altfel.

Am îmbrăţişat-o şi o urmăream cum se îndepărta ştiind că aveau să treacă luni de zile până când ne vom revedea.

* * *

Becca

9 aprilie

Am strigat din toţi rărunchii un *bună* când am intrat în casă la ai mei. Nu-mi răspunse nimeni.

Deoarece locuiam cu Jason într-un apartament, nu mai veneam acasă în vacanţe după sesiune, ci ne căutam servicii ca să ne suplimentăm veniturile pentru ultimul an de facultate. Pentru Jason era al doilea serviciu, iar pentru mine era altceva decât meditaţiile, atâta timp cât programul de meditaţii nu funcţiona pe timpul verii.

Am acceptat postul oferit de o firmă de avocatură unde trebuia să răspund la telefoane, ceea ce era al dracului de plictisitor, dar se plătea suficient cât să merite. Jason căuta încă, dar avea un contact pentru un post la o firmă de arhitectură peisagistică.

Mi-am băgat capul în biroul lui tata, dar era gol, la fel şi biroul mamei. Nu mă mira acest lucru, deoarece amândoi lucrau până târziu. Totuşi Ben ar fi trebuit să fie acasă; maşina lui era pe alee. Se mutase înapoi la ai mei după ce pierduse apartamentul şi auzisem de la Kate că încercau să-şi repare relaţia, dar nu mergea prea bine. Era din nou îngrijorată din cauza lui, deoarece nu mai ştia nimic de el de câteva ceasuri. El lucra în continuare la Belle Tire, dar îşi dăduse demisia din funcţia de asistent manager şi se întoarse la schimbatul uleiului pentru că avea mai puţină responsabilitate. O decizie înţeleaptă, m-am gândit. Problema era că sunasem la Belle Tire înainte să mă opresc la ai mei şi aflasem că nu ajunsese la serviciu la ora nouă dimineaţa când îi începea tura, iar acum era trei după-masa. Kate îmi trimisese un mesaj în care mă ruga să îl caut la ai mei acasă.

Briza răcoroasă a aerului condiţionat mă învălui şi auzeam sunetul slab al ceasului bunicului meu dintr-o cameră îndepărtată, tic-tac-tic-tac. Mi se strânse pielea pe mine, dar nu ştiam de ce. Nu părea nimic nelalocul lui. Bucătăria era impecabilă, nu lipsea nimic, uşa de la intrare fusese încuiată, la fel şi uşile de la curtea interioară şi de la garaj. Mi-am umezit buzele şi am încercat să-mi liniştesc respiraţia în timp ce mă uitam cu atenţie prin încăperile de la parter, unde totul părea în ordine. Am urcat scările, evitând, din obişnuinţă, să calc pe a zecea treaptă care scârţâia. Uşa de la vechiul meu dormitor era închisă şi am intrat. Mi-am revăzut vechiul pat peste care era o cuvertură matlasată, deoarece îmi luasem cu mine la facultate setul preferat de aşternuturi. Comoda era golită de fleacuri, biroul la fel de gol, exceptând o cană de la Starbucks plină de creioane şi pixuri. Dulapul era închis, dar când am verificat era şi el gol. Nu mai erau afişe, nu mai erau fotografii, nu mai era nimic. Nu era nici Ben.

Am intrat şi în camera alor mei, ceea ce mi se păru ridicol. Fusesem acolo doar de câteva ori în viaţa mea. Dormitorul lor era un sanctuar, conform unei reguli nescrise. Nu aveai voie să intri

acolo. Papucii de casă ai tatei erau aliniaţi, destul de ridicol, în poziţia clasică pe care o vezi la televizor, corect aşezaţi unul lângă celălalt lângă pat. Halatul de casă, albastru flauşat al mamei era aşezat pe spătarul scaunului balansoar vechi. Piesa era o amintire de familie, trimisă din Liban când mama împlinise patruzeci de ani, acum câţiva ani.

Ultimul loc în care mai trebuia să verific era, evident, camera lui Ben. Sentimentul de groază se intensifică şi se transformă în frică sesizabilă, ce se adună nod în stomac, inima îmi bubuia, mâinile îmi tremurau, respiraţia îmi era un şir de gâfâieli neregulate. Am atins mânerul sferic rece de argint, am răsucit şi am împins...

Camera era goală. Şi aici era curat lună, patul făcut frumos, nimic nelalocul lui, ceea ce nu era deloc în firea lui Ben, care era cam dezordonat. Nu cred să fi fost vreodată camera lui atât de curată. Pereţii erau tapetaţi cu afişe cu rapperi şi din Sports Illustrated şi Playboy. Un raft de CD-uri acoperea un perete întreg, fiecare carcasă aliniată în aceeaşi poziţie, cu scrisul în partea stângă. Chiar mirosea a curat în camera lui Ben, iar acolo mirosea, chiar şi prin uşa închisă, a beţişoare de patchouli ca să acopere mirosul de iarbă. Singurul semn de viaţă era geamul deschis pe unde mă furişasem o dată ca să îl văd pe Jason. O adiere blândă flutură perdelele.

O singură foaie de hârtie dintr-un caiet era aşezată drept în mijlocul comodei. Am început să dau din cap, negând rândurile încă dinainte de a o citi.

Becca,

Presupun că tu vei găsi biletul. Îmi pare rău. Ca să fiu sincer, tu eşti singurul motiv pentru care nu am făcut asta mai demult. Nu am vrut să te dezamăgesc. Întotdeauna ai crezut în mine când nimeni altcineva nu a făcut-o. Însă nu mai este suficient. Nu am multe să le spun lui mama şi lui tata, în afară de faptul că mi-aş fi dorit să vă fi străduit mai mult cu mine. Să mă fi iubit aşa cum eram în loc să mă judecaţi şi să încercaţi să mă reparaţi şi apoi să vă pierdeţi orice speranţă cu mine. Cele mai multe păreri de rău i le datorez lui Kate. Nu o merit, nu am meritat-o niciodată şi nu am putut să o merit. Am dezamăgit-o de atâtea ori şi nu m-am

putut împiedica să o fac. Are nevoie de cineva mai bun decât mine. Acum îl poate găsi. O iubesc cu adevărat, dar nu e suficient.

Adio,

Benjamin

P.S. Becca, îţi mai aminteşti copacul. Voi fi acolo.

Am atins bucata de hârtie, iar cerneala mi se luă pe degete. Dacă cerneala nu se uscase, poate că mai era timp. Copacul. Dumnezeule! Copacul. Casa noastră era la marginea îndepărtată a cartierului şi în spatele ei erau acrii întregi de teren deschis cu pădure, tufişuri şi întinderi de iarbă. În spatele casei, la aproape doi kilometri era un pin mamut cu ramuri drepte, care atârnau în jos, cea mai joasă dintre ele fiind practic inaccesibilă. Obişnuiam să ne jucăm sub copacul acela ore întregi. Apoi, când Ben a crescut şi schimbările de dispoziţie au început să-l domine, obişnuia să meargă la acel copac ca să evadeze. Spunea că sub acel copac era liber să simtă ce dorea, nu faptul că ar fi trebuit să îşi controleze stările. Tot acolo mergea şi când voia să se drogheze, până când realizase că părinţii noştri fie nu-şi dădeau seama, fie se făceau că nu vedeau.

Nici nu am mai stat pe gânduri. Mi-am trecut picioarele peste geam şi am coborât pe pământ cu o viteză record. Alergam împiedicându-mă printre tufişuri şi pe dealul acoperit de arbuşti, bâjbâind în geantă după telefon. L-am sunat pe Jason deoarece eram prea panicată ca să mă pot gândi la altcineva.

– Ce s-a întâmplat, iubito?

Era cu răsuflarea tăiată şi am auzit clinchetul de metal şi zăngănitul greutăţilor în fundal.

– E B-Ben. C-cred că s-a... a lăsat un bilet, un b-bilet de sinucig-g-g-g-gaş.

Nu puteam respira, nu puteam vorbi.

– Cum? Vorbeşti serios? L-ai găsit?

– Nu, n-nu înc-c-că. În s-spatele c-c-casei noastre e un c-copac. Cred că e a-acolo.

– Pinul acelea uriaş, îl ştiu. Ascultă-mă, iubito. Nu merge acolo de una singură. Sunt la nici cinci minute distanţă. Ajung imediat, aşteaptă-mă, bine?

Prea târziu. Eu eram deja acolo. Un deal şi o vale mă mai despărţeau de el. Vedeam vârful pinului legănându-se în vânt. Păsările ciripeau vesele, un contrast crud cu teroarea pe care o simţeam în vintre. Alergam cât puteam de repede şi uitasem de telefonul pe care îl ţineam strâns în mână. Auzeam sunetul mărunt, distant al vocii lui Jason, strigându-mi numele. Am ajuns în vârf, m-am împiedicat şi am căzut, alunecând în râpa adâncă cu pietrişul frecându-mi-se de spate. Simţeam cum pietrele îmi săpau şi îmi răzuiau pielea coapselor goale, pantalonii fiind prea scurţi ca să-mi protejeze picioarele.

M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre cealaltă parte a copacului, unde era creanga cea mai joasă. Ţineam ochii închişi, de frică să nu văd ceea ce aveam să văd dacă îi deschideam. Lacrimile îmi curgeau deja pe obraji şi îi auzeam vocea lui Jason la telefon sau poate că era în depărtare. M-am forţat să deschid ochii.

Am ţipat.

Ben atârna de creanga cea mai joasă, legănându-se şi cu picioarele zbătându-se liniştit. O găleată portocalie de la Home Depot era întoarsă sub el, rotindu-se încă. Ochii i se vedeau albi, gura era deschisă, faţa vânătă.

Am simţit miros de excremente.

Am sărit repede înainte, strigându-i numele încontinuu. L-am prins cu braţele mele de picioare şi l-am ridicat cu toată puterea mea, plângând în hohote. Am reuşit să-l ridic suficient cât să mai slăbesc tensiunea frânghiei şi am auzit un sunet slab, scrâşnit de sufocare şi atunci picioarele mele cedară şi gleznele lui alunecară din strânsoarea mea. Am căzut la pământ, sub el. Degetele de la picioare îi atârnau spre pământ, fără vlagă, legănându-se uşor în cercuri mici, fără să mai tresară.

BEN. Mi-am auzit vocea într-un ţipăt strident, pătrunzător.

– Nu, Ben, nu, nu, nu.

M-am ridicat în disperare de jos, chinuindu-mă să stau în picioare şi am încercat să-l ridic, ştiind că se dusese, ştiind că era prea târziu. Am simţit ceva fierbinte, lipicios şi puturos pe mâini de acolo de unde-l apucasem din spate, de picioare şi ştiam ce era şi aia. Ştiam ce se întâmplă cu intestinele cuiva când se spânzura.

Am privit în sus la corpul care se răsucea în mâinile mele. Capul lui era lungit într-un unghi nefiresc, ochii daţi peste cap şi limba îi atârna.

– Ah, să-mi trag! Am auzit o voce în spatele meu.

Jason.

Am simţit cum m-a luat în braţe, trăgându-mă de acolo. Mă împotriveam. Trebuia să-l ajut pe Ben. Era rănit. Avea nevoie de mine. Întotdeauna a avut nevoie de mine şi nu am fost lângă el. Nu am ajuns la timp. Trebuia să-l ajut. Mă luptam cu braţele care încercau să mă pironească locului, îmi auzeam strigătele tot mai răguşite din cauza coardelor vocale care cedaseră, auzeam şoaptele frânte ale lui Jason care mă implora să mă întorc cu spatele.

Nu te mai uita, iubito. S-a stins. S-a stins.

NU! NU S-A STINS. Fratele meu, fratele meu, Ben. Mă luptam chiar dacă nu mai aveam putere şi Jason mă strângea în braţe. Nu mai vorbeam, ceea ce spuneam nu mai era inteligibil, plângeam în hohote, cu respiraţia întretăiată, bolborosind, forţându-mă pentru Benny. Se răsucea în adierea vântului, iar frânghia scârţâia.

O cioară croncăni undeva, anunţând sosirea morţii. Creatura de culoarea cernelii negre, se săltă pe creanga unui copac învecinat şi stătea cu capul înclinat şi cu ochii scânteind. Fâlfâi din aripi, îşi înclină semeţ capul în partea cealaltă şi croncăni din nou. Direct spre mine.

– NU! Nu îl poţi avea!

Erau ultimele cuvinte pe care aveam să le rostesc fluent pentru mult timp.

M-am smuls din braţele lui Jason, am scobit pământul de sub mine după o piatră şi am azvârlit cu ea după cioară, care doar se feri şi croncăni din nou, de două ori, aspru şi batjocoritor. Apoi, dintr-o fâlfâire de pene şi o plesnitură din aripi, se făcu nevăzută, iar eu am căzut fără vlagă, la pământ.

Am simţit cum am fost ridicată de braţe puternice şi zgâriam neputincioasă pieptul de fier, iar mirosul de transpiraţie al lui Jason din nările mele făcea să nu mor exact în acel moment. Îl zgâriam, rănindu-i pieptul cu unghiile. Tocmai îmi făcusem manichiura cu o zi înainte, iar unghiile mele erau colorate într-un mov aprins, perfecte şi ascuţite. Priveam cu oroare destinsă cum unghiile mele

intrau în tricoul lui Jason şi îl sfâşiau, zgâriindu-i apoi din nou pielea, lăsându-i în carne urme roz. Simţeam că rămân fără aer, simţeam în ochi particule de stele, iar plămânii îmi ardeau. Simţeam că rămân fără aer pentru că eram captivă într-un ţipăt continuu, mut, cutremurător.

Eram purtată pe braţe. Simţeam dealul sub noi. Mă zbăteam, gâfâiam, mă zbăteam.

– B-Ben! N-Nu! D-Du-mă îna-p-poi! Are n-nevoie de m-mine! T-te r-rog!

Jason nu-mi răspunse, nu era nevoie. Auzeam voci trecând pe lângă mine, staţii de recepţie cârâind, sirene în depărtare. Lumini roşii-albastre îmi inundau pleoapele. O uşă se deschise, se închise. Scări scârţâiau. Altă uşă se deschise. Am simţit sub coapse porţelanul rece. Apa bolborosea şi curgea furios, iar în curând, aburul mă învălui. Mirosul de excremente îmi persista în nări. Una dintre mâini mă ustura şi când mi-am aruncat, apatic, privirile spre degetul mijlociu de la mâna stângă, am observat că îmi lipsea o unghie şi sângeram.

Mâinile lui Jason îmi îndepărtară tricoul de pe corp, îmi desfăcură sutienul, mă ridicară în picioare şi mă dezbrăcară de pantalonii scurţi şi de lenjerie. I-am simţit pielea pe a mea şi voiam să mă cuibăresc în căldura lui şi să uit totul. Dar nu mă lăsă. Îmi era atât de frig. Mă ajută să intru în cadă, sub duş. Inelele perdelei de duş hârşâiră pe bara de metal şi m-am trezit acoperită de apă fierbinte, care se reglă rapid la o temperatură tolerabilă. Dar nu îmi păsa. Arderea îmi făcea bine.

O lufă pufoasă, roz cu portocaliu îmi trecea peste umeri, în jos pe spate, peste braţ. Mă spăla cu râvnă, cu blândeţe. Mă lăsă să mă sprijin pe pieptul lui, cu spatele. Îmi săpuni părul, îl clăti şi puse balsam pe el. Mă spălă din nou şi îl clăti. Am simţit o perie trecând prin buclele ude, încâlcite, delicat, fără să se oprească, descâlcindu-mi nodurile până când părul deveni neted.

Apa curgea potolit, iar el o opri de tot. Mă înveli într-un prosop, mă uscă, îmi răsuci părul ca să îl stoarcă, îl tamponă ca să se zvânte, apoi îl perie din nou. Am început să tremur la pieptul lui. Mă luă pe sus şi mă duse pe braţe până în cameră, mă aşeză pe pat, trase cearceafurile şi cuvertura de sub mine şi mă acoperi cu ele. Nu l-am

simţit lângă mine doar pentru o clipă şi mă fulgeră un sentiment de panică.

– Nu! V-vino îna-p-poi!

Mă prindeam înnebunită de aer şi mă zvârcoleam în pat.

Veni lângă mine într-o clipită, tot dezbrăcat, tot ud. Se strecură lângă mine în pat şi mă acoperi cu trupul său.

– Sunt aici, iubirea mea. Sunt aici. Nu plec nicăieri. Sunt aici.

– B-Ben... m-am întors în braţele lui şi mi-am lipit faţa de pieptul său. D-De ce? Dumnezeule, B-Benny...

– Nu ştiu, scumpo. Aş vrea să ştiu.

Mă mângâia pe păr şi îi simţeam răsuflarea în ureche.

– Ben-Benny, plângeam în hohote şi nu mă mai puteam opri odată ce începusem.

Am auzit patul scârţâind, iar Jason se ridică, după care reveni. Un gând îmi veni scurt în minte.

– K-Kate! Trebuie să-i spun lui Kate!

– Ştie. I s-a spus.

Mă strângea la pieptul lui.

– Îmi pare atât de rău, Becca. Îmi pare atât de rău.

Am plâns cu hohote până am adormit şi, după ce m-am trezit, am plâns iarăşi, până am leşinat din nou. Fusesem îmbrăcată la un moment dat, iar Jason era plecat când mă trezisem a doua oară. Întunericul atârna greu la fereastră, brăzdat doar de o felie argintie de lună. L-am găsit în bucătărie, vorbind cu părinţii mei, cu o cană de cafea în mână, în pantaloni de trening şi cu o bluză gri, cu glugă, care avea pe spate numele lui.

Tata mă văzu primul. Traversă bucătăria în doi paşi şi mă strânse cu putere la piept.

– Rebecca, îmi pare atât de rău că ai văzut aşa ceva. Dumnezeule, *figlia*, îmi pare atât de rău.

Vocea i se înecă în lacrimi.

– L-am dezamăgit... l-am dezamăgit.

Nu am suportat mirosul lui de parfum, care îmi făcea greaţă şi nici sentimentul neobişnuit pe care l-am avut când mă strânse în braţe. M-am tras din braţele lui şi l-am căutat pe Jason. El mă luă în braţe şi am început din nou să plâng. Se aşeză pe scaunul înalt de

bar şi mă trase la el în poală, dându-mi părul la o parte, ţinându-mă în braţe.

Mama nu spunea nimic, dar îi simţeam tristeţea. Am privit-o printre genele lăsate şi i-am văzut lacrimile care îi brăzdau faţa şi ochii roşii.

L-am simţit pe tata în spatele meu.

– Rebecca eu...

Nu îl învinovăţeam, nu eram furioasă pe el, dar nu îi suportam prezenţa. M-am crispat din cauza atingerii sale şi m-am răsucit ca să mă uit în sus spre Jason.

– N-nu p-pot s-să f-iu aici. Ddd-du-mă de aici. Ddd-du-mă în altă p-parte. Oriunde în altă ppp-parte.

Se ridică în picioare, ţinându-mă în braţe ca un pompier. Am auzit o uşă deschizându-se şi am simţit parfumul mamei. Degete mici şi reci mă atinseră pe frunte. Am deschis ochii şi am văzut ochii ei bruni strălucind deasupra mea. Nu scotea niciun cuvânt, doar mă mângâia pe frunte, ţinând buzele strânse într-o linie împietrită.

– Nu-nu mai e, m-mmm-mamă.

Strângeam în pumn bluza lui Jason în timp ce o ţintuiam cu privirea.

– S-a s-sss-sinucis. S-a spânzurat de af-fff-furisitul acela de c-ccc-copac.

– Ştiu, ştiu, era tot ce spunea.

– De c-ce?

Ridică din umeri dând din cap.

– Nu am... niciun răspuns.

Jason mă purta pe braţe în adierea caldă a serii de vară, o pală uşoară de vânt îmi răvăşi părul şi simţeam mirosul de flori, de iarbă proaspăt tăiată şi de noapte. Se auzi o broască orăcăind pe undeva, iar un greier îşi începu cântul strident. Mă lăsă în picioare şi am auzit scârţâitul portierei care se deschidea, am sesizat strălucirea gălbuie, atât de familiară, a becului de interior, clinchetul cling-cling-cling al alarmei de portieră deschisă. M-am urcat în camionetă, fericită că eram într-un loc familiar. Porni motorul cu un zgomot asurzitor, iar muzica începu imediat. *To travels and trunks*[25]

[25] *Călătoriile şi geamantanele să trăiască.*

de Hey Marseilles. Mai degrabă muzica mea decât cea country a lui Jason.

Am simţit că Jason mă urmărea şi mă cunoştea suficient de bine ca să lase muzica să cânte. Urmă *Rhythm of love*[26] cu Plain White T's şi mi-am lăsat ochii să se închidă. Aproape că aş fi putut să uit, cum stăteam aşa, cuibărită, în atmosfera familiară din camioneta lui Jason.

– Unde vrei să mergi, iubito?

Am simţit că o ia la dreapta, ca să iasă din cartier, apoi la stânga spre şosea.

– Oriunde. Doar... condu.

Civil Wars se auzeau acum cu *Kingdom come*[27], iar eu mi-am culcat capul în poala lui Jason în timp ce conducea. Simţeam sub noi noroiul şi pietricele ţâşnind şi puşcând, iar mâna lui era aşezată pe mine.

A condus şi a tot condus fără oprire. Am adormit şi m-am trezit în braţele lui Jason, cu capul sprijinit de pieptul său, aerul rece al dimineţii învăluindu-mă rece şi lumina soarelui strălucind auriu-roşiatic prin parbriz. Am văzut ramurile stejarului nostru, fiecare în parte bine cunoscută. Ştiam câte ramuri avea copacul acela, ştiam de rana făcută pe trunchi de un topor, nodul unde o creangă joasă se îngemăna cu trunchiul, locul preferat de păsări în vârf, unde îşi făceau cuib.

M-am bucurat de un moment de pace, acolo, în frig, în braţele lui Jason, în camionetă, cu copacul şi cu soarele. Apoi mi-am amintit, coşmarul punând din nou stăpânire pe mintea mea. M-am cutremurat, înghiţindu-mi lacrimile. Jason mă strânse în braţe şi am ştiut că s-a trezit.

– Te iubesc, şopti el. Te iubesc foarte mult şi voi fi tot timpul alături de tine.

Am dat din cap la pieptul său.

– Ş-şi eu t-te iub-bbb-besc.

M-am crispat din cauza bâlbâielii.

– Îmi p-pare r-rău.

[26] *Ritmul dragostei.*
[27] *Precum în cer.*

– De ce îţi pare rău?

– M-mă tot bâl-bbb-bâi.

Bâlbâielile de la mijlocul cuvintelor erau cele mai groaznice. Nu mă mai bâlbâisem la mijlocul unui cuvânt din liceu.

Am auzit un sunet care semăna cu un oftat hohotit.

– Să nu îţi mai ceri iertare niciodată. Ştii asta. Te iubesc, întotdeauna. Pentru totdeauna. Indiferent ce se va întâmpla.

– P-p-prom-promiţi?

M-am agăţat disperată de el.

– Pe sufletul meu. Pe viaţa mea.

Aveam nevoie de el. Nu îmi era frică să recunosc acest lucru, niciodată. Cu atât mai puţin atunci. Ştiam că era singurul care mă va ajuta să trec peste această tristeţe zdrobitoare, peste obsedanta imagine a lui Ben legănându-se şi răsucindu-se în aerul de deasupra mea.

Mă luă în braţe şi nu îmi mai dădu drumul.

Jason
CAPITOLUL 14
Elegie
După două zile

A trebuit să o susţin pur şi simplu pe Becca în momentul în care am intrat în camera de priveghi de la salonul funerar.

De ce i-ar spune *salon*? Pare un cuvânt atât de uşuratic, atât de frivol. Saloanele sunt ca să bei ceai şi să râzi la glume seci, nu să jeleşti pierderea unei persoane iubite.

Încercasem să o sun pe Nell şi să îi spun, dar nu îmi răspunsese, nu mă sunase înapoi. Nu i-am lăsat nîciun mesaj, deoarece nu ai cum să laşi o asemenea veste într-o căsuţă vocală.

Becca era... pur şi simplu devastată. Mă măcina îngrozitor să o văd în halul acela. Ea care fusese întotdeauna o persoană veselă, plină de viaţă şi fermecătoare. Liniştită în public şi, cu toate acestea, vibrantă. Acum însă? În zâmbetul ei nu mai răsărea soarele, iar privirea era goală. O ţineam într-o parte, imobilizând-o în poziţia aceea cu braţul meu. Se prinsese de coastele mele suficient cât să nu mai pot respira bine. Aproape o duceam pe braţe pe covorul cu irişi, pe lângă tablourile vechi englezeşti cu scene de vânătoare de vulpi, care nu îşi aveau acolo locul, dar care fuseseră acolo şi când murise Kyle. Totuşi nu era aceeaşi cameră, mulţumesc lui Dumnezeu. Nu cred că aş fi suportat aşa ceva. Aceasta era mai discretă, cu lambriuri pe pereţi, cu mochetă de culoarea cărbunelui, cu lămpi de bronz, cu grafică de vânătoare omniprezentă şi trei rânduri de scaune pliante.

Şi sicriul. De mahon sau altă esenţă de lemn maro, cu mânere de alamă pe margini. Prima jumătate a capacului era deschisă şi, cum o conduceam pe Becca mai aproape de el, am văzut mai întâi părul lui Ben, negru şi lucios. Becca începu să sughiţă pe măsură ce ne apropiam şi se agăţă de mine. M-am îndreptat făcând ultimul pas. Ajunşi în faţa sicriului, Becca îşi ascunse faţa în costumul meu.

– N-n-nu v-v-reau să mă uit, bâigui ea.

– Atunci nu te uita, am spus eu. Păstrează-l în memorie aşa cum era când trăia.

Se zgudui de plâns în braţele mele, apoi îşi întoarse faţa de la mine, îşi îndreptă spatele şi stătea singură pe propriile picioare. Îşi îndreptă rochia neagră, lungă peste genunchi, netezind-o cu mâinile în dreptul şoldurilor şi o observam cum, vizibil, îşi făcea curaj. Ţinea spatele drept ca lumânarea, capul uşor pe spate, pumnii strânşi şi respira lung, adânc şi repede. Stăteam lângă ea, apucându-i cu forţa degetele, iar ea mă înşfăcă precum un colac de salvare, strângându-mă suficient de tare cât să mă doară.

O priveam. Deschise ochii şi se uită fix spre mijlocul sălii peste sicriu, apoi aproape fiind de un atac de panică, se forţă să-şi coboare privirile asupra corpului fratelui ei. Era îmbrăcat într-un costum negru, simplu, cu cămaşă albă şi cravată neagră. Părul îi fusese aranjat pe spate şi fusese atât de artistic machiat, încât abia dacă i se mai vedea cercul vineţiu din jurul gâtului.

– Dumnezeule! Ar f-fff-fi urât c-c-costumul ăsta, murmură ea, apoi îşi acoperi gura cu mâna. D-de c-ce f-f-facem asta? De ce n-ne t-t-t-torturăm în hal-halul acesta? Acesta n-nnn-nu e Ben.

Nu aveam răspuns pentru această întrebare. Eu doar o sprijineam, cu braţul în jurul taliei.

Domnul de Rosa veni lângă Becca şi îi puse o mână pe umăr. Îmi spusese cu o seară înainte că nu dădea vina pe el, dar acum îi aruncă mână şi gemu abia auzit.

– N-n-nu, tată.

Se îndepărtă de mine, împiedicându-se şi aproape doborând colajul de poze cu Ben, de pe un stativ care se afla lângă sicriu.

O privi îndepărtându-se cu tristeţe în privire. Apoi îşi ridică brusc ochii spre mine, în care se strecură o urmă de acuzare, de parcă făcusem ceva ca să îi îndepărtez. Ea spunea că nu îl învinovăţea pe Enzio de Rosa pentru moartea fratelui ei, dar comportamentul ei o contrazicea. Nu era treaba mea, aşa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face: m-am dus după ea, am luat-o de talie şi ne-am aşezat pe un scaun în spate, lângă uşă. S-ar fi răzvrătit din nou. Ştiam asta.

În faţa mulţimii veni un preot.

– Dragii mei, începu să spună cu o voce guturală, flegmatică, ne-am adunat aici ca să plângem trecerea lui Benjamin Aziz de Rosa. Suntem cu toţii de acord că viaţa i s-a sfârşit mult prea curând.

Probabil nu vom afla niciodată de ce Benjamin a ales să îşi curme viaţa, dar, cu toate acestea, îi deplângem moartea şi alegem să îi celebrăm viaţa.

Becca se sufocă în lacrimi, tuşi şi se ridică poticnindu-se în picioare. Am pornit rapid după ea, în timp ce îşi îndrepta spatele şi se aşeză în faţa preotului, care se opri brusc şi o privea pe Becca şocat şi confuz. Ea se uită în ochii mei, dădu din cap şi am ştiu că era complet conştientă de ce făcea, aşa că m-am sprijinit cu spatele de zid, cu braţele încrucişate pe piept, provocând pe oricine să încerce să o oprească.

– A-asta nu este ceea ce şi-ar fi dorit fratele meu.

Vorbea rar, cu cuvinte alese, artificiale.

– A-ar fi urât c-costumul acesta s-stupid. Nu i-ar fi plăcut deloc pozele acestea aiurea şi florile acestea tâmpite. Nu i-ar fi plăcut deloc cuvintele seci pe care le spune acest preot, fără supărare, domnule. Ar... ar... ar fi vrut să ne drogăm cu toţii pentru el. Nu a-am face acest lucru, ă... ă... evident. Ştim cu exactitate de ce s-a s-a sp...spânzurat. Era tulburat. Era deprimat. Era furios. El n-nu a c-ccc-crezut că are ce-ceva de of-of-oferit.

Se opri, închise ochii şi se adună.

Doar atunci am observat-o pe Kate, pentru prima dată, purtând în loc de rochie neagră, una verde închis care îi ajungea peste genunchi şi atârna pe silueta ei zveltă. Avea părul ridicat într-un coc elaborat şi era machiată puternic. Mi-am dat seama că se îmbrăcase pentru Ben, nu pentru ceilalţi de acolo. Ochii îi erau roşii, plini de lacrimi şi furioşi.

Becca o zări şi ea şi începu să vorbească uitându-se la ea.

– Eu îl ştiam cel mai bine, pe lângă Kate. L-am iubit şi nu mi-a plăcut deloc să-l văd... cum se l-lupta... cu el.

Becca se oprea des, făcând eforturi să pronunţe cuvintele, făcând eforturi să vorbească fluent. Nimeni nu respira.

– În b-b-bilet spunea că îi pare rău. Că a dezamăgit-o pe Kate... că a dezamăgit pe toată lumea. El nu a dezamăgit. N-n-nu... n-nu a făcut-o. Deloc. N-Noi l-am dezamăgit pe el. Noi toţi.

Îl săgetă cu privirea pe tatăl ei şi el tresări vizibil, cu privirea încordată şi cu o singură lacrimă alunecându-i pe obraz.

– Toţi l-l-am...judecat. Am încercat să-l re-reparăm. Doar Kate l-a iubit doar. L-a lăsat să simtă ce simţea şi... l-a acceptat pe el-el-el.

Ochii i se zbătură la ultimele silabe bâlbâite.

La aceste cuvinte, Kate cedă, se ridică brusc în zgomot de scaun de metal prăbuşit şi fugi. Becca o privi, apoi îşi mută din nou privirea spre podium, privind fix lemnul. Se uită la mine şi făcu un semn spre geanta de pe scaunul pe care şezuse. Am înşfăcat-o şi i-am dat-o. Scoase de acolo o foaie de hârtie îndoită de opt ori, o desfăcu şi o aşeză netezind-o pe bucata de lemn.

Respiră adânc, iar gura i se mişca în timp ce citea, pregătind cuvintele pe care avea să le pronunţe cu voce tare.

– Am scris asta. Pentru Ben.

Ştiam cât îi era de greu Beccăi să împărtăşească versurile pe care le scria. Era de fapt singurul lucru, cel mai bun lucru pe care i-l putea oferi.

Nu te jelesc,
Frate.
Nu sunt îndurerată de moartea ta.
Dacă există raţiune
Sau durere
Sau iubire
După această viaţă,
Atunci ne vezi
Şi eşti supărat pe noi.
Eşti furios.
Dar ţi-ai găsit liniştea,
Nu te jelesc,
Frate.
Dar îmi e dor de tine.
Mi-aş fi dorit să nu pleci,
Să nu te fi rupt
Atât de violent
De noi toţi.
De mine.
Mi-e dor de tine.
Te iubesc,

Frate.
Și îmi pare rău.
Îmi pare rău că nu te-am iubit
Mai mult.
Nu pot să spun că ești într-un loc mai bun.
Poate acesta nu este decât un mit pe care ni-l spunem
Ca să ne alinăm.
Sunt prea multe de spus,
Și nu am destule cuvinte
Ca să spun tot.
Dacă ești aici,
Dacă asculți,
Sper atunci să găsești,
Indiferent de locul în care ești,
Ceea ce cauți.

Mototoli hârtia în pumn, alunecând brusc pe podium de parcă efortul de a spune totul atât de fluent îi consumase toată energia. M-am îndreptat spre ea, am tras-o la pieptul meu și m-am dat înapoi, ne-am îndepărtat. Atârna în brațele mele și am ridicat-o ușor în brațe, atent să îi așez decent rochia peste picioare.

Am dus-o pe brațe afară din camera de priveghi, afară din salonul funerar, spre copac, același copac spre care am văzut că Nell fugise de la înmormântarea lui Kyle. Cred că acolo l-a și întâlnit prima dată pe Colton sau, mă rog, l-a reîntâlnit, deoarece toți îl cam știam dinainte să plece.

Kate era acolo, sub copac, ale cărui ramuri aruncau o umbră deasă peste lumina strălucitoare de iunie fierbinte. Becca își puse picioarele pe pământ și se duse să se așeze lângă Kate, iar eu m-am prăbușit în fața lor.

– Eu nu... nu l-am iubit așa cum ai spus tu, izbucni Kate. Nu am făcut-o. Am încercat întotdeauna să-l repar. Să-l fac mai bun.

– Dar l-ai acceptat ori-oricum. L-la-i i-i-iu-iubit, chiar dacă era atât de dat peste cap.

– Nu era dat peste cap. Era doar Ben.

– Vezi? Becca zâmbi, abia perceptibil, trist. Ce-ceea ce s-sss-spuneam.

Urmă o tăcere adâncă. Kate şedea în stil indian şi privea iarba dintre picioarele ei, smulgând firele verzi şi făcându-le fărâmiţe. M-am dus să stau lângă Becca, deoarece felul în care stătea Kate o lăsa descoperită şi aşa am putut observa că nu purta nimic pe sub rochie, un detaliu de care puteam să mă lipsesc.

– Sunt gravidă, şopti Kate.

Becca îşi ridică brusc capul.

– Cum?

– Din cauza aceasta s-a sinucis Ben. A crezut că îmi va distruge viaţa. Că ne va distruge vieţile. Spunea că acest copil avea să fie ca el. Spunea că... nu poate să fie tată. El... Am aflat cu o zi înainte ca el să... Cu o zi înainte. I-am spus şi el... a luat-o razna. S-a enervat tare rău, aşa cum nu l-am mai văzut niciodată. Pe el însuşi. Nu pe mine. A distrus totul în apartament şi a fost la un pas să dea în mine. A fost groaznic. Parcă nu era el, parcă... înnebunise.

Vorbea tot în şoaptă, atât de încet că abia dacă o auzeam.

– Când şi-a dat seama că a fost la un pas să-mi facă rău, s-a oprit. Asta a fost a doua zi dimineaţă. Apoi a plecat şi nu am ştiut unde s-a dus. Îmi era atât de rău, vomam mult şi de-abia puteam respira. Nu m-am putut mişca de pe podeaua băii ore întregi. Aşa că ţi-am trimis un mesaj ca să îl cauţi tu. Dumnezeule, Becca, nu m-am gândit niciodată... nu m-am gândit că va... că va face aşa ceva.

Începu să plângă în hohote, alunecă într-o parte, îngropându-şi faţa în mâini şi se lăsă în jos până când îşi aşeză capul în poala Beccăi.

Becca îi dădu la o parte părul de pe frunte şi începu să plângă împreună cu ea, trăgându-şi încet nasul şi lăsând lacrimile să curgă. Am simţit o gheară în piept şi un nod în stomac. Să o privesc pe Becca plângând atât de neajutorată era cel mai greu lucru pe care îl făcusem vreodată în viaţa mea. Ştiind că nu o puteam ajuta şi că nimic din ce făceam nu îi putea alina durerea, înrăutăţea lucrurile şi mai mult.

Kate se opri după un timp şi îşi şterse lacrimile cu mâinile şi nasul cu braţul, lăsând o urmă transparentă pe pielea ei palidă.

– Ce fac? Cum să... cum să fac? întrebă Kate.

Becca mă privea implorându-mă tăcut din priviri să am un răspuns.

– Eu... pur şi simplu îţi continui viaţa. Trăieşti fiecare zi. Doar asta putem face cu toţii, nu-i aşa?

Uram cât de banal sunau cuvintele mele.

– Faci parte din familie acum, Kate. Nu vei fi singură. Te vom... te vom ajuta cum vom putea mai bine.

– M-am... m-am gândit să fac un avort. Numai la asta mă gândesc. Să fac copilul acesta? Să nu-l fac?

Vocea i se sparse de durere şi îşi drese glasul, continuând să vorbească într-un murmur abia auzit.

– Dar... trebuie să fac copilul… El… sau ea... este tot ceea ce voi avea vreodată de la Ben. Doamne... el s-a dus şi va trebui să fac asta de una singură.

Prinse iarba din jur cu pumnii şi începu să o smulgă în smocuri, vorbind printre dinţii încleştaţi.

– Sunt atât de furioasă pe el. Atât de nervoasă. M-a părăsit. Nu a murit într-un accident, nu a fost luat de lângă mine... el m-a părăsit... pentru că aşa a vrut. Iar eu... eu îl urăsc al naibii de tare pentru asta. Asta mă face o persoană groaznică? Sunt atât de furioasă că m-a părăsit că aş putea să... nu pot să suport.

– Ş-şi eu sunt furioasă pe el, şopti Becca. Ş-ş-ştiu ce am s-sss-spus acolo înăuntru, dar... ş-şi eu sunt furioasă, Kate. A ales cea mai l-laşă cale de ieşire. Mă u-urăsc doar pe-pe-pentru că g-ggg-gândesc aşa, d-dar e adevărat.

– Sunteţi libere să simţiţi ce vreţi, le-am spus amândurora, simţind că iar arunc clişee.

După încă un moment lung de tăcere, Kate se ridică tremurând, îşi curăţă braţele şi îşi netezi rochia, se încălţă cu pantofii negri cu toc şi îşi prinse din nou părul său castaniu-auriu în coadă de cal. Şi aşa era din nou stăpână pe ea, cu ochii uscaţi de lacrimi, dar plini de tristeţe.

– Trebuie să plec. Vă mulţumesc, amândurora.

M-am ridicat şi m-am aplecat spre ea ca să îi ofer o îmbrăţişare rapidă şi castă.

– Să ne suni, bine? Indiferent pentru ce.

Ea dădu din cap.

– Aşa voi face. Apoi plecă, nişte picioare lungi care se plimbau prin iarbă.

Becca îmi întinse mâinile şi am ajutat-o să se ridice din iarbă. Se agăţă de mine şi luă o gură zdravănă de aer, cu faţa lipită de pieptul meu.

– Du-mă acasă.

O oră mai târziu eram la noi în apartament. Mi-am aruncat pantofii din picioare, iar blestematele de şosete elegante şi subţiri mă făcură să alunec pe parchetul lucios, laminat din bucătărie. M-am dezbrăcat repede de haină şi am tras de cravată ca să o desfac, după care am simţit o mână pe braţul meu, întorcându-mă.

M-am răsucit pe călcâie, iar mâinile Beccăi erau pe cravata mea, trăgând de ea ca să o dea jos, privindu-mă sălbatic, cu hotărâre şi cu gura uşor întredeschisă. Încercă bâjbâind să desfacă un nasture, apoi încă unul, după care urlă şi smuci de cămaşă. Primii câţiva nasturi se desfăcură pocnind, restul se deşirară şi căzură la podea.

– Beck? Ce s-a...

Nu am mai avut ocazia să scot vreun cuvânt.

Mă atacă de-a dreptul, sărutându-mă cu o disperare pe care nu o mai simţisem până atunci la ea. Cămaşa mea de costum zăcea distrusă la pământ, maioul zbura prin bucătărie, cureaua se deschise plesnind şi m-am trezit cu pantalonii la glezne.

– Fă-mă să simt ce-ce-ceva, îmi şoptise în ureche cu o voce răguşită şi aspră. Ori-orice altceva. Te rog.

N-am avut nicio şansă să răspund. Se dezbrăcă de rochie şi de lenjerie mai devreme să îmi pot da seama ce se întâmpla, apoi eram amândoi dezbrăcaţi, iar eu mă împiedicam prin bucătărie cu Becca peste mine. Stătea atârnată de gâtul meu, cu picioarele încolăcite de talie şi cu buzele lipite de ale mele. Gemeam în timp ce mă devora, muşcându-mă de limbă, apucându-mă de buze. Degetele ei îmi intraseră atât de adânc în piele, încât eram sigur că aveam să mă aleg cu nişte urme, apoi ea băgă mâna între noi şi mă ghidă în ea, ridicându-se cu coapsele în dreptul şoldurilor mele şi începu să se arunce în mine cu atâta putere încât zgomotul de carne plesnită răsuna în toată bucătăria. M-am împiedicat din nou şi m-am răsucit ca să o aşez pe bufet, cu spatele sprijinit de uşa bufetului de pe care se cojea vopseaua.

– Nu, nu. Mai mult. Am nevoie... de mai mult.

Se avânta în mine, iar eu am luat-o în braţe şi am purtat-o aşa, clătinându-mă, prin bucătărie şi ne-am trântit cu putere pe peretele de la hol.

– Da. Aş-aşa.

M-am împins uşor spre ea, ţinând-o pe perete şi sărutând-o cu blândeţe, încercând să o liniştesc. Mormăi frustrată, mă prinse cu braţele de după gât şi coborî în mine cu putere, gemând de această dată cu satisfacţie, luându-şi buzele de pe gura mea şi poticnindu-le pe obrazul meu.

– În pat. Te rog.

Se ridica şi cobora înnebunită, într-un ritm care mie îmi era imposibil de ţinut atâta timp cât eram în picioare.

Ne-am îndreptat spre camera noastră unde am căzut pe spate în pat. Nu am apucat nici măcar să mă aşez pe pat cum trebuie, iar ea îşi împleti deja mâinile în părul meu, alunecând cu şoldurile peste mine. Îşi odihni fruntea pe a mea, într-un soi de eliberare disperată, în timp ce îşi reluă mişcarea în ritm frenetic, aşezată deasupra mea.

Sânii îi săltau lipiţi de pielea mea, iar pulpele ei se mişcau moi ca mătasea peste ale mele. Gemea sărutându-mă în timp ce se mişca deasupra mea într-o uitare de sine sălbatică, furioasă. Acest lucru mi se părea deopotrivă sexi şi înspăimântător, deoarece privirea nu-i era în totalitate a ei. Parcă era posedată. Ochii ei aveau o licărire sălbatică, feroce, se lăsa pe spate, peste mine, pentru ca apoi să se îndrepte şi să-şi ridice coapsele ca să se scufunde în mine pătimaş, fără milă, cu mâinile îngropate în părul ei, cu sânii legănându-se şi săltând cu fiecare ridicare şi coborâre a ei.

Dumnezeule, era extraordinar de frumoasă, iar această stare de zeiţă furioasă era pentru mine ceva nou, ceva ce nu mai văzusem până atunci la ea. Nu îmi dădea nimic. Lua. O ţineam de şolduri şi o lăsam să mă domine, oferindu-i tot ce aveam, fără să îndrăznesc să vorbesc, nici chiar să respir. Îi aparţineam cu totul, în întregime şi continua să ia ducând totul spre o frenezie orgasmică, strigând printre dinţii încleştaţi, gemând apoi cu capul aruncat pe spate şi spinarea arcuită, cu sânii ei grozavi săltând şi, în cele din urmă, m-am lăsat dus de val, dându-i tot mai mult, tot mai tare, până la al doilea orgasm, la al treilea, pentru că iubita mea nu se mai putea opri şi putea să ajungă pe culmile voluptăţii până când cădea

epuizată, fără să se mai poată mişca, iar eu bănuiam că de asta avea nevoie. Mi-am încordat muşchii şi am închis ochii ca să îmi îndepărtez imaginea erotică a ei deasupra mea şi mă concentram să rezist, chiar dacă mă avântam în ea cât se putea de adânc. Ea căzu în faţă, cu palmele pe pieptul meu, mişcându-se într-un ritm cu totul nou, fără să iasă deloc din mine, doar legănându-se şi frecând-şi clitorisul de mine, pierzând-se din nou în frenezie, cu gura pregătită pentru un geamăt răsunător, cu ochii închişi, cu sprâncenele ridicate şi, da, nu-mi puteam lua ochii de la ea, deoarece Becca, cea mai darnică fiinţă, lua în sfârşit totul doar pentru ea, deoarece, dintr-un motiv pe care nu îl înţelegeam, avea nevoie de asta, aşa că eu îi ofeream acest lucru la nesfârşit, până când se sătura.

Se rostogoli de pe mine pe spate, chinuindu-se să-mi aranjeze braţele şi trăgând de mine să mă aranjeze într-o poziţie, apucându-mă de fund şi trăgând de mine, împingându-mă în ea, încolăcindu-şi picioarele puternic pe spatele meu, strângându-mă cu putere, împingând, împingând, avântându-se în mine cu fiecare fibră a ei. Braţele ei erau aruncate în jurul gâtului meu şi refuza să îmi dea drumul, aşa că mi-am lipit buzele de umărul ei, mi-am plantat mâinile lângă urechile ei şi am început să mă mişc într-un ritm alert, aproape răzbunător, puternic, lasciv, neobosit, iar ea voia mai mult.

Primea totul şi îmi lăsă cu unghiile urme adânci pe piele în timp ce gusta din plin frenezia orgasmului, strigând asurzitor. Mă reţinusem deja prea mult şi tânjeam să mă eliberez, dar ea nu terminase cu mine.

Mă dădu la o parte şi se întoarse pe mâini şi pe genunchi, cu fundul spre mine. La... naiba. Nu ştiam care era motivul pentru care o vedeam aşa, dar eram sigur că era din vina mea. Era ceva legat de fundul ei frumos şi încordat, de pliurile sexului ei umede de atâta făcut dragoste, actul sexual... ce mă înnebunea. M-am aruncat în ea şi îşi îndesă o pernă sub abdomen, apucând cealaltă pernă în pumni, venind în întâmpinarea fiecărei mişcări a mea, sunetul ritmic făcut de corpurile noastre goale la unison răsunând în toată camera şi avu din nou orgasm, de această dată încleştându-şi mult mai puternic muşchii vaginali, iar eu am simţit cum sunt îngropat adânc în ea şi ceva din felul în care gemea, în care îşi mistuia fundul de

trupul meu, din felul în care îmi şoptea numele, îmi spunea că era vina mea, că eu o vidasem. Atunci nu am mai rezistat. Am cedat, gemând, împingând cu putere, avântându-mă în ea atât de tare încât scânci, dar era doar un *da* rostit fără suflare şi se legăna cu putere, căzând pradă următoarei mele mişcări, şi din nou, din nou, până când m-am eliberat în interiorul ei, flux după flux, iar ea era lipită de mine, scuturându-se înfiorată din cap până-n picioare, strigând cu glas răguşit, apăsându-şi trupul măsliniu peste al meu, fără să-i pese deloc de faptul că mâinile mele o prinseseră de şolduri cu atâta putere că aproape o învineţiseră şi că o trăgeam aproape violent spre mine cu fiecare mişcare spasmodică de eliberare.

Se prăbuşi înainte, departe de mine, oftând, rostogolindu-se pe spate, întinzând mâna şi trăgându-mă cu putere pe pat. Îşi găsise locul, cuibărindu-se pe cotul braţului meu stâng, cu piciorul drept aruncat peste al meu, cu mâna odihnindu-se jos, pe abdomenul meu, şi respirându-mi fierbinte în claviculă.

– Îţi mulţumesc, iubitule, şopti. Aveam n-n-nevoie de exact aşa ceva. Ştiu că a fost... dur, dar aveam ne-nevoie.

Am chicotit.

– Iubito, sunt absolut convins că a fost cea mai tare partidă de sex pe care am avut-o vreodată.

Încuviinţă şi ea.

– Ş-şi eu c-cred la fel. C-cred că aş putea s-să do-dorm acum. Sper.

Era extenuată, stoarsă de puteri.

Am strâns-o în braţe şi îi şopteam încontinuu cât de mult o iubesc. În cele din urmă, ritmul respiraţiei ei se schimbă şi adormi.

Dar a şi visat, aşa că am ţinut-o şi atunci în braţe.

Jason
CAPITOLUL 15
Urmările
O lună mai târziu

Becca nu era deloc bine. Pentru un timp, crezusem că începea să se simtă mai bine. Am crezut că făcea faţă. Dar apoi, la două săptămâni de la moartea lui Ben, după ce s-a sinucis, a început regresul. Nu îşi redobândise complet fluenţa, dar începuse să o facă. Se bâlbâia mai rar, se bloca mai rar, dar încă vorbea ca şi cum ar fi recitat un scenariu pregătit dinainte.

Întreaga ei familie se izolase practic complet. Mama şi tatăl ei îşi luaseră concedii pe perioadă extinsă de la serviciu, ceea ce, din câte îmi dădusem seama de-a lungul anilor, pentru domnul şi pentru doamna de Rosa era similar cu sfârşitul lumii. Moartea lui Ben zguduise pe toată lumea. Întreaga comunitate fusese şocată. Ben era un personaj omniprezent în urbe, era întotdeauna prin preajmă, întotdeauna bun de nimic, însă bun cu toată lumea. Păstrase dedesubturile luptelor sale necunoscute celorlalţi şi, pare-se că de aceea, sinuciderea sa căzuse ca o bombă peste toţi. Oameni care nu îl cunoscuseră cu adevărat pe Ben sau care nu îl plăcuseră începeau să meargă la terapie pentru a-şi vindeca propriile probleme. Părinţii au început să fie mai preocupaţi de sănătatea mentală şi emoţională a copiilor lor. Cu toate acestea, treptat, pe măsură ce treceau săptămânile, lucrurile începeau să intre în normal. Părinţii ei reveniseră la serviciu, iar Kate îşi continuă activitatea la spital, făcând şi vizite regulate la ginecolog.

Cu excepţia Beccăi. Treptat, începu să vorbească tot mai puţin. Totul începu cu răspunsuri eliptice, de la fraze bâlbâite şi poticnite, la răspunsuri din câte trei sau patru cuvinte, până la răspunsuri monosilabice. Era... apatică. O găseam în pat, la ora opt dimineaţa cu un şerveţel Kleenex mototolit în pumn, cu ochii deschişi şi cu privirea în gol. Pe Becca nu o prinsese mai mult de ora şase dimineaţa în pat niciodată în ultimii doi ani, de când locuiam împreună, indiferent că era miercuri sau sâmbătă, februarie sau iulie. Atunci când Ben s-a sinucis era exact perioada când trebuia să se hotărască la ce universitate voia să meargă după absolvire,

pentru specializare. Acum? Totul se opri brusc. Vrafuri de scrisori de acceptare zăceau nedeschise pe biroul ei. Cărţile pentru ultimul an stăteau şi ele îngrămădite pe raft, necitite. Se ducea la serviciu, dar atât. Ceruse şi obţinuse un alt post în firma de avocatură, iar acum lucra la dosare sau făcea alte lucruri pentru care era nevoie să interacţioneze puţin sau deloc cu alţii.

O dată, am prins-o ieşind pe uşă cu bluza încheiată atât de prost că rămăseseră jos doi nasturi liberi.

În ziua următoare venisem acasă de la un antrenament matinal şi am găsit-o în pat, deşi trebuia să fie la birou de o jumătate de oră. Niciodată, de aproape cinci ani de când eram împreună, nu întârziase vreodată undeva.

Deja, în acel moment, nu mai vorbea deloc.

Eu vorbeam cu ea, interacţionam normal în chestiuni de genul *unde îmi este ceasul*; decât să vorbească, prefera să plece în linişte şi să revină cu ceasul. Răspunsurile la întrebările cu *da* şi *nu* erau de fapt gesturi din cap. Alteori, pur şi simplu, nu răspundea. Se holba la mine absentă, de parcă nu mă auzise.

Nu am mai găsit-o scriind în jurnal nici măcar o dată.

La un moment dat, nu am mai suportat. Am găsit-o pe pat, cu genunchii sus, cu şerveţelul Kleenex într-o mână şi cu telefonul în cealaltă. Căuta cu infrigurare printre fotografii, trecându-şi cu viteză degetul peste ecran, fără oprire, şi cu fiecare fotografie peste care trecea trăsăturile ei deveneau tot mai încordate, panicate.

M-am lăsat pe pat, lângă ea, picior peste picior, cu mâinile mele peste genunchii ei.

– Becca? Vrei să găseşti o fotografie anume?

Dădu din cap fără să se uite la mine.

– Care?

Apoi făcu ceva ce nu o mai văzusem să facă niciodată: folosi limbajul semnelor. Îmi spusese mai demult, că atunci când era mică folosea limbajul semnelor dacă nu se putea exprima în cuvinte, dar că nu mai făcuse lucrul acesta din clasa a patra.

Nu cunoşteam limbajul semnelor, nici măcar alfabetul. Formase un *L* cu mâna dreaptă, începând de la frunte desenându-l în jos spre mâna ei dreaptă, îndreptată ca şi cum ar fi arătat spre mine sau ar fi format numărul unu.

– Nu ştiu... nu ştiu limbajul semnelor, iubito!

Ea doar dădea din cap şi continuă să deruleze pozele din telefon. Am încercat să-i iau telefonul, dar se smuci de lângă mine şi se întoarse cu spatele. Priveam peste umărul ei cum derula, fotografie după fotografie, nemaifiind clare pe măsura ce se derulau în viteză, selfi-uri, fotografii cu mine şi cu ea, cu ea şi cu Nell, fotografii făcute la întâmplare. Apoi ajunse la sfârşitul albumului, imaginea rămânând blocată. Trecea cu degetul peste ea în mod repetat, fără să înţeleagă că era ultima fotografie. Gemu, un scâncet strident înăbuşit în gât, şi trânti telefonul pe pat, dar îl ridică imediat şi apăsă pictograma alb-albastră de Facebook, unde deschise albumul de fotografii din aplicaţie şi începu din nou să caute frenetic printre poze.

– Becca, iubito, vorbeşte cu mine. Ce cauţi?

Făcea acelaşi semn, din nou şi din nou. Mâna dreaptă în formă de *L* adusă de la frunte spre mâna stângă.

– Nu ştiu ce înseamnă asta, Beck. Te rog, vorbeşte cu mine. Te rog.

Scutură din cap şi căută în continuare printre fotografiile de pe Facebook. Când se terminaseră şi acelea, scânci printre dinţii încleştaţi, lipindu-şi ecranul telefonului de faţă şi scuturându-se de hohote de plâns. Apoi, inspirată brusc, intră din nou pe Facebook, deschise pagina de profil a lui Kate şi se duse direct la albumele ei foto.

Atunci îmi căzu fisa.

– Ben? Cauţi fotografii cu Ben?

Dădu din cap, legănându-se pe loc în timp ce căuta printre fotografii.

Kate ştersese toate fotografiile cu Ben de pe pagina ei. Nu mai era nicio poza, absolut niciuna cu Ben. Becca urlă cu putere şi aruncă telefonul în celălalt colţ al camerei, unde se trânti de perete, lăsând o gaură în tapet şi o crăpătură pe ecran.

Am luat-o în braţe şi am strâns-o la piept. Se zbătea în strânsoarea mea şi-mi dădea dureros de tare cu pumnii în piept.

– Eu-eu-eu-eu n-nu-nu m-mmm-mai... nu-mi m-mmm-mai a-a-a-min-amin-amintesc cum a-a-a-rrră-ară-arăta. Nu-mi mai a-a-a-amin-amin-amintesc.

Se zbătea în braţele mele, tremurând violent.

Fuseseră cele mai multe cuvinte pe care le spusese într-o săptămână.

– Găsim noi o poză cu el, bine? Sunt sigur că părinţii tăi au vreuna. Luăm una. Mă duc chiar acum acolo, dacă vrei.

– Toţi l-l-l-au uitat, şopti ea. Ch-Ch-Chiar şi Kate... şi cu m-m-mmmm-mine. Toţi. S-a d-d-dus şi parcă n-a fost n-nnn-ni-niciodată.

– Nu l-au uitat, iubito. Nu e adevărat. Îţi aminteşti cum era. Îţi aminteşti cine era.

O învăluisem strâns cu braţele mele şi se linişti, abia respirând acum.

– Când a murit bunicul meu, mă temeam de acelaşi lucru. Îl iubisem atât de mult. Era tatăl mamei mele şi era favoritul meu din toţi care existau în lumea aceasta. Locuia în nord, între Grayling[28] şi Mackinaw Bridge[29]. Avea, cred, o proprietate de vreo douăzeci de acri. Avea cai şi biciclete de teren şi alte lucruri minunate. Mă duceam acolo şi stăteam săptămâni în şir în timpul verii şi mă lăsa să fac ce voiam. Ne duceam la vânătoare şi la pescuit şi mergeam cu trăsura şi stăteam până la miezul nopţii în fiecare seară. Apoi, într-o zi, a murit. Pe nepusă masă, s-a stins. A făcut un infarct şi a murit. Am plâns zile în şir. Tata m-a caftit groaznic din cauză că am plâns, dar nu îmi păsa. Îl iubeam pe bunicul şi el murise. Apoi, cam la o lună după ce a murit, am avut un atac de panică. Nu îmi aminteam cum arăta. Credeam că însemna că nu îl iubisem sau că îl uitasem. A fost singura dată când tata s-a dovedit de ajutor. Mi-a spus că trebuie să uiţi cum arată. Altfel, nu ai cum să înveţi să trăieşti fără ei. Uitarea este felul în care creierul tău îţi spune că e momentul să încerci să mergi mai departe. Nu să uiţi cine a fost, ci doar să continui... să trăieşti.

Becca parcă se ofilea tot mai mult.

– De ce m-a p-p-p-părăsit? De ce, Jason?

Ce răspuns poţi să dai la asemenea întrebare? Să-i spun că, dacă mă întreba cineva pe mine aş fi spus că nu fusese o alegere grozavă

[28] Oraş în Michigan.

[29] Pod suspendat care leagă peninsulele superioară şi inferioară ale statului Michigan. În prezent este al treilea cel mai lung pod suspendat din lume.

să moară în acel mod laş. Sinuciderea lui fusese un moment de confuzie, un moment tragic şi a dat peste cap vieţile atâtor oameni. La fel ca Becca şi Kate, eram şi eu furios pe Ben. Era greşit să simt astfel, nu era o dovadă de compasiune, dar era ceea ce simţeam cu adevărat. În momente ca acestea, când Becca se rătăcea în depresie, îl uram pe Ben că s-a sinucis.

– Nu ştiu, Beck. Aş fi vrut să ştiu.

Se retrase din nou în tăcere şi în cele din urmă îmi adormi în braţe. Am aşezat-o pe pat şi am acoperit-o cu păturile. Dormi toată ziua. A doua zi era luni şi când am văzut că era ora opt şi nu dădea semne că vrea să se ridice din pat, am sunat la firma de avocatură şi le-am spus că e bolnavă şi nu poate merge la serviciu. Cred că înţeleseseră când le-am spuse că era *bolnavă* pentru că nu au mai spus nimic şi nici nu au pus întrebări.

Am lăsat-o în pat când am plecat la antrenament şi am sperat că atunci când mă întorceam ea avea să fie trează, făcând ceva prin casă, dar nu s-a întâmplat aşa. Era în pat, trează, holbându-se la tavan. Mi se rupea inima pentru ea, pentru noi. Nu mai trăia deloc.

– Cred că trebuie să începi să te vezi din nou cu doctorul Malmstein, am spus eu.

Becca se uită la mine, încruntându-şi sprâncenele, apoi dădu din cap cu nepăsare.

– Tu m-ai făcut să merg când a murit Kyle. Îţi mai aminteşti? Mai ştii ce ai spus? Îţi mai aminteşti prin ce a trecut Nell pentru că nu a vrut să lase pe nimeni să o ajute?

– Lasă-mă în pace, Jason.

Vorbi clar, amărăciunea ajutând-o să fie fluentă.

– Nu, Beck. Nu pot să fac aşa ceva. Ştii că nu pot şi mai ştii că nu vreau să o fac.

– Şi ai de gând să mă duci cu forţa? mă întrebă ea.

– Dacă trebuie.

M-am aşezat pe pat în faţa ei, lăsând-o să se rostogolească departe de mine.

– Te iubesc prea mult ca să te las să-ţi faci asta, Rebecca.

Mă săgetă cu privirea; ura să i se spună Rebecca.

– S-s-stop!

– Nu. Îmi pare rău.

Am aruncat păturile de pe ea, am luat-o pe braţe şi am plecat spre baie.

Nu se împotrivi când am aşezat-o pe capacul de la toaletă, dar mă privea cu atenţie. M-am întins la duş şi am deschis robinetul, lăsând apa să curgă până se făcu fierbinte, apoi am potrivit-o.

– Ce-ce-ce faci...

Lăsă vorbele în vânt când am tras perdeaua şi apoi se trase timid înapoi când am început să trag de pe ea tricoul în care dormise.

– Nu, Jason, s-sss-stai!

Am ridicat dintr-o sprânceană în timp ce ea se smulse de lângă mine, încrucişându-şi braţele pe piept.

– Becca, ori intri la duş de bunăvoie, ori schimbăm foaia.

Ridică bărbia şi strânse din buze.

– Lasă-mă în pace!

Am oftat.

– Te iubesc, Rebecca Noura de Rosa. Nu o să te las să renunţi să trăieşti.

Ezită în momentul acela, bărbia începu să-i tremure, ochii să-i lucească, însă îşi strânse mai tare braţele pe piept şi se făcu mică într-un colţ de baie. Am tras-o de şolduri spre mine, am prins-o de talie şi mi-am apăsat buzele de obrazul ei, şoptind:

– Ultima şansă, iubito! Intri, vrei nu vrei.

Îşi puse fruntea pe pieptul meu.

– T-te rog, Jason. Dă-mi puţin timp.

– Aş fi făcut-o dacă vedeam că te străduieşti. Dar te-ai izolat complet. Nu ştiu ce altceva să fac.

– Şi atunci v-v-vrei să mă f-f-f-forţezi să f-fac d-du-duş?

– Te duc la doamna doctor Malmstein. Te poate primi într-o oră. Am verificat.

– Şi da-da-dacă refuz să merg?

– Te duc în braţe. Voi sta cu tine în birou acela câte o oră de câte ori este nevoie. Ştii că doctorul Malmstein ne-a ajutat pe amândoi. Nu tu spuneai că trebuie să vorbim despre ce se întâmplă cu noi? Acum tu ai nevoie de aşa ceva. Ai nevoie să vorbeşti cu cineva care ştie ce să îţi spună. Trebuie să faci ceva. Te rog, iubito? Pentru mine, dacă nu pentru tine?

– Te desparţi de mine dacă nu merg? şopti în maioul meu.

– Nimic din ce ai putea face tu nu m-ar face să mă despart de tine. Exceptând poate dacă m-ai înşela, dar nu cred că ai face aşa ceva.

– Niciodată. Niciodată.

Într-un final îşi ridică faţa spre mine.

– Te iu-iu-iubesc! Mai m-mmm-mult decât ori-orice.

– Atunci acceptă să fii ajutată. Te rog, Becca!

– Sunt speriată.

M-am încruntat, derutat.

– De ce?

– Că mi se va spune că e greşit să-l urăsc. Că e greşit că sunt a naibii de furioasă pe el. Vorbea printre dinţi, pregătindu-şi cuvintele cu atenţie. Mă tem că voi... ajunge ca Nell. Să mă rănesc doar ca să mai simt ceva. Câteodată vreau asta. Acum înţeleg de ce o făcea, Jason. Înţeleg.

Mi se strânse inima şi mi se puse un nod în stomac.

– Şi ai făcut-o? Te-ai tăiat?

Dădu din cap uitându-se la mine ca să ştiu că spunea adevărul.

– Nu, j-j-j-jur. Dar m-m-am gândit la asta.

– Un motiv în plus să mergi la doamna doctor Malmstein.

În acel moment, în baie nu se mai vedea decât o ghirlandă de aburi, care plutea între noi, aşternu ceaţă peste oglindă şi ne umezea hainele. Becca ezită, dar apoi se îndepărtă de mine, trase de pe ea tricoul, apoi lenjeria intimă şi intră la duş. Am răsuflat uşurat în momentul în care începu să se spele pe cap.

Poate va fi bine. Poate.

* * *

Jason
Iulie

Făcea progrese lente. Se ducea la doamna doctor Malmstein o dată pe săptămână şi eram convins că acolo vorbea cel mai mult, pentru că abia vorbea cu mine sau cu oricine altcineva. Când o făcea, vorbea fără să se bâlbâie, dar asta nu era ceva încurajator.

Scria din nou, ceea ce era o uşurare. Cel puţin se exprima. Începusem ultimul an de facultate, iar ea începu în ritmul ei obişnuit, dar părea mai degrabă automatism, o făcea din obişnuinţă.

Nu mai făcusem sex din ziua înmormântării lui Ben. Nu voiam să o forţez, să pun presiune asupra ei sau să o grăbesc. Înnebuneam de dorinţă, dar ştiam că ea suferea şi încercam să fiu înţelegător. Nu spuneam nimic, nu încercam să aţâţ nimic. Petrecea încă foarte mult timp în lumea ei majoritatea timpului, iar când o provocam răspundea numai strictul necesar.

M-am trezit într-o dimineaţă cu mult înainte de ivirea zorilor. Lumina cenuşie era cernută de draperiile deschise, dinspre stradă. Becca dormea lângă mine, cu părul răvăşit în valuri brune pe perna albă, cu trăsăturile liniştite, măcar de această dată. Stătea pe spate, cu faţa întoarsă spre mine, respirând lin şi regulat, pieptul ridicându-i se şi coborând uşor. M-am rostogolit pe o parte, cu faţa la ea şi mi-am pus uşor mâna pe abdomenul ei, doar pentru o clipă, apoi am mângâiat-o uşor pe maxilar. Tresări, dar nu se trezi. M-am tras cu sfială mai aproape de ea, astfel încât picioarele mele să le atingă pe ale ei pe sub pături şi mi-am lăsat mâna să cutreiere pe braţul ei, pe sub mâneca tricoului, apoi pe coapsă. I-am ridicat puţin tricoul, avid să-i simt pielea, să-i simt căldura. I-am dezmierdat şoldul, apoi am urcat spre coaste.

Am auzit că îşi schimbă ritmul respiraţiei şi m-am uitat în ochii ei.

– Nu te opri, murmură ea.

– Îmi pare rău, nu am vrut să te trezesc.

Mâna îmi îngheţă pe şoldul ei.

– Este în regulă. Atinge-mă... atinge-mă în continuare. L-l-la fel cum ai făcut-o. Te rog.

Se rostogoli ca să se încline spre mine.

– Nu vreau să... încep nimic dacă tu nu eşti pregătită.

Îşi puse mâna în a mea şi am văzut lacrimi în ochii ei.

– Am crezut... am crezut că nu m-mă mai v-v-v-vrei. Pentru că sunt cu min-min-minţile v-v-vraişte.

Am simţit cum o dogoare sărată îmi ardea ochii. O viaţă întreagă de condiţionare împiedica lacrimile să curgă.

– Iubito. Nu... nu. Nu e adevărat... Am crezut că tu nu vrei. Am inspirat adânc şi m-am adunat. Ai suferit. Nu am crezut că vrei.

– Nu-nu ştiu. Probabil că nu.

Îşi înfipse degetele în mine şi făcu palmele noastre îngemănate să alunece pe abdomenul ei.

– Dar acum am nevoie de tine. Am nevoie să ş-ştiu că încă m-mă v-vrei.

De obicei, în acel moment ar fi preluat controlul. Îmi plăcea mult când făcea aşa, când îmi arăta cu o dominaţie atât de pătimaşă cât de mult mă dorea, cât de mult mă iubea. Era atât de sfioasă, de decentă în majoritatea celorlalte situaţii, încât atunci când se dezbrăca de inhibiţii în dormitor mă înnebunea.

De data aceasta mi-am dat seama că avea nevoie de altceva. Avea nevoie de mine să-i arăt drumul înapoi, spre noi.

Am început cu un sărut. M-am apropiat mai mult de ea şi stăteam faţă în faţă. Nu peste ea, ci faţă în faţă, din lateral. Buzele îmi alunecau pe maxilarul ei, trecură pe nesimţite spre colţul gurii şi am sărutat-o mai întâi acolo. Oftă uşor şi îşi ţinu respiraţia, cu o mână aşezată peste coastele mele şi cu cealaltă ascunsă între noi. I-am atins uşor buzele, mătasea ei topindu-se peste cutele mele crăpate, aspru peste catifelat. Căldura şi umezeală îmi întâmpinară buzele, iar eu, prelungind cât de mult momentul, am făcut buzele noastre să se apropie, sigilându-le în sărut.

Nu-mi răspunse la sărut; stătea precum o stană de piatră lângă mine şi mă lăsa să o sărut, mă lăsa să îi cercetez cu limba buzele uşor întredeschise. M-am tras uşor înapoi, i-am cuprins faţa în palme şi am sărutat-o din nou, mai adânc de data aceasta, cu mai mult curaj. Degetele ei îmi intrară în piele şi începu, în sfârşit, să-şi mişte buzele odată cu ale mele, se deschise sărutului meu şi începu să răspundă la el.

Am împins-o uşor pe spate şi am urmat-o, astfel că eram acum aplecat deasupra ei. Îşi răsfiră o palmă pe spatele meu, iar cu cealaltă mă prinse de ceafă şi începu să mă sărute.

Disperarea începu să clocotească în mine, dar am înăbuşit-o, o ţineam sub control. Cenuşiul din cameră înflori în roz înceţoşat şi încă ne sărutam, la fel cum o făceam pe vremea când nu depăşisem limitele. O sărutam şi puneam toată dragostea mea în sărutul acela,

toată ardoarea mea. O sărutam ca să îi arăt cât de mult îmi lipsise. Fusese acolo fizic, dar lipsise emoţional. Acum se întorcea la mine şi o sărutam de bun-venit.

Degetele ei mi se prinseră în păr şi mă zgâriau pe spate. Apoi, pulpa ei se furişă în jurul piciorului meu şi veni momentul să depăşim din nou limitele. I-am ridicat tricoul, mi-am dezlipit buzele de ale ei ca să fac loc ţesăturii de bumbac să treacă printre noi şi apoi peste capul ei, ca să o pun deoparte. Nu era nimic dedesubt, doar carne încordată, plină de fermitate, oacheşă. Sfârcuri răsărite şi linie curbă de la sân spre şold, sâni îmblânziţi de gravitaţie de o parte şi de alta a corpului, grei, cu areole mari, cercuri mai închise la culoare decât pielea. Mă ţinea cu amândouă mâinile de ceafă în timp ce eu îi lăsasem un sărut pe umăr, iar apoi am alunecat cu buzele pe pielea ei, spre rotunjimea unui sân. I se opri respiraţia, iar eu am continuat ce făceam. Mi-am târât limba peste sfârcul ei împietrit şi am simţit cum înfloreşte sub buzele mele, cum stătea erect în bătaia răsuflării mele. Cu degetul mare i-am mângâiat şi celalalt sfârc până deveni şi el erect, l-am încercuit şi apoi l-am zgâriat uşor cu unghia, în timp ce pe celălalt îl pişcam cu buzele şi cu dinţii.

– Jason... respiră ea.

Nu eram sigur ce mă implora să fac.

– Spune-mi ce vrei să fac, iubito.

– Dă-mi mai... m-m-mult.

Îşi freca pulpele de ale mele.

– Dă-mi... arată-mi... mai mult.

Buzele îmi alunecară spre sânul celălalt, ca să îl scald în săruturi, dezmierdându-i sfârcul cu buzele. Apoi coborâră. Îi sărutam locul dintre sâni, partea inferioară, după care am alunecat mai jos. I-am sărutat abdomenul deasupra buricului, fiecare şold. Apoi am coborât, din nou.

Am ştiut momentul în care ea îşi dădu seama care erau intenţiile mele, deoarece îşi depărtă genunchii şi mă încadră în V-ul alcătuit de coapsele ei. Îşi despărţi picioarele ca să mă invite, dornică de ceea ce aveam să îi dăruiesc. Voia să simtă, să evadeze, să părăsească pentru o perioadă această planetă, să uite de ea pe aripile extazului.

Aşa că exact asta plănuisem să-i ofer. Val după val de evadare, până când mă implora să mă opresc.

I-am înşirat săruturi uşoare ca o pană pe coapsă, apoi am urcat spre genunchi, am traversat spaţiul liber şi i-am sărutat celălalt genunchi, i-am simţit cu limba interiorul piciorului până la adâncitura dintre şolduri. Îşi arcui lin spatele, o încurajare mută. Am sărutat locul sensibil, mi-am făcut loc cu limba, după care am alunecat înăuntru. Gemu de încântare, strângându-mi capul în mâini. O sărutam acolo fără să mă grăbesc, dezmierdându-i cu gura clitorisul, jucându-mă cu el cu limba, pe care apoi o plimbam de jos în sus şi apoi în cerc. Când începu să se împingă încordată sub mine am început să fur săruturi prelungi de pe cutele ei, apoi, treptat, am intensificat ritmul, până când am simţit-o din nou înflăcărată sub mine.

Şi atunci am încetinit.

Îşi împleti degetele în părul meu şi mă trase spre ea.

– Te rog, Jason. Te rog.

Şi i-am oferit. Am lăsat gura şi limba să-şi acordeze ritmul după al ei, şoldurile i se ridicară de pe pat, iar gemetele deveniră strigăte scâncite pe măsură ce orgasmul se intensifica. Când îmi zdrobi capul cu coapsele ei, mi-am strecurat degetele între trupurile noastre şi i-am cercetat deschizătura, găsind acolo o căldură umedă.

Am simţit o oarecare rezistenţă caldă, aşa că am împins uşor.

– Greşit... locul greşit, murmură, cu respiraţia tăiată de surprindere şi aproape râzând.

– Vai, vai... Doamne, îmi pare rău.

– Nu... nu te opri. E... îmi p-place.

Am îngheţat. Era ceva ce nu discutasem şi nu încercasem niciodată.

– Eşti sigură?

– Doamne, sigur că da! Nu te opri. Mai mult. Tot... Totul. Mai mult.

Mă jucam cu limba pe clitorisul ei, iar ea se arcui puternic, scâncind. Cu blândeţe şi codit, i-am încercat cu degetul mijlociu intrarea strâmtă. Becca gemu şi îşi schimbă poziţia şoldurilor, împingând înapoi. Semn încurajator. Am introdus treptat, fin, degetul, nu împingând, doar cât să testez rezistenţa. Scânci, apoi

gemu cu gura larg deschisă pe măsură ce eu îmi insinuam degetul treptat în deschizătura ei din spate. Gura mea nu se dezlipise de clitorisul ei, încetinind şi crescând ritmul în timp ce ea se împingea în mine, făcând ca degetul meu să alunece mai adânc în ea. l-am simţit muşchii contractându-se în jurul degetului meu mijlociu ce stârni valuri constrictoare şi o făcu să strige, aproape sufocat, dar apoi sunetul deveni tot mai plin, mai strident pe măsură ce era tot mai copleşită de orgasm. Şi a avut un orgasm, apoi încă unul şi încă unul. Cu fiecare contracţie a muşchilor ei, degetul meu intra mai adânc şi, cu fiecare centimetru pe care îl înaintam, ea îşi depărta tot mai mult picioarele şi îşi cobora şoldurile. I-am scăldat cutele cu o poftă pătimaşă, fără să mai încetinesc de la al doilea orgasm. Şoldurile Beccăi se liniştiră şi strigătele scâncite se mai domoliră pe măsură ce orgasmul era în descreştere, dar intensitatea lor crescu din nou curând odată cu cel de-al treilea punct culminant care puse stăpânire pe ea. Gâfâia şi abia dacă mai putea geme după ce trecu şi al treilea val de extaz.

– Am nevoie... de t-tine.

Becca mă trase în dreptul ei şi îşi zdrobi buzele de ale mele.

– Îţi simţi gustul?

– Da...

– Îmi place gustul tău.

– Înăuntru...

Becca bâjbâia încercând să mă dezbrace de lenjeria intimă, împingând-o până ce în final am dat-o jos împreună.

– Te... te vreau. În m-mmm-mine.

Am alunecat peste ea, ridicându-mă uşor ca să o pot privi şi găsindu-mi echilibrul în faţa deschizăturii ei.

– Te iubesc.

O priveam fix în ochii ei negri.

– P-p-promiţi? Îmi prinse buza de jos între dinţi şi trase uşor. P-pe v-wv-vecie?

– Şi ceva mai mult după aceea.

Îi pătrundeam căldura umedă în timp ce vorbeam, iar ea icni şi avea gura deschisă ca într-un ţipăt mut.

Rămase nemişcată, tremurând, căutându-mi privirea, suflarea rămânându-i în plămâni.

– Încă o dată. C-Cred că... o să m-mai am un orgasm.

– Bine. Dă-ţi drumul, iubito.

Trupul ei se mişca lipit de al meu, ridicându-şi şoldurile spre ale mele, lăsându-mi urme pe umeri cu unghiile, coborând scrijelindu-mi spatele până la fund, trăgându-mă înspre ea cu putere, mai mult şi mai mult. Am rezistat eforturilor ei de a-mi creşte ritmul, intrând încet, ieşind şi mai încet, mişcându-mă lin, fiecare mişcare, fiecare avântare tandră fiind o declaraţie de dragoste.

Nu ne dezlipiserăm ochii unul de la celălalt.

Îşi încolăci picioarele în jurul taliei mele şi se arunca plină de însufleţire asupra mea, în cele din urmă întrerupând fluxul din priviri pentru a-şi îngropa faţa în umărul meu, în timp ce se cutremura înfiorată. Începuse să plângă în timp ce se elibera, mişcându-se pătimaş, hohotind, zâmbind printre lacrimi, primul zâmbet după zile întregi, trăgând de mine, prinzându-se cu nesaţ de mine, rostindu-mi numele.

Încă sub mine, fără vlagă, Becca inspiră adânc pe nas şi îmi dezmierda trăsăturile cu dosul degetelor.

– Este rândul tău.

Şi atunci m-am lăsat purtat de moment. Mă secunda avântare după avântare, atârnându-se de gâtul meu, lăsând şoldurile să se macine unul de celălalt, trupurile să ne răsune, buzele să ni se ciocnească stângaci în săruturi gâfâite. Mi-am pierdut complet controlul, iar ea trăi orgasmul împreună cu mine. M-am eliberat înăuntrul ei, flux după flux ce o umplea, după care m-am lăsat pe ea cu toată greutatea. Ştiam că îi plăcea să fac asta, după.

Ne luă somnul, iar ea îşi plimbă uşor degetele prin părul meu.

– Te iubesc, Jason.

Şopti vorbele în liniştea care ne înconjura şi părea să fie Becca mea de dinainte de evenimentele din acea zi de aprilie.

* * *

Becca

Greutatea trupului lui Jason se simţea minunat peste mine, era ancora mea în prezent. Ritmul respiraţiei i se schimbă, iar noi ne-

am rostogolit împreună într-un cotidian familiar. Mă cuprinse în tihna braţelor lui, trupul său cald şi muşchii fermi oferindu-mi adăpostul potrivit.

Era pentru prima dată în săptămâni când mă simţeam lucidă şi cât de cât bine.

Şi atunci mi-am dat seama: nu mai luasem pastila de contracepţie din nouă aprilie, ziua în care l-am găsit pe Ben.

Becca
CAPITOLUL 16
Secrete şi dezvăluiri
Septembrie

Eram gravidă. Eram sigură. Nu făcusem niciun test şi nici nu fusesem la vreun doctor, dar ştiam. Ciclul îmi întârziase şapte săptămâni, sânii îmi erau sensibili şi îmi era rău dimineţile. E adevărat că Jason mă privea cam ciudat când o zbugheam în baie, dar nu credeam că ştie, nici măcar nu cred că bănuia.

Aveam atacuri de panică în fiecare zi. De una singură, în baie la şcoală, între elevi la centrul pentru meditaţii, tremuram în tăcere şi nu puteam respira.

Gravidă.

Adică aşteptam un copil? Un omuleţ? Nu. Nu.

Nu ştiam cum să mă descurc.

Dacă Jason nu va şti ce să facă în situaţia asta? Cum să se poarte cu mine gravidă fiind? Dacă mă părăsea? Făceam încă terapie pentru moartea lui Ben... sinuciderea lui. Din punctul acesta de vedere eram de la o zi la alta mai bine, mă simţeam tot mai puţin fragilă. Nu mai simţeam nevoia să evadez şi începusem să vorbesc mai mult. Încă mă mai bâlbâiam când vorbeam, ceea ce mă scotea din minţi. Eram exact ca în liceu, practic, înainte de Jason.

Era în flăcări pe terenul de fotbal. Mă duceam la toate partidele şi stăteam pe margine cu prietenele celorlalţi jucători, făcând galerie băieţilor în albastru şi galben. Vânătorii de talente profesionişti adulmecau în preajma lui, în special cei de la New Orleans şi Dallas. Vedeam aceeaşi persoană de la New Orleans la fiecare partidă în care juca Jason şi chiar a vorbit cu Jason de câteva ori. Ştiam că gândul că ar putea juca împreună cu Drew Brees îl încânta pe Jason mai mult decât ideea de a fi alături de alţi coordonatori de joc din liga naţională.

Trebuia să-i spun. Trebuia. Dar mai întâi trebuia să fiu sigură. După ultima oră de curs am cumpărat patru truse diferite de teste de sarcină, le-am luat acasă şi m-am aşezat pe toaletă holbându-mă la primul dintre ele. În cele din urmă, am tras adânc aer în piept, mi-

am dat pantalonii jos, am făcut pipi la capătul la care trebuia, am pus testul deoparte şi m-am spălat pe mâini.

Îmi priveam în oglindă reflexia palidă, aşteptând. Am ridicat testul şi mă zgâiam la cutie.

Terogfăsănufiugravidă... Terogfăsănufiugravidă...

Cruce albastră: gravidă.

Rahat. La naiba. Rahat.

Simţeam cum plămânii mi se contractau şi mi se dilatau, absorbind aerul şi eliberându-l mult prea repede. Intram în panică. M-am răzbunat cu stângăcie pe capacul de la toaletă, trântindu-l cu putere jos ca să mă pot aşeza pe el cu capul între genunchi, încet, după minute lungi de respiraţie adâncă forţată, am reuşit să mă liniştesc.

Apoi îmi sună telefonul.

– Alo?

Gâfâiam încă.

– Salut, Becca? Rachel Hawthorne la telefon.

– Bună ziua, doamna... vreau să spun Rachel. Ce mai faci?

Am încercat să nu intru în panică şi mai tare, dar nu înţelegeam de ce altfel m-ar fi sunat dacă nu să-mi dea veşti proaste.

– Sunt bine. Nell te-a mai sunat zilele acestea?

Pulsul şi respiraţia se apropiau din nou periculos de mult de limita a încă unui atac.

– N-nu. Nu mai ştiu nimic de ea de câteva luni. Am sunat-o, dar mi-a intrat căsuţa vocală şi n-nu m-m-a sunat înapoi.

Am încercat să respir adânc, dar nu m-a ajutat să încetinesc ritmul.

– De ce? Ce... ce s-a întâmplat?

– Păi, s-a întors acasă pe nepusă masă. Ne-am trezit cu ea de dimineaţă. E... nu ştiu ce să spun, Becca. Mă îngrijorează, dar ea spune că e bine. Mă întrebam dacă nu ai putea veni aici să vorbeşti cu ea. Să vezi dacă o poţi face să-ţi spună ce se întâmplă.

– Ce c-crezi că n-nu e-n re-regulă?

– Ca să fiu sinceră, nu sunt sigură, spuse Rachel. Eu doar... nu cred că ar fi apărut aşa din senin dacă nu ar fi ceva la mijloc.

– Am două teste importante mâine di-mmm-mi-dimineaţă, am spus, dar p-ppp-pot veni să o v-v-văd după aceea, bine?

– E o idee bună, mulţumesc, Becca.

– Dă-mi de ştire dacă ap-apare ce-ce-ceva.

– Aşa am să fac. Ne vedem mâine, atunci.

– Bine, la revedere, Rachel.

Am închis şi am aşezat telefonul lângă mine, făcându-mi acum griji pentru Nell.

Şi eram şi gravidă.

Am ascuns celelalte teste, deoarece nu eram pregătită ca Jason să le vadă, apoi l-am aruncat pe cel folosit în lada de gunoi de la bucătărie, îngropându-l bine şi acoperindu-l. Apoi, impulsionată de speranţa că primul fusese greşit, le-am scos pe celelalte din ascunzătoare şi am făcut al doilea test, m-am spălat pe mâini şi am aşteptat.

Două linii roz: gravidă

Al treilea test... gravidă.

Al patrulea test... gravidă.

Le-am aruncat pe toate şi am aruncat punga la container. La nivel raţional, ştiam că Jason nu mă va părăsi, cu atât mai mult dacă eram gravidă. Dar... una îmi spunea mintea şi altceva îmi spunea inima. Frica era frică şi mă paralizase, făcându-mă incapabilă să-i spun.

Fără prea multă tragere de inimă am încercat să învăţ până când Jason veni acasă de la serviciu. Intră în casă îmbrăcat în pantaloni scurţi kaki, ghete Timberland, bătucite şi pătate de iarbă, un tricou de culoare verde neon, cu mânecile tăiate şi inscripţionat Bobs quality landscaping and snowremoval[30]. Pe cap avea o şapcă de baseball de la Universitatea din Michigan, purtată invers, cu numărul lui cusut cu fir galben şi căştile atârnându-i pe tricou, unde le trăsese de sub buzunarele pantalonilor. Mirosea a iarbă, transpiraţie, benzină, ulei şi era murdar din cap până-n picioare. Era mânjit cu noroi pe frunte şi pe obrazul drept, mâinile îi erau aproape negre de praf, ulei şi fire de iarbă, iar tricoul era leoarcă de transpiraţie. Era extraordinar de sexi.

[30] Firma de amenajări de grădini şi deszăpeziri de calitate a lui Bob.

Euforia revederii bărbatului meu care arăta de-a dreptul obraznic după o zi de muncă nu dură decât o clipă, după care am revenit în cruda realitate.

Jason observă probabil că mă schimbasem la faţă.

– Hei, iubito. Ce s-a întâmplat?

Am ales răspunsul simplu.

– Nell a venit acasă din s-sss-senin. Rachel e îngrijorată din cauza ei.

Jason se încruntă.

– Asta e tot ce a spus?

Îşi aşează iPhone-ul şi căştile pe masă lângă portmoneu şi şapcă.

– Cam da.

Mi-am pus cărţile deoparte, m-am ridicat şi l-am sărutat, gustându-i transpiraţia de pe buza de sus.

– M-am gândit să mă duc pe acolo m-m-mâine d-d-după-masă d-după teste.

Secretul meu îmi apăsa sufletul ca o piatră de moară, dar nu eram în stare să scot niciun cuvânt.

– Te duc eu cu maşina, atunci, spuse Jason din baie, în timp ce se dezbrăca.

Stăteam în cadrul uşii, privindu-l cum îşi dădea hainele jos, admirând cum pielea lui bronzată i se mula pe muşchii văluriţi.

– Ai ore şi două servicii, aşa-i?

– Mda, dar asta este mult mai important, nu-i aşa?

Am ridicat din umeri.

– Poate. Ce ştiu este că Nell a picat acasă ca din s-s-s-se-senin, iar Rachel îşi face griji să nu se fi întâmplat ceva. Nu ştiu s-s-si-sigur dacă e aşa.

Jason intră sub jetul aburind şi în secunda următoare, apa de lângă scurgere se făcu maro.

– Adevărat. Ia camioneta de la şcoală. Găsesc eu cu cine să merg şi să vin de la serviciu.

Mă fulgeră o dorinţă bruscă, dorinţa de a-i simţi mâinile, buzele, căldura trupului; pentru prima dată de când eram împreună mi-am înăbuşit dorinţa. Am alungat-o şi am plecat de acolo, lăsându-l să facă duş. Ştiam ce avea să se întâmple dacă aş fi cedat acelei dorinţe.

Aş fi fost absorbită în acea strălucire emoţională de după şi i-aş fi spus.

Deocamdată, acesta era secretul meu. Aveam nevoie să îmi dau seama ce simţeam, pe lângă sentimentele clare de panică oarbă. Eram bucuroasă? Eram supărată? Chiar voiam, în adâncul sufletului meu, să fiu mamă? Eram în vreun fel pregătită?

Un lucru era sigur: nu mi-a trecut niciodată prin cap să renunţ la copil.

Pe el. Pe ea. Nu sarcina.

Pe el sau pe ea.

* * *

Testele trecură ca vântul. Cunoşteam materia atât de bine, că, la un moment dat, în mintea mea era un vârtej de mii de gânduri şi întrebări, aşa că doar o parte din minte mai era preocupată de teste. Am plecat din amfiteatru şi mă îndreptam spre casa familiei Hawthorne, conducând dusă pe gânduri, cu radioul oprit, corpul şi mintea pe pilot automat, restul ce mai rămăsese din minte căzut în meditaţie.

O oră şi jumătate mai târziu, parcam pe aleea circulară din faţa casei familiei Hawthorne, unde nu era nimeni. Uşa era încuiată şi nimeni nu-mi răspunsese deşi bătusem şi sunasem de nenumărate ori. Am ocolit casa, ştiind că deseori Rachel asculta muzică atunci când gătea şi nu auzea dacă era cineva la uşă. Când am ajuns în spatele casei, m-am oprit şocată. O bucată de placaj acoperea uşa glisantă, de sticlă de la curtea interioară sau, mai bine zis, acoperea locul unde fusese odată sticlă. Mă uitasem în casă, dar nu am văzut decât întuneric şi faptul că nu era nimeni. Când mă îndepărtam de casă, am privit întâmplător în jos, pe aleea din piatră cubică şi mi-a stat inima. Am văzut pete împroşcate de culoare maro-închis care duceau spre casă şi care dispăreau în iarbă spre curtea interioară.

Familiile Hawthorne şi Calloway locuiau lângă un lac privat, dincolo de care erau întinderi mari de câmpuri cu iarbă şi pădure. Un drum de ţară şerpuia spre pădure şi ştiam că Nell obişnuia să alerge de la casa ei pe acel drum de ţară kilometri întregi, până când începea lanul de porumb al domnului Farrell, de unde intra prin

fâşia subţire de pădure şi acrii întregi de iarbă până la genunchi care creştea în spatele casei ei.

Punctele maro erau sânge uscat. Cine sângerase? De ce? Unde era toată lumea?

I se întâmplase ceva lui Nell? Făcuse... îşi făcuse ceva? Nu eram sigură dacă voiam să aflu.

Bâjbâiam în poşetă după telefon şi am început să caut la contacte numărul de telefon al lui Rachel Hawthorne. Am format şi ţineam telefonul la ureche cu o mână tremurândă în timp ce mă întorceam pe aleea din faţa casei.

– Alo?

La telefonul lui Rachel Hawthorne răspunse domnul Hawthorne şi părea distru.

– Domnul Hawthorne? E B-B-Becca.

– Becca?

Părea confuz şi pierdut.

– Becca de Rosa, prietena lui Nell.

– Ah, da. Firește... îmi cer scuze. Sunt... suntem... Nell e la spital, Becca.

În fundal auzeam fragmente din anunţurile făcute prin difuzoarele de spital.

– Ce-ce s-a întâmplat?

– A... se opri brusc şi părea să asculte o altă voce din fundal. Da, ai dreptate, Rach. Becca. Vino la spital. O să... îţi voi... o să îţi explicăm după ce vii aici. E la Terapie intensivă, camera unu-patru-unu. Acum suntem în sala de aşteptare.

– Vin-vin a-acolo r-r-repede.

Am închis brusc fără să mai ţin cont de formalităţi şi să spun *la revedere*.

Eram deja în camioneta lui Jason, demarând în trombă, conducând nesăbuit, simţind lacrimile ca nişte ghimpi în ochi şi fierbinţi pe obraz. Simţeam că mă rup de durere. L-am sunat pe Jason.

Aparatele de tuns iarba bubuiau asurzitor în fundal, suflantele şi aparatele de smuls buruieni făceau o gălăgie infernală.

– Hei, Beck, urlă Jason în telefon, ca să acopere zgomotul. Ai vorbit cu Nell?

– E-e în s-s-spi-spital. N-nu ştiu d-de ce. S-s-a întâmplat ce-ceva. Ce-ceva r-rău.

Mă înecam în lacrimi şi în hohotele aproape isterice şi de-abia mă înţelegeam eu pe mine.

Jason nu păru însă să aibă această problemă.

– Rahat! La naiba! Bine, ne vedem acolo. Stai puţin, la care spital?

Nu întrebasem.

– N-nu ş-şşş-ştiu... n-nu am...

Jason mă întrerupse.

– Dacă s-a întâmplat la ei acasă, atunci cel mai apropiat ar fi Genesee Regional.

Am auzit un bip anunţând că primisem un mesaj. Am luat telefonul de la ureche şi am văzut un mesaj de la Rachel care confirma bănuiala lui Jason.

– Rachel t-t-tocmai mi-a t-t-trimis un m-m-mesaj. E la Gen-Genes-s-sss-s... la d-d-dracu!

Am izbucnit frustrată, scoţând cuvintele printre dinţi. Ultimul lucru de care aveam nevoie în momentul acela era să mă bâlbâi.

– Cum... ai... spus... tu.

M-am forţat să vorbesc rar şi clar.

– Am înţeles, iubito. E în regulă. Respiră, bine?

– Încerc.

Avusesem nevoie şi de ultimul dram de concentrare ca să pot fi coerentă.

– Te iubesc. Voi fi cu tine, indiferent ce se întâmplă. Va fi bine.

– Bine.

Două silabe, dar ce minciună. Nu avea cum să fie bine.

Am pus telefonul lângă mine şi m-am concentrat pe condus şi să respir rar şi adânc.

La spital i-am găsit pe Jim şi pe Rachel Hawthorne stând unul lângă celălalt, iar vis-a-vis de ei erau domnul şi doamna Calloway, Robert şi Theresa. Ei de ce erau acolo?

Rachel mă văzu prima, se repezi la mine şi mă cuprinse în braţe. Se trase apoi uşor înapoi şi probabil că îmi citi frica în ochi.

– Nu este ceea ce te gândeşti, Becca. Nu e... ea nu... nu şi-a făcut rău. Nu ca... nu ca Ben.

Am sughiţat de uşurare.

– Va fi bine.

– C-ce s-a întâmplat? De ce e spartă uşa voastră de sticlă?

– Vino şi stai aici, spuse Rachel cu blândeţe, dar fermă arătându-mi un scaun.

Sandalele mele scârţâiau pe gresie; simţeam scaunul de plastic tare şi rece sub pulpe. Rachel îmi luă mâinile în ale ei şi am ştiut atunci, că, indiferent ce auzeam, avea să fie îngrozitor.

– S-s-spune-mi odată!

– A pierdut sarcina aseară.

Nu am răspuns. Nu am reacţionat. Era clar că nu auzisem bine.

– Cum? A... făcut ce?

Rachel îşi trase nasul, iar Jim Hawthorne se întinse spre ea din partea cealaltă ca să îi pună mâna pe umăr.

– Era însărcinată, spuse Rachel. A plecat să alerge şi... a pierdut copilul. A pierdut mult sânge, prea mult sânge. Va fi bine, dar dacă nu ar fi găsit-o Colton atunci când a făcut-o, ar fi putut... of, Doamne...

Eram atât de şocată încât aş fi căzut din picioare dacă nu aş fi stat deja pe scaun.

– Colton? Colton Calloway?

De ce ar fi găsit-o Colton? Doar locuia la New York... şi atunci îmi pică fisa.

– Stai puţin... el-el e tatăl? am întrebat.

– Da.

Rachel dădu din cap, iar părul ei blond săltă şi străluci în lumina aspră fosforescentă.

Robert şi Theresa stăteau pe rândul de scaune de peste drum de noi, pe feţele lor citindu-se nelinişte, confuzie, teamă, îngrijorare. M-am uitat spre ei; nu-i cunoşteam deloc. Robert Calloway era congresman aşa că stătea mai mult în Washington D.C. Nu ştiam cu se ocupa Theresa, dar şi ea era plecată mult. Copii fiind, nu prea ne-am petrecut timpul pe la familia Calloway. Când Nell şi cu mine eram mici şi ne jucam cu Kyle, făceam asta de obicei la Nell acasă, aşa că Robert şi Theresa erau pentru mine nişte străini. Robert era înalt, cu spatele lat, era uşor rotunjit în dreptul burţii, solid şi cu trăsături dure, păr grizonant şi ochi albaştri strălucitori, pe care îi

moştenise şi Colton. Theresa aducea mai mult cu Kyle, zveltă, îngrijită, trăsături clasice, frumoase şi ochi bruni, aşa cum fuseseră şi ai lui Kyle.

– Colton şi Nell... am început eu să spun sperând că propoziţia se va completa de la sine.

– Presupun că au dat unul peste celălalt în New York, spuse Rachel. Nu ştiu exact mai mult decât atât. Totul s-a întâmplat atât de repede. Nell a venit ieri dimineaţă devreme. Probabil a prins o cursă de noapte de la New York, pentru că a intrat pe uşa noastră la şapte dimineaţa. Era... obosită. Nu somnoroasă, vreau să spun că părea... epuizată emoţional. Extenuată, îngrijorată. Mi-a spus că nu voise decât să vină puţin timp acasă şi că totul era bine. Nu am crezut-o, deoarece o cunosc pe Nell. Ştiu când ascunde ceva. Am urmărit-o ascunzându-mi totul atâta timp... dar nu voia să vorbească cu mine. A stat aproape toată ziua la ea în cameră. Şi apoi târziu, pe la ora nouă, a spus că se duce să alerge puţin. Nu plecase decât de vreo douăzeci de minute când uşa de la intrare s-a trântit de perete. M-am speriat atât de tare, încât am spart un pahar. Era Colton. Era... se purta ca un nebun. Era supărat şi mă întreba unde era Nell, deoarece o căuta. I-am spus că se dusese să alerge pe lângă ferma Ennis şi a plecat după ea. Apoi... s-a întors cu ea... pe braţe. Dumnezeule, era... era plină de sânge. Pe bluza lui şiroia tot sângele ei. Îi curgea dintre picioare. Ştiam... ştiam. Am pierdut două sarcini înainte să o am pe Nell. Ale mele... ale mele nu au fost atât de grave. Dumnezeule... draga mea fetiţă.

Rachel se scutură de plâns şi se întoarse în braţele soţului ei.

Ce se va întâmpla cu mine? Acesta fusese primul gând care-mi trecu prin minte când Rachel se opri din povestit.

– Pot-pot să o v-văd?

– Trebuie să întrebi o asistentă, răspunse Jim. Nu ştiu dacă s-a trezit încă.

Asistenta din spatele ghişeului mă informă că Nell se trezise şi că puteam să o văd dacă Nell voia acest lucru. Am urmat-o pe un hol lung, uitându-mă la numerele de pe uşi, apropiindu-ne tot mai mult de 141. Mai multă lume era adunată ciorchine în dreptul unei uşi, în linişte. Mi-am dat seama că erau în dreptul salonului lui Nell. Apoi, pe măsură ce mă apropiam, am auzit de ce.

Cineva cânta la chitară, acompaniindu-se cu o voce joasă, masculină. Nu înţelegeam cuvintele încă, dar melodia era răvăşitoare. Un cântec de leagăn curat, improvizat, cu acorduri simple, care se repetau într-un refren ce-ţi lumina sufletul. M-am îmbrâncit printre asistente, doctori şi pacienţi până când am putut să văd în cameră. Colton şedea lângă patul lui Nell, cu chitara în braţe, capul într-o parte, cu ochii mijiţi, cu muşchii gâtului încordându-se în timp ce cânta şi bicepşii pulsând în timp ce ciupea corzile chitarei. Vocea îi era atât de hipnotică, plină de suferinţă autentică, încât am simţit efectul cântecului cât se putea de real, ca o forţă palpabilă care îmi învălui trupul în timp ce ascultam.

Tu ai visat?
Tu ai avut un suflet?
Cine ai fi putut săfii?
N-ai cunoscut vreodată braţele mele,
N-ai cunoscut vreodată braţele mamei tale,
Copil al meu, copile.
O să visez eu în locul tău,
O să respir eu în locul tău,
O să-i pun întrebări lui Dumnezeu în locul tău,
O să-mi agit pumnii şi-o să ţip şi-o să plâng în locul tău.
Cântecul ăsta e pentru tine,
E tot ce am.
El nu-ţi dă un nume.
El nu-ţi dă un chip.
Dar e tot ce am eu de dat.
Toată dragostea îmi e în vorbele pe care le cânt,
În toate notele chinuite ale chitarei mele.
Copil al meu, copile,
Tu nu te-ai dus,
Fiindcă nici n-ai fost vreodată.
Dar asta nu înseamnă
Că ai plecat neiubit.
Nu înseamnă că ai fost uitat,
Tu nenăscut copil al meu, copile,
Cu cântecul ăsta,

Te îngrop.
Cu cântecul ăsta,
Te jelesc.

La ultimele acorduri lovi corzile chitarei cu putere şi sunetul se prelungi, lăsă apoi capul în piept, iar umerii începură să se scuture. Cântecul îmi reaminti de ceea ce creştea în mine, exact ceea ce Nell pierduse, exact ceea ce Colton pierduse. M-am înecat din cauza lacrimilor şi am tuşit. Colton se întoarse şi deschise ochii, părând surprins să vadă atâta lume adunată la uşă. Nu mă văzu sau poate nu mă recunoscuse. Se întoarse spre Nell care încercă anevoios să se dea jos din pat, târând după ea tuburi şi cabluri şi fire de monitoare. Se caţără în poala lui Colton, agăţându-i-se de gât, plângând atât de tare încât te durea sufletul dacă te uitai la ea. Trupul i se cutremura fără control, iar plânsetul ei era puternic, hohote răguşite, strigăte înăbuşite în camera aceea mică, în care se auzeau sunetele constante ale monitorului cardiac.

Am recunoscut modul în care se agăţase de Colton, de parcă era singurul lucru care putea să o ţină cu picioarele pe pământ, singurul lucru care o împiedica să se sfâşie. O ţinea în braţe delicat, mângâind-o pe spate cu familiaritate şi tandreţe mâhnită. Puteam să văd cât de mult o iubea după cum îi dădu cu degetele la o parte părul din ochi, cum nu îi şoptea vorbe goale de consolare, după felul în care abia o atingea, dar lăsa iubirea să spună mai multe. Am plecat din dreptul uşii şi m-am sprijinit cu spatele de perete, făcându-mă nevăzută.

O ascultam pe ea plângând şi pe el trăgându-şi încet nasul. Au suferit împreună mult timp, iar eu am aşteptat. Într-un final ajunse şi Jason. Aveam ochii închişi şi îi ascultam pe Nell şi pe Colton murmurându-şi unul altuia cuvinte pe care nu le desluşeam, dar care erau în bine cunoscutul limbaj al îndrăgostiţilor.

Încă eram uluită de faptul că Nell şi Colton aveau o relaţie romantică.

L-am tras de acolo pe Jason şi am făcut câţiva paşi pe coridor. Când am trecut prin dreptul uşii, m-am uitat înăuntru şi am văzut-o pe Nell pe patul de spital, ţinându-l pe Colt de mână. Mă văzu, dar se uită apoi în altă parte.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă Jason.

– Tu ai văzut cine e în s-s-salon cu Nell?

Jason dădu din cap.

– Colton Caloway.

– Cum? Ce caută în Michigan?

Am tras adânc aer în piept.

– Sunt împreună. Nell şi Colton. Vreau să spun împreună. E-ea... ei... Nell a p-ppp-pierdut o s-sarcină.

Am tăcut ca să las lucrurile să fie înţelese.

Jason rămase cu gura căscată, o închise şi apoi se întoarse ca să se uite în salonul 141, de parcă acolo era vreun răspuns mai vizibil.

– Ea... vrei să spui că era gravidă?

Am dat din cap, iar el îşi lăsă capul pe spate răsuflând cu putere, evident surprins.

– Rahat! La aşa ceva chiar nu mă aşteptam.

– N-nici e-eu. Am crezut... mi-a fost frică să nu fi...

Jason mă întrerupse, trăgându-mă la pieptul său.

– Exact la asta m-am gândit şi eu. Bine că nu a fost aşa.

– Da.

Mi-am lipit fruntea de pieptul lui. Secretul meu îmi stătea pe suflet ca o piatră fierbinte, dură şi imensă.

Sub nicio formă nu îi puteam spune acum. Nu în situaţia aceasta.

Jason îmi ridică bărbia cu degetele privindu-mă scrutător cu ochii săi de jad. Mi-am dat seama atunci că ştia că îi ascundeam ceva.

– Becca, ce se întâmplă cu tine?

Am dat din cap.

– N-nu, n-nu aici, t-te rog.

– Totuşi, nu mi se năzare mie, nu? E ceva ce nu îmi spui?

M-am cutremurat, respirând cu putere.

– Da, dar... ceea ce s-se întâmplă aici... nu e momentul şi-şi nici l-locul.

– Doamne, cred că înnebunesc naibii!

Mi-am dat seama după voce că era furios şi îngrijorat. I-am luat obrajii în palme şi i-am adus buzele peste ale mele într-un sărut scurt, dar profund.

– Te iubesc. Pentru totdeauna, bine?

Lăsă să-i scape un oftat lung.

– Deci nu mă părăseşti sau altceva, nu?

Am început să râd când am auzit aşa ceva.

– Niciodată. Nici... o... dată.

M-am îndepărtat din braţele lui şi l-am ghidat spre salonul lui Nell.

Ea inspiră adânc în momentul în care am intrat. Colton stătea în picioare, cu faţa la noi, neştiind dacă să ne strângă mâna sau să ne îmbrăţişeze. I-am făcut stingheră cu mâna, am ezitat, după care am trecut de el, ca să mă duc să o îmbrăţişez pe Nell, luând-o blând de după umeri.

Ea se trase uşurel înapoi şi mă privi fix cu ochii ei de culoare verde-cenuşiu.

– Becca, eu...

– Cum s-a întâmplat asta? am întrebat eu.

– Păi, vezi tu, când un bărbat şi o femeie se iubesc, începu ea, dar se opri şi izbucni în râs.

Am lovit-o uşor peste braţ.

– N-nu fi scorpie. Ş-ştii ce v-vreau să s-spun.

Se încruntă când auzi că mă bâlbâi. Ultima dată când ne văzuserăm nu mă bâlbâiam deloc.

– E complicat.

M-am întors ca să mă uit la Colton, care stătea lângă Jason şi părea tare încurcat.

– Atunci, de-decomplică.

Aruncă o privire spre Colt şi Jason.

– Ne lăsaţi cinci minute? Vă rog?

Colton se strecură pe lângă mine, se aplecă spre ea şi o sărută.

– Mă duc să iau o cafea.

Îşi lipi buzele de urechea ei, dar am auzit cuvintele pe care le şopti.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, Colton, spuse ea cu voce tare, neobosindu-se să mai şoptească.

Jason mă îmbrăţişă în treacăt şi mă sărută în colţul gurii.

– Vrei cafea?

– Sigur că da. Mersi, iubitule.

După ce ei plecară, m-am aşezat pe scaunul abandonat de Colt şi m-am întors spre Nell.

– Spune tot.

Se uită lung, pe lângă mine, de parcă voia să vadă dacă mai era Colt acolo sau de parcă l-a fi putut vedea prin perete.

– E... tot ce n-am ştiut vreodată că am nevoie. Ştiu că nu prea are sens, Becks. Nu are. E fratele mai mare al lui Kyle. E cam neşlefuit. Dar... Doamne, cum să-ţi explic? E atât de talentat. L-ai auzit, te-am văzut. Îmi... îmi arată cum să mă vindec. Cum să mă detaşez de ce s-a întâmplat. Nu mi-a fost deloc bine, Becca. Chiar şi atunci când am plecat la New York. Îmi dau seama cum au arătat lucrurile. Ca şi cum aş fi făcut progrese în cele din urmă. Cu toate acestea, nu făcusem. Mă pricepeam tot mai bine să ascund faptul că sufeream în fiecare zi. Că îmi era dor de el în fiecare blestemată de zi.

Mă privi, încercând să-şi dea seama ce efect aveau cuvintele ei asupra mea.

– El a reuşit să vadă mai mult decât atât. A văzut asta la înmormântare, acum câţiva ani. Ştia că nu-mi îngăduiam să simt. Absolut nimic.

Mi-am coborât bărbia în piept. Durerea cu care retrăiam acele zile fiind mult prea greu de suportat.

– Nu... nu îţi reaminteşte de... Kyle?

– Da. Mult. Dar... nu este el. E atât, atât de diferit. Noi nu l-am cunoscut pe Colt, ştii? Când eram mici, nu am înţeles nici pe departe prin ce trecea. E atât de puternic, Becca. Nici nu ştii cât e de puternic. Ce a îndurat şi peste ce a trecut, fiind totuşi capabil să mă iubească, să mă iubească şi să zâmbească.

Îşi trecu degetul mare peste încheietură şi am observat o urmă recentă de tăietură, adâncă, groasă şi crestată. Ea m-a văzut.

– Asta nu se va mai întâmpla niciodată. Perioada tăiatului s-a încheiat. Totuşi, este ca o dependenţă. Voi fi întotdeauna o persoană care se taie. Doar că... refuz să o mai fac.

M-am uitat în ochii ei.

– Cred că a-acum în-înţeleg.

Ea sesiză ceva în tonul meu.

– Ce vrei să spui?

Era o şoaptă înfricoşată.

I-am arătat braţele mele.

– M-am gândit să mă tai de câteva ori. Nu am făcut-o niciodată, dar m-am gândit la asta.

– De ce?

– Ben s-a spânzurat... în aprilie... pe nouă aprilie.

Mă forţam să vorbesc rar, să-mi amintesc orele de modelare a vorbirii.

Nell îşi puse mâna la gură şi făcu ochii mari, chinuiţi.

– S-a spânzurat? Doamne, Becca... Îmi pare atât de rău.

– Am încercat să te sun, dar nu ai răspuns. Nu m-ai sunat înapoi. Şi Jason te-a sunat.

Am încercat să-mi ascund amărăciunea, dar nu prea reuşeam.

– Ştiu. Îmi pare rău. Eu doar... singurul lucru pe care îl puteam face ca să nu-mi pierd minţile era să încerc să supravieţuiesc de la o zi la alta. Lucrurile între mine şi Colt erau... cel puţin tumultoase.

Mă luă de mână.

– Îmi pare rău, Becca. Îmi pare rău că sunt o prietenă de rahat. Nu am fost lângă tine când ai avut nevoie de mine, pe când tu ai fost mereu alături de mine.

Am ridicat din umeri.

– Presupun că ai avut... problemele tale de care să te ocupi, înţeleg asta.

– Ce s-a întâmplat? De ce a făcut asta?

Am dat din cap.

– E o poveste lungă. Ştii că nu a fost bine niciodată. Unele lucruri... viaţa... totul a devenit mult prea complicat pentru el. A fost singurul mod în care a putut el... a putut să facă faţă.

– Şi de aceea te bâlbâi din nou? Ţi-a fost mult mai bine o vreme, nu-i aşa?

Am scuturat din cap.

– Da.

Mă uitam la podeaua dintre picioarele mele.

– Eu l-am găsit. A lăsat un bilet şi eu l-am găsit. Tocmai... tocmai o făcuse. Încă... încă se zbătea când l-am găsit. Am coşmaruri des-despre asta. Cred că voi avea întotdeauna.

– Dumnezeule, Becca. Nu ştiu... nu ştiu ce să spun.

– Sunt mai bine acum. Mă duc din nou la doctor.

– E medicul tău? La care ai mers după ce a murit Kyle?

Rostise cuvintele atât de liniştit, atât de calm. Am admirat-o pentru asta.

– Da. O vreme nu am vrut să merg. Mă cam izolasem câteva luni.

Nu mă mai bâlbâiam. Lungeam cuvintele şi vorbeam ca şi cum aş fi rostit un discurs pregătit, dar era totuşi o îmbunătăţire. Era ca şi cum faptul că Nell avea nevoie de mine ca prietenă îmi dădea un motiv să fiu fluentă în exprimare, un motiv pe care nici măcar Jason nu mi-l putuse oferi.

– Te-ai izolat? întrebă Nell.

– Da. De fapt nu am mai vrut să vorbesc deloc. Cam două luni. Jason m-a obligat să merg din nou la şedinţele de terapie.

– Ei bine, mă bucur că a făcut-o. Mă bucur că nu te-ai tăiat.

Am expirat lin.

– Şi eu.

O priveam pe Nell cu ochii mijiţi.

– Cum îţi e, Nell? Pe bune.

– Nu ştiu încă. Am pierdut copilul. Eram gravidă şi îmi era frică. Nu i-am putut spune. Ar fi trebuit. Pur şi simplu... nu am putut. Îmi făceam tot felul de griji despre ce ar fi putut spune, despre cum ar fi reacţionat. Dacă m-ar mai fi iubit, dacă nu m-ar fi urât pentru faptul că îl legam cu un copil. Acum ştiu că ar fi trebuit să procedez altfel. Ar fi trebuit să-i spun, ar fi trebuit să am încredere în el.

Nu aveam aer. Era posibil să-şi fi dat seama? Nu se uita la mine. Trăgea de un fir de aţă din pătura de spital aspră.

– Ce-ce se va întâmpla cu tine şi cu Colton?

– Ştii, nu îi place să i se spună *Colton*. Mă rog, doar eu am voie. Preferă *Colt*.

Se pieptănă cu degetele, strâmbându-se de durere în momentul în care i se întinseră muşchii, simţind încă durerea.

– Nu ştiu ce se va întâmpla. Vom fi împreună. Probabil voi rămâne aici o perioadă, câteva săptămâni cel puţin, până mă vindec. Fizic. Probabil că o să merg şi eu la un psiholog. Doar Dumnezeu ştie că trebuia să fac asta demult. Colton şi cu mine... ne iubim. Mă înţelege. Ştiu că totuşi multă lume nu va înţelege. Cum aş putea fi îndrăgostită de el dacă e fratele mai mare al lui Kyle? M-am luptat cu asta săptămâni întregi. M-am luptat din greu. Eu nu voiam. Nu

voiam să renunţ... nu voiam să accept iubire sau să mă deschid în faţa lui. Dar cumva am ştiut că mă va forţa să-mi deschid sufletul.

Îşi şterse nasul, respiră şi apoi se uită la mine.

– Ştii că nu am plâns deloc după Kyle? Nici măcar o dată. Mi-am refuzat orice sentiment de tristeţe, de jale. De aceea m-am tăiat. Elibera... elibera durerea, mă făcea să mă gândesc la altceva, să simt altceva în afară de durerea pe care mi-o lăsase în suflet.

A tras adânc aer în piept, îl lăsă să iasă, apoi făcu asta din nou. Îi vedeam durerea în sprâncenele încruntate, în tremurul stăpânit al bărbiei.

– Încă doare. Încă mă gândesc la el... încă îl văd murind în visele mele. Dar ştiu, ştiu, că nu pot trăi blocată într-un cerc vicios. Gata! Faptul că am pierdut... că am pierdut copilul? Acelaşi lucru. Singurul mod prin care poţi scăpa de durere este să trăieşti durerea. Nu poţi scăpa de ea. Nu o poţi ignora. Durere, jale, furie, nefericire... nu dispar, doar sporesc, se combină şi se agravează. Trebuie să le trăieşti, să le recunoşti existenţa. Trebuie să dai durerii ce i se cuvine.

– Ascultă şi tu ce spui, vorbeşti ca un om mare.

Am încercat să râd, să relaxez atmosfera cu o glumă, însă fără succes.

Tresări.

– Nu sunt, Doamne! Chiar că nu sunt deloc un om mare. Nu cunosc decât durere. Ceea ce am spus mai devreme, este, de fapt, ceea ce mi-a arătat Colton. Şi el a trecut prin aşa ceva, a trecut prin atâtea. Mergem înainte împreună.

– Mă bucur că nu treci singură prin asta.

Îşi îndreptă privirea spre mine.

– Sunt sigură că aş fi moartă fără el.

– Ai nevoie de el ca să fii bine?

Ridică din umeri.

– Şi da, şi nu. Ştiu ce te îngrijorează. Nu e o chestie legată de dependenţă, pe cuvânt. Am nevoie de el, da, pentru că... ei bine, pentru că el este totul. Dar acum ştiu că trebuie să trăiesc în continuare, indiferent ce se întâmplă în viaţă. Aş fi nenorocită fără el, dar mi-ar plăcea să cred că aş reuşi să fac bine faţă.

– Dar nu se pune problema să fii fără mine, spuse Colt din spatele nostru. Nu plec nicăieri.

M-am dat la o parte şi am simţit braţele lui Jason în jurul meu. Ţinea în fiecare mână câte un pahar de cafea arsă. Cafeaua era arsă bine de tot şi pentru lucrul ăsta tot am sorbit din ea.

Nell se uită la mine.

– Sunt foarte obosită. O să mă culc acum. Veniţi şi mâine?

– Vom fi aici, am spus.

Când am plecat, silueta voluminoasă şi musculoasă a lui Colt era aplecată peste Nell, sărutând-o, mângâind-o pe păr, acoperind-o şi aranjându-i pătura lângă ea. Se întoarse şi se uită la mine, ochii lui albaştri străfulgerându-i pe ai mei. I-am zâmbit, încercând să-i dau de înţeles că eram de acord cu relaţia lor. Nu înţelesesem prea bine cum de ajunseseră ei împreună, cum se întâmplase, dar nu mai conta. Am auzit dragostea în vocea ei când îmi vorbise despre el, am văzut-o în felul în care se priveau, în felul în care el o săruta.

Eram la jumătatea drumului spre casă, când brusc îmi veni în minte un gând.

– Cum ai ajuns aici? Camioneta ta e la mine.

– Acum îşi pune ea întrebări, râse Jason. M-a adus Bob. I-am spus că e o urgenţă de familie.

– Mulţumesc că ai venit.

Se uită la mine în timp ce trecea de pe o bandă pe alta într-o zonă cu viteză redusă.

– Este vorba despre Nell. Bineînţeles că am venit.

Urmă un moment de tăcere, după care el deschise subiectul.

– Ai de gând să-mi spui acum ce te roade de mai bine de două luni?

Am simţit cum inima începu să-mi bată să-mi iasă din piept. Am încercat să mă liniştesc impunându-mi să respir adânc, dar nu am reuşit decât să provoc un alt atac de panică. Am simţit mâna lui Jason pe spate când m-am aplecat ca să-mi pun capul între genunchi şi am dat cu capul de torpedo.

– Respiră, iubito. E totul în regulă. Respiră. Respiră adânc, bine? Linişteşte-te.

Vocea lui mă învălui cu tonurile ei liniştitoare.

M-am ridicat şi mi-am scuturat părul de pe faţă, concentrându-mă pe respiraţie şi pe ceea ce aveam de gând să spun. Când am reuşit să mă controlez cât de cât, m-am întors spre Jason.

– Poate ar trebui să tragi pe dreapta.

Jason ridică interogativ dintr-o sprânceană, dar făcu aşa cum îl rugasem, virând peste două benzi de mers ca să iasă pe marginea drumului. Trase într-o parcare McDonald's, puse camioneta în poziţia parcare şi se întoarse spre mine.

– Ce dracu se întâmplă, Beck?

Am respirat de câteva ori şi mi-am făcut curaj să mă uit la el.

– S... sunt... sunt însărcinată.

Clipi de câteva ori fără să-şi ia privirile din punctul în care privea pentru mai multe secunde.

– Eşti însărcinată?

Am dat din cap.

– Da. Am făcut patru teste.

– De când ştii?

Vocea lui era căutat de calmă şi precis modulată.

– Ştiu sigur doar de ieri.

– Dar ai bănuit înainte de asta?

Am dat din cap.

– Când am făcut sex prima dată după perioada aceea lungă în care nu am făcut nimic? Mi-am dat seama doar înainte să adorm că nu îmi mai luasem pastila de când... de când murise Ben. Pur şi simplu... am uitat.

Nu mă puteam uita la el. Priveam pe bordul maşinii umbrele aruncate de soare prin parbriz.

– Îmi pare rău, am şoptit.

– De ce îţi ceri iertare?

Mă atinse pe bărbie, încercând să-mi întoarcă privirea spre el, dar m-am ferit. Nu voiam să plâng, dar asta urma să se întâmple. Părea furios şi îmi era frică.

– Hei... uită-te la mine, te rog.

Voiam să deschid brusc portiera şi să fug, în loc de asta, însă, mi-am fixat privirea înceţoşată de lacrimi în ochii lui prea-verzi.

– Mi-e frică, Jason. Mi-e atât de frică.

Vocea mea tremură, se înfiora, clacă.

– Pari furios. Nu vreau... să mă părăseşti. Ştiu că nu am v-vorbit d-despre asta. Nu-nu suntem p-p-pregătiţi pentru aşa ceva. Ştiu că nu-nu-nu suntem. Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme, dar mi-mi-a fost frică.

Am auzit cum îşi desfăcu centura şi ieşi din ea şi i-am simţit mâna urcându-mi pe braţ, până pe obraz. Mă trase spre el, iar eu i-am sărit direct în braţe.

– Iubito, şopti el cu o voce aspră, dar tandră. Becca, iubito, nu sunt furios. Nu sunt. Surprins, da. Nu am avut idee. Te purtai atât de... bizar în ultima perioadă. Îţi era rău şi toate alea. Mi-era frică să nu-mi spui că ai cancer. Nu îţi cere scuze.

– Apoi... am aflat despre n-n-Nell şi mi s-a făcut frică şi mai tare. Dacă... dacă mi se întâmplă şi mie?

– Nu se va întâmpla.

– N-aş suporta... n-aş suporta să mai pierd pe cineva, Jason. Oricum, şi aşa, simt că atârn de un fir de aţă.

– Este vorba despre noi, bine?

Jason îmi ridică bărbia şi mă sărută tandru.

– Te iubesc. Este o surpriză, da, dar nu sunt furios. Nu ştiu exact ce simt, dar furios nu sunt nici pe departe.

Puţini centimetri ne despărţeau buzele. M-am simţit atât de vulnerabilă, atât de dornică.

– Promiţi? Eu doar... mi-a fost atât de frică că am lăsat să se întâmple asta.

Îşi frecă obrazul de al meu.

– Nu, iubito. Nu. Ai fost atât de distrusă după tot ce s-a întâmplat cu Ben. Nu este vina ta. Nu este... aceasta nu este o *greşeală*. S-a întâmplat şi asta e. Ne ocupăm de ea împreună, în fiecare zi.

– Doar... ar trebui să ştii că îl păstrez. Indiferent ce se întâmplă.

– Bineînţeles. Nici nu aş vrea să fie altfel.

Mirosea puternic a transpiraţie, a iarbă tăiată şi a benzină, iar buzele lui mă mânjiră de sudoare când mă sărută, grăsimea de pe mâinile lui ajungând pe pielea mea, dar nu aş fi plecat din braţele lui pentru nimic în lume. Mă agăţam de el cu fiecare fibră a fiinţei mele, având nevoie de o asigurare.

Urma să avem un copil împreună.

Jason
CAPITOLUL 17
Anunţarea veştilor. Competiţia vocilor
Două luni mai târziu

Şedeam pe marginea canapelei cu palmele transpirând. Becca şedea lângă mine, degetele ei erau împreunate cu ale mele şi mă strângea cu putere, dându-mi de înţeles că şi ea era la fel de agitată ca şi mine. Treaba asta, să spunem părinţilor ei că era însărcinată... era de-a dreptul înspăimântătoare.

În schimb, evaluările de la Sindicatul Căutătorilor de Talente a Ligii Naţionale de Fotbal American au fost floare la ureche. Prestaţia mea în timpul perioadei de evaluare şi recordul pe care îl deţin m-au adus mai aproape de o selecţie în prima rundă. Vorbisem deja cu agenţii, erau deja cu ochii pe mine, actele erau pregătite şi termenele fixate. Nu mai trebuia decât să aştept luna aprilie a anului viitor, când se făceau echipele, dar deja bănuiam că aveam să ajung la New Orleans Saints.

Am scuturat din cap ca să-mi alung gândurile legate de fotbal. Enzio şi Leena de Rosa stăteau faţă în faţă cu noi, Enzio ţinând-o pe soţia sa de după umeri şi cu degetele sale groase bătând un ritm în dorul lelii pe pernă.

– Mamă... tată, începu Becca. Întâi se uită la mine, apoi la tatăl ei.

– Vreau să spun tati. Eu... Jason şi cu mine avem ceva să vă spunem.

Enzio şi Leena se uitară unul la celălalt, într-un schimb tacit de păreri. Ochii le erau umbriţi de o tristeţe îndelungată. Se schimbaseră în lunile ce urmaseră sinuciderii lui Ben. Ne invitaseră la cină pe Becca şi pe mine de nenumărate ori şi păreau sincer interesaţi de noi şi de mine. Becca observase această schimbare la ei şi în consecinţă încerca să elimine încordarea din relaţia lor. Mersese într-atât încât începuse să-i spună tatălui ei *tati* în loc de *tată*, cum îi spusese atâta timp.

Becca scoase un plic din poşetă şi i-l dădu Leenei, ai cărei ochi se făcură mari în momentul în care văzu fotografia de ecograf.

– Sunt însărcinată, spuse Becca.

– Cât de mare e? întrebă Leena cu accentul ei greoi, după care îşi drese vocea. Adică, sarcina vreau să spun, în câte luni eşti?

– Patru luni.

Privirea Beccăi se muta de la mamă la tată şi înapoi, încercând să evalueze.

– Totuşi, nu vom şti ce este decât peste câteva săptămâni.

Am presupus că spusese ultima propoziţie mai mult pentru tatăl ei, deoarece mama, medic pediatru, ştia acest lucru.

Enzio îşi drese şi el vocea şi întrebă:

– A fost ceva... neprevăzut, *si*?

– Da, domnule, aşa este, am răspuns.

– Şi care sunt planurile voastre legate de acest... eveniment neprevăzut? mă întrebă el.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am ales cuvintele cu grijă.

– Poate că a fost neprevăzut, dar nu este nedorit. O iubesc pe fiica dumneavoastră din toată inima. Cred că, deja, ştiţi asta. Voi fi permanent alături de ea. Voi avea grijă de ea şi de copilul nostru.

Enzio dădu din cap.

– Poate că mai demult ţi-aş fi cerut să te căsătoreşti cu ea *immediatamente*, imediat, aşa-i? Dar... acum? E fericită cu tine. Am văzut asta. Nu ai lăsat-o nicio clipă singură. O iubeşti cu adevărat, am fost martor. Ea este... singurul meu copil, de-acum. Nu vreau decât să o văd fericită.

Vocea i se înecă şi îşi mută privirea în altă parte, dregându-şi glasul şi clipind des.

– Bineînţeles că îmi fac griji că acest lucru îi va afecta planurile pe care şi le făcuse pentru cariera ei, dar asta este alegerea ei.

– Domnule de Rosa, Enzio, este cu desăvârşire alegerea ei. Vreau să facă numai ceea ce o face pe ea fericită. Voi face tot ce pot ca să mă asigur că îşi termină studiile şi că are o carieră, dacă asta îşi doreşte.

Am făcut o pauză după care am continuat.

– Nu ştiu cât de multe ştiţi despre planurile mele după ce termin facultatea, dar în ultimele sezoane am fost *vânat* de cei care caută talente pentru LNF şi nu există nicio îndoială că voi merge la profesionişti. Voi avea grijă de fiica dumneavoastră şi voi face acest lucru bine. Banii nu... nu vor fi o problemă.

Încuviinţă şi o privi pe soţia lui, apoi se uită la noi.

– Şi căsătoria? Aţi discutat despre asta?

Becca interveni atunci, vorbind pentru amândoi.

– Da, am vorbit. Nu suntem logodiţi oficial, dar vrem să ne căsătorim. Sperăm să fiţi de acord, să fiţi alături de noi la nuntă şi să faceţi parte din vieţile noastre.

– Cu siguranţă, *figlia*, spuse Enzio. Ştiu... ştiu că de multe ori am fost foarte sever cu tine, dar... nu ţi-am vrut decât binele. Îmi pare rău doar că a fost nevoie... de moartea fratelui tău, ca să ne dăm seama, ca eu să îmi dau seama...

Părea că nu mai ştia ce să spună şi rostise cuvintele stângaci.

– Ce vrea tatăl tău să spună este că suntem toţi o familie.

Leena se ridică şi veni cu grijă spre canapeaua pe care stăteam Becca şi cu mine, luându-şi fiica în braţe.

– Te iubesc, Rebecca. Nu îmi vine să cred că voi fi bunică.

Enzio stătea cu spatele sprijinit de perne, uluit.

– Iar eu... iar eu voi fi *nonno*. Extraordinar!

Am făcut, mai degrabă Becca şi cu Leena începuseră să facă, planuri pentru petrecerea bebeluşului şi am discutat despre posibile locuri în care să organizăm nunta. Nimeni nu i-a adus în discuţie pe părinţii mei ceea ce nu m-a deranjat câtuşi de puţin. Nu mai vorbisem cu ei din ziua în care plecasem de acolo cu Becca şi nu aveam nici cea mai mică intenţie să schimb ceva. Nu îi voi mai căuta niciodată. Pe niciunul dintre ei. Nu mă mai gândisem la ei de multă vreme, însă toate aceste discuţii despre nunţi şi bebeluşi mi i-au adus pe mama şi pe tata în minte. Mă întrebam ce părere ar fi avut despre faptul că deveneam tată. Mă întrebam dacă tata ar fi fost de acord să joc pentru Saints. Probabil că nu. Indiferent ce echipă aş fi ales, eram sigur că nu ar fi fost cea potrivită, iar eu nu mai eram prostul de altădată care să-i vrea acceptul.

Pe drumul de întoarcere spre casă, Becca sporovăia în mare viteză despre toate planurile pe care le făcuse împreună cu mama ei. După câte se părea urma să avem o nuntă mică, de primăvară, în luna martie. Nu invitam decât persoanele apropiate, în principal: Enzio şi Leena, Nell şi Colt împreună cu părinţii lor, câţiva prieteni de-ai Beccăi de la universitate, pe domnul antrenor Hoke şi pe câţiva dintre cei mai apropiaţi amici din echipă. Becca avea să fie

aproape de termen atunci, pentru că trebuia să nască la sfârşitul lui aprilie. Fără să ştiu, pare-se că Becca deja se uitase după rochii de nuntă şi găsise una pe internet care avea să-i fie numai bună să o poarte gravidă în opt luni. Nu ştiam de ce nu ne-am fi putut căsători mai devreme, în decembrie sau ianuarie, de exemplu, dar, când am sugerat aşa ceva, şi Leena şi Becca mi-au aruncat o privire de genul *dar ce ai, te-ai prostit?*

– Nu mă mărit iarna, declară Becca şi asta încheiase orice discuţie pe subiect.

Enzio îmi zâmbi atotcunoscător şi mă trase în biroul lui unde îmi turnă un pahar de whisky de culoarea chihlimbarului. Eu nu obişnuiam să beau aşa că alcoolul m-a ars până în stomac unde îl simţeam ca pe o tonă de cărămizi, dar după primele înghiţituri începu să-mi placă acea dogoare.

– E mai bine să lăsăm femeile să facă aşa cum vor când este vorba despre astfel de lucruri, îmi spuse Enzio, bătându-mă uşor pe umăr. Îţi vor cere părerea, poate, dar aceasta nu contează decât dacă eşti suficient de prost încât să spui că nu-ţi pasă, ceea ce este un răspuns greşit. Îmi amintesc că atunci când s-a căsătorit nepoata mea am văzut pe viu chestia asta. Bietul băiat cu care se mărita Maria era complet derutat şi nu înţelegea niciodată de ce îl tot întrebau ce şerveţele preferă sau ce aranjamente florale consideră că ar fi mai potrivite, când de fapt nu le alegeau niciodată pe cele care îi plăceau. *De ce mă întrebaţi dacă nu aveţi de gând să mă ascultaţi?* întreba tot timpul. Aşa sunt femeile, îi spuneam. Nu le înţelegem, mai ales atunci când vine vorba despre nunţi şi petreceri.

Dădeam din cap ascultându-l şi luam câte o înghiţitură de whisky, simţind o stare de euforie care mă cuprinsese imediat după ce am terminat paharul cu licoarea de foc. Becca a fost cea care se urcă la volan ca să ne ducă acasă după ce şi-a dat seama cât de euforic eram şi râdea de mine de câte ori vorbeam pentru că articulam destul de neobişnuit cuvintele.

– Eşti haios când eşti băut, spuse ea împingându-mă în apartament şi ducându-mă în dormitor.

– E ciudat, nu-mi place, i-am spus. Mă simt rupt de lume.

– Atunci, poate ar trebui să te aşezi şi să mă laşi să-mi fac de cap cu tine.

Becca mă împingea cu spatele, aşa că m-am împiedicat şi am căzut pe pat, apoi mi-a luat piciorul în mâna ei, mi-a desfăcut şireturile şi mi-a scos tenişii, apoi şosetele.

– Mie mi se pare o idee bună, am bâiguit eu, privind-o cum îmi desfăcea nasturele de la pantalonii scurţi.

În momentul în care am rămas gol, se dădu un pas înapoi, îşi scoase balerinii din picioare, apoi îşi duse mâna la spate ca să-şi desfacă fermoarul de la fustă şi o lăsă să cadă pe podea. Am simţit imediat cum mă întăresc la vederea coapselor ei, a picioarelor bine lucrate, a V-ului din dantelă roşie a lenjeriei. Îşi desfăcu nasturii de la bluză uşor, de jos în sus, lăsând să se vadă, puţin câte puţin, sutienul care se asorta cu chiloţii. Am înghiţit în sec când am văzut-o în picioare stând doar în chiloţei şi în sutien, cu pielea închisă la culoare şi fermă şi devorându-mă din privirea ei de abanos. Stăteam cuminte şi aşteptam, mi-am umezit buzele şi m-am aşezat mai bine, sprijinindu-mi capul de antebraţele încrucişate. Ea îşi desfăcu sutienul şi îl aruncă alături, sânii ei grei legănându-se la orice mişcare. Veni apoi şi rândul chiloţeilor, după care, goală se căţără în pat venind spre mine, apăsând câte un sărut pe ici, pe colo, în timp ce se urca pe mine, cu o lucire de prădător în privire, îşi aşeză genunchii de o parte şi de alta a coastelor mele şi se aplecă asupra mea, lăsându-şi căldura molatecă a sânilor ei să mă atingă pe faţă, trăgându-i în jos, sărutându-mă pe bărbie şi pe obraz, pe umăr şi pe piept... Alunecă, alunecă mai mult, cu trupul lipit de al meu până când am apăsat deschizătura ei fierbinte şi umedă şi am alunecat înăuntru. Aluneca în continuare, în jos, apăsându-mă între cutele ei, până când corpurile noastre au devenit unite la şolduri şi ne mişcăm împreună, ea cu braţele pe pieptul meu, cu palmele legănându-mi faţa, cu buzele devorându-le pe ale mele, pecetea sărutului nostru schimbându-şi poziţia cu fiecare mişcare a corpurilor noastre.

În curând, Becca începu să geamă în ritmul avântărilor noastre, mişcările ei devenind tot mai haotice şi frenetice, apoi căzu peste mine cu toată greutatea, scoţând un strigăt abia găsindu-şi suflarea în timp ce se cutremură şi se prăbuşi. Începu apoi să se avânte nebuneşte asupra mea, împingându-se în sus, ridicându-se din coapse şi coborând cu o disperare violentă. Îşi ţinea părul la spate

cu mâinile, cu capul lăsat pe spate şi privirea spre tavan, păstrându-şi cu greu echilibrul, dominându-mă sălbatic, sânii săltând la fiecare mişcare. I-am cuprins în palme, m-am aplecat înainte ca să-i dezmierd cu buzele un sfârc, făcând-o astfel să scâncească, apoi m-am prăbuşit copleşit de propriul orgasm. M-am prins bine de rotunjimile şoldurilor ei şi am zdrobit-o de mine, privindu-i trăsăturile care se încordau din cauza celui de-al doilea orgasm, îi priveam sânii cum jucau perfect şi apoi m-am elibera în ea o dată şi încă o dată, strigându-i numele într-un murmur prelung, gutural. M-am ridicat în şezut lăsându-mă năpădit de valurile orgasmice care mă cutremurau, trăgând picioarele Beccăi în jurul meu, cuprinzându-i ceafa ca să o sărut tandru, stând cu mâna ei pe gât, lângă umăr, cu cearşaful adunat lângă noi, şoldurile mişcându-se concomitent, inimile bătându-ne la unison.

Am rămas aşa, abia respirând în timp ce orgasmul slăbea în intensitate, cu corpurile îngemănate, împletite, contopite, sorbindu-ne din ochi, iradiind iubire într-o comunicare tăcută.

– Căsătoreşte-te cu mine, am şoptit.

Becca rămase împietrită, uitându-se fix în ochii mei, apoi zâmbi în delir.

– Da, da! Of, Jason, da!

– Ştiu că ar fi trebuit să am un inel şi să mă aşez în genunchi, dar...

– Nu, aşa e perfect. Altfel n-ai fi tu.

Mă trase spre buzele ei într-un sărut înflăcărat, apoi se dezlipi de mine doar cât să poată spune, şoptit, peste buzele mele:

– Iubesc această cerere în căsătorie. E perfectă. E aşa cum suntem noi.

Îşi strânse şi mai puternic picioarele în jurul meu, mişcându-se lin, ca şi cum m-ar fi testat dacă eram pregătit pentru runda a doua. Încă eram îngropat înlăuntrul ei, iar fierbinţeala alunecoasă a trupului ei era pentru mine ca un drog care mă ameţea, mirosul ei, un afrodiziac, buzele şi mâinile ei alunecându-mi pe braţe şi pe spate făcându-mi sângele să clocotească şi eram din nou pregătit, întărindu-mă şi mărindu-mă în ea, tânjind din nou după ea.

M-am ridicat în genunchi, cu Becca în braţe, apoi m-am prăbuşit peste ea, potrivindu-mi şoldul în V-ul coapselor ei. Nu-şi desfăcu

picioarele din jurul meu şi refuză să-şi slăbească strânsoarea în care imi prinsese gâtul, nelăsându-mă să scap, legănându-se lipită de trupul meu, corpurile noastre măcinându-se cu exaltare într-un ritm sălbatic şi nesăbuit, fiecare luând ce voia şi dând tot ce avea, strigând, murmurând, oftând şi gemând, şoptindu-ne unul altuia numele. Ea ajunse prima pe culmile extazului, aşa cum făcea de obicei. Am urmat curând după aceea, apoi ne-am învelit reciproc într-o încrengătură de membre şi am adormit împreună.

Jason

Septembrie, după un an

Topăiam de-a lungul marginii terenului în viteză maximă, crampoanele intrând în fâşia de iarbă de la marginea liniei albe, cu braţele întinse, privind atent când înapoi, când deasupra mea la glonţul maro cu dungi albe care venea în viteză spre mine în spirală perfectă. Îi simţeam pe cei din linia defensivă în faţa şi în spatele meu, cum veneau grămadă asupra mea, înghiontindu-mă, împingându-mă, trăgând de mine, dar i-am ignorat şi am trecut în viteză ca taurul printre ei. Mingea era ca un laser lansat din mâinile lui Drew exact în direcţia în care aveam să fiu în următoarele... trei secunde. Încă zece paşi. M-am încordat, simţind că îmi pierd echilibrul încercând să rămân în teren, printre apărători şi în ritm cu mingea care venea. Respiraţia mi se auzea greu în spatele căştii şi abia dacă percepeam strigătele fanilor care îmi scandau numele. Trebuia să recunosc că îmi plăcea partea aceasta.

Apoi am auzit-o pe ea, glasul ei deasupra tuturor:

– Hai, hai, hai! Prinde-o!

O voce atât de dulce care striga doar pentru mine, suficient cât să-mi distragă atenţia pentru moment în timp ce mingea se învârtea aşteptând eliberarea din cuşca formată de degetele mele încordate la maxim. Parcă zburam, dar nu-mi aminteam să fi sărit. Am scăpat mingea printre degete şi mă fulgeră un sentiment de disperare. Nu fusese decât o singură secundă de neatenţie provocată de sunetul vocii ei, dar suficientă cât să ne coste victoria în acea partidă dacă eu nu prindeam mingea. Eram la o diferenţă de un *touchdown* şi asta ar fi putut aduce scorul la egalitate dându-ne ocazia să

câştigăm prima mea partidă din LNF ca prinzător în adâncime. Încă zburam, punând un singur picior pe pământ, cu mingea într-o singură mână. Celălalt picior lovi terenul şi tot suflul îmi ieşi sonor cu un *hâc* din plămâni în timp ce gravitaţia prelua controlul şi încercă să mă doboare pe iarbă.

Aveam acum mingea în amândouă mâinile, capturată în mănuşi.

Poc!

Un apărător veni din spate şi mă izbi, prinzându-mă de talie cu braţele lui zdravene, cu umerii înfipţi în coastele mele. Am zburat amândoi, trimişi în aer de placarea lui brutală. Mă concentram cu fiecare grăunte de putere pe care îl mai aveam ca să ţin mingea strâns în mâini. Timpul încetini când am început să mă mişc încet înainte, gazonul şi liniile albe devenind tot mai neclare. Am văzut un con portocaliu la intersecţia în L dintre două linii albe şi mi-am dat seama că eram în apropierea terenului de ţintă. Mi-am întins corpul până spre linia îngroşată, de graniţă, alungindu-mi braţele cât am putut de mult, dorindu-mi ca avântul să mă poarte suficient de departe. Timpul reîncepu să curgă, iar pământul bubui şi mă înghiţi, lăsându-mă fără aer în timp ce jucătorul din apărare ateriză direct pe mine. Auzeam un vuiet îndepărtat, dar nu eram sigur dacă era sângele din urechi sau mulţimea care înnebunise. Mă luptam să-mi recâştig suflul şi mă săgetă o durere ascuţită, semnalând o coastă învineţită sau ruptă. Celălalt jucător, o bestie uriaşă care se numea Nate Johnson, era şi el începător şi am mai jucat împotriva lui de câteva ori în facultate. Nate se rostogoli de pe mine şi se ridică în picioare cu chiu cu vai, apoi îmi întinse mâna, pielea neagră strălucindu-i din cauza transpiraţiei, iar dinţii strălucind alb în timp ce-mi zâmbea din casca de protecţie.

– A fost o prindere a naibii de spectaculoasă, Jay, mormăi el în timp ce mă trase în picioare.

– Mersi, am gâfâit eu.

M-am aplecat înainte, incapabil încă să respir cum trebuie. Colegii de echipă m-au rostogolit înainte şi s-au adunat ciorchine în jurul meu, înghesuindu-mă şi bătându-mă pe spate. Atunci mi-am dat seama că am realizat un *touchdown* şi m-am uitat spre marginea terenului unde stătea Becca ţinându-l pe fiul nostru, Ben, lipit de şoldul ei. Mi-am dus la buze degetul arătător şi pe cel mijlociu, apoi

le-am îndreptat spre ei. Becca îmi zâmbi, apoi îl ridică şi mai sus pe Ben, luându-i mânuţa lui mică şi începând să-mi facă semn cu ea.

Benjamin Kyle Dorsey s-a născut pe 19 aprilie şi avea părul cârlionţat, de culoarea cernelii negre a mamei lui, dar ochii mei verzi. Era centrul universului meu şi raza de soare din fiecare zi. M-am căsătorit cu Becca pe 20 martie, într-o zi de duminică însorită, dar răcoroasă, şi toţi pe care îi iubeam au fost alături de noi, mai puţin Ben şi Kyle. Le aranjaserăm locuri la masa principală, unde aşezaserăm şi cartonaşe cu numele lor peste farfuriile de porţelan.

I-am mai aruncat Beccăi o privire şi apoi m-am întors ca să sărbătoresc primul meu *touchdown* din carieră alături de echipă în timp ce încă mă luptam să-mi recapăt respiraţia. Am alergat după jucătorii din linia ofensivă până în afara terenului pentru un punct în plus, apoi am căzut pe o bancă, apăsându-mă cu o mână într-o parte, unde simţeam fiecare respiraţie ca pe o lovitură de pumnal.

Doug, antrenorul, veni spre mine.

– E totul în regulă, Dorsey?

Am ridicat din umeri.

– Îmi este greu să respir. Cred că m-am lovit la coaste în cădere.

Doug îngenunche lângă mine împungându-mă şi pipăindu-mă pe sub apărătoare, apoi se ridică în picioare, făcând o grimasă.

– Cred că s-ar putea să fie ruptă. Ar trebui să te ducem în vestiar ca să mă pot uita mai bine.

– O să fiu bine. Pune un plasture şi trimite-mă pe teren.

Doug scutură din cap.

– Nu fi tâmpit, Dorsey. Dacă e ruptă, nu poţi să joci.

– Atunci nu e ruptă.

Nu m-am mai obosit să-i spun de câte ori jucasem cu coastele învineţite. E adevărat, nu mai jucasem cu coaste rupte, dar ştiam că trebuia să o fac.

Nu aveam de gând să rămân pe bancă la primul meu meci. Fiecare respiraţie, fiecare mişcare era o blestemată agonie, care mă devasta atât de puternic încât ochii mă înţepară şi am început să lăcrimez când m-am ridicat în picioare. M-am întins cu băgare de seamă, înăbuşindu-mi un geamăt în momentul în care mişcarea îmi provocă o durere ce mă împunse ca o lance.

Dar Doug nu era fraier. Văzu tresărirea de pe faţa mea.

– Ne-ai adus la egalitate, Jason. E rândul lui Jared. Vino înapoi şi lasă-mă să mă uit.

Ştiam că trebuia să-l las măcar să mă bandajeze, aşa că am ieşit după el de pe teren.

– Ce s-a întâmplat? se auzi dintr-o parte vocea Beccăi şi apoi am văzut-o făcându-şi loc prin mulţime, spre marginea tribunelor, ţinându-l pe micul Ben la piept.

M-am îndreptat spre locul în care se afla şi am ajuns sub tribună.

– Nu am nimic, iubito! Nate m-a cam prins în coaste, dar sunt bine. Nu te îngrijora, bine?

Însă Becca mă cunoştea şi îmi ghici durerea din ochi.

– Nu fă pe durul, te rog. Ieşi din joc dacă eşti rănit.

– La dracu. Sunt bine.

– Ai grijă cum vorbeşti de faţă cu fiul tău, Jason Michael Dorsey.

Doug începu să se hlizească lângă mine.

– Uau, fir-ar! Ţi-ai primit-o cu tot numele!

L-am străfulgerat din priviri.

– Mai taci, Doug!

M-am întors apoi spre Becca.

– Îmi pare rău, iubito. Dar sunt bine, pe cuvânt.

Doug se îndepărtă şi îmi făcu semn să mă întorc şi apoi se uită spre Becca.

– O să mă asigur că e în regulă, doamnă. Nu vă faceţi griji, nu joacă dacă nu îi dau eu verde.

Becca păru uşurată, însă privirea ei era încă îngrijorată. M-am forţat să nu mă mişc deloc cât timp Doug îmi examina coasta, refuzând până şi să tresar.

– Ei bine, nu cred că este ruptă, dar categoric este lovită dacă nu chiar fisurată. Te programez să faci nişte raze ca să fim siguri. Categoric azi nu mai joci cu ea aşa.

– Pe dracu nu mai joc! Bandajează-mă şi trimite-mă în teren.

– Pe bune, amice!

Doug era un tip mai tânăr, subţirel şi în formă, care se purta autoritar, în ciuda faptului că nu era de mult timp în această poziţie.

– Nu merită. Nu ai nimic de dovedit. Tocmai ai făcut o prindere care este aur pur pentru ştirile cu momentele zilei de la Sports

Center[31]. Stai deoparte şi ai grijă de tine. Fii deştept dacă vrei să te întorci mai repede pe teren. Dacă joci şi se rupe, rămâi pe tuşă săptămâni bune.

Mi-am înclinat capul şi mă scărpinam la ceafă. Ştiam că dacă tata ar fi fost acolo, ar fi insistat să joc. Bărbaţii joacă dur, nu stau deoparte. Nu joci decât dacă nu te poţi mişca, fără drept de apel.

Parcă îi şi auzeam vocea: *Nu fi un pămpălău nenorocit, Jason. Ieşi pe teren şi înscrie. Eşti fiul meu şi eşti un învingător. Învingătorii nu renunţă. Dacă nu ieşi pe teren să joci, toată lumea va şti că eşti un fătălău.*

Nu m-am dat înapoi niciodată. De la nimic. Indiferent cât de rănit am fost, am jucat. Îmi fusese inoculat acest lucru de când aveam unsprezece ani şi auzisem aceste cuvinte când fusesem pentru prima dată rănit pe teren. Îmi scrântisem încheietura, iar tata îngenunchease în faţa mea, şuierându-mi în faţă acele cuvinte, mirosul de whiskey din respiraţia lui copleşindu-mă, făcându-mi ochii să lăcrimeze în plus faţă de lacrimile pe care ştiam că nu trebuia să îndrăznesc să le vărs. Ieşisem din nou pe teren, jucasem şi înscrisesem. El doar dăduse din cap, fără să spună măcar o vorbă bună.

Am strâns din dinţi şi m-am ridicat.

– Bandajează-mi... afurisitele astea de coaste.

Am mârâit cuvintele în direcţia lui Doug, încordându-mi fiecare muşchi din corp, strângând pumnii şi lăsând adrenalina să mă năpădească.

Am lăsat furia faţă de tatăl meu să preia controlul, readucându-mi în memorie fiecare pumn pe care l-am încasat, fiecare vorbă degradantă. Am simţit că stăteam să explodez, cu corpul radiind căldură şi cu privirile săgetând furie.

Doug păli.

– În regulă, omule! E cariera ta nu a mea.

Înşfăcă rola de pansament de pe raft, o fixă la capătul sternului şi o trase strâns, cât să-mi fixeze coastele.

[31] Sports Center ESPN este unul dintre cele mai importante canale de ştiri sportive prin cablu.

Scrâşneam din dinţi şi îmi încleştam pumnii, uitându-mă fix la perete, peste capul lui. El îmi tot bandaja trunchiul, trăgând tare şi netezind marginile. Când termină, agonia fiecărei respiraţii era intensă, dar mă descurcam. Mi-am pus echipamentul, mi-am pus mănuşile şi am strâns bine curelele.

Doug mă opri punându-mi o mână pe umăr, privindu-mă cu ochii lui albaştri-deschis:

– Jason, îţi mai spun o dată, nu ar trebui să joci. O să-i spun antrenorului Payton că intri pe teren împotriva recomandării mele. Nu trebuie să dovedeşti nimic. Indiferent ce te îmboldeşte acum să întri în joc, nu va face decât să te rănească. Posibil până la terminarea sezonului, chiar mai rău. O coastă ruptă îţi poate perfora plămânul.

Am trecut de el, împingându-l cu umărul, trimiţându-mi o durere fulgerătoare în corp. Avea să fie tare rău la o placare.

Becca mă aştepta. Mă văzu cu echipamentul pe mine şi observă expresia de pe faţa mea. Nu m-am oprit în dreptul ei, deşi mă strigă. Totuşi, ce mă făcu să rămân pe loc a fost gângureala lui Ben. M-am întors şi m-am uitat la el, la faţa sa nevinovată care se lumină de fericire când îşi întinse mânuţele spre mine, apoi m-am uitat în ochii Beccăi, slăbiciunea mea.

M-am întors spre tribune şi Becca îl mută pe Ben pe celălalt şold ca să se poată întinde spre mine şi să mă ia de mână.

– Nu-l mai lăsa să te domine, murmură abia auzit din cauza vacarmului de pe stadion. El nu este aici, eu sunt şi sunt mândră de tine.

Vorbele ei străbătură aburul de adrenalină provocată de furie, ce-mi întuneca mintea. I-am sărutat degetele, după care mi-am continuat drumul pe marginea terenului până la antrenorul Payton.

– Eşti gata, Dorsey? întrebă fără să mă privească. Le-am oprit acţiunea. E rândul tău. Hai să câştigăm meciul acesta.

Am privit înapoi la Becca, care mă implora din priviri. Ştia exact ce mă provocase şi ura acest lucru.

Sunt aici şi sunt mândră de tine.

Când tatăl meu s-a rănit, fusese avertizat să nu joace şi cu toate acestea intrase din nou pe teren. Glezna îi fusese făcută praf de o placare şi, dacă ar fi lăsat-o să se vindece, ar fi putut juca în

continuare. Mi-am dat seama că lucrurile ar fi putut fi diferite pentru el. Antrenorul din perioada aceea de la Jets mă recunoscuse când fusesem în cantonament în Florida, în urmă cu câteva săptămâni, deoarece, din câte îmi spusese, arătam exact ca tata pe vremea aceea. El îmi spusese toată povestea, dând din cap cu mâhnire şi căinând ratarea a ceea ce ar fi putut fi o carieră de succes.

Toate acestea îmi fulgerară prin minte exact în secunda în care am privit-o pe Becca în ochi.

Vocea antrenorului mă trezi la realitate.

– Dorsey? E rândul tău.

– Nu, domnule. Trimiteţi-l pe Jarred.

Vorbele îmi ieşiră de pe buze înainte să le pot opri.

El mă privi.

– Eşti sigur, fiule?

Am dat din cap.

– Aş prefera să nu risc. Doare al dracu' de tare, omule.

Miji ochii la mine, îşi aruncă privirea pe plăcuţa lui de scris şi apoi dădu din cap, bătându-l pe spate pe Jarred Fayson, trimiţându-l pe teren.

– O decizie bună. Acum aşază-te.

Fayson reuşi să înscrie *touchdown*-ul care făcu echipa noastră să învingă. Eu am preferat să mă întorc acasă cu soţia şi cu fiul meu în loc să petrec cu colegii de echipă. Se aşteptau la asta, de altfel, iar unii chiar m-au luat în balon pe tema asta şi mi-au spus că sunt sub papuc, dar toţi m-au respectat pentru asta.

În seara aceea, Becca îmi arătă cât de mândră era de mine, folosindu-se de buzele ei dulci şi de atingerile tandre în feluri care m-au făcut să gem din cauza extazului cu iz de durere.

Becca
CAPITOLUL 18
Al nostru pentru totdeauna
Noiembrie

Jason mă cuprinse de după umeri, mai încolo erau şase colegi de-ai lui de echipă cu soţiile şi cu prietenele lor şi ne înghesuiam cu toţii într-un separeu al barului. Băieţii erau zurbagii şi fetele gălăgioase, majoritatea bând deja în limuzina cu care veniserăm cu toţii. Jason şi cu mine beam tacticoşi bere, fiind prima dată când făceam asta de când se născuse Ben. Părinţii mei veniseră în vizită în New Orleans şi stăteau ei cu Ben, aşa că noi am putut să ieşim împreună. Ben avea şaptesprezece luni, mergea, vorbea şi vrăjea pe cine întâlnea. Îmi amintea foarte des de cel al cărui nume îl purta, fratele meu, atunci când râdea, când zâmbea sau când îl priveam din diferite unghiuri.

Luminile de pe scenă se făcură mai mici, iar mulţimea din bar se mai linişti când amfitrionul serii păşi pe scenă cu un microfon în mână, trăgând firul după el.

– Salutare tuturor! Bine aţi venit la Circle Bar! Eu sunt Jimmy şi sunt încântat să vă prezint invitaţii noştri din această seară. Unii dintre voi s-ar putea să-i cunoaşteţi, dar după seara aceasta îi veţi iubi cu toţii. Vă garantez naibii asta! Ajutaţi-mă să-i invit pe scenă pe... Nell şi pe Colt.

Toată lumea din bar se ridică-n picioare când intră Nell în scenă, cu chitara atârnând pe un umăr. Aplauzele răsunară în tot barul, făcând să se cutremure podeaua sub picioarele noastre. Colt era în spatele ei, ţinând chitara, fără curea, de gât cu o mână. S-au aşezat unul lângă celălalt pe taburete, aşezându-şi chitarele în poală şi aranjându-şi microfoanele.

– Sal'tare, spuse Colt, trăgând uşor de microfon ca să-l apropie de gură, vocea bubuindu-i peste aplauzele tot mai slabe. Am voie să vorbesc aşa? Nu sunt din sud, dar asta nu e o problemă, nu? Super. Aşadar, eu sunt Colt, iar ea e iubirea vieţii mele, Nell.

Se întoarse cu faţa spre ea, dar îşi ţinea gura în continuare la microfon.

– Spune *salut*, iubito!

Nell îi zâmbi, după care se adresă mulţimii.

– Salut tuturor! Vă mulţumim că ne-aţi invitat aici. Cred că ar trebui să începem, nu-i aşa? Primul cântec este un cover pe care Colt şi cu mine am primit acceptul să-l adaptăm. Se numeşte Breath me[32] şi aparţine unei artiste excepţionale care se numeşte Sia. Sper să vă placă.

Zdrăngăni câteva acorduri, se opri ca să-şi acordeze instrumentul şi începu să cânte din nou, intrându-şi în ritm. Colt aşteptă câteva acorduri, apoi începu să o acompanieze, umplând ritmul ei cu o melodie complexă. După câteva măsuri, Nell începu să cânte. Cântecul era scris în registrul superior al întinderii ei vocale, dar i se potrivea de minune.

N-o mai văzusem pe Nell cântând niciodată şi eram înmărmurită. Când îmi spusese, demult, că avea de gând să meargă la facultatea de arte interpretative, fusesem uimită şi, nu într-o mică măsură, sceptică. Nu păruse până atunci interesată de muzică, nu arătase să fi avut vreun talent deosebit sau să se fi arătat nerăbdătoare să cânte. Ceea ce îmi spusese ea atunci căzuse cam din senin. Îmi arătase cât de mult pierdusem legătura cu prietena mea cea mai bună. Când ieşise din spital, după pierderea sarcinii, îmi spusese că voia să se întoarcă la New York împreună cu Colt, să cânte la nişte spectacole, dar mie nu îmi cântase niciodată. Petrecusem împreună aproape fiecare zi, mai bine de o lună, cât se recuperase şi se preocupase să-şi găsească echilibrul emoţional, îmi povestise mai multe despre ea şi Colt, despre cum se întâlniseră şi despre rolul crucial pe care muzica îl avusese în relaţia lor.

În cele din urmă, se întorsese cu Colt la New York şi ne întâlniserăm destul de rar în anul care urmă. Venise la nunta mea, bineînţeles, dar trebuise să se întoarcă aproape imediat, pentru o serie de spectacole pe care le aveau acolo şi în care cântau împreună. Mai dăduse semne de viaţă când şi când şi îmi mai trimisese linkuri cu articole în care se scrisese despre ea şi Colt, scoţând în evidenţă ascensiunea lor ca duo interpet-compozitor. Toate articolele scriau despre talentul lor extraordinar de a interpreta unic şi memorabil aranjamente după piese consacrate,

[32] *Respiră-mă.*

indiferent că acestea erau din repertoriul de jazz clasic, swing, indie-folk, dar şi piese clasice rock sau cântece pop auzite la radio.

Făcusem cu Nell nenumărate planuri să ne întâlnim, dar după ce Jason fusese recrutat de Saints, vieţile noastre intraseră într-un vârtej de activităţi frenetice. Ne mutaserăm la New Orleans, aplicasem şi fusesem acceptată în programul de studii postuniversitare de patologie a vorbirii şi limbajului de la Universitatea de Stat din Louisiana. Presa sportivă îi urmărise lui Jason fiecare mişcare în lunile premergătoare primului meci când realiză acea prindere spectaculoasă. Rana provocată cu acea ocazie reuşise să îl plasase şi mai bine în centrul atenţiei. Rămăsese pe bancă două meciuri, dar apoi se întorsese să joace şi era în flăcări, realizând multiple lovituri câştigătoare în fiecare partidă, imprimând astfel un ritm ce avea să zguduie, până la sfârşitul sezonului, orice record de club pentru cele mai multe primiri de minge şi pentru metri alergaţi pentru prinderea mingii într-un singur sezon.

Între timp, Nell şi Colt cunoscuseră o ascensiune fulminantă şi scoseseră pe piaţă un album de debut, produs de ei, care conţinea piese originale şi câteva din aranjamentele lor de succes. Primiseră numeroase oferte de la studiouri, însă le respinseseră pe toate, preferând să rămână independenţi şi să înregistreze şi să producă un al doilea album, în studioul unui prieten, pe care aveau să-l lanseze la mai puţin de un an după primul.

Apăreau tot mai mult în presă pe măsură ce lunile treceau, până când, în cele din urmă, apăruseră la *Late Late Show cu Jimmy Fallon*, ocazie ce le aduse vizibilitate la nivel naţional.

Acum erau la finalul unui turneu realizat pe Coasta de est şi în mai multe oraşe de-a lungul Coastei Golfului. Induseseră în mod special o oprire în New Orleans ca să ne poată vedea pe mine, pe Jason şi pe fiul nostru, Ben.

O ascultam pe Nell cum cânta şi m-am trezit plângând de mândrie. Reuşise atât de multe, trecuse prin atâtea, iar acum stătea în fiecare seară pe o scenă, în faţa a sute de oameni, cântând cu o voce minunată, cu o voce limpede pe care nu ştiusem vreodată că o avea. Nell strălucea, nu exista un alt cuvânt. Te captiva, ochii ei verzi cenuşii fermecau audienţa, iar vocea ne învăluia cu frumuseţea ei

hipnotică. Colt era şi el nemaipomenit de talentat. Avea un mod aparte în care îşi modela vocea în jurul vocii ei, realizând o armonie magnetică ce venea să scoată în evidenţă frumuseţea vocii lui Nell. Colt era un instrumentist extraordinar de talentat şi, împreună, fascinau publicul.

Jason mă strângea aproape de el şi mă înghionti uşor când observă că începusem să plâng. I-am zâmbit şi am scuturat din cap, dându-i de înţeles că erau lacrimi de fericire.

– Sunt extraordinari, îmi murmură în ureche.

– Ştiu. Sunt atât de mândră de ea. E incredibilă.

Spectacolul avusese două părţi, iar între ele Nell şi Colt veniseră să bea un pahar cu Jason, cu mine şi cu ceilalţi, apoi, la sfârşitul părţii a doua, când Nell se ridicase ca să plece, Colt o opri.

– Am o mică surpriză, spuse el în microfon, întorcându-se într-o parte ca să o vadă pe Nell şi apoi trăgându-şi microfonul mai aproape. Am plănuit asta de ceva vreme, dar niciodată nu a fost un moment mai potrivit ca în seara de acum.

– Ce faci, Colt?

Nell era evident neliniştită, uitându-se când la Colt, când la public şi înapoi, jucându-se agitată cu corzile chitarei.

Era clar că ceea ce se întâmpla nu făcea parte din spectacolul pregătit de ei.

– Priveşte şi-ai să vezi, îi spuse Colt zâmbind.

Zdrăngăni câteva acorduri, acordă chitara şi continuă.

– Acesta este primul cântec pe care l-am scris despre noi. Îţi mai aminteşti când l-am cântat în barul acela de cartier? M-am gândit să scriu un cântec nou sau să fac un aranjament, însă mi-am dat seama că acesta este încărcat de mult mai multă istorie, înseamnă... atât de mult pentru noi. Cântecul s-a mai schimbat puţin de atunci, dar... mda. Începe. *Mă pierd în tine.*

Toată viaţa mi s-a părut
Că abia scot capul
Deasupra apei
După care, într-o zi
Te-am văzut pe tine
Şi ţi-am zărit povara suferinţei

Ascunsă în ochi,
Și atunci mi-am dorit,
Să ți-o pot înlătura.

Dar n-aveam cuvinte de leac pentru tine,
Cum n-aveam cuvinte de leac nici pentru mine.

Mă pierdeam necontenit în tine,
Nu-ți pot rezista, iubito,
Mă pierdeam necontenit în tine,
Iubirea ta a fost leacul pentru mine.

Iar acum, când soarta s-a amestecat
Conspirând să ne aducă împreună
Și să ne complice viețile
Cântecul de sirenă al glasului tău
Și muzica inimii tale mă cheamă
Șoptindu-mi numele.

Și am găsit cuvintele de leac pentru tine,
Cum am găsit și cuvintele de leac pentru mine.

Și-acum mă pierd necontenit în tine,
Nu-ți pot rezista, iubito.
Mă pierd necontenit în tine,
Mă pierd liniștit
Și mă pierd liniștit.

Iar acum, când soarta s-a amestecat
Conspirând să ne aducă împreună
Cu toată povara suferinței
Ascunsă în ochii noștri,
Cu toate fantomele plutindu-ne în jur
Ca o pâclă de suflete chinuite,
Eu tot încerc să găsesc cuvinte de leac pentru tine,
Să-ți iau suferința asupra mea
Ca ochii tăi frumoși să se poată din nou pierde, zâmbind,
În ai mei.

Şi-acum mă pierd necontenit în tine,
Nu-ţi pot rezista, iubito,
Mă pierd necontenit în tine,
Mă pierd liniştit,
Mă pierd liniştit
Şi mă pierd liniştit.

Mulţimea rămase împietrită pentru mai multe secunde, fără să aplaude sau să aclame. Rămăseseră toţi pe scaune, vrăjiţi. Înainte să facă publicul vreo mişcare, Colt aşează chitara jos pe scenă, bagă mâna în buzunar şi scoase de acolo o cutie mică, neagră. Nell, cu ochii strălucind, rămăsese fără grai şi-şi puse mâna la gură.

– Nell, iubito.

Colt smulse microfonul de pe stativ şi alunecă de pe taburet în genunchi în faţa lui Nell.

– Am spus-o acum mult timp, înainte chiar să scriu acest cântec: nu mă pierd doar în dragostea ta, Nell, ci mă pierd în tine. Asta vrea să spună cântecul. Ei bine, m-am pierdut până peste cap. Sunt al tău. Cu totul. Te iubesc atât, atât de mult. Mai mult decât aş putea spune vreodată în cuvinte sau în cântece. Mai mult decât ar putea exprima vreodată o mie de ani de iubire.

În public nu se auzea nici musca. Colton deschise cutia inelului cu degetul mare, ridicând-o spre Nell. Lumina se răsfrânse pe tăieturile unui diamant, strălucind puternic în semiîntunericul barului. Nell se lăsă şi ea să alunece de pe scaun şi îngenunche lângă Colt.

– Tu ar fi trebuit să rămâi acolo până spun eu cuvintele, iubito, spuse Colt, râzând.

Mulţimea râse împreună cu el, apoi se cufundă din nou în tăcere.

– Da, spuse Nell, microfonul surprinzând replica abia şoptită.

– Nu am pus încă întrebarea, iubito!

Colt scoase inelul din cutie, îi luă lui Nell mâna în a lui şi îi strecură inelul pe deget.

– Nell, vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Da, da, da!

Nell se aruncă în braţele lui Colton, iar microfonul pocni asurzitor în momentul în care corpurile lor se ciocniră.

Microfonul rămase prins între ei şi stătea atât de apăsat pe corpurile lor, încât se auzea cum li se suprapuneau sunetele bătăilor de inimă.

– Asta da cerere în căsătorie! murmură Jason.

M-am întors spre el şi m-am cuibărit la pieptul lui, frecându-mi jucăuş nasul de maxilarul lui.

– A noastră a fost perfectă. Te-aş fi omorât dacă m-ai fi cerut de nevastă în public.

Mă strânse de umeri şi ne-am alăturat mulţimii care fluiera şi ovaţiona în timp ce Nell şi Colt se ridicară şi se sărutau prelung şi profund, de parcă uitaseră pe moment că aveau spectatori. După câteva minute, Nell şi Colt se strecurară prin mulţime, răspunzând numeroaselor aprecieri şi felicitări. Povestirăm vrute şi nevrute cu colegii de echipă ai lui Jason, după care ne făcurăm nevăzuţi, plecând de la Circle Bar, luând tramvaiul spre St. Charles.

Ne-am oprit într-o cafenea intimă, în care nu mai fusesem niciodată, unde ajunserăm după ce coborâserăm din tramvai şi o luaserăm la picior prin oraş până când ne întâmpină o uşă deschisă şi mirosuri îmbietoare.

La o cafea cu beignete[33], Nell şi cu mine am transformat inevitabil discuţia în planuri de nuntă, în timp ce băieţii povesteau despre maşini, fotbal şi despre ce s-a mai întâmplat într-o emisiune pe care o urmăreau amândoi.

– Tu eşti domnişoara mea de onoare, evident, zise Nell.

– Evident. Când va fi nunta?

Nell ridică din umeri, sorbind din cafea.

– Habar n-am. Nu am ştiut ce pune la cale. Sincer, nu am avut nicio idee. Am sperat, bineînţeles, şi am scăpat nişte aluzii pe ici pe colo când vorbeam.

– Nelly, scumpa mea, aluziile tale sunt adevărate lovituri de ciomag în moalele capului, chicoti Colt în timp ce-şi spunea replica. Mi le băgai cam de şase ori pe zi.

Ea se încruntă.

[33] Beignet: produs de patiserie făcut din aluat de choux a la creme prăjit în baie de ulei. Este un desert popular în Statele Unite ale Americii şi se serveşte cu zahăr pudră.

– Hai că nu a fost chiar aşa de rău.

Colt se uita fix în ochii ei.

– Ai înregistrat zece episoade de la *Say yes to the dress*[34].

Nell îşi lăsă capul în piept.

– Da, şi?

Privirea intens-albastră a lui Colt se înmuie.

– Aşa că am înţeles aluzia.

Jason începu să chicotească.

– Am veşti pentru de tine, amice. Doar episoade din *Rochia de mireasă*? Va fi mult mai rău. Crede-mă. Urmează *Four weddings*[35], plus că la Rochia de mireasă sunt şi ediţiile cu şi despre domnişoarele de onoare şi... ah, da... să nu uităm *Say yes, Atlanta*[36]. Pe asta nu ai voie să o ratezi.

Colt se albi vizibil la faţă.

– Mama mă-sii, murmură el. Emisiunea aia mă albeşte la ouă. Întotdeauna după ce ea se uită la rahatul acela, simt că am nevoie să fac ceva cum a fi de exemplu să merg la toaletă, să fug la sală sau să fac orice altceva, doar ca să-mi recuperez testosteronul.

Jason râse atât de puternic că aproape se prăvăli de pe scaun.

– Crede-mă, ştiu prea bine. Ne aşezăm să ne uităm la televizor şi îmi fac iluzii că o să vedem *Lege şi ordine* sau *Dexter*, dar nu, ea se uită la prostia aia de emisiune, iar variantele pe care le am sunt: mă uit şi eu, merg în altă cameră singur sau ne certăm. Dar atunci când eşti plecat toată ziua şi când te întorci acasă, nu vrei decât să stai şi să-ţi petreci timpul alături de iubita ta, rahat... nu prea mai ai de ales, nu-i aşa? Nu eşti sub papuc dacă la cumpărături îi ţii poşeta soţiei în timp ce ea e în cabina de probă sau dacă te duci cu ea acasă

[34] *Rochia de mireasă*, emisiune adresată celor care se căsătoresc şi sunt în căutarea rochiei perfecte pentru nuntă.

[35] *Patru nunţi* este o emisiune reality-show în care patru mirese acceptă să participe fiecare la nunta celorlalte şi apoi să evalueze evenimentele, aşa cum sunt filmate şi prezentate publicului larg, în funcţie de rochie, locul de desfăşurare, mâncare şi impresii generale. La sfârşit, cuplul care primeşte cea mai bună evaluare câştigă o lună de miere de lux.

[36] *Rochia de mireasă, Atlanta* este varianta emisiunii care aduce proiectului original parfumul sudului şi este filmată în cel mai mare salon de nunţi din America.

în loc să petreci cu băieţii. O, nu, eşti sub papuc când te uiţi cap-coadă la episoade întregi dintr-o emisiune despre o afurisită de rochie de mireasă, doar pentru că preferi să nu te cerţi pe tema aceasta. Partea cea mai rea e atunci când începi să ai păreri despre rochie şi să îţi placă mai mult o vânzătoare din magazin faţă de alta. Atunci este momentul în care ştii că ţi-ai pierdut plăcuţa pe care scria *bărbat*.

Se aplecă înainte şi-şi înfundă în gură o jumătate de beignetă ca să-şi demonstreze punctul de vedere.

– Totuşi, uite care-i treaba. Bărbaţii adevăraţi se uită la chestii de gagici cu soţiile lor şi nu-şi mai fac sânge rău pentru asta. Ştii de ce? Pentru că, după ce s-a terminat acel rahat pentru gagici, femeia ta e fericită. Şi ce fac femeile când sunt fericite? Te duc în pat şi fac sex cu tine până uiţi de tine.

Nell fornăi de râs, Colt era pe spate şi aproape că-şi vărsă cafeaua, iar eu m-am întors spre Jason şi l-am smucit de braţ.

– Asta a fost cam aiurea, i-am zis.

El ridică din umeri şi rânji.

– Nu vreau decât să subliniez ceva. Am greşit?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Întâmplător, nu. Dar ai fi putut să-ţi demonstrezi punctul de vedere cu mai puţine cuvinte nepotrivite.

– Şi atunci unde mai e distracţia? rânji Jason. Îmi plac cuvintele nepotrivite. Fac totul mai interesant.

– De acord, spuse şi Colt, întinzându-şi pumnul, iar Jason îşi lipi şi el pumnul de al lui Colt.

– Aşadar, spuse Nell încercând să schimbe subiectul. Când îl cunoaştem pe fiul vostru?

– Cât timp rămâneţi în oraş? întrebă Jason.

– Până luni, răspunse Colt. Marţi avem un spectacol în Biloxi.

– Eu am antrenamente aproape toată ziua în timpul săptămânii, dar sâmbătă avem o zi mai scurtă, pentru că duminică avem meci. Poate veniţi sâmbătă la cină?

– O idee bună, spuse Nell. Aşa avem timp să vizităm New Orleans.

Nu mai erau decât două zile până sâmbătă şi aveam de făcut o lucrare enormă pentru vineri la curs. Când Jason şi cu mine am

ajuns acasă, mama şi cu tata adormiseră deja pe canapea şi Ben, adormit şi el, stătea întins în poalele lor, aşa cum numai un copilaş se poate tolăni. Jason îl duse pe Ben la el în pătuţ, în timp ce eu îi trezeam pe ai mei ca să meargă în patul din dormitorul pentru oaspeţi.

În pat, Jason se întoarse spre mine cu ochii plini de somn.

– Nell ştie care este cel de-al doilea nume al lui Ben?

Am oftat.

– Nu cred. Cred că nu a venit vorba despre asta niciodată. Când vorbesc despre el îi spun Ben sau Benny.

Imediat cum am aflat sexul copilaşului pe care îl purtam în pântece m-am hotărât să îl cheme Ben, iar Jason fusese de acord. Şi atunci, era cât se poate de normal să îl cheme şi Kyle. Ştiam că Nell era cât se putea de bine, dar mai ştiam şi că o reamintire putea fi încă dureroasă. În definitiv, încă nu puteam vorbi despre fratele meu fără să mă sufoc de plâns, aşa că îmi imaginasem că şi pentru Nell era la fel.

* * *

Becca

Două zile mai târziu

Mama şi tata se întorseseră în Michigan, iar Jason era încă la antrenament, aşa că eu eram singură acasă cu Benny, încercând să gătesc mâncarea pentru cină şi să fac curat în casă înainte să vină Colt şi Nell. Salariul lui Jason, ca începător, era suficient să ne permitem să angajăm pe cineva să mă ajute cu treaba prin casă, dar mi se părea ciudat să plătesc pe cineva să aibă grijă de copilul meu sau să-mi spele toaleta, aşa că am pus piciorul în prag. Cu toate acestea, astăzi parcă mi-aş fi dorit, pe undeva, să mai am pe cineva lângă mine ca să-l ferească pe Benny de necazuri.

Era un pitic neînfricat, micuţul meu. Nu avea nicio reţinere să se urce pe spătarul de la canapea şi să-şi dea drumul de acolo doar ca să vadă ce se întâmplă. Mai avea şi o predilecţie pentru masa din bucătărie, pe care îi plăcea să o escaladeze, apoi să se rostogolească de pe ea. Primele dăţi când am auzit bufnitura urmată de urlete, mi-

am spus că sunt cea mai rea mamă din lume. Chiar dacă nu mă întorsesem decât câteva secunde ca să îi umplu căniţa, tot simţeam că ar fi trebuit să îl urmăresc cu mai multă atenţie. Mi-am dat seama că nu se lovea niciodată. Când cădea de pe masă plângea mai mult din cauză că se speria sau de ciudă, nu din cauză că s-ar fi lovit, altfel nu vedeam de ce nu se învăţa minte. Cădea, se dădea cu capul de podea, ţipa şi dădea din picioare până îl pupam şi-l îmbrăţişam ca să-i treacă, dar după nici cinci minute era înapoi sus pe masă, hlizindu-se şi jucând tontoroiul până ajungea din nou pe jos.

Acum, că eram cu mâinile murdare, fiind ocupată să curăţ grăsimea de pe pieptul de pui crud, dezosat şi fără piele, am auzit chicotitul neastâmpărat al lui Ben, care îl dădea de gol că făcea ceva ce avea să regrete în nici zece secunde. M-am îndepărtat de bufet ţinând cuţitul cu vârful în sus şi cealaltă mână departe de corp fiind plină de zeamă şi am început să mă uit cu atenţie prin bucătărie şi sufragerie.

– Benny! Dumnezeule, neastâmpărat micuţ ce eşti! am pufnit eu.

Stătea în picioare pe stativul centrului de divertisment, extraplat şi care mie îmi ajungea până la talie, într-o mână cu un ciocan de plastic galben cu roşu, iar în cealaltă cu girafa de pluş preferată. Sărea în sus şi-n jos şi ţinea în gură capătul ciocanului de plastic, înăbuşindu-şi aşa chicotelile. Mă provoca să mă duc după el, ştiam asta. Îşi împinsese scăunelul său pliant cu *Clubul lui Mickey Mouse* până la centrul de divertisment ca să se poată căţăra pe el şi acum făcea dansul *vino-şi-prinde-mă-Mami-te-provoc*, fluturându-şi girafa. Am pus cuţitul jos, am deschis robinetul cu încheietura şi am început să mă spăl rapid pe mâini, fără să-mi dezlipesc ochii de la Ben cât timp am făcut asta. Eram la aproape patru metri şi jumătate de el, aşa că dacă începea să alunece, nu prea aveam ce face. M-am şters pe mâini în grabă cu prosopul care atârna de mânerul cuptorului cu microunde şi apoi m-am apropiat de Ben. Scena aducea izbitor de mult cu cea în care un leu îşi pândeşte prada. Dacă mă mişcăm prea repede, Ben ar fi zbughit-o ca să scape, aşa că trebuia să mă mişc încet, neamenințător, până când ajungeam suficient de aproape de el ca să-l înhaţ. Cum am ajuns la un braţ distanţă de el, Ben se lăsă pe burtică, căutând scăunelul cu degeţelele de la picioare, râzând în hohote şi privindu-mă pe după

umeri. L-am ridicat în braţe şi l-am răsucit ca să ajungă cu burtica lui smeadă în sus. Dădea din picioare şi chiuia, dar nu reuşi să mă oprească să-i suflu zgomotos pe burtică. Oricum, nici el nu voia să mă opresc, dar lupta îl distra cel mai tare.

– Nu poţi să te urci acolo, maimuţică, îi spuneam printre suflăturile zgomotoase. Nu ai voie să te apropii de televizor, prostuţule. Nu, Benny. Nu.

În timp ce îi spuneam *nu*, arătam cu degetul spre centrul de distracţie, fiind foarte serioasă de data aceasta.

Ben înţelesese tonul meu serios şi acum încerca să se strecoare jos de la mine din braţe.

– Eu pot.

Se căţăra pe scaun şi ajunse din nou călare pe televizor. Începu să bată cu mânuţa pe stativul din lemn închis la culoare.

– Eu pot.

L-am luat iarăşi pe sus, am traversat sufrageria cu el în braţe şi l-am aruncat pe canapea.

– Nu faci asta, Benny. Nu, Benny. Nu. Nu ne căţărăm.

Se uită furios la mine şi mă lovi cu palma peste mână.

– Eu pot.

L-am prins de mână înainte să apuce să mă mai lovească o dată şi m-am uitat sever la el.

– Nu, domnule. Nu lovim. Nu dai în mami.

Începu să se frece la ochi, ţinând strâns jucăriile în ambele mâini.

– Mama.

Se aplecă în faţă şi îşi ciocni fruntea de a mea, prefăcându-se că plânge.

L-am ridicat şi l-am aşezat la mine în poală.

– Aşa. Poartă-te frumos cu mami.

I-am întors faţa spre mine.

– Pupici?

Îşi apăsă obrăjorul de buzele mele ca să îl sărut, apoi cobori de-a buşilea de la mine din braţe, fugind cu viteză, cât îl ţineau picioarele de ţânc, râzând pe înfundate.

– Eu pot, eu pot!

Exact spre masa din bucătărie. Am oftat, am aşteptat până a ajuns pe masă, după care l-am luat de acolo şi l-am aşezat pe canapea.

– Ce-ar fi să te uiţi la televizor, ca să o laşi pe mami să termine de pregătit mâncarea până când mătuşa Nell şi unchiul Colt ajung la noi?

Începu să-şi fluture ciocanul şi girafa spre televizor.

– Club, club, club, începu să scandeze, dându-mi de înţeles că voia să se uite la *Clubul lui Mickey Mouse*.

Am dat drumul la un episod preferat, care era înregistrat, şi i-am ciufulit părul creţ, brunet.

– Şi acum stai cuminte cinci minute cap-coadă, te rog!

Am reuşit să termin de gătit când Jason ajunse acasă, trântind cu piciorul uşa de la garaj.

– Unde e micuţul meu bărbat? strigă aruncându-şi echipamentul pe jos în spălătorie şi dezbrăcându-se de bluza de trening pătată de transpiraţie.

Nu ştiu din ce motiv, dar Jason ura să facă duş la sala de antrenament, aşa că tot timpul ajungea acasă transpirat şi mirositor. Era posibil să facă aşa pentru că ştia că asta mă excita. Nu mă schimbasem şi încă nu mă deranja să-şi pună în jurul meu braţele ude de transpiraţie şi să mă sărute până mă lăsa fără aer.

Chiar atunci Benny sosi alergând de după colţ, uitând complet de desenele animate. Se trânti pe picioarele lui Jason şi începu să se agaţe cu degetele de pantalonii scurţi, încercând să se urce la el în braţe. Jason îl ridică, îl aruncă în aer, îl prinse şi îl gâdilă la buric până când Benny începu să chiuie şi să se zbată ca să scape.

– Dă-i lui tati un pupic, spuse Jason punându-se în genunchi, în dreptul lui Benny.

Benny se aruncă asupra lui Jason şi îl sărută pe obraz, ud şi cu gura deschisă.

Am pufnit exasperată.

– Of! Ţie îţi dă pupic, dar mie nu îmi dă niciunul. Eu am voie să îl pup pe el, dar el nu mă pupă pe mine. Nu e cinstit.

Jason izbucni în râs.

– Probabil că pe mine mă iubeşte mai mult.

Îl strânse pe Ben la pieptul lui într-un gest glumeţ de posesivitate.

Am făcut o faţă tristă şi m-am întors cu spatele, prefăcându-mă că plâng.

– Vreau un pupic, am început eu să jelesc.

Mă uitam cu coada ochiului la Ben care se uita contrariat când la Jason când la mine.

– Ar trebui să-i dai un pupic, îl sfătui Jason. Mami devine tare tristă dacă nu primeşte pupici.

Benny se eliberă din braţele lui Jason şi veni şontâc spre mine, prinzându-mă cu mânuţele de un picior şi uitându-se în sus, la mine, cu îngrijorare.

– Mama?

M-am aşezat jos în genunchi şi l-am prins de după umeri.

– Îmi dai şi mie un pupic cum i-ai dat lui tati?

Benny îmi zâmbi şi mă pupă şi pe mine ud pe obraz.

– Eu pot, spuse el, ca de obicei în orice situaţie.

– Mă duc să fac un duş şi să mă schimb repede şi termin eu ce mai e de făcut pentru cină ca să ai şi tu timp să te pregăteşti, spuse Jason. La ce oră vin?

– La şase jumătate, am răspuns, iar acum e deja şase fără un sfert, aşa că grăbeşte-te.

Când am terminat duşul şi m-am îmbrăcat, Nell cu Colt sosiseră deja şi erau pe jos în sufragerie, jucându-se cu Ben, în timp ce Jason termina de pregătit garnitura la friptură şi punea masa. Stăteam în mijlocul scărilor, neobservată încă, şi mă uitam cum Nell îl ajuta pe Ben să construiască cu cuburile, în timp ce Colt se prefăcea că încerca să le doboare, spre marea satisfacţie a lui Ben. Cum cei doi reuşeau să ridice patru sau şase cuburi colorate unul peste celălalt, Colt venea cu un camion de jucărie şi le dobora, făcând acel zgomot de motor care huruie şi împroaşcă pe care numai băieţii îl pot face. Când turnul cădea, Benny chiuia şi râdea, întorcându-se spre Nell cu braţele pline de alte cuburi de lemn pe care ea trebuia să le pună din nou unul peste altul.

I-am urmărit făcând asta de mai multe ori şi de fiecare dată emoţiile deveneau tot mai puternice. Faptul că o vedeam acolo, jucându-se cu fiul meu, mă emoţiona până la lacrimi. Era atât de

fericită, atât de mulţumită şi de prinsă de moment, cu ochii strălucind de bucurie şi fără urmă de reţinere. Şi Colt văzu acelaşi lucru, fiind cu ochii lipiţi de Nell în timp ce ea se juca împreună cu Ben. Am văzut iubirea pe care el i-o purta şi asta mă făcu să mă emoţionez şi mai tare. Încă îmi aminteam ziua în care am intrat la ea în cameră în timp ce îşi trecea o lamă de ras peste încheietură. Îmi aminteam mirosul de alcool din respiraţia ei şi disperarea din privirea ei, acea durere profund ascunsă.

Am coborât restul scărilor şi m-am aşezat pe jos lângă Nell, ajutând-o să construiască turnul din cuburi.

Îmi zâmbi şi făcu din cap un semn înspre Ben.

– Este grozav. E cel mai adorabil lucru pe care l-am văzut.

– Este maestrul boacănelor, dar are noroc că este un dulce.

– Seamănă atât de mult cu amândoi, spuse ea. Mă privi cu uşoară ezitare. I-ai dat numele după fratele tău?

Am dat din cap înghiţind în sec.

– Da. Nici măcar nu ne-am gândit la alt nume. Acum era însă rândul meu să ezit. Mai are... îl mai cheamă şi Kyle.

Nell trase scurt aer în piept. Colt se încordă, dar continuă să se joace cu Ben, ciocnindu-se cu camioanele de jucărie.

– Benjamin Kyle.

Nell stătea cu picioarele încrucişate şi se uita fix la covor.

– E un nume frumos. Dacă mă uit bine, el chiar şi seamănă cu Kyle.

– Probabil din cauza ochilor. Sunt de altă culoare, dar au forma pe care o aveau ochii lui Kyle.

Nell dădu din cap.

– E un copil minunat.

Era clar că nu ştia ce altceva să spună, uitându-se fix la Ben ca şi cum îl vedea cumva pe Kyle. Am văzut cum se adună, dând la o parte amintirile pe care le văzusem strânse în ochii ei.

– Aşadar, Colt şi cu mine am discutat despre posibilele perioade în care să facem nunta.

– O, Doamne! exclamă Colt. Cred că mă duc să îl ajut pe Jason.

Se ridică în picioare şi Ben plecă după el, ţinându-l de deget.

– Ce e cu bărbaţii ăştia? întrebă Nell râzând. De ce se tem atât de mult de pregătirile pentru nuntă?

Am râs şi eu împreună cu ea.

– Nu ştiu. Jason s-a purtat de parcă fiecare decizie îi fura ani buni din viaţă. Ori era asta, ori faptul că dacă trebuia să aleagă între două lucruri se purta ca şi cum nu făcea diferenţa dintre ele. E pur şi simplu amuzant.

Îi priveam pe Colt şi pe Benny care aşezau tacâmurile pe masă, Benny căţărându-se pe fiecare scaun ca să pună pe farfurii câte o furculiţă şi o lingură şi Colt venind în urma sa aşezând cuţitele şi rearanjând tacâmurile de o parte şi de alta a farfuriilor. Am vrut să spun ceva, dar am renunţat, lăsând scena să se deruleze aşa. Aşa cum mă aşteptasem, după ce aşează tacâmurile la ultima farfurie şi după ce văzu ce făcea Colt, Benny îl privi aspru pe Colt.

– Eu pot.

Benny se dădu de-a buşilea jos de pe scaun, se îndreptă spre capul mesei, adună cele trei tacâmuri de argint şi le puse înapoi pe farfurie, privindu-l pe Colt ca să fie sigur că înţelege mesajul.

– Lui Benny îi place să facă lucrurile într-un anumit fel, i-am spus lui Colt. În casa aceasta, tacâmurile de argint se aşează pe farfurie.

Colt se uită la Benny, la mine, apoi la farfurie şi ridică din umeri:

– Bine, pe farfurii să fie.

Apoi făcu încă o tură în jurul mesei şi reaşeză tacâmurile pe farfurii.

Benny îl privi satisfăcut, după care îl târî pe Colt până în dreptul frigiderului şi îi dădu o căniţă.

– Suc.

Nell şi cu mine îi priveam pe Colt şi pe Ben, după care ne uitarăm una la cealaltă.

– Se întrevede aşa ceva la orizont şi pentru voi? am întrebat făcând un semn către logodnicul lui Nell şi copilul meu.

– Nu ştiu. Nu am deschis subiectul. Presimt însă că va fi deschis după ziua de astăzi.

– Şi ce părere ai despre asta?

Nell tăcu o perioadă şi ridică din nou din umeri.

– Nu ştiu. O parte din mine abia aşteaptă. Benny e atât de scump, atât de amuzant. Colt va fi un tată extraordinar. Dar... e şi înspăimântător. Dacă... dacă mai pierd o sarcină? Doctorul mi-a

spus că a fost ceva ce se mai întâmplă câteodată. Adică nu am făcut nimic greşit şi nu există niciun motiv medical să nu pot duce o sarcină la termen, dar... tot îmi fac griji. Câteodată mă simt... fragilă, emoţional. Pe undeva am sentimentul că voi avea nevoie de toată viaţa ca să mă vindec. Şi-apoi, am eu stofă de mamă? Cu alte cuvinte, cum îi voi spune copilului cum s-au întâlnit tatăl şi mama lui? Nu ştii cum să explici asta unui adult, darămite unui copil? Dacă o să avem un copil şi o să mă întrebe despre cicatricele de pe mâini? Ce îi spun?

M-am gândit îndelung la răspunsul meu.

– Nu zic că nu sunt întemeiate grijile tale, Nell, dar cred că gândeşti prea mult. Toate acestea sunt chestiuni pe care le veţi rezolva în timp. Un copil, însă? Atâta timp cât tu şi Colt aveţi o relaţie bună, totul va fi bine. Un copil... schimbă lucrurile. Te schimbă pe tine. Îţi schimbă relaţia. Este dificil, nu voi nega acest lucru. Să fii părinte este în acelaşi timp cel mai greu, cel mai înspăimântător, dar şi cel mai plin de satisfacţii lucru pe care îl vei face vreodată.

Mă uitam la Jason care scosese puiul din cuptor şi îl tăia ca să verifice dacă era făcut.

– Jason şi cu mine nu eram pregătiţi pentru un copil, Nell. Nu eram deloc. Benny a fost o surpriză reală. Ştii doar. Şi câteodată ne întrebăm ce îi vom spune dacă ne va întreba de ce ziua lui este la mai puţin de o lună după aniversarea nunţii noastre. Într-o bună zi va pune totul cap la cap şi va trebui să găsim un răspuns. Dar... asta nu prea contează în ansamblu. Tu şi Colt vă iubiţi. Sunteţi parteneri de cursă lungă. Nu staţi pe gânduri dacă să faceţi sau nu un copil doar pentru că vă temeţi de toate acele *şi dacă*. Când veţi fi pregătiţi, veţi ştii. Întrebările îşi vor primi răspunsurile la timpul lor. În momentul în care îţi ţii copilul în braţe pentru prima dată, pur şi simplu... ştii. Totul este diferit şi nu ai mai da timpul înapoi, chiar dacă ai putea. Nu vreau să schimb nimic în viaţa mea pentru că tot ce am făcut a dus la ceea ce sunt şi la ceea ce am astăzi. Sunt căsătorită cu iubirea vieţii mele, prietenul meu cel mai bun... universul meu. Nu am fost cu nimeni altcineva şi nici nu voi fi, indiferent ce se întâmplă în viitor. Şi îl am şi pe băieţelul meu, scumpul meu Benny. Dacă faptul că schimb şi cel mai neînsemnat

lucru din viaţa mea înseamnă să nu mai ajung în locul în care este acum viaţa mea, atunci nu merită să schimb nimic.

Nell zgâria cu unghia o pată de suc de pe covor.

– Înţeleg ce vrei să spui. Sunt atât de fericită acum. În cea mai mare parte a timpului. Îl am pe Colton, facem turnee prin ţară şi facem muzică. Este un vis devenit realitate, un vis pe care nu am ştiut niciodată că îl vreau până când nu l-am avut. Nu-mi pot imagina o altă viaţă, chiar nu pot. Da, trebuie să recunosc că sunt momente când stau trează în mijlocul nopţii şi mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu mine... dacă ar fi trăit Kyle. Probabil că aş fi mers la Stanford şi am fi avut deja doi copii, aş fi lucrat într-un birou, aş fi umblat îmbrăcată în haine office şi aş fi pregătit documente în Power Point pentru şefi.

Se cutremură teatral.

– Mă bucur că am scăpat de cariera aceea. Nu m-ar fi reprezentat. Viaţa aceea... reprezintă în totalitate un *şi dacă* şi este o situaţie controversată. Mă întreb cum ar fi fost, dar nu mi-o doresc, pentru că... Dumnezeule, m-am luptat atât de puternic şi atât de mult pentru ceea ce am acum... pentru că, indiferent cât de mult l-am iubit pe Kyle, Colt este perfect pentru mine.

– Ştii, tu şi Kyle eraţi atât de tineri că este imposibil să te gândeşti ce s-ar fi putut întâmpla între voi.

– Nu mai tineri decât tine şi decât Jason. Eşti de-o vârstă cu mine, douăzeci şi patru. Şi câţi ani se fac de când sunteţi voi împreună?

– Opt ani.

– Ai douăzeci şi patru de ani şi eşti împreună cu Jason de opt. Este mai mult decât orice relaţie pe care am avut-o eu.

– Şi câteodată ne simţim de parcă suntem la începutul ei. Benny are aproape doi ani şi câteodată am senzaţia că abia l-am născut. Ştii, chiar discutăm să mai facem încă un copil. Jason îşi doreşte o fetiţă.

Jason anunţă că cina este gata, aşa că discuţia noastră se întrerupse din scurt, dar am surprins-o pe Nell uitându-se la Benny şi am văzut în ochii ei o licărire speculativă. Colton observă şi el, dar şi el avea aceeaşi expresie pe faţă, de câte ori se apleca să-l asculte pe Benny care sporovăia cu gura plină de mâncare.

Am avut sentimentul că urma să aflu noutăţi în lunile care aveau să vină.

* * *

Becca

Luna mai, anul următor

Mă luptam să-mi înghit lacrimile în timp ce îi aranjam lui Nell trena de la rochia uimitoare. Era fără bretele, cu talia croită în stil imperial, cu decolteul în formă de inimă, decorată cu bun gust cu pietricele pe corsaj şi cu un decolteu în spate care era curajos de adânc. Părul ei blond-căpşună era adunat tot în vârful capului, într-un aranjament sofisticat de agrafe şi noduri şi cu câteva şuviţe care atârnau liber şi îi încadrau faţa superbă. Ochii ei verzi cenuşiu străluceau de emoţie când se răsuci ca să mă ajute să-i aranjez rochia în dreptul picioarelor. I-am luat buchetul din cale albe cu mov în mijloc şi îl ţineam lângă buchetul meu mai mic, perfect asortat. Colt... ce să spun despre el, doar eram femeie măritată şi, pe zi ce trecea, tot mai îndrăgostită de Jason, dar Colt era atât de chipeş încât te durea să-ţi dezlipeşti ochii de pe el. Îşi tăiase scurt părul care era de obicei lung şi dezordonat şi se bărbierise, aşa că maxilarul său robust şi bine conturat îi ieşea în evidenţă. Ochii lui erau două luciri electrice de culoare albastră, atât de vii, încât m-au vrăjit de când am intrat pe uşa din spate a capelei. Smochingul nu avea nicio cută, era negru cu alb, de gală, potrivit cu statura sa robustă din naştere.

Jason stătea la doi paşi lângă Colton şi am avut nevoie şi de ultima picătură de voinţă ca să nu sar pe el, să-l târăsc în spatele bisericii şi să-mi fac de cap cu el. Colt arăta într-adevăr extraordinar de bine, însă Jason... Era un vis, era o fantezie. Îşi tunsese părul blond şi îl aranjase atent să pară dezordonat şi ţepos, iar ochii îi luceau în soare precum pietrele de jad. Braţele îi ieşea în evidenţă prin ţesătura smochingului şi gâtul puternic întindea gulerul cămăşii. Într-un cuvânt... statuar. Nici Michelangelo nu ar fi putut sculpta mai bine un specimen masculin. Cel puţin pentru mine.

Uşile se deschiseră din nou în timp ce Nell şi Colt se ţineau strâns de mână şi toţi ochii priviră spre spatele capelei. Benny, care tocmai împlinise doi ani, stătea în uşă îmbrăcat şi el în smoching, cu pantofiorii strălucind de curaţi şi de lustruiţi ce erau, cu o cravată prinsă la gât şi cu părul aranjat pe spate. Îl simţeam cum îşi făcea curaj aşa cum stătea el acolo, nemişcat, în dreptul uşii ţinând în mânuţele întinse perna pentru verighete. Se uită în jur la cei adunaţi acolo şi se încruntă când îşi dădu seama câtă lume îl privea.

Apoi demonstră că era, mai presus de orice, băiatul lui tata. Îşi îndreptă spatele, ridică sus capul şi începu să mărşăluiască plin de încredere pe culoarul spre altar, fără să se uite în stânga sau în dreapta. Îşi fixă ochii pe Nell, pe care ajunsese să o adore pe deplin. Ştia că ea era ţinta lui, după cum i se tot repetase că trebuia să aducă verighetele în siguranţă la mătuşa Nell.

În timp ce o privea pe Nell, ea ajunsese în punctul în care deja îl răsfăţa pe Ben. Mersese până-ntr-acolo încât schimbase ordinea în care se intra în capelă, pentru ca Benny să fie atracţia zilei, deşi nunţile au de obicei mireasa în prim-plan. În mod obişnuit, fetiţa cu florile şi băiatul cu verighetele intrau după domnişoarele de onoare şi cavaleri şi înainte de mireasă sau aşa ceva, însă Nell fusese de neclintit când veni vorba ca Benny să fie ultimul care intra în biserică şi să ducă singur verighetele.

Aşa că iată-l mergând solemn, singur, spre altar, ignorând complet toate şoaptele, comentariile şi deloc subtilele recompense pentru deja legendara drăgălăşenie a lui Ben. Am simţit o strângere de inimă când l-am văzut pe Benny în smoching, atât de serios, atât de concentrat pe ce trebuia să facă.

Benny urcă scările cu multă grijă, după care, nerespectând deloc ceea ce exersasem, se aşeză direct între Nell şi Colt, ţinând pernuţa cu verighetele cât de sus putea.

– AM verighete, Nelly. Poftim.

Se uită în sus la ea, în timp ce din mulţime se auzi un *oooo* la unison.

Nell îi zâmbi, îi dădu drumul lui Colt de mână şi îşi ridică rochia ca să se poată aşeza jos, în dreptul lui Benny.

– Îţi mulţumesc, Benjamin.

– Am făcut bine, întrebă el, uşor neliniştit?

Nell îl sărută râzând pe frunte.

– Te-ai descurcat perfect, micuţule.

– Acum am Rafi?

Nell se uită spre mine, neştiind sigur ce voia Ben. *Nonno*, care în italiană înseamnă *bunic*, adică tatăl meu, salvă situaţia, aşezându-l pe Benny la el în braţe după ce preotul luă verighetele. Benny scoase girafa de pluş, alintată cu numele de Rafi, din buzunarul lui *nonno* şi scoase un răget-lătrat de animal săltând jucăria peste umerii lui tata. Toată lumea râse de caraghioslâcurile lui Ben, mai ales Nell. Deveni apoi repede serioasă, întorcându-se spre Colt.

Nunta a fost superbă, iar Nell strălucea de fericire aşa cum nu o văzusem niciodată. Petrecerea a fost uriaşă, o reuniune veselă într-un salon pentru recepţii, nu departe de capelă. Pe la sfârşitul petrecerii, Nell părea că se gândeşte foarte serios la ceva sorbind absentă dintr-un pahar cu apă minerală cu puţină lămâie, privind când la Colt, când fără ţintă.

Stăteam la masă cu ea şi cu Split, cavalerul de onoare al lui Colt, un negru atrăgător, dar cam înverşunat, care stătea în dreapta lui. Nell trase adânc aer în piept şi îl lăsă după aceea afară, luând deja decizia. Se aplecă spre Colt, îl luă cu mâinile de după ceafă şi îi şopti ceva la ureche. Nu ştiam ce îi spusese, dar acel lucru îl făcu pe Colt să caşte ochii cât cepele de surpriză şi fericire.

– Eşti? Eşti sigură? întrebă el nu destul de încet.

Nell încuviinţă. Colt aruncă o privire spre abdomenul ei, apoi din nou spre ea, moment în care am ştiut ce îi şoptise.

– Am primit confirmarea doar ieri şi voiam să-ţi spun cu o ocazie specială.

Colt o cuprinse cu braţele şi o strânse la piept, şoptindu-i ceva la ureche. Am auzit-o pe Nell cum îşi trase uşor nasul, punându-şi braţele pe umerii lui Colt, cu palmele tremurând uşor.

– Pot să anunţ? întrebă el.

Nell se trase încet în spate.

– Acum?

Colt rânji.

– Ba bine că nu. Sunt în al nouălea cer.

Nell îşi coborî bărbia ca să-şi ciocnească uşor obrazul de obrazul lui.

– Eşti nebun... Îl privi în ochi. Şi dacă...

Colt îşi apăsă două degete peste buzele ei.

– Nu. Chiar... nu.

Nell dădu din cap şi deschise gura ca să-l muşte pe Colt de degete.

– Dacă vrei tu să anunţi, dă-i bătaie.

Ridicându-se de pe scaun, Colt făcu un semn dj-ului care veni la el cu un microfon fără fir.

– Presupun că nu găsim un alt moment pentru discursuri mai bun decât acesta, nu-i aşa? Am un auditoriu captiv, pentru că majoritatea sunteţi încă prinşi cu cina. Aşadar, aceasta este cea mai bună zi din viaţa mea. Am avut multe zile bune, dar şi zile mai puţin bune, la fel ca toată lumea. Dar astăzi... astăzi este cea mai bună zi din toate. Am reuşit să mă însor cu Nell, înţelegeţi? Mda, nu aveţi decât să fiţi geloşi dragilor, pentru că femeia aceasta superbă, sexi, talentată şi uimitoare de lângă mine este a mea. Nu o să vă plictisesc cu toate detaliile crude şi sângeroase despre cum am ajuns să fim împreună, pentru că majoritatea cunoaşteţi deja măcar o variantă a poveştii. Ideea este că eu sunt cel norocos. Ea m-a salvat pe mine şi nu voi putea niciodată să o iubesc aşa cum merită, dar naiba să mă ia dacă nu încerc.

Făcu o pauză, iar mulţimea umplu liniştea cu aplauze grele şi cu ovaţii.

– Da, mersi. Deci... această zi este cea mai bună zi din viaţa mea şi pentru că Nell tocmai mi-a dat nişte veşti. Vino aici sus lângă mine, iubito.

Cu microfonul în mână, o trase pe Nell lângă el, privind în jos spre ea, zâmbind.

– Vedeţi voi, tocmai mi-a spus, exact acum, că vom avea un copil.

Ovaţiile erau asurzitoare, dar nimeni nu bătea mai tare din palme şi nici nu striga mai tare decât mine.

– Ştii când trebuie să naşti, iubito?

Nell îşi puse mâna peste braţul lui Colt.

– În decembrie.

Colt îşi mută privirea în tavan, gânditor.

– Ceea e înseamnă că l-am conceput în... martie. Un rânjet îi răsări uşor pe buze. Cred că ştiu exact când...

– Colton!

Nell strigă ascuţit, îi smuci microfonul din mână şi îi arse una peste umăr.

– Scuze. Sunt emoţionat.

Mulţimea râdea şi bătea din palme, apoi cineva din spate începu să bată cu linguriţa în pahar şi în curând, toţi cei din încăpere îi urmară exemplul.

Colt îi înmână microfonul prietenului său Split şi se întoarse în braţele lui Nell.

– Cu plăcere, l-am auzit murmurând în timp ce o săruta lung şi apăsat.

După câteva momente, Split se ridică şi îşi duse microfonul a gură.

– Gata. Gata. Voi, ăştia doi, lăsaţi asta pentru mai târziu. Split se întoarse spre Colt, pentru că şi el, şi Nell erau atenţi la el. Îl ştiu pe băiatul ăsta al meu, pe Colt, de când era doar un mânz amărât care trăia în ghetou. A trecut prin lucruri pe care majoritatea dintre voi nici nu vi le puteţi imagina şi a ajuns aici pentru că întotdeauna a fost mai deştept şi mai puternic decât oricine altcineva pe care cunosc. Acum n-o să vă mint, da' i-am salvat fundu' odată sau de două ori, dar el a fost alături de mine de mai multe ori decât am fost eu. E ca un frate pentru mine... frate şi frate... dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Split îşi aruncă privirea prin audienţa fascinată de la mese.

– Da, dacă mă uit mai bine, aproape toţi sunteţi albi fraţilor, aşa că nu cred că înţelegeţi. Presupun că asta mă face negrul-suvenir de la nuntă, eh? Nu-i nimic, nu-i nimic! Ce vreau să spun e că după tot prin ce a trecut Colt, nu e nimeni mai fericit decât mine în încăperea asta că îl vede căsătorit, mai ales cu o femeie atât de grozavă cum e Nell. Când am văzut-o pe Nell prima dată am fost sceptic. Era drăguţă, dar... mă rog... nu am văzut atunci cât de puternică era. L-a luat pe Colt în chirie pe viaţă, indiferent cât de stupid sună chestia asta. Cu toate astea, exact asta a făcut, fraţilor, pe bune. Ea îl iubeşte şi îl înţelege. Şi asta contează. Aşadar... Colt, Nell, voi doi, fraţilor, sunteţi familia mea. Sunteţi familia pe care nu am avut-o niciodată şi spun adevărul. Vă iubesc pe amândoi şi mă bucur pentru voi. Felicitări.

Ridică paharul cu apă cu gheaţă spre tavan şi apoi ciocni cu Colt.

Mi-am dat seama că venise rândul meu. Mă gândisem la asta de zile întregi. Am luat microfonul de la Split, după care m-am ridicat, înghiţind în sec şi concentrându-mă asupra respiraţiei.

– Bună. Eu sunt Becca. Nell este prietena mea cea mai bună din prima zi... din prima zi de grădiniţă. Mi-a furat şi lipiciul şi sclipiciul. De atunci suntem cele mai bune prietene.

M-am întors spre Nell.

– O să încerc să fac asta fără să plâng sau să mă bâlbâi, dar nu promit. Am trăit amândouă... experienţe interesante. O să încerc să nu devin prea serioasă, că doar suntem la o nuntă, dar Nell, tu ştii ce vreau să spun. Au fost zile în care mi-am făcut multe griji pentru tine. Mi-ai spus odată că nu ştii dacă vei fi vreodată bine. Acum, uită-te la tine. Eşti căsătorită cu un bărbat minunat şi în curând vei fi mămică. Sunt mândră de tine, Nell. Ai... ai trecut p-prin atâtea, dar ţi-ai găsit fericirea. Ţi-ai găsit drumul ca să fii bine. O să fii o mamă m-minunată şi, Colt, tu o să fii un tată minunat. Nu am nici cea mai mică îndoială. Fiul meu vă iubeşte şi, în definitiv, vă ascultă pe voi mai mult decât mă ascultă pe mine câteodată. Nu-i aşa, Benny?

Benny stătea în braţele lui Jason, cu o bucată de pâine într-o mână şi în cealaltă mână cu o furculiţă, îndreptată ciudat în jos şi cu puţin piure de cartofi întărit în vârf. Când îşi auzi numele se uită la mine şi apoi întinse furculiţa spre mine.

– Am ’tofi. Vrei, mama? Vrei ’tofi?

Nu m-am putut abţine să nu râd.

– Mersi, amice. Am mâncat şi eu. Îi iubeşti pe mătuşa Nell şi pe unchiul Colt?

Benny dădu din cap.

– Îhî. Colt e căluţul. Duce cu căluţul.

– Şi Nell?

O privi pe Nell, gândindu-se.

– Îhî. Nelly, ai bomboane? Mai ai eme-neme?

Nell pufni în râs şi se aplecă spre el.

– Asta trebuia să rămână secret. Tu nu trebuie să mănânci bomboane.

M-am uitat fix la Nell care se înroşi şi se purta ca şi cum nu se întâmplase nimic.

– Nu au fost decât nişte bomboane M&M, recunoscu ea.

Am dat din cap.

– Deci de-asta nu a stat ieri locului nicio clipă, am rânjit. Să-ţi aminteşti asta când o să-i dau şi eu copilului tău bomboane, într-o zi. Le bag bomboane pe gât până îi satur şi apoi îi trimit acasă la tine şi atunci să vedem cât este de amuzant.

Deschisesem gura ca să-mi reiau discursul, când în toată încăperea răsună un zgomot puternic din direcţia lui Ben care elimina gazele din intestin. Privi surprins în jur, ca şi cum se mira de unde se auzea acel zgomot, apoi se întoarse spre mine.

– Mama. Caca.

Toţi cei de faţă hohoteau de râs.

Oripilată, mi-am dus mâna la gură.

– Se pare că discursul meu tocmai a fost întrerupt de un mic sconcs, am spus eu. Voi încheia spunând asta: Nell, te iubesc, sunt mândră de tine şi mă bucur pentru tine. Felicitări!

După ce l-am schimbat pe Ben, am ajuns exact când se termina discursul lui Robert Calloway, ultimul din acea seară. După aceea, se tăie şi se mâncă tortul şi începu dansul. La sfârşitul petrecerii, Nell şi Colt interpretară cântecul lor, *Mă pierd în tine*, care, de când cu cererea în căsătorie din New Orleans, era difuzat pe posturile naţionale de radio.

Dansam cu Jason şi cu Ben, ţinându-i aproape pe cei doi bărbaţi din viaţa mea şi priveam cum Nell cânta la chitară, în rochia de mireasă care i se revărsa la picioare, vrăjind audienţa cu vocea ei şi strălucind de fericire.

Însurăţeii plecară curând după aceea şi am apucat să o îmbrăţişez pe Nell înainte să se urce în limuzină.

– Îţi mulţumesc, Becca, îmi şopti. Au fost zile când nu ştiu ce aş fi făcut fără tine. Abia aştept să fim mămici împreună.

Jason îi strânse mâna lui Colt, după care mă luă de după gât, ţinându-l pe Ben în partea cealaltă, pe şold.

– Aşadar, Nell e graviduţă, cugetă el cu voce tare. Era cazul. Poate că noi ar trebui să ne gândim la numărul doi, ce spui, iubito.

M-am întors spre el, cu un zâmbet neliniştit pe buze.

– Cred că putem bifa asta.

Ochii lui Jason se aprinseră.

– Deci, Benny, ce părere ai despre faptul că mami face un bebe?

– Un bebe? Nu sunt bebe. Eu sunt băieţel, declară Ben.

– Ştiu că eşti, prietene. O să fie doi copii. Tu şi încă un bebeluş.

– Doi bebeluşi? întrebă Ben, derutat.

– Doi bebeluşi, răspunse Jason.

Zâmbeam în timp ce îl urmăream pe Benny care încerca să-şi dea seama ce însemna *doi bebeluşi*.

– Eu bebeluş? întrebă el.

Jason îl gâdilă pe burtică.

– Nee, tu vei fi fratele cel mare.

Benny se încruntă, iar ochişorii lui, care semănau atât de mult cu ai lui Jason, de un verde cel mai verde şi mai mult decât expresivi, priveau preocupaţi. Apoi ridică animalul de pluş, întrebarea fiind deja uitată.

– Îl am pe Rafi. Şi eme-neme?

Deschise guriţa ca un pui de pasăre, aşteptând să-i aterizeze bomboanele M&M.

Nonno veni din nou în ajutor. Se auzi un foşnet de hârtie, iar Benny se răsuci din braţele lui Jason, cu atenţia ascuţită brici asupra sunetului făcut de învelişul de hârtie. Tatăl meu arunca, una câte una, bomboanele în gura lui Benny, spre marea mea nemulţumire.

– Tată! Este unsprezece noaptea! Acum, nu va mai dormi în veci!

Tata ridică din umeri.

– Suntem la nuntă, *figlia*. Nu există reguli.

Era trecut bine de miezul nopţii când am ajuns să-l punem pe Benny, adormit în pătuţul lui, în camera de hotel. Ne-am dat jos gătelile de nuntă şi ne-am urcat în pat, ţinându-ne în braţe.

Jason nu spuse nimic un timp, fiind pe jumătate adormit.

– Sper să fie fetiţă. O să o cheme Bella.

Am pufnit.

– Nu o să ne botezăm fata după Amurg.

– Glumeam, iubito.

– Ce spui de Evelyn?

– Hm, ar fi o variantă.

Era pe adormite, aşa că l-am lăsat în pace şi am început să meditez la posibile nume de băieţi şi fete, până când am adormit şi eu.

La un moment dat, în timpul nopţii, Benny se căţăra în patul nostru, făcându-şi loc între noi. Jason îşi aşează braţul peste Benny şi peste şoldul meu, după care, în somn, începu să mă mângâie uşor pe burtă.

Eram pe jumătate trează şi îi simţeam răsuflarea lui Benny pe umăr şi mâna lui Jason pe mine. Eram cât se putea de mulţumită şi mă simţeam binecuvântată cu fericire.

SFÂRŞIT
POSTSCRIPTUM

Colt îşi ţinea fiica în braţe, legănată pe încheietura cotului. Micuţa era în crepusculul dintre veghe şi somn, cu ochii aproape închişi şi cu degetele strânse pe degetul lui cel mare. Era înfăşurată strâns într-o păturică alb-ivoriu, moale care avea pe ea imagini din desene animate, cu o bufniţă verde cu ochi mari şi priviri înţelepte, un model care se repeta pe toată păturica. Numele ei, Kylie, era ţesut într-un colţ, cu fir verde închis.

Când Kylie începu să se agite, enervându-se şi scâncind pentru că se chinuia să rămână trează, Colt se ridică din balansoar şi începu să se plimbe cu ea în braţe prin cameră, legănând-o uşor. Ea făcu ochişorii mai mari şi se uita cruciş la tatăl ei, mişcându-şi guriţa şi icnind liniştit. Colt înhăţă o suzetă din pătuţ şi i-o puse în guriţă, apoi fredonă câteva acorduri dintr-o melodie. Când văzu că dacă îi fredona micuţa închide ochii, Colt trase adânc aer în piept şi începu să-i cânte cu voce joasă, domoală.

Ai ochii mamei tale, să ştii
Micuţa mea
Ai respirat şi mi-ai răpit inima
Micuţa mea
Ai nasul mamei tale, să ştii
Micuţa mea,
Mă prinzi de degete cu toată puterea,
Iar sufletul mi-l ţii în mânuţele tale delicate
Te-am visat
Micuţa mea
Te-am visat
În fiecare noapte de-a lungul a nouă luni
Însă nu am visat
Că mă vei vrăji
Cu ochişorii tăi,
Atât de asemănători cu cei ai mamei tale
Să ştii micuţo,
Că fiecare tată este chinuit de o stafie

E bântuit de tot ce ar putea face greșit
Așa că nu pot decât să te strâng în brațe
Și să sper că o fac bine
Sper să te iubesc destul
Sper să îți ofer ceea ce meriți.
Te-am visat, să știi,
Micuța mea
Cu ochi ca ai mamei tale
Încă te visez
Visez la ce cei deveni
Și la ce vei face
Visez să-ți văd primii pași
Să-ți aud primele cuvinte
Mă mai bântuie o stafie
Teama fiecărui tată despre ce va fi să fie
În ziua în care am clipit tu șoferiță ai devenit
Încă o clipire și ești la o întâlnire
Cu un băiat ce nu ne place
Mai clipesc și iată-te absolventă
Mai clipesc și te duc la altar
Să nu crești așadar
Rămâi așa, micuță, caldă, moale
Cum îmi încapi acum perfect în brațe
Adormită de vocea mea care-ți cântă
Să nu crești
Micuța mea
Cel puțin nu atât de repede.

Kylie adormi când vocea lui Colt se topi în liniște. O așeză în pătuț, se aplecă deasupra ei și o sărută ușor. Nell stătea în ușă și privea.

Veni lângă Colt, lipindu-i-se de-o parte în timp ce își priveau fetița dormind.

– Îți vine să crezi că am făcut ceva atât de perfect?

Colt își privi soția zâmbind.

– Da, pot să cred, dragostea mea.

În momentele acelea, rănile erau date uitării, coşmarurile erau izgonite şi fricile liniştite. Fiecare respiraţie, fiecare sărut de noapte bună, fiecare cântec de leagăn trimitea trecutul mai adânc în uitare, acolo unde lamele de ras şi nopţile înecate în lacrimi înăbuşite, nu erau altceva decât trecute amintiri dintr-o altă viaţă.

În acele momente, inocenţa unui copil vindeca rănile cele mai adânci.

În acele momente, totul era, în sfârşit, bine.